Elizabeth Hoyt
Inocenţă pierdută

Serpent Prince by Elizabeth Hoyt

Traducere din limba engleză Alina Rogojan
ALMA 2013
Elizabeth Hoyt Copyright © 2007 Nancy M. Finney
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Inocenţă pierdută
Elizabeth Hoyt Copyright © 2013
Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-686-644-6
ISBN PDF: 978-606-686-645-3
ISBN Print: 978-606-686-272-1

Lui JADE LEE, partenerul de critică la care am găsit de toate: cafea, ciocolată şi înţelepciune... nu

neapărat în această ordine.

Capitolul 1

Maiden Hill, Anglia
Noiembrie 1760

Mortul de la picioarele Lucindei Craddock-Hayes arăta ca un zeu prăbuşit. Apollo, sau mai degrabă Marte, vestitorul războiului, întruchipat ca om şi căzut din cer pentru a fi descoperit de o fecioară în drum spre casă. Doar că zeii rareori sângerau.

Sau mureau, că tot venise vorba.

— Domnule Hedge, strigă Lucy peste umăr.

Aruncă o privire pe drumeagul singuratic ce ducea din orăşelul Maiden Hill la casa Craddock-Hayes. Părea a fi la fel ca în momentul descoperirii ei: pustiu, în afară de ea, de servitorul ei, care venea gâfâind din urmă, şi de cadavrul ce zăcea în şanţ. Cerul era apăsător, de un cenuşiu iernatic. Lumina începuse deja să scadă, deşi nu era nici ora cinci după-amiază. Drumul, tăcut şi rece, era mărginit de copaci fără frunze.

Lucy se înfioră şi îşi strânse mai tare şalul în jurul umerilor. Mortul era întins cu faţa în jos, gol-puşcă şi lovit peste tot. Liniile prelungi ale spatelui erau mânjite de o pată de sânge coborând de pe umărul drept. Mai jos avea şolduri zvelte, picioare musculoase şi păroase, şi labe osoase, surprinzător de elegante. Lucy clipi şi îşi îndreptă din nou privirea spre faţa lui. Chiar şi mort era chipeş. Capul lui, întors într-o parte, dezvăluia un profil patrician: un nas lung, pometi înalţi şi osoşi şi o gură mare. O sprânceană, arcuită peste ochiul închis, era tăiată de-a curmezişul de o cicatrice. Părul de culoare deschisă, tuns scurt, se întindea uniform pe

craniu, în afară de locurile unde era năclăit cu sânge. Mâna stângă îi era întinsă peste cap, iar pe arătător se vedea o urmă în locul unde ar fi trebuit să se afle un inel. Ucigaşii lui îl furaseră, probabil, împreună cu toate celelalte lucruri. În jurul corpului, noroiul era răscolit, iar lângă şoldul mortului era imprimată urma unui călcâi de cizmă. În rest, nu se vedea niciun indiciu despre cel care îl aruncase acolo ca pe un gunoi.

Lucy simţi lacrimi absurde înţepând-o în ochi. Era ceva în felul în care fusese abandonat acolo, gol-puşcă şi umilit de ucigaşii lui, care părea o insultă teribilă la adresa acelui bărbat. Era insuportabil de trist. „Prostuţo”, se mustră singură. Auzi un bombănit ce se apropia tot mai mult. Se grăbi să-şi şteargă umezeala de pe obraji.

— Mai întâi îi vizitează pe soţii Jones şi pe toţi micuţii lor, nişte mucoşi nerozi. Apoi urcăm dealul până la bătrâna Hardy – cotoroanţă urâcioasă, nu ştiu de ce nu a fost încă băgată în pământ cu o lopată. Şi să fie asta tot? Nu, nu-i nici pe jumătate tot. Apoi, *mai apoi,* musai să facă vizite în toată parohia. Iar eu să car borcane mari de piftie peste tot.

Lucy îşi înăbuşi impulsul de a-şi da ochii peste cap. Hedge, servitorul ei, purta un tricorn unsuros îndesat peste o claie de păr sur. Pardesiul şi jiletca prăfuite îi erau la fel de ponosite, şi alesese să îşi scoată în evidenţă picioarele crăcănate cu o pereche de ciorapi cu broderie stacojie, fără îndoială dintre cei aruncaţi de tatăl ei.

Hedge se opri lângă ea.

— O, Doamne, numai nu o mortăciune!

Căzând pradă surprinderii, omuleţul uitase să se cocârjească, dar când Lucy se întoarse spre el, corpul lui vânos se împuţină sub ochii ei. Spatele i se curbă, umărul, pe care purtase greutatea îngrozitoare a

coşului ei acum gol, se prăbuşi, iar capul îi căzu într-o parte, apatic. Ca piesă de rezistenţă, Hedge scoase o cârpă în carouri şi îşi şterse cu mare grijă fruntea.

Lucy ignoră toate acestea. Văzuse această reprezentaţie de sute, poate chiar de mii de ori în viaţa ei.

— Eu nu cred că i-aş spune „mortăciune”, dar e într-adevăr un om mort.

— Ei, mai bine să nu stăm aici gură-cască. Să-i lăsăm pe morţi să se odihnească în pace, după cum spun eu întotdeauna.

Hedge dădu să se strecoare pe lângă ea. Lucy i se puse în cale.

— Nu putem să-l lăsăm pur şi simplu aici.

— De ce nu? E aici de dinainte să fi trecut pe lângă el. Nici măcar nu l-am fi văzut dacă am fi luat-o pe scurtătură peste imaşul comunal, cum am zis eu.

— Cu toate astea, l-am găsit. Poţi să mă ajuţi să-l iau pe sus?

Hedge se dădu înapoi clătinându-se, nevenindu-i să creadă.

— Să îl iei pe sus? Un tip aşa mare şi zdravăn? Numai dacă vrei să mă vezi schilodit, desigur. Spatele meu e destul de bolnav, aşa a fost de douăzeci de ani. Nu mă plâng, dar să nu exagerăm.

— Prea bine, admise Lucy. Va trebui să găsim o căruţă.

— De ce să nu-l lăsăm pur şi simplu în pace? protestă omuleţul. O să-l găsească cineva peste o vreme.

— Domnule Hedge…

— E înjunghiat în umăr şi prin tot corpul. Asta nu-i frumos.

Hedge îşi schimonosi faţa până ajunse să semene cu un dovleac putrezit.

— Sunt sigură că nu a vrut să fie înjunghiat, nici în umăr, nici altundeva, deci nu cred că putem să-l considerăm vinovat pentru asta, îl mustră Lucy.

— Dar a început să se împută!

Hedge îşi flutură batista în faţa nasului.

Lucy nu pomeni că nu se simţise niciun miros până să ajungă el.

— Aştept până mergi după Bob Smith şi căruţa lui.

Sprâncenele stufoase şi cărunte ale servitorului se uniră într-o expresie de opoziţie iminentă.

— Doar dacă nu cumva ai prefera să rămâi aici, lângă cadavru?

Expresia lui Hedge se limpezi.

— Nu, domnişoară. Dau o fugă până la fierar…

Cadavrul gemu.

Lucy îşi coborî privirea, surprinsă.

Lângă ea, Hedge sări în spate şi spuse ceea ce era deja evident pentru amândoi:

— Doamne sfinte! Omul ăla nu-i mort!

„Dumnezeule bun”. Iar ea stătea acolo de atâta timp, certându-se cu Hedge. Lucy îşi desfăcu şalul şi îl aruncă peste spatele bărbatului.

— Dă-mi pardesiul tău.

— Dar…

— Acum!

Lucy nu se obosi să-i arunce lui Hedge o privire. Nu folosea decât rar un ton tăios, ceea ce îl făcea cu atât mai eficient atunci când apela totuşi la el.

— Ooo, gemu servitorul, dar îi aruncă pardesiul.

— Du-te după doctorul Fremont. Spune-i că e urgent şi că trebuie să vină imediat. Lucy îndreptă o privire severă spre ochii mărgelaţi ai servitorului. Şi, domnule Hedge…?

— Da, domnişoară?

— Te rog să fugi.

Hedge aruncă pe jos coşul şi îşi luă tălpăşiţa, mişcându-se surprinzător de rapid, uitând de spatele bolnav.

Lucy se aplecă şi înveli picioarele şi fesele bărbatului cu pardesiul lui Hedge. Întinse mâna sub nasul lui şi aşteptă, de-abia îndrăznind să respire, până simţi un suflu vag. Era într-adevăr în viaţă. Se lăsă pe vine şi evaluă situaţia. Bărbatul zăcea pe noroiul şi buruienile din şanţ pe jumătate îngheţate – reci şi tari. Ceea ce nu putea fi bine pentru el, date fiind rănile pe care le avea. Dar după cum remarcase şi Hedge, era un bărbat masiv şi nu era sigură că putea să-l mute singură. Dădu la o parte un colţ din şalul ce îi acoperea spatele. Despicătura din umărul lui era acoperită cu o crustă de sânge întărit, iar sângerarea părea să se fi oprit deja, atât cât îşi putea da ea seama cu ochiul liber şi fără să se priceapă la asta. Spatele şi partea laterală a trunchiului îi erau acoperite de vânătăi. Doar

Dumnezeu ştia cum arăta din faţă.

Şi mai era şi rana de la cap.

Lucy clătină din cap. Bărbatul zăcea atât de nemişcat şi de palid. Nici nu era de mirare că îl crezuse mort. Dar chiar şi aşa, Hedge ar fi putut să plece în căutarea doctorului Fremont cât timp fuseseră ocupaţi să se certe în legătură cu bietul om.

Lucy verifică din nou dacă respira, lăsându-şi palma deasupra buzelor lui. Respiraţia îi era superficială, dar constantă. Lucy îi netezi cu dosul palmei obrazul rece. Degetele i se agăţară în ţepi de barbă aproape invizibili. Cine era? Maiden Hill nu era atât de mare încât un străin să poată trece prin localitate neobservat. Însă nu auzise nicio bârfă despre vizitatori când îşi făcuse vizitele din acea după-amiază. Cumva, bărbatul apăruse acolo, pe drum, fără a fi

observat de nimeni. Pe de altă parte, omul fusese în mod evident bătut şi tâlhărit. De ce? Era pur şi simplu o victimă, sau făcuse ceva pentru a-şi atrage această soartă?

Lucy se strânse în braţe, zăbovind asupra acestui ultim gând, şi se rugă ca Hedge să se grăbească. Lumina scădea repede şi, odată cu ea, şi puţina căldură a zilei. Un bărbat rănit, zăcând fără apărare în faţa elementelor naturii, de Dumnezeu ştia cât timp… Îşi muşcă buza.

Dacă Hedge nu se întorcea rapid, nu avea să mai fie nevoie de un doctor.

*

— E mort.

Cuvintele dure, rostite chiar lângă Sir Rupert Fletcher, răsunară mult prea tare în sala de bal aglomerată. Aruncă o privire în jurul lui pentru a vedea cine se afla suficient de aproape cât să audă întâmplător, apoi se apropie de interlocutorul lui, Quincy James.

Sir Rupert prinse bastonul de abanos în mâna dreaptă, încercând să nu-şi trădeze iritarea. Sau surpriza.

— Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus. James rânji. E mort.

— L-ai omorât?

— Nu eu. Mi-am trimis oamenii să o facă.

Sir Rupert se încruntă, încercând să înţeleagă informaţia. James alesese de capul lui un curs de acţiune şi chiar reuşise să îl ducă la bun sfârşit?

— Câţi? întrebă el brusc. Oamenii tăi?

Bărbatul mai tânăr ridică din umeri.

— Trei. Mai mult decât suficienţi.

— Când?

— Azi-dimineaţă devreme. Am primit raportul chiar înainte să plec.

James afişă un rânjet încrezut ce făcu să-i apară gropiţe ca de copil în obraji. Majoritatea celor care i-ar fi văzut ochii albastru-deschis, trăsăturile regulate de englez tipic şi silueta atletică, l-ar fi considerat un tânăr agreabil, chiar atrăgător.

Majoritatea s-ar fi înşelat.

— Sper că nu ai lăsat urme care să ducă înapoi la tine.

În pofida eforturilor sale, un ton tăios reuşi probabil să se strecoare în vocea lui Sir Rupert. Zâmbetul lui James dispăru.

— Morţii nu pot vorbi.

— Hm. „Ce idiot.” Unde au făcut-o?

— În faţa casei lui din oraş.

Sir Rupert blestemă încet. Să acostezi un nobil de rang înalt în faţa propriei case, în plină zi, era o faptă demnă de un neghiob. Piciorul bolnav îl chinuia teribil în seara aceea, iar acum se trezea şi cu aceste prostii din partea lui James. Se sprijini cu mai multă greutate pe bastonul de abanos, încercând să se gândească.

— Nu te agita. James zâmbi neliniştit. N-nu i-a văzut nimeni.

Bărbatul mai în vârstă arcui o sprânceană. Ferească Dumnezeu de aristocraţii care hotărau să gândească – cu atât mai mult să acţioneze – de capul lor. Vlăstarul nobil tipic era rodul a prea multe generaţii care doar trândăviseră, astfel că îi venea greu şi să-şi găsească propriul cocoşel să urineze, cu atât mai puţin să facă ceva atât de complicat precum plănuirea unui asasinat.

Din fericire pentru el, James nu avea habar de gândurile lui Sir Rupert.

— În plus, au dezbrăcat cadavrul la piele şi l-au aruncat undeva în afara Londrei, într-un loc aflat la jumătate de zi călare. Nimeni nu o să-l cunoască acolo. Până să fie descoperit, nu va mai rămâne prea mult din el de recunoscut, nu? Sunt p-p-perfect în siguranţă.

Mâna bărbatului mai tânăr se strecură în sus, trecându-şi un deget prin părul blond-auriu. Îl purta nepudrat, probabil din vanitate.

Sir Rupert luă o gură din vinul de Madeira, reflectând asupra acestui ultim eveniment. Sala de bal era populată de o mulţime înăbuşitoare, duhnind a ceară arsă, parfum greu şi mirosul corpurilor omeneşti. Uşile franţuzeşti ce dădeau spre grădină fuseseră deschise larg pentru a lăsa să intre aerul răcoros al nopţii, dar cu prea puţin efect asupra căldurii din încăpere. Punciul se epuizase cu o jumătate de oră în urmă, şi mai erau câteva ore bune până la bufetul de la miezul nopţii. Sir Rupert făcu o grimasă. Nu trăgea prea mari speranţe că avea să i se servească ceva. Lord Harrington, gazda sa, era celebru pentru zgârcenia lui, chiar şi atunci când întreţinea crema societăţii. Şi câţiva mici nobili îmbogăţiţi recent precum Sir Rupert.

În mijlocul încăperii fusese amenajat un spaţiu îngust pentru dansatori. Aceştia se învârteau într-un curcubeu de culori. Fete cu rochii înflorate şi păr pudrat. Gentlemeni care se prezentaseră cu peruci şi în cele mai bune, dar şi cele mai incomode haine ale lor. Nu îi invidia pe tinerii ce se mişcau atât de frumos. Probabil picura sudoarea pe ei, sub toate acele mătăsuri şi dantele. Lord Harrington sau, mai degrabă, Lady Harrington era încântată să constate cât de multă lume venise, deşi sezonul se afla abia la început. Doamna respectivă avea cinci fiice nemăritate şi îşi organiza forţele ca un general cu experienţă

pregătindu-se de bătălie. Patru dintre fiicele ei erau pe ringul de dans, fiecare la braţul unui gentleman aflat în căutarea unei soţii.

Nu că şi-ar fi permis să judece, având el însuşi trei fiice cu vârsta sub douăzeci şi patru de ani. Toate cu şcoala terminată, toate având nevoie de soţi potriviţi. De fapt... Matilda îi surprinse privirea de la aproximativ douăzeci de paşi distanţă, unde stătea lângă Sarah. Arcui o sprânceană şi îndreptă o privire cu subînţeles spre tânărul Quincy James, care încă se mai afla lângă el.

Sir Rupert clătină uşor din cap – mai degrabă şi-ar fi lăsat una dintre fiice să se mărite cu un câine turbat. Comunicarea lor era bine dezvoltată după aproape treizeci de ani de căsnicie. Doamna lui se întoarse cu fineţe pentru a face conversaţie animată cu o altă matroană, fără a dezvălui nici măcar pentru o clipă că făcuse un schimb de informaţii cu soţul ei. Poate că, mai târziu în noaptea aceea, avea să-i ceară mai multe detalii, întrebându-l de ce tânărul respectiv nu era bun de nimic, dar nu ar fi îndrăznit nicidecum să-şi deranjeze soţul în acel moment.

Măcar de-ar fi fost şi ceilalţi parteneri ai lui la fel de prudenţi.

— Nu ştiu de ce eşti atât de îngrijorat. Aparent, James nu mai putea suporta tăcerea. Nu a ştiut niciodată despre tine. Nimeni nu a ştiut despre tine.

— Şi prefer să rămână aşa, spuse Sir Rupert blând. Pentru binele tuturor.

— Pun rămăşag că da. Ne-ai lăsat pe m-m-mine şi pe Walker şi pe ceilalţi doi pradă vânătorii lui, în locul tău.

— Pe tine şi pe ceilalţi v-ar fi descoperit oricum.

— Mai sunt u-u-unii care ar vrea şi acum să afle despre tine.

James se scărpină în cap atât de violent încât aproape îşi smulse coada.

— Dar nu ar fi în interesul tău să mă trădezi, spuse Sir Rupert sec.

Se înclină în faţa unei cunoştinţe care trecu pe lângă el.

— Nu spun că eu aş scăpa porumbelul.

— Bun. Tu ai avut de profitat din afacerea asta la fel de mult ca şi mine.

— Da, dar…

— Atunci, totul e bine când se termină cu bine.

— Ţie ţi-e u-u-şor să v-v-vorbeşti. James se bâlbâia tot mai tare, semn că era agitat. Tu nu ai văzut cadavrul lui Hartwell. I-a înfipt sabia în gât. Probabil a sângerat până a murit. Secunzii lui au spus că duelul nu a durat decât două minute – două minute, gândeşte-te. Î-î-îngrozitor.

— Tu eşti un spadasin mai bun decât a fost Hartwell vreodată, spuse Sir Rupert.

Zâmbi când fiica lui cea mai mare, Julia, începu un menuet. Purta o rochie într-o nuanţă de albastru ce îi venea foarte bine. Oare o mai văzuse? Credea că nu. Probabil era nouă. Spera că nu îl adusese la sapă de lemn. Partenerul ei era un conte trecut de patruzeci de ani. Ceva cam bătrân, şi totuşi, un conte…

— P-p-peller era un spadasin excelent, şi el a fost ucis primul.

Vocea isterică a lui James întrerupse gândurile lui Sir Rupert. Vorbea prea tare. Sir Rupert încercă să-l calmeze.

— James…

— L-a provocat seara şi era deja m-m-mort în zorii zilei următoare.

— Nu cred…

— Şi-a pierdut trei degete încercând să se apere,

după ce s-s-sabia i-a fost smulsă din mână. A trebuit să i le caut prin i-i-iarbă după aceea. D-d-doamne!

Capetele din apropiere se întoarseră spre ei. Tonul tânărului devenea tot mai ridicat. Era timpul să se despartă de el.

— S-a terminat.

Sir Rupert întoarse capul pentru a întâlni privirea lui James, ţintuindu-l cu o expresie poruncitoare. Observă un muşchi zbătându-se sub ochiul drept al celuilalt bărbat. Acesta inspiră şi dădu să spună ceva. Sir Rupert i-o luă înainte, pe un ton blând.

— E mort. Tocmai mi-ai spus asta.

— D-d-dar…

— Prin urmare, nu mai avem motive de îngrijorare.

Sir Rupert se înclină şi se îndepărtă şchiopătând. Avea mare nevoie de încă un pahar de vin.

*

— Refuz să îl primesc în casa mea, declară căpitanul Craddock-Hayes, cu braţele încrucişate peste pieptul rotund şi cu picioarele înfipte în pământ, ca şi cum s-ar fi aflat pe o punte ce se legăna. Capul acoperit de perucă stătea semeţ, iar ochii albaştri ca marea îi erau aţintiţi undeva în depărtare.

Stătea nemişcat în holul de la intrarea casei Craddock-Hayes. De regulă, holul era suficient de mare pentru nevoile lor. În acel moment însă, holul părea să se fi micşorat proporţional cu numărul de persoane care se aflau în el, reflectă Lucy cu tristeţe, iar căpitanul stătea exact în mijlocul lui.

— Da, tată. Trecu pe lângă el şi le făcu semn bărbaţilor care îl cărau pe străin să înainteze. La etaj, în camera fratelui meu, cred. Nu eşti de acord, doamnă

Brodie?

— Desigur, domnişoară. Chelăreasa familiei Craddock-Hayes aprobă din cap. Volanele bonetei ei de dimineaţă, ce îi încadrau obrajii rumeni, se legănară în ritm cu mişcarea capului. Patul e făcut deja şi pot cere să se facă focul într-o clipită.

— Bun. Lucy zâmbi aprobator. Mulţumesc, doamnă Brodie.

Chelăreasa porni în grabă pe scări, fundul ei masiv legănându-se la fiecare pas.

— Nici măcar nu ştim cine e nenorocitul ăsta, continuă tatăl ei. Ar putea fi vreun vagabond sau un ucigaş. Hedge spunea că a fost înjunghiat în spate. Ia zi-mi, ce fel de individ se lasă înjunghiat? Ei? Ei?

— Nu ştiu, desigur, răspunse Lucy din reflex. Ai vrea, te rog, să te dai puţin la o parte pentru ca oamenii să-l poată duce mai departe?

Tatăl ei se supuse, târându-se mai aproape de perete. Bărbaţii se chinuiră, gâfâind, să îl vâre pe străin în hol. Zăcea atât de teribil de nemişcat, cu faţa palidă ca moartea. Lucy îşi muşcă buza şi se strădui să nu îşi trădeze neliniştea. Nu îl cunoştea, nu ştia nici măcar ce culoare aveau ochii lui; şi totuşi, era de o importanţă vitală să rămână în viaţă. Fusese întins pe o uşă, pentru a putea fi cărat mai uşor, dar era evident că greutatea şi înălţimea lui făceau oricum manevra dificilă. Unul dintre bărbaţi înjură.

— Nu tolerez un asemenea limbaj în casa mea, spuse căpitanul, încruntându-se spre făptaş. Bărbatul roşi şi murmură o scuză. Tatăl lui Lucy dădu din cap.

— Ce fel de tată aş fi dacă aş primi în casă orice fel de vagabond sau pierde-vară? Locuind cu o fată necăsătorită? Ei? Unul al naibii de prost, aşa aş fi.

— Da, tată.

Lucy îşi ţinu respiraţia, urmărind bărbaţii urcând

prudent scările.

— De asta nenorocitul trebuie dus altundeva – în casa lui Fremont. El e doctorul. Sau la azilul de săraci. Eventual la casa parohială – dă-i o şansă lui Penweeble să manifeste puţină bunătate creştinească. Ha.

— Ai mare dreptate, dar e deja aici, spuse Lucy împăciuitor. Ar fi mare păcat dacă ar trebui să-l mutăm din nou.

Unul dintre bărbaţii de pe scări îi aruncă o privire speriată. Lucy îi răspunse cu un zâmbet liniştitor.

— Probabil nu va trăi prea mult, oricum, spuse tatăl ei, încruntat. Nu are niciun rost să distrugem aşternuturile bune.

— Am să mă asigur că aşternuturile supravieţuiesc, spuse Lucy, pornind în sus pe scări.

— Şi cum rămâne cu cina mea? mormăi tatăl ei din spate? Ei? Se ocupă cineva şi de asta în timp ce toată lumea se grăbeşte să facă loc pentru derbedei?

Lucy se aplecă peste balustradă.

— Vom avea cina pe masă imediat ce îl văd instalat. Tatăl ei bombăni:

— Bună treabă când stăpânul casei aşteaptă până sunt instalaţi confortabil tâlharii.

— Eşti cât se poate de înţelegător, spuse Lucy, zâmbindu-i tatălui ei.

— Hm.

Lucy se întoarse şi dădu să urce scările.

— Scumpo?

Lucy îşi aplecă din nou capul peste balustradă. Tatăl ei se încrunta spre ea, cu sprâncenele stufoase împreunate peste podul nasului bulbos şi roşu.

— Ai grijă cu individul ăla.

— Da, tată.

— Hm, bombăni din nou tatăl ei, din spate.

Dar Lucy urcă în grabă scările şi intră în

dormitorul albastru. Bărbaţii îl mutaseră deja pe străin în pat. Ieşiră tropăind din cameră la intrarea lui Lucy, lăsând în urma lor o dâră de noroi.

— Nu ar trebui să fii aici, domnişoară Lucy. Doamna Brodie gemu şi trase cearşaful peste pieptul bărbatului. Nu cu el aşa.

— L-am văzut cu mult mai puţin acoperit cu doar o oră în urmă, doamnă Brodie, te asigur. Acum, cel puţin e bandajat.

Doamna Brodie pufni.

— Nu în părţile importante.

— Ei bine, poate că nu, recunoscu Lucy. Dar chiar nu cred că reprezintă vreun pericol, având în vedere starea lui.

— Da, bietul gentleman. Doamna Brodie bătu uşor cearşaful ce acoperea pieptul bărbatului. Norocul lui că l-ai găsit atunci când ai făcut-o. Ar fi îngheţat până dimineaţă dacă rămânea acolo pe drum. Cine ar fi putut să facă o asemenea nemernicie?

— Nu ştiu.

— Nimeni din Maiden Hill, cred eu. Chelăreasa clătină din cap. Probabil nişte scursuri de prin Londra.

Lucy nu se obosi să remarce că scursuri se găseau chiar şi în Maiden Hill.

— Doctorul Fremont a spus că va veni din nou dimineaţă, să-i verifice bandajele.

— Bine.

Doamna Brodie îl privi nesigură pe pacient, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce şanse avea să supravieţuiască până a doua zi dimineaţa. Lucy inspiră adânc.

— Până atunci cred că nu putem decât să-i asigurăm confortul. Vom lăsa uşa întredeschisă în caz că se trezeşte.

— Ar fi bine să mă ocup de cina căpitanului. Ştii

cum devine când i se serveşte târziu. De îndată ce mâncarea e pe masă, am s-o trimit pe Betsy să îl supravegheze.

Lucy aprobă din cap. Nu aveau decât o singură cameristă, Betsy, dar erau cu totul trei femei şi probabil că, împreună, aveau să-l poată îngriji pe străin.

— Du-te. Cobor şi eu într-o clipă.

— Prea bine, domnişoară. Doamna Brodie îi aruncă o privire de femeie de modă veche. Dar nu sta prea mult. Tatăl tău va dori cu siguranţă să discute cu tine.

Lucy strâmbă din nas şi dădu din cap. Doamna Brodie zâmbi înţelegătoare şi ieşi.

Lucy coborî privirea spre străinul aflat în patul fratelui ei, David, şi se întrebă din nou, cine era. Era atât de nemişcat, încât trebuia să se concentreze ca să distingă uşoara ridicare şi coborâre a pieptului lui. Bandajele din jurul capului său nu făceau decât să îi sublinieze infirmitatea şi să îi scoată în evidenţă vânătaia de pe sprânceană. Arăta atât de groaznic de singur. Îşi făcea cineva griji pentru el, poate aşteptându-i cu nelinişte întoarcerea?

Unul dintre braţele lui era întins peste plapumă. Lucy îl atinse. Mâna lui se ridică fulgerător şi o prinse de încheietură, ţinând-o prizonieră. Lucy fu atât de surprinsă, încât de-abia apucă să scoată un chiţăit speriat. Apoi se trezi zgâindu-se în ochii cei mai deschişi la culoare pe care îi văzuse vreodată. Erau de culoarea gheţii.

— Am să te ucid, spuse el clar.

Timp de o clipă, crezu că acele cuvinte sumbre îi erau adresate ei, şi inima păru să îi încremenească în piept. Dar privirea lui alunecă dincolo de ea.

— Ethan?

Bărbatul se încruntă, ca şi cum ar fi fost nedumerit, apoi închise ochii neobişnuiţi. Într-o clipă, strânsoarea mâinii lui pe încheietura ei se relaxă, iar braţul îi căzu înapoi pe pat.

Lucy inspiră. Judecând după durerea din pieptul ei, era prima dată când inspira de când fusese apucată de bărbat. Se îndepărtă de pat şi îşi frecă încheietura dureroasă. Strângerea bărbatului fusese brutală; avea să se aleagă cu vânătăi până dimineaţă.

Cui i se adresase?

Lucy se înfioră. Oricine ar fi fost persoana respectivă, nu o invidia. Tonul bărbatului nu trădase nicio urmă de şovăire. În mintea lui nu încăpea îndoială că avea să-şi ucidă duşmanul. Aruncă din nou o privire spre pat. Străinul respira încet şi adânc. Părea cufundat într-un somn liniştit. Dacă nu ar fi simţit încă durere în zona încheieturii, ar fi putut crede că tot acel incident fusese doar un vis.

— Lucy!

Răgetul ce răsună de jos nu putea fi decât al tatălui ei. Strângându-şi fustele, ieşi din cameră şi coborî în fugă treptele. Tatăl ei era deja aşezat în capul mesei la care luau cina, cu un şervet îndesat la gât.

— Nu-mi place să cinez târziu. Îmi amână digestia. Nu pot dormi jumătate de noapte din cauza chiorăitului. E prea mult să cer să iau cina la timp în propria casă? Chiar aşa e? Ei?

— Nu, bineînţeles că nu. Lucy se aşează pe scaunul din dreapta tatălui ei. Îmi pare rău.

Doamna Brodie intră cu o friptură aburindă de vită înconjurată de cartofi, praz şi gulii.

— Ha. Asta îi place unui bărbat să vadă pe masă la cină.

Tatăl lui Lucy se lumină complet la faţă, luându-şi cuţitul şi furculiţa şi pregătindu-se să taie.

— Vită englezească sănătoasă. Miroase absolut delicios.

— Mulţumesc, domnule.

Chelăreasa îi făcu cu ochiul lui Lucy şi se întoarse în bucătărie. Lucy zâmbi şi ea. Slavă Domnului că exista doamna Brodie.

— Ei, ia gustă din asta. Tatăl ei îi întinse o farfurie plină ochi cu mâncare. Doamna Brodie ştie să gătească o friptură de vită excelentă.

— Mulţumesc.

— Cea mai gustoasă din zonă. Ai nevoie de ceva hrană serioasă după ce ai umblat haihui toată după-amiaza. Ei?

— Cum ai avansat cu memoriile azi?

Lucy sorbi din vin, încercând să nu se gândească la bărbatul care zăcea la etaj.

— Excelent. Excelent. Tatăl lui Lucy tăie entuziast friptura de vită. Am notat o poveste scandaloasă ce s-a petrecut acum treizeci de ani. Despre căpitanul Feather – e amiral acum, naiba să-l ia – şi trei femei naive de pe o insulă. Ştiai că fetele astea indigene nu poartă deloc… *Ah. Hm-hm.*

Tuşi brusc şi o privi cu o expresie ce aducea a stânjenealã.

— Da?

Lucy vârî o furculiţă cu cartofi în gură.

— Nu contează. Nu contează. Tatăl ei termină de umplut farfuria şi o trase spre locul unde burta lui stătea lipită de masă. Să spunem doar că va mai aprinde un foc sub tălpile bătrânului, după tot acest timp. Ha!

— Încântător.

Lucy zâmbi. Dacă tatăl ei avea să reuşească vreodată să-şi termine memoriile şi să le publice, acestea aveau să provoace o serie de apoplexii în

sânul reprezentanţilor marinei Maiestăţii Sale.

— Da. Da. Tatăl ei înghiţi şi sorbi din vin. Bun, deci. Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa derbedeului pe care l-ai adus acasă.

Lucy coborî privirea spre furculiţa pe care o ţinea în mână. Aceasta tremura uşor şi spera că tatăl ei nu avea să observe.

— Nu, tată.

— Ai făcut o faptă bună, demnă de un samaritean şi aşa mai departe. Exact aşa cum te învăţa mama ta din Biblie. Ea ar fi fost de acord. Dar ţine minte – înfipse furculiţa într-o gulie – că am mai văzut răni la cap. Unii trăiesc. Alţii nu. Şi, orice ar fi, nu poţi face absolut nimic în privinţa asta.

Lucy îşi simţi inima strângându-i-se în piept.

— Nu crezi că va supravieţui?

— Nu ştiu, lătră tatăl ei iritat. Asta încerc să-ţi spun. Poate că da. Poate că nu.

— Înţeleg.

Lucy înţepă o gulie şi încercă să-şi ţină lacrimile în frâu.

Tatăl ei bătu cu palma în masă.

— Exact de asta îţi spun să te fereşti. Nu te ataşa de vagabond.

Un colţ al gurii lui Lucy tresări.

— Dar nu mă poţi împiedica să simt, spuse ea blând. O să se întâmple, indiferent dacă vreau sau nu.

Tatăl ei se încruntă cu ferocitate.

— Nu vreau să fii tristă dacă dă colţul peste noapte.

— Am să mă străduiesc din răsputeri să nu fiu tristă, tată, promise Lucy.

Dar ştia că era prea târziu. Dacă bărbatul murea peste noapte, avea să plângă a doua zi, indiferent ce ar fi promis.

— Hm. Tatăl ei se întoarse la farfurie. E suficient deocamdată. Dacă supravieţuieşte însă, ţine minte ce-ţi spun acum. Ridică fruntea şi o ţintui cu ochii de culoarea azurului. Dacă doar se gândeşte să se atingă de un singur fir de păr de pe capul tău, îl scot afară în şuturi.

Capitolul 2

Îngerul era aşezat lângă patul lui când Simon Iddesleigh, al şaselea viconte de Iddesleigh, deschise ochii.

Ar fi crezut că totul nu era decât un vis oribil, unul din şirul nesfârşit de coşmaruri ce îl bântuiau în fiecare noapte – sau, mai rău, că nu supravieţuise bătăii şi făcuse acel salt final şi infinit prin care părăsise această lume şi ajunsese în focul ce îl aştepta dincolo de ea. Dar era aproape sigur că iadul nu mirosea a lavandă şi a scrobeală, nu te făcea să te simţi întins pe un cearşaf uzat şi perne joase, şi nu răsuna de ciripitul vrăbiilor şi foşnetul perdelelor de voal.

Şi, desigur, nu existau îngeri în iad.

Simon o privi. Îngerul lui era în întregime îmbrăcat în gri, cum i se cuvenea unei femei pioase. Scria într-un caiet mare, cu privirea concentrată şi cu sprâncenele negre, uniforme, împreunate. Părul de culoare întunecată îi era pieptănat pe spate de pe fruntea înaltă şi strâns într-un coc la ceafă. Strângea uşor din buze în timp ce mâna îi alerga pe pagină. Probabil îi trecea în revistă păcatele. Zgâriatul peniţei pe hârtie fusese sunetul care îl trezise.

Când bărbaţii vorbeau despre îngeri, în special atunci când se refereau la sexul frumos, de regulă foloseau o figură de stil înfloratăă. Se gândeau la creaturi blonde cu obraji trandafirii şi buze umede şi roşii. În minte îi apăru imaginea unor heruvimi italieni insipizi cu ochi albaştri goi şi carne moale şi tremurătoare. Nu astfel era şi îngerul pe care îl contempla Simon. Nu, îngerul lui era precum cei din Biblie – din Vechiul Testament, nu din cel Nou. Genul

de înger nu tocmai uman, sever şi critic. Tipul de la care te-ai fi aşteptat mai degrabă să condamne oamenii la osândă veşnică cu un gest mărunt şi nepăsător din deget decât să plutească pe aripi diafane de porumbel. Nu era probabil să închidă ochii la cele câteva cusururi din personalitatea cuiva. Simon oftă. El avea mai mult decât câteva cusururi.

Îngerul îi auzi probabil suspinul. Îşi îndreptă ochii nepământeni de topaz spre el.

— Eşti treaz?

Îi simţi privirea la fel de palpabil ca şi cum şi-ar fi pus o mână pe umărul lui şi, sincer, senzaţia îl deranjă. Nu că şi-ar fi trădat disconfortul.

— Depinde ce înţelegi prin „treaz”, răspunse el. Chiar şi mărunta mişcare necesară pentru a vorbi făcea să-l doară toată faţa. De fapt, tot corpul îi părea cuprins de flăcări. Nu dorm, dar am avut şi momente în care eram mai vioi. Presupun că nu ai ceva precum cafeaua care să accelereze procesul de trezire?

Se foi, încercând să se ridice în capul oaselor, şi constată că îi era mai dificil decât se aşteptase. Pătura îi alunecă pe abdomen.

Privirea îngerului urmări pătura şi se încruntă la vederea trunchiului lui gol. Reuşise deja să o supere.

— Mă tem că nu avem cafea, murmură ea, concentrată asupra buricului lui, dar avem ceai.

— Desigur. Ceai este întotdeauna, spuse Simon. Pot să te deranjez cu rugămintea de a mă ajuta să mă ridic? Mă simt tulburător de incomod întins pe spate, asta ca să nu mai vorbim de faptul că poziţia ar face foarte dificil să beau ceai fără să mi-l vărs în urechi.

Lucy îl privi nesigură.

— Poate ar trebui să-l chem pe Hedge sau pe tatăl meu.

— Promit să nu muşc, pe cuvânt. Simon îşi duse o

mână la inimă. Şi rareori scuip.

Buzele ei tresăriră. Simon încremeni.

— Până la urmă, nu eşti cu adevărat un înger, aşa-i?

Una din sprâncenele ei de abanos se arcui milimetric. O privire atât de dispreţuitoare la o domnişoară din provincie; expresia ei ar fi fost demnă de o ducesă.

— Numele meu este Lucinda Craddock-Hayes. Pe dumneata cum te cheamă?

— Simon Matthew Raphael Iddesleigh, viconte de, mă tem.

Schiţă o plecăciune, care îi ieşi destul de bine după părerea lui, având în vedere că era culcat.

Domniţa nu fu impresionată.

— Eşti vicontele de Iddesleigh?

— Din păcate.

— Nu eşti de pe aici.

— Aici fiind…

— Orăşelul Maiden Hill din Kent.

— Ah.

Kent? De ce Kent? Simon îşi lungi gâtul, încercând să vadă pe fereastră, dar aceasta era acoperită de perdeaua albă de voal. Lucy îi urmări privirea.

— Te afli în camera fratelui meu.

— Ce amabil din partea lui, murmură Simon. Când întoarse capul îşi dădu seama că avea ceva înfăşurat în jurul lui. Pipăi cu o mână şi degetele lui dădură peste un bandaj. Probabil îl făcea să arate ca un adevărat neghiob. Nu, nu pot spune că m-am aflat vreodată în minunatul orăşel Maiden Hill; deşi sunt sigur că este pitoresc, iar biserica e un obiectiv faimos demn de vizitat.

Buzele ei roşii şi pline tresăriră din nou, vrăjindu-

I.

— De unde ştii?

— Aşa sunt întotdeauna în cele mai plăcute orăşele. Coborî privirea, aparent pentru a aranja pătura, în realitate pentru a evita ispita ciudată a acelor buze. „Laşule.” Îmi irosesc cea mai mare parte a timpului în Londra. Domeniile mele, lăsate de izbelişte, se află în nord, în Northumberland. Ai fost vreodată în Northumberland?

Lucy clătină din cap. Minunaţii ei ochi de topaz îl fixară cu o privire deconcertant de directă – aproape ca a unui bărbat. Cu diferenţa că Simon nu se simţise niciodată tulburat de privirea unui bărbat. Plescăi dezaprobator.

— O zonă foarte rurală. De asta le-am şi lăsat de izbelişte. Nu pot să nu mă întreb ce au urmărit strămoşii mei, mai exact, când au ridicat grămada aceea veche de ziduri atât de departe de orice. Nu există decât ceaţă şi oi prin preajmă. Însă e în familia noastră de câteva secole; n-avem decât s-o păstrăm.

— Câtă bunătate din partea dumitale, murmură tânăra. Dar mă face totuşi să mă întreb cum de te-am găsit la doar o jumătate de kilometru de aici, dacă nu ai mai fost niciodată în zonă?

Era ageră la minte, nu-i aşa? Şi nu se lăsa deloc distrasă de flecăreala lui. Femeile inteligente erau aşa o pacoste. Motiv pentru care nu ar fi trebuit să fie atât de fascinat de aceasta.

— Habar nu am. Simon deschise larg ochii. Poate am avut marele noroc de a fi atacat de hoţi prea harnici. Nu s-au mulţumit să mă lase să zac unde am căzut, ci m-au adus pe sus până aici ca să am ocazia să văd mai mult din lume.

— Hm. Mă îndoiesc că aveau de gând să te lase

să mai vezi ceva vreodată, spuse ea cu fermitate.

— Mm. Şi nu-i aşa că ar fi fost mare păcat? întrebă el, cu un aer de inocenţă falsă. Fiindcă atunci nu te-aş mai fi întâlnit pe dumneata.

Tânăra ridică o sprânceană şi deschise din nou gura, fără îndoială pentru a-şi exersa pe el talentele de anchetator, dar Simon i-o luă înainte.

— Ziceai ceva de ceai? Ştiu că m-am arătat dispreţuitor faţă de el mai devreme, dar sincer, nu mi-ar displăcea o gură sau două.

Îngerul lui chiar roşi, un trandafiriu palid colorându-i obrajii albi. Ah, o slăbiciune.

— Îmi cer scuze. Haide, să te ajut să te ridici.

Îşi puse mâinile mici şi răcoroase pe braţele lui – o atingere tulburător de erotică – şi, prin eforturile lor comune, reuşiră să îl ridice în capul oaselor; deşi, pe când reuşiră să o facă, Simon deja gâfâia, şi nu doar din cauza ei. Umărul îl durea ca şi cum o armată de mici diavoli, sau poate de sfinţi în cazul lui, înfigeau piroane de fier încins în el. Închise ochii pentru o clipă şi, când îi deschise din nou, găsi o ceaşcă de ceai sub nas. Se întinse după ea, apoi se opri şi se zgâi la mâna lui dreaptă golaşă. Inelul lui cu pecete lipsea. Îi furaseră inelul.

Lucy înţelese greşit motivul ezitării lui.

— Ceaiul e proaspăt, te asigur.

— Eşti foarte amabilă. Vocea îi era ruşinos de slabă. Mâna îi tremură când prinse ceaşca, lipsindu-i zăngănitul familiar al inelului în contact cu porţelanul. Nu şi-l mai scosese de la moartea lui Ethan. „La naiba.”

— Nu-ţi face griji. Ţi-l ţin eu.

Tonul îi era cald, jos şi intim, deşi probabil nu era conştientă de acest lucru. Ar fi putut să se odihnească pe acea voce, să plutească pe ea şi să-şi lase grijile să

dispară. Era o femeie periculoasă. Simon înghiţi ceaiul călduţ.

— Te-ar deranja foarte tare să scrii o scrisoare pentru mine?

— Bineînţeles că nu. Puse ceaşca jos şi se retrase în siguranţă pe scaunul ei. Cui ai vrea să îi scrii?

— Valetului meu, cred. Fără îndoială aş fi tachinat dacă mi-aş anunţa vreuna dintre rude.

— Şi cu siguranţă nu am vrea aşa ceva, spuse ea pe un ton în care răsuna amuzamentul.

Simon o privi tăios, dar ochii ei erau mari şi inocenţi.

— Mă bucur că înţelegi problema, spuse el sec. De fapt, îşi făcea mai degrabă griji să nu afle duşmanii lui că era încă în viaţă. Valetul meu îmi poate aduce diverse lucruri precum haine curate, un cal şi bani.

Lucy puse deoparte caietul încă deschis.

— Cum îl cheamă?

Simon înclină capul, dar nu reuşi să vadă pagina caietului din acel unghi.

— Henry. Adresa este Cross Road, 207, Londra. Ce scriai mai devreme?

— Poftim?

Nu ridică privirea. Iritant.

— În caietul tău? Ce scriai?

Lucy ezită, cu creionul nemişcat deasupra foii şi capul în continuare plecat. Simon îşi păstră expresia relaxată, deşi deveni infinit mai interesat. Se scurse o clipă de tăcere până Lucy termină de scris adresa; apoi puse scrisoarea deoparte şi ridică privirea spre el.

— Desenam, de fapt.

Se întinse după caietul deschis şi i-l puse în braţe. Pagina din stânga era acoperită cu schiţe sau desene, unele mari, altele mici. Un bărbat mărunt şi cocârjat cărând un coş. Un copac desfrunzit. O poartă

cu o balama ruptă. În dreapta era schiţat un bărbat dormind. Era el. Şi nu arăta prea bine, cu bandajul şi toate celelalte. Îi dădea un sentiment ciudat să ştie că ea îl urmărise dormind.

— Sper că nu te deranjează, spuse ea.

— Deloc. Mă bucur că am folosit la ceva. Simon dădu o pagină în spate. Aici o parte dintre desene fuseseră înfrumuseţate cu acuarele. Astea sunt destul de bune.

— Mulţumesc.

Simon îşi simţi buzele curbându-se într-un zâmbet în faţa răspunsului ei sigur. Majoritatea tinerelor afişau o falsă modestie când erau complimentate pentru o realizare. Domnişoara Craddock-Hayes era sigură de talentul ei. Dădu o altă pagină.

— Ce-i asta?

Schiţele de pe această pagină reprezentau un copac schimbându-se odată cu anotimpurile: iarnă, primăvară, vară şi toamnă. Obrajii i se colorară din nou în trandafiriu.

— Sunt schiţe ca să-mi exersez mâna. Pentru o micuţă carte de rugăciuni pe care vreau să i-o ofer doamnei Hardy din sat. Va fi cadou pentru ziua ei.

— Faci asta frecvent? Dădu încă o pagină, fascinat. Nu erau desenele insipide ale unei tinere plictisite. Schiţele ei aveau un fel de viaţă a lor. Adică să ilustrezi cărţi?

Mintea lui lucra intens. Lucy ridică din umeri.

— Nu, nu prea des. Nu o fac decât pentru prieteni şi alţii asemenea.

— Atunci poate îmi dai voie să comand o lucrare. Ridică privirea la timp să o vadă deschizând gura. Continuă înainte ca ea să apuce să remarce că el nu se încadra în categoria *prietenilor.* O carte pentru nepoata

mea.

Lucy închise ochii şi ridică din sprâncene, aşteptând tăcută ca el să continue.

— Dacă nu te deranjează să-i faci pe plac unui om rănit, desigur.

Neruşinat. Dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, era important să o prindă în ceva.

— Ce fel de carte?

— O, un basm, cred. Nu te deranjează?

Lucy îşi luă din nou caietul şi îl instală în braţe, deschizând încet o pagină goală.

— Da?

O, Doamne, acum era încolţit, dar în acelaşi timp îi venea să râdă cu voce tare. Nu îşi mai simţise sufletul atât de uşor de o veşnicie. Simon aruncă o privire grăbită prin mica încăpere şi observă o mică hartă înrămată prinsă pe peretele din faţa lui. În jurul marginilor hărţii se jucau mai mulţi şerpi de mare. Zâmbi, cu privirea aţintită în ochii ei.

— Povestea Prinţului-Şarpe.

Privirea ei alunecă spre buzele lui, apoi se grăbi să urce din nou. Zâmbetul lui deveni mai larg. Ah, chiar şi un înger putea fi ispitit. Dar ea se mulţumi să ridice o sprânceană spre el.

— N-am auzit-o niciodată.

— Sunt surprins, minţi el cu uşurinţă. Era preferata mea în copilărie. Îmi evocă amintiri dragi, cum săltam pe genunchiul bătrânei mele dădace lângă foc, în timp ce ea ne încânta cu povestea.

Dacă tot se băgase, avea de gând să se cufunde până la gât.

Lucy îi aruncă o privire făţiş sceptică.

— Hai să vedem. Simon îşi înăbuşi un căscat. Durerea din umăr se atenuase până devenise o pulsaţie surdă, dar durerea de cap i se înteţise, ca

pentru a compensa. A fost odată ca niciodată – asta e formula cerută pentru început, nu?

Tânăra nu îl ajută. Se mulţumi să stea pe scaun, aşteptând ca el să se facă de râs.

— A fost odată ca niciodată o fată săracă, ce îşi câştiga cu greu existenţa îngrijind caprele regelui. Era orfană şi cât se poate de singură pe lume, cu excepţia caprelor, desigur, care erau cam urât mirositoare.

— Capre?

— Capre. Regelui îi plăcea mult brânza de capră. Acum taci, copilă, dacă vrei să auzi povestea. Simon îşi dădu capul pe spate. Îl durea îngrozitor. Cred că o chema Angelica, dacă te interesează – pe fata care îngrijea caprele, adică.

Lucy nu făcu decât să dea din cap de data aceasta. Luase un creion şi începuse să schiţeze în carneţelul ei, deşi el nu putea vedea pagina, deci nu ştia dacă îi ilustra sau nu povestea.

— Angelica muncea pe brânci de la prima geană de lumină până mult după ce apunea soarele, şi singura ei companie erau caprele. Castelul regelui era construit în vârful unei stânci, iar fata locuia la poalele stâncii, într-o colibă mică din vreascuri. Dacă se uita departe în sus, foarte departe, dincolo de stâncile golaşe, dincolo de piatra albă şi strălucitoare a zidurilor castelului, până la turle, uneori reuşea să-i vadă pentru o clipă pe oamenii din castel, cu bijuteriile şi hainele lor scumpe. Şi uneori, foarte rar, reuşea să-l vadă pe prinţ.

— Prinţul-Şarpe?

— Nu.

Lucy îşi plecă într-o parte capul, cu ochii aţintiţi în continuare asupra desenului.

— Atunci de ce povestea se numeşte *Prinţul-Şarpe* dacă nu el e Prinţul-Şarpe?

— El apare mai târziu. Întotdeauna eşti atât de

nerăbdătoare? întrebă el sever.

Atunci Lucy ridică privirea spre el şi buzele i se curbară încet într-un zâmbet. Simon fu năucit, pierzând orice urmă de raţiune. Ochii ei fini, ca nişte bijuterii, se încreţiră la colţuri, şi o singură gropiţă îi apăru pe suprafaţa netedă a obrazului stâng. Era absolut superbă. Domnişoara Craddock-Hayes era cu adevărat un înger. Simon simţi un impuls puternic, aproape violent, să netezească gropiţa cu degetul lui mare. Să-i ridice faţa şi să-i guste zâmbetul. Închise ochii. Nu voia acest lucru.

— Îmi pare rău, o auzi spunând. N-am să te mai întrerup.

— Nu, e în regulă. Mă tem că mă doare capul. Fără îndoială e din cauză că a fost pocnit de curând. Simon încetă să mai flecărească, fiind cuprins brusc de un gând. Când am fost găsit, mai exact?

— Acum două zile. Lucy se ridică şi îşi strânse carneţelul şi creioanele. Te las să te odihneşti.

Între timp pot să compun scrisoarea pentru valetul dumitale şi să o trimit. Doar dacă nu cumva ai prefera să o citeşti mai întâi?

— Nu, sunt sigur că te vei descurca foarte bine. Simon se cufundă în perne, cu mâna fără inel relaxată peste pătură. Îşi păstră vocea nepăsătoare. Unde îmi sunt hainele?

Lucy se opri, ieşită pe jumătate, şi îi aruncă o privire enigmatică peste umăr.

— Nu aveai nimic pe dumneata când te-am găsit.

Închise uşa încet. Simon clipi surprins. De regulă nu rămânea fără haine decât la cel puţin cea de-a doua întâlnire cu o tânără.

*

— A sosit vicarul să te vadă, domnişoară.

Doamna Brodie vârî capul în camera de zi, în dimineaţa următoare.

Lucy era aşezată pe canapeaua albastră de damasc, cârpind una dintre şosetele tatălui ei. Oftă şi ridică privirea spre tavan, întrebându-se dacă vicontele fusese deranjat de sosirea vizitatorului ei sub fereastra lui. Nici măcar nu ştia dacă se trezise deja; nu îl văzuse în dimineaţa aceea. Ceva din expresia ochilor lui gri amuzaţi, atât de alerţi şi plini de viaţă, o făcuse să se fâstâcească ieri. Nu era obişnuită să fie fâstâcită, iar experienţa îi displăcea. Aşa se explica de ce îl evitase cu laşitate pe bărbatul rănit de când îl părăsise pentru a-i compune scrisoarea.

Acum puse deoparte cârpeala la care lucra.

— Mulţumesc, doamnă Brodie.

Chelăreasa îi făcu cu ochiul înainte de a se grăbi să se întoarcă în bucătărie, iar Lucy se ridică să îl întâmpine pe Eustace.

— Bună dimineaţa.

Eustace Penweeble, vicarul bisericuţei din Maiden Hill, o salută din cap, aşa cum făcuse în fiecare marţi, cu excepţia sărbătorilor şi a zilelor cu vreme rea, în ultimii trei ani. Zâmbi timid, plimbându-şi mâinile mari şi pătrăţoase în jurul borului tricornului pe care îl purta. E o zi foarte frumoasă. Ai vrea să mă însoţeşti cât timp îmi fac vizitele?

— E o idee minunată.

— Bun. Bun, replică el.

O şuviţă de păr castaniu îi scăpase din coadă şi îi cădea peste frunte, făcându-l să semene cu un băieţel imens. Probabil uitase din nou să-şi ia peruca pudrată şi bombată potrivită poziţiei lui. Cu atât mai bine. În sinea ei, Lucy considera că arăta mai bine fără ea. Îi zâmbi afectuos, îşi luă şalul ce o aştepta şi îl urmă pe

Eustace pe uşă.

Ziua era într-adevăr foarte frumoasă. Soarele era atât de strălucitor încât aproape o orbi când se opri pe treapta de granit de la intrare. Cărămida portocalie veche a casei Craddock-Hayes avea un aer prietenos, lumina reflectându-se de pe ferestrele cu cercevele din faţă. Aleea presărată cu pietriş era străjuită de stejari bătrâni. Aceştia îşi pierduseră deja frunzele, dar crengile lor strâmbe desenau forme interesante pe cerul de un albastru puternic. Cabrioleta lui Eustace aştepta lângă uşă, cu Hedge la căpătâiul calului.

— Îmi dai voie să te ajut să urci? întrebă Eustace politicos, ca şi cum chiar ar fi fost posibil ca ea să-l refuze.

Lucy îşi lăsă mâna într-a lui. Hedge îşi dădu ochii peste cap şi bombăni în barbă:

— În fiecare afurisită zi de marţi. De ce nu joi sau vineri, pentru numele lui Dumnezeu?

Eustace se încruntă.

— Mulţumesc.

Vocea lui Lucy o acoperi pe cea a servitorului. Se instală cu gesturi teatrale în cabrioletă.

Vicarul urcă lângă ea şi luă hăţurile. Hedge se retrase în casă, clătinând din cap.

— Mă gândeam să mergem pe la biserică, dacă eşti de acord. Eustace dădu semnalul de pornire calului. Groparul mi-a dat de veste că e posibil să fi apărut o gaură prin care se infiltrează apa în acoperişul de deasupra sacristiei. Poţi să-mi oferi opinia dumitale.

Lucy se stăpâni în ultima clipă să nu murmure din reflex: „Cât de încântător”. Zâmbi în schimb. Ieşiră cu greu de pe aleea casei Craddock-Hayes şi ajunseră pe drumul unde îl găsise pe viconte. Drumeagul părea destul de inofensiv la lumina zilei, copacii golaşi pierzându-şi aerul ameninţător. Ajunseră în vârful unei

coline. Ziduri golaşe de piatră se întindeau peste dealurile din depărtare.

Eustace îşi drese glasul.

— Ai vizitat-o recent pe doamna Hardy, din câte am înţeles?

— Da. Lucy se întoarse spre el politicoasă. I-am dus nişte piftie din picior de viţel.

— Şi cum ai găsit-o? I s-a vindecat glezna după căzătura pe care a suferit-o?

— Încă îi era sprijinită în sus, dar am găsit-o suficient de vioaie cât să se plângă că piftia nu e la fel de gustoasă ca a ei.

— Ah, bun. Probabil se simte mai bine dacă se poate plânge.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Eustace îi zâmbi, ochii căprui precum cafeaua încreţindu-i-se la colţuri.

— Eşti un ajutor minunat pentru mine, prin faptul că ai grijă de săteni.

Lucy îl aprobă din cap şi îşi înclină faţa spre vânt. Eustace făcea frecvent remarci similare. În trecut i se păruseră agreabile, chiar dacă plictisitoare. Azi însă, găsi această mulţumire de sine a lui uşor iritantă. >

Dar Eustace continuă:

— Mi-aş dori ca şi unele dintre celelalte tinere din sat să fie la fel de bune la suflet.

— Ce vrei să spui?

O pată de roşeaţă îi coloră obrajii.

— Prietena dumitale, domnişoara McCullough, de exemplu. Ea îşi petrece cea mai mare parte a timpului bârfind, cred.

Lucy ridică din sprâncene.

— Patriciei îi plac într-adevăr bârfele savuroase, dar e de fapt cât se poate de bună la suflet, dincolo de acest lucru.

El o privi sceptic.

— Am să te cred pe cuvânt în această privinţă.

O cireadă de vaci se îngrămădi pe drum, învârtindu-se prosteşte. Eustace încetini cabrioleta şi aşteptă până când cireada îi urmă îndemnurile, trecând peste câmpul comunal şi ajungând pe o păşune. Scuturâ frâiele pentru a porni din nou calul şi îi făcu din mână bărbatului când trecură pe lângă el.

— Am auzit că ai avut parte de o aventură acum câteva zile.

Lucy nu fu surprinsă. Probabil că tot orăşelul aflase despre descoperirea ei la doar câteva clipe după ce Hedge apelase la doctorul Fremont.

— Aşa e. Exact acolo l-am găsit pe bărbat.

Îi arătă locul şi simţi un fior străbătându-i şira spinării când văzu spaţiul unde îl găsise pe viconte atât de aproape de moarte.

Eustace privi îngrijorat spre şanţ.

— Ar trebui să fii mai grijulie pe viitor. Era posibil ca individul să fi fost pus pe rele.

— Era inconştient, spuse Lucy blând.

— Chiar şi aşa. E mai bine să nu rătăceşti de una singură. Îi zâmbi. Ar fi păcat să te pierd.

Oare Eustace chiar o credea o gâsculiţă proastă? Încercă să nu îşi trădeze iritarea.

— Eram însoţită de domnul Hedge.

— Desigur. Dar Hedge e un bărbat mărunţel şi îmbătrâneşte.

Lucy îl privi.

— Aşa. Doar să ţii minte pe viitor. Îşi drese din nou vocea. Ai habar cine e individul pe care lai găsit?

— S-a trezit ieri, spuse Lucy atentă. Spune că numele lui este Simon Iddesleigh. E viconte.

Eustace smuci frâiele. Calul, un animal sur ce începea să îmbătrânească, clătină din cap.

— Un viconte? Chiar aşa? Bănuiesc că e un vârstnic chinuit de gută.

Lucy îşi aminti ochii lui vioi şi limba şi mai vioaie. Şi fâşia lată de piept gol pe care o văzuse când îi alunecase pătura. Pielea vicontelui era netedă şi întinsă, cu muşchi prelungi pe sub ea. Maroniul închis al sfârcurilor lui contrastase cât se poate de puternic cu pielea palidă din jurul lor. De fapt, chiar nu ar fi trebuit să observe aşa ceva. Lucy îşi drese vocea şi îşi îndreptă privirea spre drum.

— Nu cred că are mult peste treizeci de ani.

Îl simţi pe Eustace aruncându-i o privire.

— Treizeci. Chiar şi aşa. Un viconte. Puţin cam bogat pentru odraslele din Maiden Hill, nu crezi?

Ce gând deprimant!

— Poate.

— Mă întreb ce căuta aici, oricum.

Ajunseseră în orăşelul Maiden Hill, iar Lucy salută din cap două doamne mai în vârstă care se tocmeau cu brutarul.

— Cu siguranţă nu ştiu.

Ambele doamne zâmbiră şi le făcură cu mâna. Când trecură pe lângă ele, capetele lor cărunte se aplecară unul spre celălalt.

— Hm. Ei bine, am ajuns. Eustace trase cabrioleta lângă micuţa biserică normandă şi sări jos. Ocoli trăsura şi o ajută cu grijă să coboare. Bun, deci. Groparul spunea că apa se infiltrează în dreptul naosului.

Porni spre partea din spate a bisericii, făcând comentarii despre starea ei generală şi reparaţiile necesare.

Lucy mai auzise toate acestea. În cei trei ani de când îi făcea curte, Eustace o adusese adesea la biserică, poate fiindcă aici se simţea cel mai mult

stăpân pe situaţie. Ascultă cu jumătate de ureche şi veni în urma lui. Nu şi-l putea imagina pe sardonicul viconte bătând apa în piuă la nesfârşit pe subiectul unui acoperiş, în special a unui acoperiş de biserică. Ba chiar se crispă când îşi imagină ce ar fi spus vicontele în această privinţă – ceva tăios, fără îndoială. Nu că reacţia probabilă a vicontelui ar fi făcut ca acoperişurile de biserică să fie neimportante. Cineva trebuia să se ocupe de acele detalii care permiteau vieţii să se desfăşoare normal, iar într-un sat mic, problema unui acoperiş de biserică prin care intra apa era destul de gravă.

Vicontele, cel mai probabil, îşi petrecea zilele – şi nopţile – în compania unor tinere ca el. Frivole şi spirituale, interesate doar de broderia rochiei şi de stilul în care îşi aranjau părul. Astfel de oameni erau prea puţin utili în lumea ei. Însă. Flecăreala vicontelui era amuzantă. Se simţise brusc mai trează şi mai vie când el o angajase într-o conversaţie vioaie, ca şi cum mintea ei s-ar fi aprins de la o scânteie.

— Să mergem înăuntru. Vreau să mă asigur că apa infiltrată nu a agravat mucegaiul de pe pereţi. Eustace se întoarse şi intră în biserică, apoi scoase din nou capul. Asta dacă nu te deranjează?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Lucy.

Eustace rânji.

— Ce fată bună.

Apoi dispăru din nou înăuntru. Lucy îl urmă încet, trecându-şi mâinile peste pietrele funerare învechite din cimitir. Biserica din Maiden Hill fusese ridicată acolo la scurt timp după sosirea lui William Cuceritorul. Strămoşii ei nu se aflau în acel loc de atât de mult timp, dar multe oase ale strămoşilor Craddock-Hayes se odihneau în micul lor mausoleu din colţul cimitirului. În copilărie, se jucase aici după slujbele de duminică.

Părinţii ei se cunoscuseră şi se căsătoriseră în Maiden Hill şi îşi petrecuseră toată viaţa aici, sau cel puţin aşa stătuseră lucrurile pentru mama ei. Tatăl ei fusese căpitan pe mare şi navigase în jurul lumii, după cum îi plăcea să spună oricui era dispus să îl asculte. David era şi el navigator. Se afla pe ocean exact în acel moment, poate apropiindu-se de vreun port intermediar exotic. Pentru o clipă, Lucy simţi un ghimpe de invidie. Ce minunat ar fi fost să îţi poţi alege singur destinul, să decizi să devii doctor, sau artist, sau navigator pe mările întinse. Îşi închipuia că nu s-ar fi descurcat tocmai rău ca navigator. Ar fi stat pe punte la pupa, cu vântul în păr, pânzele scârţâind deasupra capului ei, şi.

Eustace se întoarse spre intrarea în biserică.

— Vii?

Lucy clipi şi îşi întipări un zâmbet pe buze.

— Desigur.

*

Simon întinse braţul drept la nivelul umărului şi îl ridică foarte atent. O durere arzătoare îi străbătu umărul, pulsând şi coborând în braţ. „La naiba.” Trecuse doar o zi de când se trezise şi o găsise pe domnişoara Craddock-Hayes aşezată lângă el – şi nu o mai văzuse de atunci. Lucru care îl irita. Încerca oare să îl evite? Sau, şi mai rău, pur şi simplu nu se simţea tentată să-l viziteze din nou? Poate o plictisise.

Se crispă la acest gând deprimant. Capul nu-l mai durea atât de tare, iar bandajele ridicole îi fuseseră înlăturate, dar spatele încă îl mai durea ca şi cum ar fi fost în flăcări. Simon coborî braţul şi respiră adânc, în timp ce durerea scăzu până deveni o pulsaţie surdă. Îşi studie braţul. Mâneca bluzei se termina la

cincisprezece centimetri de încheietură. Şi asta deoarece cămaşa pe care o purta îi aparţinea lui David, fratele absent al îngerului. Judecând după lungimea hainei, care îl făcea să se ruşineze să se dea jos din pat, acest frate era cam pitic.

Simon oftă şi aruncă o privire prin camera mică. Singura fereastră începuse să se întunece, căci se lăsase seara. Camera era suficient de mare cât să încapă în ea patul – care era cam îngust pentru gusturile lui –, un dulap de haine şi o masă de toaletă, o singură masă lângă pat şi două scaune. Atât. O încăpere spartană după standardele lui, dar un loc nu tocmai rău pentru a-ţi petrece convalescenţa, mai ales că nu avea încotro. În acel moment, focul începuse să se stingă, iar în cameră se făcuse rece. Dar frigul era cea mai mică dintre grijile lui. Avea nevoie de braţul drept pentru a ţine o sabie. Nu doar pentru a o ţine, ci şi pentru a para, a riposta şi a respinge. Şi pentru a ucide.

Întotdeauna pentru a ucide.

Chiar dacă duşmanii lui nu reuşiseră să îl omoare, cu siguranţă îi făcuseră braţul drept inutilizabil, cel puţin pentru o vreme – poate permanent. Nu că aşa ceva l-ar fi împiedicat să-şi facă datoria. Îi omorâseră fratele, în fond. Nimic în afară de moarte nu îl putea împiedica să-şi ducă la bun sfârşit răzbunarea. Chiar şi aşa, trebuia să fie în stare să se apere când aveau să-l atace din nou. Strânse din dinţi în faţa durerii şi ridică din nou braţul. Noaptea trecută visase din nou degete. Degete înflorind ca nişte boboci însângeraţi de pintenul cocoşului în iarba verde, la picioarele lui Peller. În visul lui, Peller încercase să-şi ia de jos degetele tăiate, scotocind oribil prin iarbă cu mâinile lui mutilate.

Uşa se deschise şi intră îngerul, ducând o tavă.

Simon se întoarse spre ea cu recunoştinţă, bucuros să alunge pentru moment nebunia din mintea lui. La fel ca ultima dată când o văzuse, purta un gri monahal, iar părul îi era prins într-un coc simplu la baza cefei. Probabil că habar nu avea cât de erotică putea fi ceafa unei femei atunci când era dezgolită. Vedea mici şuviţe de păr cârlionţându-se ici-colo şi începutul pantei dulci a umerilor ei albi. Pielea ei era probabil moale şi catifelată şi dacă şi-ar fi trecut buzele peste punctul în care umărul se întâlnea cu gâtul, ea s-ar fi înfiorat. Nu se putu abţine să nu zâmbească la acest gând, ca un neghiob căruia i se oferă o tartă cu cireşe.

Ea se încruntă cu severitate spre el.

— Ar trebui să faci asta?

Cel mai probabil se referea la mişcare, nu la expresia stupidă de pe chipul lui.

— Fără îndoială că nu.

Îşi coborî braţul. De data aceasta durerea fu doar ca înţepătura a o mie de albine.

— Atunci îţi sugerez să încetezi şi să serveşti cina.

Puse tava pe masa de lângă patul lui şi se apropie de cămin să răscolească focul, întorcându-se cu o lumânare conică pentru a le aprinde pe cele din şfeşnice.

Simon ridică braţul.

— Ah. Ce bucate gustoase ai acolo? Terci cu lapte cald? O cană de supă de vită?

Acesta îi fusese meniul în ultimele două zile. O bucată de pâine tare şi uscată începea să i se pară de-a dreptul delicioasă.

— Nu. O felie din plăcinta cu vită şi rinichi făcută de doamna Brodie. Simon coborî braţul prea rapid şi fu nevoit să îşi înăbuşe un geamăt.

— Serios?

— Da. Acum încetează cu asta.

Înclină capul într-o plecăciune pe jumătate în glumă.

— Cum porunceşte doamna mea.

Lucy ridică o sprânceană spre el, dar nu comentă. Simon o urmări ridicând capacul de pe farfurie. Slavă oricărui sfânt ce îl ascultase, tânăra nu minţise. Pe farfurie se odihnea o felie groasă de plăcintă cu carne.

— O, foarte binecuvântată doamnă. Rupse o bucată de coajă cu degetele şi aproape începu să plângă când îi ajunse pe limbă. E precum ambrozia zeilor. Trebuie să-i spui bucătăresei că sunt copleşit de devotament şi voi muri dacă nu va accepta de îndată să fugă în lume cu mine.

— Am să-i spun că plăcinta ţi s-a părut foarte bună. Puse o feliuţă de plăcintă pe o farfurie şi i-o întinse. Simon îşi aşeză farfuria în poală.

— Refuzi să transmiţi mai departe cererea mea în căsătorie?

— Nu ai pomenit nimic despre căsătorie. Nu te-ai oferit decât să o dezonorezi pe biata doamnă Brodie.

— Iubirea vieţii mele se numeşte doamna Brodie?

— Da, şi asta fiindcă e căsătorită cu *domnul* Brodie, care e plecat pe mare în momentul de faţă. Se aşează pe scaunul de lângă patul lui şi îl privi. Poate te-ar interesa să afli că e considerat cel mai puternic bărbat din Maiden Hill.

— Chiar aşa? Şi, cu această remarcă, presupun că vrei să îţi exprimi dispreţul faţă de forţa mea? Privirea ei alunecă peste silueta lui, iar respiraţia i se acceleră.

— Zaci în pat şi te refaci după o bătaie aproape fatală, murmură ea.

— Un simplu detaliu tehnic, spuse el visător.

— Dar unul decisiv.

— Hm. Luă cu furculiţa o bucăţică de plăcintă. Presupun că nu îmi oferi şi vin roşu pe lângă? Ea îl privi dojenitoare.

— Apă deocamdată.

— Speram la prea mult, recunosc. Înghiţi o îmbucătură plină de carne. Însă înţelepţii ne sfătuiesc să fim fericiţi cu ceea ce avem, şi astfel voi face şi eu.

— Cu mare plăcere, din partea mea, spuse ea sec. Există vreun motiv pentru care te chinui singur antrenându-ţi braţul?

Simon îi evită ochii de topaz.

— Plictiseală, simplă plictiseală, mă tem.

— Chiar aşa?

Uitase cât era de ageră la minte. Îi zâmbi fermecător.

— Nu am ajuns prea departe cu basmul ieri-seară.

— Ai într-adevăr o nepoată?

— Bineînţeles. Crezi că te-aş putea minţi?

— Cred că da. Şi nu pari a fi genul de bărbat care să joace rolul de unchi iubitor.

— Ah! Ce fel de bărbat ţi se pare că aş fi? întrebă el, pe negândite. Lucy îşi înclină capul.

— Unul care se străduieşte prea tare să îşi ascundă sufletul.

Dumnezeule bun. Pe tot ce avea mai scump, nu ştia cum să răspundă la aşa ceva. Buzele ei tresăriră în stilul fascinant care îi era tipic.

— Milord?

Simon îşi drese vocea.

— Da, aşadar, în legătură cu povestea mea, unde am rămas? Ce ticălos netrebnic era! Nu mai lipsea decât să gonească după copilaşi, ameninţându-i cu parul. Biata Angelica, fata care creştea caprele,

castelul cel alb şi înalt şi…

— Şi prinţul care nu era Prinţul-Şarpe.

Se recunoscu înfrântă şi luă o bucată de cărbune de desenat. Îşi adusese un alt carneţel – unul legat în albastru safir – şi îl deschise acum, probabil pentru a-i ilustra povestea.

Un sentiment imens de uşurare îl cuprinse când înţelese că nu avea să insiste cu întrebările, nu avea să-i ghicească secretul – cel puţin nu încă. Poate niciodată, dacă avea noroc. Se aruncă asupra plăcintei, vorbind printre îmbucături:

— Exact. Prinţul care nu era Prinţul-Şarpe. Mai trebuie să spun că acest prinţ era un bărbat fin şi chipeş, cu părul auriu cârlionţat şi ochii albaştri ca cerul? De fapt, era aproape la fel de frumos ca Angelica însăşi, care rivaliza cu strălucirea stelelor graţie pletelor ei negre ca întunericul nopţii şi a ochilor de culoarea melasei.

— Melasă.

Vorbise pe un ton sec, ce trăda neîncrederea, dar gura i se strâmbă ca şi cum ar fi încercat să-şi înăbuşe un zâmbet.

Cât de mult îşi dorea s-o facă să zâmbească.

— Mmm, melasă, spuse el încet. Ai observat vreodată cât de frumoasă e melasa când străluceşte lumina prin ea?

— Nu am observat decât că e foarte lipicioasă. Simon ignoră replica ei.

— Ei bine, deşi biata Angelica era frumoasă ca un astru ceresc, nu avea pe nimeni prin preajmă să observe asta. Singurele care îi ţineau companie erau caprele. Aşa că imaginează-ţi încântarea ei când a reuşit să-l vadă, pentru o clipă, pe prinţ. Acesta era cu mult, foarte mult deasupra ei, atât la propriu, cât şi la figurat, şi tânjea să-l întâlnească. Să se uite în ochii lui

şi să-i vadă expresia de pe faţă. Doar atât, fiindcă nu îndrăznea să spere nici măcar să îi vorbească.

— De ce nu? murmură întrebător domnişoara Craddock-Hayes.

— La drept vorbind, era din vina caprelor, spuse el solemn. Angelica era destul de conştientă de mirosul pe care îl căpătase de la ele.

— Desigur.

Buzele ei tresăriră, formând fără să vrea un zâmbet curbat.

Şi se întâmplă ceva ciudat. Simon îşi simţi şi el bărbăţia tresărindu-i, deşi ceea ce formă aceasta nu era, cu siguranţă, o curbă – niciun zâmbet, la drept vorbind. Dumnezeule bun, ce stângăcie să se lase stârnit de zâmbetul unei fete. Simon tuşi.

— Ai păţit ceva?

Zâmbetul îi dispăruse – Slavă Domnului –, dar acum îl privea cu îngrijorare, care nu era o emoţie pe care să o provoace în mod obişnuit sexului slab.

Orgoliul lui nu avea să mai urce niciodată din această prăpastie.

— Sunt bine. Luă o înghiţitură de apă. Unde rămăsesem? Ah, da, deci se părea că Angelica avea să-şi petreacă tot restul vieţii tânjind după prinţul cu părul de aur, blestemată să nu ajungă niciodată la acelaşi nivel cu el. Dar, într-o bună zi, s-a întâmplat ceva.

— Sper şi eu; altfel ar fi o poveste teribil de scurtă, spuse domnişoara Craddock-Hayes.

Se întorsese acum la carneţelul ei de schiţe.

Simon preferă să ignore această întrerupere.

— Târziu într-o seară, Angelica se duse să-şi mâne caprele acasă şi, aşa cum făcea în fiecare noapte, le numără. Dar în noaptea aceea numără cu una mai puţin. Cea mai mică dintre ele, o căpriţă

neagră cu un picior alb, lipsea. Chiar în clipa aceea auzi un behăit foarte slab ce părea să provină de pe stânca pe care era construit castelul. Se uită, dar nu văzu nimic. Behăitul răsună din nou. Aşa că Angelica se căţără cât de aproape putea de stâncă, urmând mereu behăitul, şi imaginează-ţi surpriza ei când descoperi o crăpătură în piatră.

Se opri să ia o înghiţitură de apă. Lucy nu ridică privirea. Chipul ei arăta atât de senin în lumina focului şi, deşi mâna i se mişca rapid pe pagină, părea să inspire un aer de calm interior. Simon îşi dădu seama că se simţea în largul lui în prezenţa acestei femei pe care aproape n-o cunoştea deloc.

Clipi şi reluă povestea:

— Din crăpătură părea să răzbată o lumină pâlpâitoare. Deschizătura era îngustă, dar Angelica descoperi că, dacă se întorcea pe o parte, putea să se strecoare înăuntru, iar când făcu acest lucru văzu ceva uluitor. Un bărbat foarte ciudat – sau cel puţin părea a fi un bărbat. Era înalt şi zvelt, avea păr lung argintiu şi era cât se poate de gol. Stătea în picioare în lumina unui foc mic, cu flăcări albastre, ce ardea într-un vas pentru jăratic.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— Dar, cel mai ciudat, sub privirile Angelicăi, bărbatul păru să dispară. Când se apropie de locul unde stătuse acesta, găsi acolo un uriaş şarpe argintiu, încolăcit în jurul bazei vasului.

Îşi masă absent degetul arătător, trecându-şi degetul mare peste locul unde ar fi trebuit să se afle inelul lui. Brusc, se simţi foarte obosit.

— Ah, în sfârşit ajungem la faimosul Prinţ-Şarpe. Lucy ridică privirea şi probabil surprinse osteneala pe faţa lui. Propriul ei chip deveni serios. Cum îţi simţi spatele?

„Doare ca naiba.”

— Grozav, absolut grozav. Cred că e posibil ca rana de cuţit să îi fi făcut chiar bine.

Lucy îl studie preţ de o clipă. Şi, pe tot ce avea mai de preţ, chiar şi după atâţia ani în care studiase femeile, nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea.

— Dumneata eşti vreodată serios? întrebă ea.

— Nu, spuse el. Absolut niciodată.

— Mă gândeam eu. Privirea ei era concentrată asupra lui. De ce?

Simon îşi feri privirea. Nu putea susţine expresia acelor ochi intenşi, prea ageri.

— Nu ştiu. Contează?

— Eu cred că ştii, spuse ea încet. Iar dacă într-adevăr contează sau nu… nu e treaba mea să mă pronunţ.

— Nu e?

Fu rândul lui să o fixeze cu privirea, obligând-o să recunoască… ce anume? Nu era sigur.

— Nu, şopti ea.

Simon dădu să continue discuţia, dar, cu întârziere, simţul autoconservării îl împiedică să o facă. Lucy inspiră adânc.

— Ar trebui să te odihneşti, iar eu te-am ţinut treaz.

Îngerul lui închise carneţelul şi se ridică. Am trimis ieri scrisoarea către valetul dumitale.

— Ar trebui s-o primească în scurt timp.

Simon îşi lăsă capul să-i cadă înapoi pe perne şi o privi strângând vasele goale.

— Mulţumesc, frumoasă domniţă.

Lucy se opri lângă uşă şi se întoarse să îl privească. Lumina lumânării pâlpâia pe faţa ei, dându-i

un aer de pictură renascentistă ce se potrivea perfect unui înger.

— Eşti în siguranţă aici?

Vorbise încet, iar el începuse să alunece în somn, prin urmare nu fu sigur de cuvinte – ale ei sau ale lui.

— Nu ştiu.

Capitolul 3

— Iddesleigh. Iddesleigh. Tatăl lui Lucy se încruntă, mestecându-şi felia de jambon, cu bărbia smucindu-i-se în sus şi în jos. Am cunoscut un Iddesleigh în marină pe vremea când navigam pe *Islander.* Un aspirant. De regulă, era cuprins de un rău de mare groaznic imediat ce ieşeam din port. Era întotdeauna atârnat peste balustrada punţii de mijloc, verde la faţă şi golindu-şi maţele. E cumva vreo rudă de-a dumitale?

Lucy îşi înăbuşi un suspin. Încă de la începutul cinei, tatăl ei nu încetase să-l ia peste picior pe viconte. În mod normal îi plăcea să primească oaspeţi noi. Aceştia reprezentau un public proaspăt pentru poveştile lui marinăreşti prăfuite, repovestite de nenumărate ori copiilor lui, vecinilor, servitorilor şi oricui altcuiva care stătea în loc suficient cât să asculte. Dar era ceva în persoana lui Lord Iddesleigh ce stârnise antipatia tatălui ei. Era prima masă la care bietul om fusese în stare să coboare, după ce îşi petrecuse ultimele patru zile ţintuit la pat. Vicontele era aşezat la masă cu un aer sofisticat şi relaxat. Trebuia să îl urmăreşti îndeaproape ca să observi că încă îşi mai menaja braţul drept.

L-ar fi înţeles dacă ar fi hotărât să se ascundă în

camera lui după această seară. Iar acest lucru ar fi dezamăgit-o groaznic de tare. Deşi ştia, undeva în adâncul sufletului, că ar fi trebuit să stea departe de viconte, nu se putea abţine să nu se gândească la el. Tot timpul. De fapt, situaţia era destul de enervantă. Poate că totul se datora apariţiei unei persoane noi în cercul ei restrâns de cunoştinţe. În fond, pe oamenii pe care îi vedea zilnic îi cunoştea încă de când era mic copil. Pe de altă parte, poate că de vină era bărbatul însuşi, şi nu-i aşa că era un gând neliniştitor?

— Nu, nu cred. Lord Iddesleigh răspunse întrebării tatălui ei, servindu-se cu încă o porţie de cartofi fierţi. De regulă, membrii familiei mele evită orice lucru care seamănă cu munca. Este o activitate mult prea solicitantă şi are tendinţa nefericită de a face oamenii să asude. Preferăm de departe să ne irosim zilele mâncând prăjituri cu cremă şi discutând cele mai recente bârfe.

Şi totuşi, reflectă Lucy, tânărul părea să îi facă faţă tatălui ei pe picior de egalitate. Tatăl ei îşi îngustă ochii cu o expresie ameninţătoare.

Lucy luă de pe masă un coşuleţ şi îl flutură pe sub nasul părintelui ei.

— Mai vrei pâine? E proaspăt coaptă de doamna Brodie, de azi-dimineaţă.

Tatăl ei îi ignoră vicleşugul.

— Deci sunteţi nobili vechi, cu pământuri, ei? Tatăl lui Lucy tăie cu forţă din carnea din farfurie în timp ce vorbea. Care îi lasă pe alţii să trudească pe pământurile lor, nu? Iar ei, în schimb, îşi petrec tot timpul în desfrânarea păcătoasă din Londra?

O, pentru numele lui Dumnezeu! Lucy se dădu bătută şi lăsă jos coşul de pâine. Avea de gând să savureze masa, chiar dacă nimeni altcineva nu o făcea. Salonul lor de luat masa era iremediabil

demodat, dar în ciuda acestui fapt, era confortabil. Încercă să se concentreze pe ceea ce se afla în jurul ei, în loc de conversaţia deranjantă. Se întoarse spre stânga, studiind aprobator focul ce ardea vesel.

— Ei bine, da, îmi place şi mie puţină desfrânare din când în când, spuse Lord Iddesleigh, zâmbind uşor. Asta atunci când am suficientă energie să mă dau jos din pat. Mi-a plăcut încă de când eram doar un băieţel ţinut în ham şi însoţit de doica mea.

— Chiar aşa, începu Lucy să spună, dar fu întreruptă când tatăl ei pufni dispreţuitor.

Oftă şi îşi îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii, unde o singură uşă dădea spre hol, apoi spre bucătărie. Era atât de bine că în acea încăpere nu era curent.

— Deşi, continuă vicontele, trebuie să recunosc că nu mi-e tocmai clar ce anume înseamnă desfrânare.

Lucy coborî privirea spre masă – singurul obiect din încăpere la care se putea uita fără teamă în acel moment. Masa veche de nuc la care luau cina nu era lungă, dar făcea mesele cu atât mai intime. Mama ei alesese tapetul cu dungi bordo şi crem înainte de naşterea lui Lucy, iar pereţii erau împodobiţi cu desene din colecţia tatălui ei, reprezentând vase pe valuri.

— Adică, desfrânare mă duce cu gândul la înfrânare. Cum au ajuns astea două laolaltă? reflectă Lord Iddesleigh. Sper că nu ne referim la înfrânarea unor porniri trupeşti naturale.

Teritoriu periculos! Lucy zâmbi hotărâtă şi îl întrerupse pe bărbatul îngrozitor.

— Doamna Hardy mi-a spus acum câteva zile că cineva a dat drumul porcilor fermierului Hope. S-au împrăştiat pe aproape un kilometru, iar fermierul Hope şi băieţii lui au avut nevoie de o zi întreagă să-i strângă la loc.

Nimeni nu o băgă în seamă.

— Ha! Din Biblie, ăsta e sensul desfrânării. Tatăl ei se aplecă în faţă, având impresia că obţinuse un punct. Exodul. Ai citit Biblia, nu-i aşa?

O, vai.

— Toată lumea credea că, probabil, băieţii familiei Jones le-au dat drumul, spuse Lucy tare. Porcilor, vreau să spun. Ştii că băieţii Jones sunt mereu puşi pe şotii. Dar când fermierul Hope a făcut o vizită familiei Jones, ce să vezi? Ambii băieţi erau la pat cu febră.

Cei doi bărbaţi nu îşi desprinseră nici pentru o clipă privirile unul de la celălalt.

— Nu recent, mărturisesc. Ochii argintii ca de gheaţă ai vicontelui străluciră inocent. Am fost prea ocupat să-mi irosesc viaţa cu nimicuri… Şi ce anume înseamnă desfrânare…?

— Hm. Desfrânare. Tatăl lui Lucy îşi flutură furculiţa prin aer, aproape împungând-o pe doamna Brodie când aceasta intră cu o nouă porţie de cartofi. Toată lumea ştie ce înseamnă desfrânare. Înseamnă desfrânare.

Doamna Brodie îşi dădu ochii peste cap şi trânti cartofii pe masă, lângă cotul tatălui lui Lucy. Buzele lui Lord Iddesleigh tresăriră. Ridică paharul la gură şi o privi pe Lucy peste buza paharului în timp ce bău.

Lucy îşi simţi faţa îmbujorată. Oare chiar trebuia să o privească astfel? O făcea să se simtă stânjenită şi era sigură că nu putea fi nicidecum politicos. Se îmbujoră şi mai tare când el puse paharul jos şi se linse pe buze, cu privirea aţintită în continuare asupra ei. Ticălosul! Lucy îşi feri privirea, hotărâtă.

— Tată, nu ne-ai spus odată o poveste amuzantă cu un porc de pe vasul tău? Cum a reuşit să scape şi să fugă pe punte şi nu a putut nimeni să-l prindă?

Tatăl ei îl fixa cu o privire sumbră pe viconte.

— Da, am o poveste de spus. S-ar putea să fie educativă pentru unii. Despre o broască şi un şarpe.

— Dar…

— Ce interesant, spuse tărăgănat Lord Iddesleigh. Spuneţi-o, vă rog.

Se lăsă pe spate în scaun, cu mâinile jucându-se în continuare cu piciorul paharului. Purta hainele vechi ale lui David, care nu îi veneau deloc bine, căci fratele ei era mai scund şi mai lat în piept. Mânecile hainei stacojii îi dezveleau încheieturile osoase ale mâinilor, dar în acelaşi timp haina îi atârna în jurul gâtului. În ultimele câteva zile mai căpătase puţină culoare în obraji, care luase locul albului cadaveric ce pusese stăpânire pe el când îl găsise, deşi faţa lui părea să fie palidă de la natură. Ar fi trebuit să arate ridicol, dar nu era cazul.

— A fost odată o broască micuţă şi un şarpe mare şi fioros, începu tatăl lui Lucy. Şarpele voia să traverseze un pârâu. Dar şerpii nu pot înota.

— Eşti sigur? murmură vicontele. Nu cumva unele tipuri de vipere intră în apă să-şi prindă prada?

— *Acest* şarpe nu putea să înoate, se corectă tatăl lui Lucy. Aşa că i-a cerut broscuţei: „Poţi să mă ajuţi să traversez?”

Lucy renunţase să mai încerce să mănânce de dragul aparenţelor. Îşi plimbă privirea între cei doi bărbaţi. Erau prinşi într-un conflict pe mai multe niveluri, iar ea nu avea cum să influenţeze desfăşurarea lui. Tatăl ei se aplecă în faţă, cu chipul roşu sub peruca albă, vizibil concentrat. Vicontele avea capul descoperit, iar părul blond-deschis îi licărea în lumina lumânărilor. La suprafaţă părea relaxat şi în largul lui, poate chiar o idee plictisit, dar dincolo de acea suprafaţă Lucy ştia că era la fel de concentrat ca

şi bărbatul mai în vârstă.

— Iar broscuţa spune: „Nu sunt proastă. Şerpii mănâncă broaşte. Ai să mă înghiţi pe nerăsuflate, e clar ca lumina zilei”.

Tatăl lui Lucy se opri să soarbă din pahar. Toată camera era cufundată în tăcere, cu excepţia focului ce trosnea în şemineu. Puse jos paharul.

— Dar şarpele acela era o creatură cu adevărat vicleană. I-a spus broscuţei: „Nu te teme, m-aş îneca dacă te-aş mânca în timp ce traversăm pârâul”. Aşa că broscuţa s-a gândit bine şi a hotărât că şarpele avea dreptate, era în siguranţă cât timp se aflau în apă.

Lord Iddesleigh sorbi din vin, cu o privire atentă şi amuzată. Betsy începu să strângă vasele, mâinile ei mari şi roşii mişcându-se cu lejeritate şi repeziciune.

— Şarpele urcă pe spatele broscuţei şi pornesc împreună prin pârâu, apoi, la jumătatea distanţei, ştii ce se întâmplă? întrebă tatăl lui Lucy, încruntându-se spre oaspetele lor.

Vicontele clătină încet din cap.

— Şarpele îşi afundă colţii în broscuţă. Tatăl lui Lucy trânti palma pe masă pentru a-şi sublinia concluzia. Iar broscuţa, cu ultima suflare, spune: „De ce ai făcut asta? Acum vom muri amândoi”. Iar şarpele răspunde…

— Fiindcă e în firea şerpilor să mănânce broscuţe.

Vocea lui Lord Iddesleigh se împleti cu cea a tatălui ei.

Cei doi bărbaţi se zgâiră unul la celălalt pentru o clipă. Fiecare muşchi din corpul lui Lucy se crispă. Vicontele risipi tensiunea.

— Îmi cer scuze. Povestea asta a circulat acum câţiva ani. Pur şi simplu nu m-am putut abţine. Goli paharul şi îl puse atent lângă farfurie. Poate e în firea

mea să stric povestea unui alt bărbat.

Lucy expiră şi îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia.

— Ei bine. Ştiu că doamna Brodie a făcut tartă cu mere la desert, şi ne-a pregătit şi nişte brânză Cheddar delicioasă pe lângă. Doreşti să guşti, Lord Iddesleigh?

El o privi şi îi zâmbi, gura lui generoasă curbându-se senzual.

— Mă ispiteşti, domnişoară Craddock-Hayes.

Tatăl lui Lucy bătu cu pumnul în masă, făcând vasele să zăngănească. Lucy tresări.

— Dar încă din copilărie am fost avertizat în privinţa ispitelor, spuse vicontele. Şi deşi, din păcate, mi-am petrecut o viaţă întreagă ignorând acele avertizări, în seara asta cred că am să fiu prudent. Te rog să mă scuzi, domnişoară Craddock-Hayes. Căpitane Craddock-Hayes.

Se înclină şi ieşi din încăpere înainte ca Lucy să apuce să răspundă.

— Ce tânăr bădăran şi neruşinat, mârâi tatăl lui Lucy, împingându-şi brusc scaunul de la masă. Ai văzut ce privire insolentă mi-a aruncat când a plecat? Crăpa-i-ar ochii. Şi desfrânare. Ha, desfrânarea din Londra. Nu-mi place individul, scumpa mea, fie el viconte sau nu.

— Ştiu asta, tată.

Lucy închise ochii şi, ostenită, îşi sprijini capul în mâini. Simţea începuturile unei migrene.

— Toată *casa* ştie asta, proclamă doamna Brodie, reintrând furtunos în încăpere.

Căpitanul Craddock-Hayes avea dreptate, deşi era un bătrân plictisitor şi trufaş, reflectă Simon mai târziu în aceeaşi seară. Orice bărbat – în special un tată viclean şi ager – ar fi avut minte să păzească un înger atât de delicat precum domnişoara Lucinda

Craddock-Hayes în faţa diavolilor din lume.

Aşa cum era el.

Simon se sprijini de cadrul ferestrei din camera lui de împrumut, privind afară în noapte. Lucy era în grădina întunecată, aparent plimbându-se prin frig după acea cină delicioasă, dar dezastruoasă din punct de vedere social. Îi urmări mişcările după ovalul palid al chipului, restul corpul ei pierzându-se în umbră. Îi era greu să-şi explice de ce îl fascina atât de tare această fecioară de la ţară. Poate că era pur şi simplu atracţia întunericului spre lumină, diavolul dorindu-şi să corupă îngerul, dar nu credea că era cazul. Era ceva la ea, ceva grav şi inteligent, ce îi tortura sufletul. Îl ispitea cu parfumul paradisului, cu speranţa răscumpărării păcatelor, oricât de imposibilă ar fi fost acea speranţă. Ar fi trebuit s-o lase în pace, îngerul lui ascuns în provincie. Ducea o viaţă liniştită şi inocentă, conducând cu o mână sigură gospodăria tatălui ei. Fără îndoială exista în viaţa ei un gentleman potrivit care o vizita; văzuse cabrioleta şi calul plecând cu ea acum câteva zile. Cineva care probabil îi respecta poziţia şi nu punea la încercare oţelul pe care îl detecta dincolo de faţada ei. Un gentleman complet diferit de el.

Simon oftă şi se desprinse de cadrul ferestrei. Nu se descurcase niciodată prea bine cu ceea ce *trebuia* şi *nu trebuia* să facă în viaţă. Ieşi din camera care îl găzduia temporar şi se strecură în jos pe scări, mişcându-se cu o grijă ridicolă. Era mai bine să nu-i atragă atenţia tatălui ei protector. Un colţ pe palierul întunecat îl lovi pe neaşteptate în umăr şi înjură. Îşi folosea braţul drept cât mai mult posibil, încercând să îl antreneze, dar nenorocitul încă îl durea ca un adevărat diavol. Chelăreasa şi menajera lucrau în bucătărie când trecu prin ea. Zâmbi şi grăbi pasul.

Ieşise deja pe uşa din spate când auzi vocea doamnei Brodie:

— Domnule…

Închise încet uşa. Domnişoara Craddock-Hayes probabil îl auzise. Pietrişul scârţâi sub picioarele ei când se întoarse.

— E frig aici.

Nu era decât o figură palidă în întuneric, dar cuvintele ei fură purtate de briza nopţii până la el.

Grădina avea aproximativ un sfert de acru. Atât cât văzuse din ea la lumina zilei, de la fereastra lui, era foarte ordonată. O grădină de zarzavaturi cu ziduri joase, o pajişte micuţă cu pomi fructiferi şi, dincolo de aceasta, o grădină de flori. Diversele părţi ale grădinii, toate pregătite corespunzător pentru iarnă – ceea ce era, fără îndoială, tot opera mâinilor ei –, erau legate prin cărări cu pietriş.

La lumina semilunii palide însă, îi era greu să-şi dea seama unde se afla. O pierduse din nou în întuneric, iar acest lucru îl deranjă neaşteptat de mult.

— Ţi se pare frig? Eu nu am observat, sincer. E doar răcoare.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei. Era al naibii de frig în grădină.

— Nu ar trebui să ieşi atât de repede după ce ai fost bolnav.

Simon o ignoră.

— Ce cauţi aici într-o noapte rece de iarnă?

— Mă uit la stele. Vocea ei îi ajunse tot mai slab, ca şi cum s-ar fi îndepărtat. Nu sunt niciodată atât de luminoase ca iarna.

— Da?

Lui i se păreau toate la fel, indiferent de anotimp.

— Mmm. Vezi steaua Orion acolo? Este foarte strălucitoare în noaptea asta. Vocea ei deveni mai

slabă. Dar ar trebui să intri, e prea frig.

— Îmi prinde bine mişcarea – după cum sunt sigur că ar remarca şi tatăl tău –, iar aerul de iarnă e sănătos pentru un individ atât de ramolit ca mine.

Lucy păstră tăcerea. I se păruse că înainta spre ea, dar acum nu mai era sigur. Nu ar fi trebuit să pomenească de tatăl ei.

— Îmi cer scuze pentru purtarea tatălui meu la cină.

Ah, mai spre dreapta.

— De ce? Mie mi s-a părut foarte inteligentă istorioara lui. Puţin cam lungă, desigur, dar sincer…

— Nu e, de obicei, atât de sever.

Era atât de aproape încât îi simţea parfumul, un amestec de scrobeală şi trandafiri, curios de plăcut, dar, în acelaşi timp, excitant. Ce ticălos era. Lovitura la cap îi zăpăcise probabil minţile.

— Ah, asta. Da, am remarcat într-adevăr că bătrânul era cam irascibil, dar am pus asta pe seama faptului că dorm în casa lui, port hainele fiului lui şi mă servesc din mâncarea lui excelentă fără să fi fost invitat cum se cuvine.

Îi văzu faţa întorcându-se spre el, fantomatică în lumina lunii.

— Nu, e ceva din persoana dumitale. Aproape îi putea simţi răsuflarea mângâindu-l pe obraz. Ai fi putut să fii mai amabil.

Simon chicoti. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi plâns.

— Nu cred. Clătină din cap, deşi ea nu-l putea vedea. Nu, sunt sigur. În mod cert nu pot fi mai amabil de atât. Pur şi simplu nu îmi stă în fire. Sunt ca şarpele ăla din povestea tatălui tău, atacând atunci când nu ar trebui. Deşi, în cazul meu, mai degrabă glumesc când nu ar trebui.

Crengile copacilor se agitară sub bătaia vântului,

agăţându-se cu degete anchilozate de cer.

— Aşa ai reuşit să ajungi aproape mort în şanţul de lângă Maiden Hill? Se furişase mai aproape de el. Atrasă, oare, de sinceritatea lui studiată? Ai insultat pe cineva?

Lui Simon i se tăie răsuflarea.

— Ei, ce te face să crezi că atacul s-a produs din cauza mea?

— Nu ştiu. Aşa a fost?

Simon se sprijini cu dosul de zidul grădinii de zarzavaturi, unde începu imediat să îngheţe, şi îşi încrucişă braţele.

— Judecă-mă dumneata, frumoasa mea domniţă. Am să-mi prezint cazul în faţa dumitale ca să-ţi poţi pronunţa sentinţa.

— Nu am dreptul să judec pe nimeni.

Se încruntase oare?

— O, ba da, înger dulce.

— Nu…

— Ssst. Ascultă. M-am trezit în dimineaţa aceea la o oră teribil de deplasată, m-am îmbrăcat, după o scurtă ceartă cu valetul meu dacă era sau nu cazul să port pantofi cu toc roşu, pe care el a câştigat-o – Henry mă terorizează de-a dreptul.

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc foarte tare de asta.

Simon îşi duse o mână la inimă, deşi gestul se irosi în întuneric.

— Îţi dau cuvântul meu. Apoi am coborât treptele din faţa casei, înveşmântat superb într-o haină de catifea albastră răpitoare, cu peruca buclată şi pudrată şi pantofii cu toc roşu menţionaţi mai devreme.

Lucy pufni în râs.

— Am făcut câţiva paşi în stradă, mai puţin de jumătate de kilometru, şi m-am trezit atacat de trei

bandiţi.

Lucy întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Trei?

Simon se simţi flatat.

— Trei. Îşi impuse un ton relaxat. Dacă erau doi, poate că i-aş fi biruit. Unul singur, cu siguranţă. Dar trei s-au dovedit a fi pieirea mea. Mi-au luat tot ce aveam pe mine, inclusiv pantofii, ceea ce m-a pus în situaţia jenantă de a te întâlni pentru prima dată nu numai gol-puşcă, ci şi – ceea ce e şi mai şocant – complet inconştient. Nu ştiu dacă relaţia noastră îşi va reveni vreodată după trauma iniţială.

Lucy refuză să muşte momeala.

— Nu îi cunoşteai pe cei care te-au atacat?

Simon dădu să deschidă larg braţele, apoi se crispă de durere şi le coborî.

— Pe onoarea mea. Acum, dacă nu cumva consideri pantofii cu toc roşu o ispită irezistibilă pentru tâlharii din Londra – caz în care în mod cert mi-am căutat-o cu lumânarea ieşind încălţat cu ei ziua în amiaza mare –, cred că va trebui să mă ierţi.

— Şi dacă nu o fac?

Vorbise atât de încet, încât vântul aproape îi risipi cuvintele.

Un flirt atât de prudent. Şi totuşi, chiar şi această umbră de râs îi provocă o tresărire între picioare.

— Atunci, domniţă, fii bună şi nu-mi mai rosti vreodată numele. Căci Simon Iddesleigh nu va mai fi decât o umbră, doar o şoaptă. Îmi voi da duhul şi voi dispărea cu totul de va fi să mă condamni.

Tăcere. Poate că *şoapta* fusese o exagerare.

Apoi ea râse. Un sunet puternic şi vesel ce făcu ceva din pieptul lui să tresară drept răspuns.

— Le torni gogoşile astea şi doamnelor din Londra? Râdea atât de tare, încât nu mai putea

respira. Dacă da, cred că sunt toate chinuite de grimase pe feţele lor pudrate, în încercarea de a-şi înăbuşi chicotitul.

Simon se simţi inexplicabil de dezamăgit.

— Ţin să te anunţ că sunt considerat un bărbat foarte spiritual în societatea din Londra. Dumnezeule bun, ce ticălos pompos era. Cele mai importante gazde se întrec să mă pună pe listele lor de invitaţi.

— Serios?

Diavoliţă!

— Da, serios. Nu se putu abţine; cuvintele îi ieşiră pe un ton morocănos. O, asta avea s-o impresioneze. Un dineu poate fi considerat un succes dacă particip şi eu. Anul trecut, o ducesă a leşinat pe loc când a aflat că nu pot veni.

— Vai, bietele doamne din Londra. Cât de triste trebuie să fie în momentul de faţă.

Simon se crispă. *Touche.*

— De fapt.

— Şi totuşi, uite că supravieţuiesc şi fără dumneata. Râsul încă se făcea simţit din umbră. Sau poate că nu. Poate că absenţa dumitale a provocat un şir uriaş de leşinuri printre doamnele din înalta societate.

— O, înger crud.

— De ce îmi spui astfel? E un nume pe care îl foloseşti cu multe dintre doamnele tale din Londra?

— Care, „înger”?

— Da.

Şi brusc îşi dădu seama că se afla mult mai aproape decât crezuse. Chiar lângă el, de fapt.

— Nu, doar cu dumneata.

O atinse cu vârful degetului pe obraz. Pielea îi era caldă, chiar şi în aerul nopţii, şi catifelată, atât de catifelată. Apoi ea se îndepărtă.

— Nu te cred.

Păruse oare răvăşită? El îi rânji ca un demon în întuneric, dar nu răspunse. Dumnezeule, şi-ar fi dorit să o poată trage pur şi simplu în braţele lui, să-i întredeschidă buzele dulci sub ale lui, să-i simtă răsuflarea sub gura lui şi sânii lipiţi de pieptul lui.

— De ce „înger”? întrebă ea. Nu sunt deosebit de angelică.

— Ah, aici te înşeli. Sprâncenele dumitale sunt cât se poate de severe, gura rotunjită ca a unui sfânt renascentist. Ochii sunt o minune de privit. Iar mintea.

Se ridică şi îndrăzni să facă un pas spre ea, până aproape ajunseră să se atingă, iar ea fu nevoită să ridice chipul palid spre el.

— Mintea mea?

I se păru că simte adierea caldă a răsuflării ei.

— Mintea dumitale e ca un clopot de fier ce răsună superb, teribil şi sincer.

Vocea îi era răguşită, chiar şi el o auzea astfel, şi îşi dădu seama că dezvăluise prea mult.

O şuviţă din părul ei se întindea peste cei câţiva centimetri ce îi despărţeau, mângâindu-l pe gât. Îşi simţi bărbăţia devenind dureros de erectă, pulsaţia ei reflectându-se în bătaia inimii lui.

— Habar nu am ce înseamnă asta, şopti ea.

— Poate că aşa e mai bine.

Lucy întinse mâna, ezită, apoi îl atinse uşor pe obraz cu vârful unui deget. Simţi contactul încingându-i tot trupul, ajungând până în vârful degetelor de la picioare.

— Uneori am impresia că te cunosc, murmură ea atât de încet, încât aproape nu reuşi să-i desluşească vorbele. Uneori am impresia că te cunosc dintotdeauna, din prima clipă în care ai deschis ochii, şi că, undeva în adâncul sufletului, şi dumneata mă

cunoşti. Dar apoi faci o glumă, te prefaci neghiob sau crai şi îţi întorci faţa de la mine. De ce faci asta?

Simon deschise gura să-şi strige teama sau să spună cu totul altceva, dar uşa de la bucătărie se crăpă, lăsând un arc de lumină să se reverse în grădină.

— Scumpo?

Tatăl protector.

Lucy se întoarse cu faţa din profil, pe fondul luminii de la bucătărie.

— Trebuie să mă întorc în casă. Noapte bună.

Îşi retrase mâna, iar aceasta îi trecu uşor peste buze.

Simon fu nevoit să îşi impună un ton calm înainte să poată vorbi.

— Noapte bună.

Lucy porni spre uşa bucătăriei, intrând în raza de lumină. Tatăl ei o prinse de cot şi scrută umbrele din grădină peste capul ei înainte de a închide uşa. Simon o privi plecând, preferând să rămână în întuneric decât să-l înfrunte pe căpitanul Craddock-Hayes. Sufletul îl durea, capul îi bubuia, iar degetele de la picioare îi erau îngheţate.

Şi intrase într-un joc pe care nu avea cum să-l câştige.

*

— N-n-nu te cred. Quincy James se învârtea dintr-un colţ în celălalt al camerei de lucru a lui Sir Rupert, cu paşi rapizi şi agitaţi. Mi-au s-s-spus că avea o rană însângerată la cap. L-au înjunghiat în s-s-spate şi l-au lăsat în ger, gol-puşcă. Cum ar p-p-putea cineva să supravieţuiască după aşa ceva?

Sir Rupert oftă şi îşi turnă un al doilea pahar de

whisky.

— Nu ştiu cum a supravieţuit, dar a făcut-o. Informaţiile mele sunt fără cusur.

Cel de-al treilea bărbat din încăpere, Lord Gavin Walker, se foi în fotoliul în care era aşezat lângă foc. Walker avea o constituţie de muncitor folosit pentru forţa sa brută, fiind mare şi lat, cu mâinile cât nişte coapse şi trăsături grosolane. Dacă nu ar fi fost hainele scumpe şi peruca pe care o purta, nimeni nu l-ar fi luat vreodată drept aristocrat. De fapt, genealogia lui începea încă de pe vremea normanzilor. Walker scoase o tabacheră incrustată cu pietre preţioase din buzunarul sacoului, presără câteva fire de tutun pe dosul palmei şi le inhală. Urmă o pauză, apoi strănută exploziv şi folosi o batistă.

Sir Rupert se crispă şi îşi feri privirea. Murdar obicei, prizatul tutunului.

— Nu înţeleg, James, spuse Walker. Mai întâi spui că Iddesleigh e mort şi nu mai avem motiv de îngrijorare, apoi revine la viaţă. Eşti sigur că oamenii tăi au atacat pe cine trebuia?

Sir Rupert se lăsă pe spate în scaunul de la birou şi ridică privirea spre tavan, aşteptând izbucnirea inevitabilă a lui James. Pereţii camerei lui de lucru erau zugrăviţi într-un maro-închis masculin, întrerupt la nivelul taliei de un şir de lambriuri de culoare crem. Sub picioare avea un covor gros, negru cu stacojiu, iar ferestrele erau acoperite cu draperii de catifea într-o nuanţă de auriu-brun ce atenuau zgomotul de afară. Pe pereţi era atârnată o colecţie de gravuri botanice. Începuse colecţia cu un mic studiu al *Chrysanthemum parthenium* – iarbă moale – pe care îl găsise într-o librărie cu mai bine de treizeci de ani în urmă. Gravura nu era de calitate. Avea o pată de apă în colţ, iar numele latinesc al plantei era mânjit, dar compoziţia

era plăcută şi o cumpărase într-un moment în care acea cheltuială îl obligase să se lipsească de ceai timp de o lună. Era atârnată între alte două gravuri mult mai mari şi mai scumpe. O *Morus nigra* – dud negru – şi o foarte elegantă *Cynara cardunculus* – cardon.

Soţia, copiii şi servitorii lui ştiau că nu aveau voie niciodată să-l deranjeze în camera de lucru, decât în cazul celor mai grave urgenţe. Motiv pentru care era cu atât mai iritant să îşi împartă domeniul personal cu James şi Lord Walker şi problemele pe care le aduceau aceştia.

— Sigur? B-b-bineînţeles că sunt sigur. James se răsuci pe călcâie şi îi aruncă ceva lui Walker. Obiectul străbătu aerul sclipind. Mi-au adus asta.

Walker, un individ de regulă lent şi greoi, putea să se mişte repede când voia. Prinse obiectul şi îl examină, ridicând din sprâncene.

— Inelul cu pecete al lui Iddesleigh.

Sir Rupert îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se.

— La naiba, James, de ce dracu’ ai păstrat asta?

Avea de-a face cu nişte idioţi periculoşi.

— Nu mai conta, n-n-nu-i aşa, cu Iddesleigh m-m-mort.

James afişă un aer posomorât.

— Doar că acum nu mai e mort, aşa-i? Din cauza incompetenţei oamenilor tăi. Sir Rupert dădu pe gât o înghiţitură zdravănă din paharul de whisky. Dă-mi-l mie. Scap eu de el.

— Ei, ia a-a-ascultă…

— Are dreptate, îl întrerupse Walker. E o dovadă de care nu avem nevoie.

Traversă încăperea şi puse inelul pe masa lui Sir Rupert.

Sir Rupert îşi aţinti privirea asupra inelului.

Blazonul Iddesleigh era puţin adânc, aurul – măcinat de vechime. Câte generaţii de aristocraţi purtaseră acest inel? Îşi puse mâna peste el şi îl închise în palmă, mutându-l în buzunarul vestei.

Discret, îşi masă piciorul drept pe sub masă. Tatăl lui fusese un negustor care importa mărfuri în oraş. În copilărie, Sir Rupert lucrase în magazia uriaşă a tatălui lui, cărând saci cu grâne şi lăzi grele de marfă. Nu-şi amintea accidentul care îi zdrobise piciorul – cel puţin nu în întregime. Doar mirosul codului împachetat în sare care se vărsase din butoiul spart. Şi durerea osului sfărâmat. Chiar şi acum, mirosul de peşte în saramură era suficient să îi întoarcă stomacul pe dos.

Sir Rupert îşi privi partenerii şi se întrebă dacă aceştia munciseră măcar o zi din toată viaţa lor.

— Tu ce te bagi? James se întoarse spre bărbatul mai masiv. Tu nu ai ridicat un deget să ne ajuţi până acum. Eu am fost cel care i-am servit drept secund lui Peller.

— Şi asta a fost o neghiobie din partea ta. Nu ar fi trebuit niciodată să-i ceri lui Peller să-l ucidă pe Ethan Iddesleigh. Eu v-am sfătuit să n-o faceţi.

Walker îşi scoase din nou tabachera. James părea a fi în pragul lacrimilor.

— Ba n-n-nu!

Bărbatul cel masiv nu se lăsă tulburat, măsurând o doză de tutun pe mână.

— Ba da. După părerea mea, trebuia să acţionăm mai în taină.

— Ţi-a plăcut planul de la bun început, puşca-ţi-ar ochii!

— Nu. Walker strănută. Clătină încet din cap, scoţându-şi din nou batista din buzunarul vestei. Mi s-a părut o neghiobie. Mare păcat că nu m-aţi ascultat.

— Ticălosule!

James se aruncă spre Walker.

Bărbatul mai masiv se dădu într-o parte, iar James trecu pe lângă el, împiedicându-se caraghios. Cu faţa stacojie, se întoarse din nou spre Walker.

— Domnilor! Sir Rupert bătu cu bastonul în masă pentru a le atrage atenţia. Vă rog. Ne abatem de la subiect. Ce ne facem cu Iddesleigh?

— Suntem siguri că e în viaţă? insistă Walker.

Individul era lent, dar încăpăţânat.

— Da. Sir Rupert continuă să-şi frecţioneze piciorul care îl durea. După această întâlnire, avea să fie nevoit să-l ţină sus undeva şi nu avea să se mai poată folosi de el tot restul zilei. Se află în Maiden Hill, un sătuc din Kent.

James se încruntă.

— De unde ştii asta?

— Nu contează. Nu voia ca partenerii lui să înceapă să cerceteze prea îndeaproape acest aspect. Ceea ce contează este că Iddesleigh se simte suficient de bine cât să fi trimis după valetul lui. După ce îşi revine suficient, nu încape îndoială că se va întoarce la Londra. Şi ştim cu toţii ce va face atunci.

Sir Rupert îşi mută privirea întâi asupra lui James, care se scărpina în cap atât de tare încât probabil începuse să sângereze sub părul blond-auriu, apoi asupra lui Walker, care îi răspunse cu o privire gânditoare.

Bărbatul mai masiv fu cel care dădu glas concluziei evidente:

— Atunci, am face bine să ne asigurăm că Iddesleigh nu se mai întoarce, nu-i aşa?

Capitolul 4

„Uneori am impresia că te cunosc.” Cuvintele păreau gravate în mintea lui Simon. Cuvinte simple. Cuvinte sincere. Cuvinte care îl înspăimântau de moarte. Simon se foi în fotoliu. Se afla în camera lui, odihnindu-se în faţa unui foc mic în cămin şi întrebându-se unde era domnişoara Craddock-Hayes. Nu fusese prezentă la prânz, iar căpitanul vorbise – atunci când vorbise – doar monosilabic. La naiba cu ea. Nu ştia că o asemenea simplitate era ruşinos de stângace? Nu ştia că ar fi trebuit să fluture din gene şi să spună vorbe goale în faţa unui gentleman? Să flirteze şi să flecărească şi întotdeauna, absolut întotdeauna, să-şi ascundă adevăratele gânduri? Nu să spună cu voce tare vorbe care puteau sfâşia sufletul unui bărbat.

„Uneori am impresia că te cunosc.” Ce gând înspăimântător, dacă ar fi reuşit să-l cunoască aşa cum era el cu adevărat. Era un om care îşi petrecuse ultimele luni vânându-i fără milă pe ucigaşii lui Ethan. Îi căutase unul câte unul, îi provocase la duel, apoi îi măcelărise cu sabia. Ce ar fi crezut un înger despre un astfel de bărbat? S-ar fi cutremurat de groază dacă l-ar fi cunoscut cu adevărat, ar fi dat înapoi şi ar fi fugind ţipând.

Se rugă să nu vadă vreodată cu adevărat în sufletul lui.

Detectă o oarecare agitaţie la parter. Auzi vocea tunătoare a căpitanului Craddock-Hayes, tonul mai înalt al doamnei Brodie şi, sub toate acestea, bombănitul constant al acelui servitor ciudat, Hedge.

Simon se ridică pe braţe din fotoliu şi se apropie, şchiopătând, de trepte. Plătea acum pentru că se aventurase în grădina îngheţată cu o noapte în urmă, în căutarea îngerului lui. Muşchii spatelui se răzvrătiseră pentru că fuseseră folosiţi prea curând şi înţepeniseră peste noapte. Prin urmare, se mişca acum ca un bătrân – unul care fusese recent bătut şi înjunghiat.

Simon coborî până aproape la etajul întâi, iar vocile se auziră clar.

— … o trăsură cât jumătate de balenieră. Este ostentativ, aşa e, pur şi simplu ostentativ.

Baritonul căpitanului.

— Crezi că vor dori să servească ceai, domnule? Va trebui să mă ocup de biscuiţii mei. Am făcut exact destui cât să ajungă la toată lumea.

Doamna Brodie.

Şi, în sfârşit:

— … sufăr cu spatele, pe cuvânt. Patru cai, şi încă nişte bestii mari, pe deasupra. Eu nu mai întineresc. Ar putea chiar să mă omoare, pe cuvânt. Şi îi pasă cuiva? Nu, bineînţeles că nu le pasă. Sunt doar o altă pereche de mâini pentru ei.

Hedge, fireşte.

Simon coborî zâmbind ultimele trepte şi porni spre uşa de la intrare, unde se strânseseră ceilalţi. Era interesant cât de uşor îi intrase în oase ritmul şi tonul acestei case.

— Bună ziua, căpitane, spuse el. Ce e cu toată agitaţia asta?

— Agitaţie? Ha. Un vehicul mare şi impunător. Mă întreb cum de a reuşit să întoarcă pe alee. De ce ar avea nevoie cineva de aşa ceva, nu înţeleg. Când eram eu tânăr…

Simon observă trăsura din faţa uşii deschise, iar

plângerile căpitanului se pierdură pentru urechile lui. Era trăsura lui de călătorie, într-adevăr, cu blazonul Iddesleigh gravat în auriu pe portiere. Dar în loc de Henry, care era valetul lui de cinci ani, un alt tânăr coborî din trăsură, îndoindu-se aproape complet de la brâu pentru a trece prin cadrul portierei. Ajunsese deja la vârsta la care atinsese înălţimea maximă – slavă Domnului, altfel ar fi ajuns uriaş –, dar constituţia lui încă nu reuşise să împlinească fizicul impresionant pe care îl produsese. Astfel, mâinile îi erau prea mari, şi, pe deasupra, aveau încheieturile degetelor înroşite; labele picioarelor aminteau de un căţeluş, prea mari pentru gambele subţiri de deasupra lor; iar umerii îi erau laţi, dar osoşi.

Christian se îndreptă de spate, cu părul roşcat-portocaliu strălucind în soarele după-amiezii, şi rânji când îl văzu pe Simon.

— Se zvoneşte că eşti fie pe moarte, fie mort deja.

— Zvonurile, ca întotdeauna, reuşesc să exagereze. Simon coborî sărind treptele. Ai venit să participi la înmormântarea mea, sau erai doar în trecere?

— Mi se părea cât se poate de firesc să vin să văd dacă eşti într-adevăr mort. În fond, era posibil să-mi fi lăsat moştenire sabia şi teaca ta.

— Puţin probabil. Simon rânji. Cred că în testament eşti trecut ca moştenitor al unei oale de noapte smălţuite. Mi s-a spus că e piesă de muzeu.

Henry îşi făcu apariţia din spatele tânărului aristocrat. Purtând o perucă albă superbă cu două cozi, o haină cu violet şi argintiu şi ciorapi negri cu broderie argintie, Henry era de departe cu mult mai bine îmbrăcat decât Christian, care purta un maroniu plictisitor. Pe de altă parte, Henry era întotdeauna

aranjat mai impresionant decât aproape orice alt bărbat din preajma lui, fie el servitor sau aristocrat. Simon se trezea uneori că îi venea greu să nu rămână în umbra propriului valet. Cum la toate acestea se adăuga şi faptul că Henry avea chipul unui Eros libertin – doar păr auriu şi buze roşii şi pline – individul devenea un pericol absolut pentru orice reprezentantă a sexului slab. Era de neînţeles, de fapt, de ce îl mai ţinea Simon prin preajmă.

— Atunci sunt cât se poate de bucuros că, în acest caz, zvonurile au fost exagerate. Christian prinse mâna lui Simon între mâinile lui, aproape îmbrăţişându-l, şi îi studie îngrijorat chipul. Chiar eşti teafăr?

Simon se simţi nefiresc de ruşinat. Nu era obişnuit ca altcineva să-şi facă griji pentru binele lui.

— Mă simt destul de bine.

— Iar el cine e, dacă-mi dai voie să întreb?

Căpitanul îl ajunsese din urmă.

Simon se întoarse pe jumătate spre bărbatul mai în vârstă.

— Îmi dai voie să ţi-l prezint pe Christian Fletcher, domnule? Prieten şi partener de scrimă. Christian, el e gazda mea, căpitanul Craddock-Hayes. A dat dovadă de o ospitalitate perfectă faţă de mine, oferindu-mi camera nefolosită a fiului lui, mâncarea excelentă a chelăresei şi compania delicioasă a fiicei lui.

— Căpitane. Sunt onorat să te cunosc, domnule.

Christian se înclină uşor. Căpitanul, care îl privise pe Simon ca şi cum ar fi fost posibil să ascundă un al doilea sens în spatele cuvântului „companie”, îşi mută privirea sumbră asupra lui Christian.

— Presupun că vei dori şi dumneata o cameră, tinere.

Christian păru luat prin surprindere. Îi aruncă o

scurtă privire lui Simon, ca pentru a-i cere ajutorul, înainte de a răspunde.

— Nu, nicidecum. Mă gândeam să mă instalez la hanul pe lângă care am trecut în oraş.

Christian arătă vag peste umăr, probabil în direcţia hanului.

— Ha. Căpitanul fu pus, pe moment, în dificultate. Apoi se întoarse asupra lui Simon. Dar servitorii dumitale, Lord Iddesleigh, vor sta în casa mea, indiferent dacă avem sau nu loc?

— Desigur, căpitane Craddock-Hayes, spuse Simon vesel. Mă gândisem să îi instalez tot la han, dar ştiam că finul dumitale simţ al ospitalităţii ar fi fost insultat de această idee. Aşa că, în loc să mă lansez într-o ceartă jenantă şi fără rost despre ce se cuvine şi ce nu, m-am declarat învins chiar înainte de luptă şi le-am cerut oamenilor mei să vină aici.

Îşi încheie şirul de minciuni sfruntate cu o mică plecăciune. Pentru o clipă, căpitanul rămase fără replică. Se încruntă furios, dar Simon îşi dădea seama când reuşea să îşi impună voinţa.

— Ha! Ei bine. Ha! Gentlemanul mai în vârstă se legănă pe călcâie, aruncând o privire spre trăsură. Exact cum m-aş fi aşteptat de la nişte filfizoni din oraş. Ha. Va trebui să-i spun doamnei Brodie, atunci.

Se întoarse exact la timp cât aproape să se ciocnească de Hedge. Servitorul ieşise şi el şi se oprise brusc, holbându-se la vizitiul şi lacheii în livrea ai lui Simon.

— Doamne. Ia te uită, spuse Hedge, cu prima urmă de respect pe care Simon o auzise vreodată în vocea lui. Ei da, aşa ar trebui să fie îmbrăcat un bărbat, cu şnur argintiu şi haină purpurie. Bineînţeles, cu şnur auriu ar fi şi mai bine. Dar chiar şi aşa, e mult mai elegant decât cum îşi îmbracă *unii* personalul.

— Personal? Căpitanul afişă un aer scandalizat. Tu nu eşti personal. Eşti omul care face una şi alta. Acum du-te şi ajută-i la cufere. Dumnezeule bun, *personal!*

Şi spunând acestea intră cu paşi apăsaţi în casă, bombănind în continuare.

Hedge porni în direcţia opusă, bombănind şi el.

— Nu cred că mă place, şopti Christian.

— Căpitanul? Simon porni spre casă, însoţit de bărbatul mai tânăr. Nu, nu. Omul te adoră pur şi simplu. Doar că aşa se manifestă, sincer. Nu ai văzut sclipirea ştrengărească din ochii lui.

Christian zâmbi pe jumătate, ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă să ia de bune cuvintele lui Simon. Simon simţi un junghi scurt. Ce însemna să fii atât de proaspăt în lume, ca un pui de-abia ieşit din găoace, cu penele încă ude de la coajă, înconjurat de alt păsăret mai mare şi mai periculos, şi de pericolul reprezentat de vulpi, ascunse nu departe.

Dar apoi Simon se încruntă, lovit brusc de un gând.

— De unde ai auzit zvonurile despre moartea mea?

— S-a vorbit despre asta la balul lui Harrington de acum câteva seri, apoi din nou în după-amiaza următoare, la cafeneaua mea. Dar nu am luat zvonul prea în serios până nu l-am auzit acasă la Angelo. Christian ridică din umeri. Şi, desigur, nu ţi-ai făcut apariţia la meciul nostru regulat.

Simon confirmă din cap. Dominico Angelo Malevolti Tremamondo – cunoscut simplu ca Angelo de către clienţii lui – era cel mai la modă instructor de scrimă din acel moment. Numeroşi gentlemeni din aristocraţie participau la lecţiile italianului sau veneau la şcoala lui de scrimă doar pentru a exersa şi a face

sport. Simon chiar îl cunoscuse pe Christian la instituţia acestui maestru, cu câteva luni în urmă. Bărbatul mai tânăr îşi exprimase deschis admiraţia faţă de tehnica lui Simon. Cumva, admiraţia se transformase într-o înfruntare săptămânală de scrimă, în care Simon îi dăduse învăţăcelului său câteva sugestii privind ţinuta.

— Şi totuşi, ce ţi s-a întâmplat? Intrară în hol, care părea întunecat după soarele de afară. Christian înainta cu paşi lungi şi rapizi în timp ce vorbea, iar Simon era nevoit să facă un efort pentru a ţine pasul cu el fără a-şi trăda slăbiciunea. Henry nu părea să ştie.

— A fost înjunghiat. Căpitanul se afla deja în salon şi probabil auzise întrebarea când intraseră. Vicontele a fost înjunghiat în spate. Lama i-a intrat în omoplat. Puţin mai la stânga, cuţitul i-ar fi perforat un plămân.

— Atunci, cred că a avut noroc.

Christian rămase în picioare, părând să nu ştie exact ce să facă mai departe.

— Ai al naibii de multă dreptate că a avut noroc. Căpitanul nu făcu niciun gest pentru a-i întâmpina pe ceilalţi bărbaţi. Ai văzut vreodată pe cineva murind de la o rană la plămân? Ei? Nu poate respira. Se sufocă din cauza propriului sânge. Mizerabil sfârşit.

Simon se aşeză pe o canapea mică şi îşi încrucişă relaxat picioarele, ignorând durerea de spate.

— Descrierea dumitale mă fascinează în mod bizar, căpitane.

— Ha. Căpitanul se instală într-un fotoliu, cu un zâmbet sever pe chip. Ceea ce mă fascinează pe mine e cum ai ajuns, totuşi, să fii înjunghiat. Ei? Vreun soţ gelos? Ai insultat pe cineva?

Christian, rămas în picioare de unul singur, privi

în jurul lui şi găsi un scaun de lemn lângă canapea. Se aşeză pe acesta, dar încremeni când scaunul scârţâi ameninţător.

— Am insultat foarte mulţi oameni de-a lungul vieţii mele, sunt sigur. Simon îi zâmbi la rândul său căpitanului. Nu avea voie să subestimeze perspicacitatea bărbatului mai în vârstă. Cât despre soţi geloşi, ei bine, discreţia îmi interzice să vorbesc despre asta.

— Ha! Discreţia…

Dar căpitanul fu întrerupt de intrarea fiicei sale, urmată de doamna Brodie, care aducea o tavă cu ceai.

Simon şi Christian se ridicară în picioare. Căpitanul reuşi să se ridice şi el şi se aşeză aproape imediat înapoi în fotoliu.

— Draga mea domniţă, spuse Simon, aplecându-se peste mâna ei. Sunt copleşit de luminozitatea prezenţei tale.

Se îndreptă de spate şi încercă să-şi dea seama dacă îl evitase, dar ochii îi erau voalaţi şi nu reuşi să-i desluşească gândurile. Simţi un nou val de frustrare.

Buzele îngerului se curbară într-un zâmbet.

— Ar fi bine să ai grijă, Lord Iddesleigh. Într-o zi s-ar putea să-mi suceşti complet minţile cu complimentele dumitale elaborate.

Simon îşi trânti palma peste piept şi se dădu înapoi.

— Am fost lovit. Am fost lovit direct.

Ea zâmbi, dar apoi îşi întoarse ochii aurii spre Christian.

— Cine e oaspetele nostru?

— Nu e decât un biet fiu de baronet, şi mai are şi părul roşcat pe deasupra. Nu merită nicidecum atenţia ta divină.

— Ruşine să-ţi fie. Îi aruncă o privire mustrătoare

– surprinzător de eficientă – şi îi întinse mâna lui Christian. Îmi place părul roşcat. Şi cum te cheamă, biet fiu de baronet?

— Christian Fletcher, domnişoară…?

Bărbatul mai tânăr zâmbi fermecător şi se înclină.

— Craddock-Hayes. Îi făcu o reverenţă. Văd că l-ai cunoscut deja pe tatăl meu.

— Într-adevăr.

Christian îi duse mâna la buze, iar Simon fu nevoit să-şi stăpânească impulsul de a-i sări la beregată.

— Eşti unul dintre prietenii lui Lord Iddesleigh? întrebă ea.

— Eu…

Dar Simon se săturase să o vadă îndreptându-şi atenţia altundeva.

— Christian reprezintă tot ce preţuiesc la un seamăn de-al meu. Pentru prima dată, nu ştia dacă spusese adevărul sau minţise.

— Chiar aşa?

Chipul ei redeveni solemn.

Naiba s-o ia fiindcă îl lua atât de în serios; nimeni altcineva nu o făcea, nici măcar el însuşi. Lucy se aşeză graţioasă pe canapea şi începu să toarne ceaiul.

— Îl cunoşti de mult pe Lord Iddesleigh, domnule Fletcher? Bărbatul mai tânăr zâmbi, primindu-şi ceaşca de ceai.

— Doar de câteva luni.

— Atunci nu ştii de ce a fost atacat?

— Mă tem că nu, domnişoară.

— Ah.

Privirea ei o întâlni pe a lui Simon când îi întinse ceaiul.

Simon zâmbi şi o mângâie intenţionat cu degetul

pe mână când acceptă ceaşca. Ea clipi, dar nu coborî privirea. Ce îngeraş curajos.

— Mi-aş dori să-ţi pot satisface curiozitatea, domnişoară Craddock-Hayes.

— Hm!

Căpitanul se aruncă pe canapea, lângă fiica lui. Christian alese un biscuite de pe tavă şi se lăsă pe spate.

— Ei bine, oricine l-ar fi atacat pe Simon, probabil îl cunoştea. Simon încremeni.

— De ce spui asta?

Bărbatul mai tânăr ridică din umeri.

— Au fost trei bărbaţi, nu? Eu aşa am auzit.

— Da.

— Deci ştiau că erai – eşti – un spadasin iscusit.

Christian se lăsă pe spate şi muşcă din biscuit, cu chipul la fel de deschis şi de inocent ca întotdeauna.

— Un spadasin iscusit? Privirea domnişoarei Craddock-Hayes se plimbă între Simon şi Christian. Habar nu aveam.

Ochii ei părură să îi iscodească pe ai lui.

„La naiba.” Simon zâmbi, sperând că nu trăda nimic.

— Christian exagerează.

— Ei, haide! Nu te-am mai văzut niciodată făcând pe modestul, Iddesleigh. Bărbatul mai tânăr aproape îi râdea în faţă. Te asigur, domnişoară, că bărbaţi mai vânjoşi tremură de frică atunci când trece el, şi nimeni nu îndrăzneşte să-l provoace. Ba chiar, nu mai târziu de astă-toamnă.

„Doamne sfinte!”

— Cu siguranţă asta nu este o poveste pentru urechile unei domnişoare, şuieră Simon.

Christian roşi, făcând ochii mari.

— Eu doar.

— Dar îmi face plăcere să aud lucruri care nu sunt menite pentru urechile mele delicate, spuse domnişoara Craddock-Hayes încet. Privirea ei îl provocă până aproape că-i putu auzi cântecul seducător de sirenă. „Spune-mi. Spune-mi. Spune-mi cine eşti cu adevărat.” Îl laşi, te rog, pe domnul Fletcher să continue?

Dar tatăl ei protector se agită, scutindu-l de alte prostii.

— Nu prea cred, scumpo. Lasă-l în pace pe bietul om.

Îngerul lui se fâstâci, dar privirea nu i se clinti, iar Simon îşi dădu seama că, dacă mai stătea mult acolo, avea să se înece în acei ochi de topaz şi să le mulţumească zeilor pentru norocul ce l-a lovit chiar în timp ce se ducea la fund pentru cea de-a treia oară.

*

— Gol?… Complet gol?

Patricia McCullough se aplecă în faţă pe canapeaua antică, aproape răsturnând farfuria de fursecuri cu lămâie din braţele ei.

Faţa ei rotundă cu tenul ca un desert de piersici şi frişcă, buzele rubinii şi pline şi buclele aurii îi dădeau aerul unei păstoriţe fără viaţă dintr-o pictură. Un aspect care, de fapt, nu se potrivea deloc personalităţii ei, care semăna mai mult cu cea a unei gospodine hotărâte să negocieze cel mai mic preţ posibil cu măcelarul din zonă.

— Exact.

Lucy îşi vârî un fursec în gură şi îi zâmbi senin prietenei ei din copilărie.

Erau aşezate în camera din spatele casei Craddock-Hayes. Pereţii erau zugrăviţi într-un

trandafiriu vesel cu bordură verde-măr, amintind de o grădină de flori vara. Camera nu era la fel de mare sau de frumos mobilată precum salonul, dar fusese favorita mamei ei şi era confortabilă pentru a primi o prietenă apropiată aşa cum era Patricia. Ferestrele dădeau spre grădina din spate, oferindu-le o vedere foarte plăcută spre gentlemenii aflaţi afară.

Patricia se lăsă pe spate acum şi îşi împreună sprâncenele, studiindu-l pe viconte şi pe prietenul acestuia. Bărbatul mai tânăr era doar în cămaşă, în ciuda frigului de noiembrie. Ţinea în mână o sabie şi executa fandări cu ea, fără îndoială exersându-şi mişcările de scrimă cu toată seriozitatea, deşi paşii i se păreau mai degrabă caraghioşi lui Lucy. Lord Iddesleigh era aşezat în apropiere, fie oferind încurajări care să îl ajute, fie, mai probabil, aruncându-i prietenului său critici usturătoare.

Care era povestea pe care domnul Fletcher fusese cât pe ce s-o lase să-i scape de pe buze cu o zi în urmă? Şi de ce fusese vicontele atât de hotărât să o împiedice să o audă? Răspunsul cel mai uşor era că povestea se referea la vreo aventură galantă scandaloasă. Acesta era genul de istorioară considerată de obicei prea sordidă pentru urechile unei fecioare. Şi totuşi, Lucy avea impresia că pe Lord Iddesleigh nu l-ar fi deranjat prea tare să o şocheze – pe ea şi pe tatăl ei – cu aventurile lui din dormitor. Aici era vorba de ceva mai grav. Ceva de care se ruşina.

— Mie nu mi se întâmplă niciodată nimic de genul ăsta, spuse Patricia, readucând-o în prezent.

— Ce anume?

— Să dau peste gentlemeni goi-puşcă, lângă drum, în timp ce merg spre casă. Muşcă gânditoare dintr-un fursec. Am şanse mai mari să-l găsesc pe unul dintre copiii familiei Jones beat într-un şanţ. Complet

îmbrăcat.

Lucy se înfioră.

— Probabil ar fi mai bine aşa.

— Fără îndoială. Dar măcar ai ce povesti nepoţilor într-o noapte rece de iarnă.

— A fost prima dată când mi s-a întâmplat aşa ceva.

— Hm. Era cu faţa în sus sau în jos?

— În jos.

— Păcat.

Ambele tinere se întoarseră din nou spre fereastră. Vicontele era întins pe băncuţa de piatră de sub unul dintre meri, cu picioarele lungi întinse în faţa lui şi părul tuns licărindu-i în soare. Rânji la ceva ce spuse domnul Fletcher, gura lui largă curbându-se. Semăna cu un Pan blond; nu-i mai lipseau decât copitele şi coarnele. *Păcat.*

— Ce crezi că l-a adus în Maiden Hill? întrebă Patricia. E la fel de străin de locurile astea ca un crin auriu pe o grămadă de bălegar.

Lucy se încruntă.

— N-aş spune că Maiden Hill e o grămadă de bălegar. Patricia rămase neclintită.

— Eu da.

— El spune că a fost atacat şi lăsat aici.

— În Maiden Hill? întrebă Patricia, făcând ochii mari într-o expresie exagerată de neîncredere.

— Da.

— Nu-mi pot imagina de ce. Doar dacă nu cumva a fost atacat de nişte tâlhari groaznic de rămaşi în urmă.

— Mmm. În sinea ei, desigur, Lucy se întrebase şi ea acelaşi lucru. Domnul Fletcher pare un gentleman destul de agreabil.

— Da. Nu poţi să nu te întrebi cum a devenit

prietenul lui Lord Iddesleigh. Se potrivesc precum catifeaua lucioasă şi pânza de sac.

Lucy încercă să-şi înăbuşe un chicotit, dar nu reuşi cu totul.

— Iar părul roşcat nu e niciodată complet satisfăcător la un bărbat, aşa-i?

Patricia strâmbă din nasul acoperit de pistrui, devenind şi mai adorabilă decât de obicei.

— Eşti rea.

— Ba *tu* eşti prea bună.

Domnul Fletcher execută o lovitură deosebit de spectaculoasă. Patricia îl studie.

— Deşi trebuie să recunosc că e înalt.

— Înalt? E singurul lucru plăcut pe care îl poţi spune despre el? Lucy îi mai turnă ceai.

— Mulţumesc. Patricia îşi luă ceaşca. Nu ar trebui să dispreţuieşti înălţimea.

— Tu eşti mai scundă decât mine, şi nici eu nu-s tocmai o amazoană.

Patricia flutură prin aer un fursec, aproape încâlcindu-l în buclele ei aurii.

— Ştiu. E trist, dar aşa stau lucrurile. Sunt atrasă în mod bizar de bărbaţii cu mult mai înalţi decât mine.

— Dacă ăsta e criteriul tău, domnul Fletcher este cam cel mai înalt bărbat pe care ai şanse să-l întâlneşti vreodată.

— E adevărat.

— Poate ar trebui să te invit să iei cina cu noi, ca să ai ocazia să îl cunoşti pe domnul Fletcher mai bine.

— Ar trebui, să ştii. În fond, tu l-ai luat deja pe singurul burlac eligibil din Maiden Hill care nu face parte din familia Jones sau nu e disperat de simplu. Patricia se opri să soarbă din ceai. Şi dacă tot veni vorba.

— Ar trebui să sun să mai cer apă fierbinte, o

întrerupse Lucy grăbită.

— *Şi* dacă tot veni vorba. Patricia îi dădu bătaie în continuare, trecând peste întrerupere. Te-am văzut în trăsură cu Eustace ieri. Ei bine?

— Ei bine ce?

— Nu face pe neştiutoarea cu mine, spuse Patricia, arătând ca o pisicuţă din marmeladă iritată. A spus ceva?

— Bineînţeles că a spus ceva. Lucy oftă. A discutat pe larg despre reparaţiile la acoperişul bisericii, despre glezna doamnei Hardy şi dacă e posibil sau nu să ningă.

Patricia îşi îngustă ochii. Lucy se dădu bătută.

— Dar nimic despre căsătorie.

— Îmi iau înapoi cuvintele.

Lucy ridică întrebătoare din sprâncene.

— Cred că va trebui să-l includem pe Eustace în categoria celor disperat de simpli.

— Ei, Patricia.

— Trei ani! Prietena ei lovi o pernă de pe canapea. *Trei ani* de când te tot plimbă cu trăsura prin Maiden Hill. Deja calul lui ştie drumul şi în somn. A săpat chiar şanţuri pe drumurile pe care tot merge.

— Da, dar.

— Şi ţi-a cerut mâna?

Lucy se strâmbă.

— Nu, nu a făcut-o, răspunse tot Patricia. Şi de ce nu?

— Nu ştiu.

Lucy ridică din umeri. Chiar era un mister şi pentru ea.

— Omul are nevoie ca cineva să-i aprindă un foc sub tălpi. Patricia sări în sus şi începu să se plimbe prin faţa ei. Vicar sau nu, vei fi căruntă până îşi face el curaj. Şi la ce o să-ţi mai servească atunci, te întreb?

Nu vei mai putea să ai copii.

— Poate că nu vreau.

Crezuse că vorbise prea încet pentru a se face auzită peste diatriba prietenei ei, dar Patricia se opri brusc, zgâindu-se la ea.

— Nu vrei să ai copii?

— Nu, spuse Lucy încet, nu sunt sigură că mai vreau să mă mărit cu Eustace.

Şi îşi dădu seama că era adevărat. Ceea ce, cu doar câteva zile în urmă, i se păruse inevitabil şi bun într-un mod previzibil, acum părea învechit şi prăfuit, şi aproape imposibil. Putea să-şi petreacă restul vieţii mulţumindu-se cu ceea ce avea Maiden Hill mai bun de oferit? Nu existau mult mai multe în lumea cea mare? Aproape involuntar, privirea îi alunecă din nou spre fereastră.

— Dar înseamnă că nu mai rămân decât bărbaţii din familia Jones şi cei cu adevărat. Patricia se întoarse şi îi urmări privirea. O, draga mea.

Prietena ei se aşează la loc.

Lucy simţi că începea să roşească. Se grăbi să-şi ferească privirea.

— Îmi pare rău. Ştiu că îţi place Eustace, în ciuda.

— Nu. Patricia clătină din cap, scuturându-şi buclele. Problema nu e Eustace, iar tu ştii asta. Problema este *el.*

Afară, vicontele se ridică pentru a demonstra o mişcare, cu braţul întins şi o mână elegant sprijinită pe şold. Lucy suspină.

— Ce-ţi trece prin cap? o întrerupse vocea Patriciei. Ştiu că e chipeş, iar ochii ăia cenuşii sunt de ajuns pentru a face o fecioară de rând să leşine, asta ca să nu mai vorbim de silueta lui, pe care aparent tu ai văzut-o goală.

— Eu.

— Dar e un gentleman din Londra. Sunt sigură că e ca una dintre acele creaturi, crocodilii din Africa, ce aşteaptă până când vreun nefericit se apropie prea mult de apă, apoi îl mănâncă. Hap! Hap!

— El nu o să mă mănânce. Lucy se întinse din nou după ceaşca de ceai. Nu e interesat de mine.

— De unde.?

— Iar eu nu sunt interesată de el.

Patricia ridică o sprânceană, fătiş neconvinsă.

Lucy se strădui din răsputeri să o ignore.

— Şi, în plus, nu e de nasul meu. El e unul dintre acei gentlemeni de lume care trăieşte la Londra şi are aventuri cu doamne elegante, iar eu sunt. Ridică din umeri, deznădăjduită. Eu sunt un şoricel de la ţară.

Patricia o bătu pe genunchi.

— Nu ar funcţiona, draga mea.

— Ştiu. Lucy alese încă un fursec cu lămâie. Iar într-o bună zi Eustace o să-mi ceară mâna, iar eu am să-l accept.

Spuse acest lucru pe un ton ferm, cu un zâmbet întipărit pe faţă, dar undeva în adâncul ei, simţi o presiune crescândă. Iar privirea îi alunecă din nou spre fereastră.

*

— Sper că nu te deranjez, zise Simon câteva ore mai târziu, în aceeaşi seară.

Se furişase în cămăruţa din spatele casei în care se ascundea domnişoara Craddock-Hayes. Era nefiresc de agitat. Christian se retrăsese la hanul lui, căpitanul Craddock-Hayes dispăruse să rezolve ceva, Henry îşi făcea de lucru aranjându-i cu mare grijă hainele, iar el probabil ar fi trebuit să se afle în pat, continuându-şi recuperarea. Dar nu se afla. În schimb, după ce îşi

luase una dintre haine, şi ferindu-se să nu-l vadă Henry – care ar fi ţinut să-i facă toaleta în întregime – Simon pornise să dea de urma îngerului său.

— Deloc. Îl privi cu prudenţă. Te rog, ia loc. Începusem să cred că mă eviţi.

Simon se crispă. Chiar aşa şi făcuse. Dar, în acelaşi timp, nu putea sta departe de ea. La drept vorbind, se simţea suficient de bine cât să poată călători, chiar dacă nu se refăcuse complet. Ar fi trebuit să-şi facă bagajele şi să plece politicos din această casă.

— Ce desenezi?

Se aşeză lângă ea, prea aproape. Simţi un vag miros de scrobeală.

Lucy întoarse fără un cuvânt caietul enorm ca să poată vedea şi el. Pe pagină dansa un Christian din cărbune, făcând fandări şi apărându-se de un inamic imaginar.

— E foarte reuşit.

Se simţi imediat ca un neghiob pentru un compliment atât de prozaic, dar ea zâmbi, ceea ce avu asupra lui efectul la care deja se aştepta. Se lăsă pe spate şi îşi puse poalele hainei peste vintre, apoi îşi întinse picioarele. Cu grijă.

Lucy se încruntă, sprâncenele ei drepte unindu-se într-o expresie teribilă.

— Ţi-ai solicitat prea tare spatele.

— Nu se cuvine să observi infirmitatea unui gentleman. Orgoliul meu masculin ar putea suferi daune ireparabile.

— Caraghiosule. Se ridică şi îi aduse o pernă. Apleacă-te în faţă, te rog.

Simon se supuse.

— Totodată, nu ar trebui să mă numeşti „caraghios”.

— Chiar dacă e adevărat?

— Mai ales dacă e adevărat, zise în timp ce Lucy îi aranjă perna la spate. E absolut devastator pentru orgoliul bărbătesc.

Dumnezeule, era mult mai bine aşa.

— Hm.

Mâna ei trecu foarte uşor peste umărul lui, apoi se apropie de uşă pentru a o chema pe chelăreasă.

Simon o urmări traversând până la vatră şi aţâţând tăciunii pentru a-i aprinde.

— Ce faci?

— Mă gândeam să cinăm aici, dacă doreşti şi dumneata.

— Orice doreşti tu, doresc şi eu, frumoasa mea domniţă.

Lucy îşi încreţi nasul spre el.

— Am să iau asta drept un răspuns afirmativ.

Chelăreasa îşi făcu apariţia şi se sfătui cu Lucy, înainte de a da din nou buzna afară.

— Tata ia cina cu doctorul Fremont în seara asta, spuse îngerul lui. Le place să dezbată probleme de politică.

— Chiar aşa? E acelaşi doctor care s-a ocupat de rana mea?

Bunul doctor trebuia să fie un orator formidabil pentru a-i face faţă căpitanului. Simon îl susţinea din tot sufletul.

— Mmm.

Doamna Brodie şi singura lor menajeră se întoarseră cu tăvi încărcate. Zăboviră puţin până aranjară mâncarea pe bufet, apoi plecară.

— Tata obişnuia să poarte discuţii excelente cu David. Domnişoara Craddock-Hayes tăie în felii o plăcintă cu vânat. Cred că îi e dor de el.

Îi întinse farfuria. Simon avu brusc un gând

înfiorător.

— Ai rămas fără frate?

Ea se zgâi la el fără a înţelege, preţ de o clipă, cu mâna în aer deasupra plăcintei, apoi râse.

— O, nu. David e plecat pe mare. E navigator, aşa ca tata. Locotenent pe *Noua Speranţă.*

— Iartă-mă, spuse Simon. Mi-am dat seama dintr-odată că nu ştiu nimic despre fratele tău, deşi îi folosesc camera.

Lucy coborî privirea, alegându-şi un măr pentru ea.

— David are douăzeci şi doi de ani, e cu doi ani mai mic decât mine. E plecat pe mare de unsprezece luni deja. Ne scrie frecvent, deşi noi primim scrisorile lui în pachete. Nu poate să le trimită decât atunci când acostează undeva. Îşi puse farfuria în poală şi ridică privirea. Tata le citeşte pe toate deodată când primim câte un mănunchi, dar mie îmi place să păstrez scrisorile şi să citesc câte una sau două pe săptămână. Aşa durează mai mult.

Zâmbi cu o expresie aproape vinovată.

Simon îşi dori brusc să-l găsească pe acest David şi să-l oblige să-i scrie cu o sută de scrisori mai multe surorii lui. Scrisori pe care Simon să i le poată da ei ca să poată sta la picioarele ei şi să privească acel zâmbet pe buzele ei. Neghiob mai era.

— Tu ai vreun frate sau vreo soră? întrebă ea inocent.

Simon îşi coborî privirea spre plăcinta lui. La asta se ajungea dacă te lăsai vrăjit de sprâncene întunecate şi drepte şi o gură serioasă. Dacă lăsai garda jos.

— Nu am avut surori, din păcate. Tăie în coaja sfărâmicioasă. Mi-am spus dintotdeauna că ar fi fost plăcut să am o soră mai mică pe care să o tachinez, deşi acestea au tendinţa să crească şi să-ţi răspundă

cu aceeaşi monedă, din câte am auzit.

— Şi fraţi?

— Un frate. Îşi luă furculiţa şi fu surprins să constate că degetele îi tremurau, lua-le-ar naiba. Îşi impuse voinţa pentru a opri tremuratul. Mort.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea aproape şoptită.

— E bine aşa. Simon se întinse după paharul de vin. El era fratele mai mare, aşa că nu aş fi ajuns niciodată la titlu dacă nu ar fi găsit el de cuviinţă să se scuture de această povară de muritor.

Luă o înghiţitură prea mare din vinul roşu. Acesta îl arse pe gât în jos. Puse paharul jos şi îşi frecţionă arătătorul de la mâna dreaptă.

Ea rămase tăcută, privindu-l intens cu ochii ei de topaz.

— În plus, continuă el, era cam ticălos, Ethan ăsta. Întotdeauna îşi făcea griji pentru ceea ce era corect şi dacă făceam onoare numelui meu de familie, ceea ce, desigur, nu se întâmpla niciodată. Mă chema o dată sau de două ori pe an la moşia familiei şi mă privea cu ochi lugubri, trecându-mi în revistă nenumăratele păcate şi atrăgându-mi atenţia asupra facturii de la croitor.

Se opri, dându-şi seama că vorbea aiurea.

O privi pentru a vedea dacă reuşise în sfârşit să o şocheze suficient pentru a o face să-l alunge. Ea nu făcu decât să-i răspundă cu o privire plină de compasiune. Ce înger foarte, foarte înspăimântător.

Îşi mută privirea asupra plăcintei, deşi pofta de mâncare îi dispăruse.

— Nu cred că mi-am terminat povestea, acum câteva zile. Cea despre biata Angelica şi Prinţul-Şarpe.

Din fericire, ea dădu din cap.

— Ai ajuns până la peştera magică şi şarpele de

argint.

— Aşa-i. Respiră adânc, încercând să scape de strânsoarea din piept. Luă încă o înghiţitură de vin şi îşi puse gândurile în mişcare. Şarpele de argint era mult mai mare decât orice alt şarpe pe care îl mai văzuse Angelica până atunci; doar capul lui separat era la fel de mare ca antebraţul ei. Sub ochii ei, şarpele se descolăci şi înghiţi biata căpriţă cu totul. Apoi dispăru încet în întuneric.

Domnişoara Craddock-Hayes se înfioră.

— Sună îngrozitor.

— Aşa şi era. Se opri să ia o îmbucătură din plăcintă. Angelica se strecură afară prin crăpătura din stâncă pe cât de încet putea şi se întoarse la micuţa ei colibă din vreascuri să reflecteze, căci era foarte speriată. Dacă şarpele cel uriaş continua să-i mănânce caprele? Dar dacă decidea să guste dintr-o carne mai fragedă şi o mânca *pe ea?*

— Cât de absolut dezgustător, murmură ea.

— Da.

— Ce a făcut?

— Nimic. Ce putea să facă, în fond, împotriva unui asemenea şarpe uriaş?

— Ei bine, cu siguranţă ar.

Simon arcui o sprânceană severă spre ea.

— Ai de gând să mă tot întrerupi?

Lucy strânse din buze ca pentru a-şi înăbuşi un zâmbet şi începu să-şi cureţe mărul de coajă. Simon simţi un val de căldură răspândindu-se prin el. Se simţea atât de confortabil, stând acolo cu ea şi făcând glume. Un bărbat se putea relaxa până în punctul în care îşi uita toate grijile, toate păcatele şi tot masacrul pe care îl mai avea de îndeplinit.

Inspiră adânc şi se scutură de gânduri.

— Caprele Angelicăi începură să dispară una câte

una, iar ea îşi ieşea din minţi. Era adevărat, trăia singură, dar mai devreme sau mai târziu reprezentantul regelui avea să vină să numere caprele şi atunci cum avea să-i explice de ce erau mai puţine?

Se opri să ia o gură de vin.

Sprâncenele ei drepte şi solemne erau împreunate, căci se concentra să cureţe mărul de coajă cu un cuţit mic şi o furculiţă. Îşi dădea seama după arcuirea critică a sprâncenei ei că voia să obiecteze împotriva lipsei de tărie sufletească a Angelicăi.

Ascunse un zâmbet în spatele paharului de vin.

— Apoi, într-o noapte târziu, o biată vânzătoare ambulantă veni să bată la uşa colibei de vreascuri. Îşi întinse marfa: câteva funde, o bucată de dantelă şi o eşarfă spălăcită. Angelicăi i se făcu milă de femeie. „N-am niciun bănuţ doar al meu”, îi spuse ea, „dar nu vrei să primeşti ulcica asta cu lapte de capră în schimbul unei funde?” Ei bine, bătrâna acceptă bucuroasă târgul şi îi spuse Angelicăi: „Fiindcă eşti bună la suflet, am să-ţi dau un sfat. Dacă prinzi vreodată pielea unui şarpe, vei avea acea creatură în puterea ta. Vei ţine în mâini chiar viaţa lui”. Şi, spunând aceasta, bătrâna vânzătoare ambulantă se îndepărtă şchiopătând, înainte ca Angelica să mai apuce să o întrebe ceva.

Domniţa încetase să îşi cureţe mărul şi îl privea cu o expresie sceptică. Simon ridică din sprâncene, sorbi din vin şi aşteptă.

Lucy cedă.

— Bătrâna vânzătoare ambulantă a apărut aşa, din senin?

— Da.

— Aşa, pur şi simplu?

— De ce nu?

— Uneori, am impresia că inventezi povestea pe

măsură ce o spui. Oftă şi clătină din cap. Continuă.

— Eşti sigură? întrebă el grav.

Ea îi aruncă o privire pe sub sprâncenele încruntate.

Simon îşi drese vocea pentru a ascunde un hohot de râs.

— Chiar în noaptea aceea, Angelica se strecură în peşteră. Urmări şarpele uriaş apropiindu-se din colţurile întunecate din capătul cavernei. Animalul încercui încet focul cu flacără albastră, apoi apăru bărbatul gol cu părul argintiu. Angelica se furişă mai aproape şi văzu că la picioarele bărbatului zăcea o piele mare de şarpe. Înainte să-i piară curajul, sări în faţă şi luă pielea de şarpe în braţe.

Simon luă o îmbucătură din plăcintă, mestecând încet pentru a-i savura gustul.

Ridică privirea şi o văzu pe domnişoara Craddock-Hayes zgâindu-se neîncrezătoare la el.

— Ei bine?

Simon clipi inocent.

— Ei bine ce?

— Nu mă mai tortura, pronunţă ea distinct. Ce s-a întâmplat?

Bărbăţia lui tresări la auzul cuvântului „tortură”, şi în mintea lui demonică se formă o imagine cu domnişoara Craddock-Hayes întinsă goală pe un pat, iar el *torturându-i* sfârcurile cu limba. Dumnezeule!

Simon clipi şi îşi întipări un zâmbet pe faţă.

— Angelica îl avea pe Prinţul-Şarpe în puterea ei, desigur. Alergă spre focul din vasul pentru jăratic, intenţionând să arunce pielea de şarpe în flăcări şi astfel să distrugă creatura, dar cuvintele lui o opriră. „Te rog, frumoasă domniţă. Te rog, cruţă-mi viaţa.” Iar ea observă, pentru prima dată, că bărbatul purta un lanţ.

Lucy pufni în râs.

— Cu o micuţă coroană de safir prinsă pe el, se grăbi el să termine. Ce-i?

— Era şarpe mai devreme, spuse ea cu o răbdare exagerată. Nu avea umeri. Cum ar fi putut să poarte un colier?

— Un lanţ. Bărbaţii nu poartă coliere.

Ea nu făcu decât să se zgâiască la el cu o expresie de neîncredere făţişă.

— Era vrăjit, declară Simon. Lanţul rămânea pe el.

Lucy simţi impulsul să-şi dea ochii peste cap, dar se stăpâni.

— Iar Angelica i-a cruţat viaţa?

— Bineînţeles. Simon zâmbi trist. Fiinţele celeste aşa fac întotdeauna, indiferent dacă acea creatură merită sau nu.

Lucy puse cu grijă deoparte ceea ce mai rămăsese din mărul ei şi se şterse pe mâini.

— Dar de ce nu ar merita şarpele să fie salvat?

— Fiindcă e un şarpe. O fiinţă a întunericului şi a răului.

— Nu cred asta, spuse ea simplu.

Simon lăsă să-i scape un hohot de râs – prea strident şi prea puternic.

— Haide, domnişoară Craddock-Hayes, sunt sigur că ai citit Biblia şi ştii că şarpele i-a amăgit pe Adam şi Eva, nu?

— Haide, milord. Îşi înclină capul zeflemitor. Sunt sigură că ştii că lumea nu e atât de simplă.

Simon arcui o sprânceană.

— Mă surprinzi.

— De ce? Acum, inexplicabil, era nervoasă pe el. Fiindcă locuiesc la ţară? Fiindcă cercul meu de prieteni nu include persoane sofisticate şi cu titluri înalte? Crezi

că doar cei care locuiesc la Londra sunt suficient de intelectuali cât să exploreze dincolo de ceea ce e vizibil cu ochiul liber în lumea noastră?

Cum se ajunsese la această ceartă?

— Eu.

Lucy se aplecă în faţă şi spuse cu asprime:

— Cred că dumneata eşti cel înapoiat, fiindcă mă judeci fără să mă cunoşti deloc. Sau, mai exact, *crezi* că mă cunoşti, dar, de fapt, nu e aşa.

Îi privi încă o clipă chipul uluit, apoi se ridică şi ieşi în grabă din cameră.

Lăsându-l cu o erecţie teribil de dureroasă.

Capitolul 5

— Întârzie! spuse tatăl lui Lucy în seara următoare. Se încruntă spre ceasul de pe poliţa căminului, apoi se întoarse să se încrunte spre restul camerei. La Londra nu contează orele, ei? Nu faci decât să hoinăreşti şi să apari când vrei tu?

Eustace plescăi dezaprobator şi clătină din cap, susţinându-l pe tatăl lui Lucy – un gest destul de ipocrit având în vedere că şi lui i se întâmpla uneori să se lase aşteptat.

Lucy oftă şi îşi dădu ochii peste cap. Erau adunaţi cu toţii în salonul din faţă, aşteptându-l pe Lord Iddesleigh pentru a lua cina. De fapt, ea nu era deloc nerăbdătoare să-l vadă din nou pe viconte, oricum. Se făcuse de râs cu o seară în urmă. Încă nu era complet sigură de ce furia ei explodase atât de brusc; totul fusese atât de neaşteptat. Dar fusese real. Ea era cu mult mai mult decât doar fiică şi infirmieră; ştia acest

lucru în adâncul sufletului. Însă în minusculul Maiden Hill nu avea să poată deveni niciodată persoana care îşi dorea să devină. Nu percepea decât vag cine ar fi putut să devină, dar câtă vreme era împotmolită acolo, ştia că nu avea să se descopere niciodată pe sine însăşi.

— Sunt sigur că va coborî imediat, spuse domnul Fletcher. Din păcate, prietenul lui Lord Iddesleigh nu părea deloc sigur. Îşi drese vocea. Poate ar trebui să merg…

— Ce companie rafinată, răsună vocea lui Lord Iddesleigh din prag.

Toată lumea se răsuci pe călcâie, iar Lucy aproape că rămase cu gura căscată. Vicontele arăta superb. Era singurul cuvânt potrivit. *Superb.* Purta o haină de brocart argintiu brodată cu argintiu şi negru pe mânecile răsucite, pe poalele hainei şi până jos în faţă. Dedesubt avea o vestă de culoarea safirelor, cu frunze de plante căţărătoare şi flori multicolore brodate din belşug peste tot. Cămaşa lui avea cascade de dantelă la încheieturi şi la gât, iar pe cap purta o perucă albă ca zăpada.

Vicontele intră în salon.

— Să nu-mi spuneţi că aţi aşteptat după mine.

— Ai întârziat! explodă tatăl lui Lucy. Ai întârziat la cina mea! În casa asta te aşezi la masă exact la ora şapte, domnule, şi dacă nu poţi…

Tatăl lui Lucy se întrerupse şi se zgâi încremenit la picioarele vicontelui.

Lucy îi urmări privirea. Vicontele purta pantofi eleganţi cu.

— Tocuri roşii! ţipă tatăl lui Lucy. Doamne sfinte, domnule, ai impresia că aici e bordel?

Vicontele reuşise deja să ajungă lângă Lucy şi îi dusese languros mâna la buze exact în clipa în care

tatăl ei izbucnise furios. Ridică privirea spre ea, cu capul încă aplecat, iar ea văzu că ochii îi erau doar cu câteva tonuri mai închişi decât peruca înzăpezită. El îi făcu cu ochiul în vreme ce ea se uita la el, vrăjită, şi simţi căldura umedă a limbii lui strecurându-se între degetele ei.

Lucy trase şuierător aer în piept, dar vicontele îi eliberă mâna şi se răsuci pe călcâie spre tatăl ei, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea îşi ascunse mâna în fustă când vorbi el.

— Un bordel, domnule? Nu, mărturisesc că nu am confundat nicio clipă casa dumitale cu un bordel. Ei, dacă ai fi decorat pereţii cu o mână de picturi care să ilustreze.

— Ne aşezăm la cină? chiţăi Lucy.

Nu mai aşteptă confirmarea; după cum decurgea conversaţia, avea să izbucnească un război în toată regula chiar înainte să înceapă cina. În schimb, îl prinse pe viconte de braţ şi îl târî în pas de marş până în sufragerie. Desigur, nu ar fi fost niciodată fizic capabilă să îl forţeze pe Lord Iddesleigh să meargă unde n-ar fi vrut. Din fericire, acesta păru mulţumit să o lase să îl conducă.

Îşi aplecă fruntea aproape de a ei când intrară.

— Dacă aş fi ştiut, draga mea, că îmi doreşti compania cu atâta ardoare – îi trase un scaun – l-aş fi dat naibii pe Henry şi aş fi coborât doar în lenjerie.

— Măgarule, îi murmură Lucy, aşezându-se.

Zâmbetul lui se lăţi, transformându-se într-un rânjet.

— Îngerul meu.

Apoi fu nevoit să înconjoare masa şi să se aşeze faţă în faţă cu ea. Când toată lumea îşi ocupă locul, Lucy lăsă să-i scape un uşor suspin. Poate că acum aveau să se poată purta civilizat.

— Mi-am dorit adesea să vizitez Westminster Abbey din Londra, spuse Eustace pe un ton cam pompos, în vreme ce Betsy începu să servească supa de cartofi şi praz. Pentru a vedea mormintele poeţilor şi marilor personalităţi literare, înţelegeţi. Dar mă tem că nu am avut niciodată timp, de fiecare dată când am avut ocazia de a călători în minunata noastră capitală. Am fost întotdeauna ocupat cu probleme legate de biserică, ştiţi. Poate ai vrea să ne oferi impresiile dumitale despre această catedrală magnifică, Lord Iddesleigh?

Toate capetele de la masă se răsuciră în direcţia vicontelui.

Liniile din jurul ochilor lui argintii se adânciră, iar el îşi făcu de lucru cu paharul de vin.

— Îmi pare rău. Nu am avut niciodată motiv să intru în mausoleul ăla vechi şi prăfuit. Nu e pe gustul meu, sincer. Probabil un defect moral teribil de-al meu.

Lucy aproape că îi putea auzi pe tatăl ei şi pe Eustace căzând de acord în gând. Domnul Fletcher tuşi şi îşi ascunse faţa în paharul de vin.

Lucy oftă. Când tatăl ei îl invitase pe Eustace să ia cina cu ei, Lucy se bucurase de diversiunea pe care avea s-o ofere un alt oaspete. Domnul Fletcher, deşi agreabil, nu reuşise să facă faţă tirurilor tatălui ei şi păruse destul de ofilit până la sfârşitul prânzului, în ziua precedentă. Iar vicontele, chiar dacă putea îndura înţepăturile evidente ale tatălui ei, o făcea mult prea bine. Îl enerva pe tatăl ei până devenea roşu la faţă şi incoerent. Sperase că Eustace avea să asigure o oarecare neutralitate. Evident, nu avea să fie cazul. Pentru a înrăutăţi lucrurile, se simţea teribil de ştearsă în rochia ei gri-închis. Era bine croită, dar atât de simplă încât aproape că părea o cârpă în comparaţie cu ţinuta rafinată a vicontelui. Desigur, nimeni dintre cunoştinţele ei nu se îmbrăca atât de ostentativ la ţară, iar Lord Iddesleigh chiar ar fi trebuit să se simtă prost pentru cât de nelalocul lui arăta.

Cu acest gând, Lucy ridică sfidător paharul de vin şi îl fixă cu privirea pe viconte, aşezat în faţa ei. O expresie de nedumerire apăru pentru o clipă pe chipul lui, înainte de a-şi relua aerul obişnuit de plictiseală.

— V-aş putea oferi o descriere colorată a grădinilor de agrement de la Vaux Hall, reflectă Lord Iddesleigh, continuând subiectul pe care îl deschisese Eustace. Am fost acolo prea multe nopţi ca să mi le mai amintesc pe toate, cu prea multe persoane pe care aş prefera să nu mi le amintesc, făcând prea multe lucruri… ei bine, înţelegeţi voi. Dar nu cred că este o descriere potrivită pentru o companie mixtă.

— Atunci îţi sugerez să nu ne-o oferi, tună tatăl lui Lucy. Nu prea mă interesează ce e de văzut la Londra, oricum. Zonele rurale tradiţionale din Anglia sunt cel mai bun loc din lume. Vorbesc în cunoştinţă de cauză. Am făcut înconjurul lumii la vremea mea.

— Sunt cât se poate de acord, căpitane, spuse Eustace. Nimic nu e la fel de frumos ca peisajul rural englezesc.

— Ha. Poftim. Tatăl lui Lucy se aplecă în faţă şi aţinti o privire sfredelitoare asupra oaspetelui său. Te simţi mai bine în seara asta, Iddesleigh?

Lucy aproape gemu. Sugestiile tatălui ei că vicontele ar fi trebuit să plece deveneau din ce în ce mai explicite.

— Mulţumesc, domnule, pentru întrebare. Lord Iddesleigh îşi mai turnă vin. Cu excepţia junghiului din spate, a lipsei nefericite de senzaţii din braţul drept şi a ameţelii însoţite de greaţă care mă cuprinde când stau în picioare, sunt sănătos tun.

— Bun. Arăţi destul de bine. Presupun că ne vei părăsi în curând, ei? Tatăl lui Lucy îl privi ameninţător pe sub sprâncenele stufoase. Eventual, mâine?

— Tată! interveni Lucy, înainte ca tatăl ei să ajungă să îl scoată pe oaspetele lor pe uşă chiar în seara aceea. Lord Iddesleigh tocmai ne-a spus că nu e complet refăcut.

Doamna Brodie şi Betsy intrară să strângă farfuriile de supă şi să servească felul următor. Chelăreasa aruncă o privire spre feţele tensionate şi oftă. Întâlni privirea lui Lucy şi clătină din cap compătimitoare înainte de a ieşi. Toată lumea atacă friptura de găină cu mazăre.

— Eu am fost o dată la Westminster Abbey, spuse domnul Fletcher.

— Te-ai rătăcit? întrebă Iddesleigh politicos.

— Nicidecum. Mama şi surorile mele erau foarte interesate de arhitectură.

— Nu ştiam că ai surori.

— Am. Trei.

— Doamne sfinte! Scuză-mă, domnule vicar.

— Două mai mari, spuse domnul Fletcher relaxat, una mai mică.

— Felicitări.

— Mulţumesc. În fine, am făcut un tur al catedralei acum vreo zece ani, între St. Paul şi Turn.

— Iar tu nu erai decât un băietan tânăr şi impresionabil. Vicontele clătină din cap cu o expresie jalnică. E atât de trist să auzi despre astfel de fapte de depravare suferite din pricina propriilor părinţi. Te face să te întrebi încotro se îndreaptă Anglia.

Tatăl lui Lucy scoase un sunet exploziv lângă ea, iar Lord Iddesleigh îi făcu cu ochiul peste masă. Ea încercă să se încrunte la el, ridicând paharul de vin, dar oricât de îngrozitor s-ar fi purtat, îi venea greu să îl mustre.

În comparaţie cu splendoarea vicontelui, Eustace arăta ca o vrabie prăfuită în ţinuta lui maro obişnuită alcătuită din haină, pantaloni şi vestă de postav subţire. Desigur, lui Eustace îi stătea destul de bine în maro şi nimeni nu se aştepta ca un vicar de la ţară să umble în brocart argintiu. Ar fi fost deplasat şi probabil ar fi arătat pur şi simplu caraghios în haine de o asemenea splendoare. Ceea ce o făcu să se întrebe de ce vicontele, în loc să pară caraghios, arăta de-a dreptul periculos de atrăgător în hainele lui fine.

— Ştiaţi că dacă stai în mijlocul naosului catedralei Westminster şi fluieri, se produce un ecou foarte interesant? spuse domnul Fletcher, privind în jurul mesei.

— Absolut fascinant, spuse vicontele. De ţinut

minte dacă voi avea vreodată ocazia să vizitez catedrala şi să-mi vină cheful de fluierat.

— Da, ei bine, încearcă să nu o faci prin preajma vreunei rude de sex feminin. Eu am fost urecheat.

Domnul Fletcher îşi frecţionă partea laterală a capului, amintindu-şi.

— Ah, doamnele ne pun într-adevăr la punct. Eustace ridică paharul şi o privi pe Lucy. Nu ştiu ce ne-am face fără mâinile lor călăuzitoare.

Lucy ridică din sprâncene. Nu era sigură că îl călăuzise vreodată pe Eustace, dar acest lucru părea irelevant.

Lord Iddesleigh îi închină şi el un toast.

— Ei, ei. Cea mai arzătoare dorinţă a mea e să mă arunc la pământ şi să zac umil sub degetul de fier al doamnei mele. Încruntarea ei severă mă face să tremur, zâmbetul ei fugitiv îmi stârneşte bărbăţia şi mă face să mă înfior de extaz.

Lucy făcu ochii mari şi, chiar în aceeaşi clipă, sfârcurile i se întăriră. Mişelul!

Domnul Fletcher începu să tuşească din nou.

Tatăl lui Lucy şi Eustace se întunecară la faţă, dar bărbatul mai tânăr fu cel care apucă să vorbească primul:

— Ei, asta e cam obraznic.

— Nu e absolut nicio problemă, încercă Lucy să intervină, dar bărbaţii nu o ascultară, în ciuda cuvintelor pompoase.

— Obraznic? Vicontele lăsă jos paharul. Cum anume?

— Ei bine, cuvântul „bărbăţie”, spuse vicarul, roşind.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Lucy deschise gura, dar fu întreruptă înainte să apuce să scoată un cuvânt.

— Bărbăţie? Bărbăţie? Bărbăţie? repetă Lord Iddesleigh, părând neobişnuit de caraghios. Un cuvânt cât se poate de plăcut. Descriptiv şi clar. Folosit în cele mai bune case. L-am auzit pe rege însuşi folosindu-l. De fapt, descrie exact ceea ce încerci dumneata să afişezi acum, domnule Penweeble.

Domnul Fletcher era îndoit de la mijloc, cu mâinile acoperindu-i faţa înroşită. Lucy spera că nu avea să îşi găsească sfârşitul sufocându-se de râs.

Eustace se coloră la faţă într-o nuanţă alarmantă de roşu-maroniu.

— Cum rămâne cu „extaz”, atunci? Aş vrea să te văd apărând acest cuvânt, domnule.

Vicontele îşi îndreptă spatele şi coborî privirea spre nasul destul de lung.

— M-aş fi aşteptat ca, dintre toţi oamenii, dumneata, domnule vicar, soldat în armata Bisericii Maiestăţii Sale, un bărbat învăţat şi cu o gândire rafinată, un suflet în căutarea mântuirii divine pe care doar Hristos Domnul nostru o poate oferi, ar înţelege că „extaz” e un termen cât se poate de cuviincios şi pios. Lord Iddesleigh făcu o pauză pentru a mânca o bucăţică de găină. Ce altceva credeai că înseamnă?

Pentru o clipă, bărbaţii din jurul mesei se zgâiră la viconte. Lucy îşi mută privirea de la unul la altul, exasperată. Sincer, confruntarea verbală ce se repeta în fiecare seară începea să devină obositoare.

Apoi tatăl ei vorbi:

— Cred că asta s-ar putea să fie o blasfemie.

Şi începu să chicotească.

Domnul Fletcher încetă să se mai sufoce şi izbucni şi el în râs. Eustace se strâmbă, apoi râse şi el încet, deşi părea în continuare jenat.

Lord Iddesleigh zâmbi, ridică paharul, şi o privi pe Lucy peste buza acestuia cu ochii lui argintii.

Rostise atât o blasfemie, cât şi cuvinte necuviincioase – iar lui Lucy nu-i păsa. Buzele îi tremurau şi simţea că i se tăia respiraţia doar privindu-l.

Îi zâmbi la rândul ei, incapabilă să se abţină.

— Aşteaptă! Simon coborî cu greu treptele de la intrare a doua zi dimineaţă, ignorând durerea de spate. Cabrioleta domnişoarei Craddock-Hayes aproape dispăruse din vedere pe alee. Hei, aşteaptă!

Fu nevoit să se oprească din alergare, fiindcă spatele îi ardea. Se îndoi de la mijloc, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, şi începu să gâfâie, cu capul atârnat în jos. Cu o săptămână în urmă nici măcar nu ar fi obosit.

În spatele lui, Hedge bombănea lângă intrarea în casa Craddock-Hayes:

— Neghiob tânăr, fie el lord sau nu. Neghiob să se lase înjunghiat şi neghiob să alerge după o fetişcană. Chiar şi una precum domnişoara Lucy.

Simon era de acord din tot sufletul. Graba lui era ridicolă. Când mai alergase vreodată după o femeie? Dar simţea o nevoie teribilă să discute cu ea, să-şi explice purtarea nepoliticoasă din seara precedentă. Sau poate era doar un pretext. Poate că pur şi simplu avea nevoie să fie cu ea. Era conştient de faptul că timpul parcă i se scurgea printre degete. În curând avea să rămână fără pretexte de a mai sta în liniştitul Maiden Hill. În curând avea să rămână fără plăcerea de a-şi mai vedea îngerul.

Din fericire, domnişoara Craddock-Hayes îi auzise strigătul. Opri calul chiar înainte ca aleea să dispară într-un crâng şi se întoarse pe capră să îl privească. Apoi întoarse capul calului.

— Ce-ţi veni să fugi după mine? întrebă ea, când ajunse lângă el. Nu părea deloc impresionată.

Ai să-ţi redeschizi rana.

Simon se îndreptă de spate, încercând să nu arate ca o epavă mizerabilă.

— Un preţ mic pentru o clipă din timpul tău dulce, frumoasă domniţă.

Hedge pufni zgomotos în râs şi trânti uşa în urma lui. Dar Lucy îi zâmbi.

— Mergi în oraş? întrebă el.

— Da. Îşi înclină capul într-o parte. Localitatea e mică. Nu-mi pot imagina ce ai putea găsi acolo să te intereseze.

— O, ai fi surprinsă. Fierăria, crucea din mijlocul pieţei, vechea biserică – toate sunt lucruri care îmi stârnesc entuziasmul. Sări în trăsură lângă ea, făcând-o să se legene. Vrei să conduc eu?

— Nu. Mă descurc cu Kate. Îi dădu semnalul căluţului îndesat – probabil Kate – şi porniră cu o smucitură.

— Ţi-am mulţumit pentru fapta miloasă pe care ai făcut-o salvându-mă din şanţ?

— Cred că da. Îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse din nou spre drum, ca el să nu-i poată vedea chipul sub borul pălăriei. Ţi-am spus că te-am crezut mort când te-am văzut prima dată?

— Nu. Îmi pare rău că ai fost mâhnită.

— Mă bucur că nu erai mort. Şi-ar fi dorit să-i poată vedea faţa.

— La fel şi eu.

— Credeam. Se întrerupse; apoi reîncepu. A fost atât de ciudat să te găsesc aşa. Avusesem o zi foarte obişnuită, apoi am coborât privirea şi te-am văzut. La început nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Erai atât de străin de lumea mea.

„Încă sunt.” Dar nu rosti acest gând cu voce tare.

— E ca şi cum aş fi descoperit o fiinţă magică,

spuse ea încet.

— Atunci probabil că dezamăgirea ta a fost cruntă.

— Cum aşa?

— Când ai descoperit că sunt un pământean în carne şi oase şi absolut deloc magic.

— Aha! Va trebui să notez această zi în jurnal.

Simon se lovi uşor de ea când trecură peste un şanţ mic din drum.

— De ce?

— Doi decembrie, intonă ea pe un ton grav. Imediat după prânz. Vicontele de Iddesleigh face o afirmaţie umilă despre el însuşi.

El îi rânji ca un idiot.

— *Touche.*

Lucy nu întoarse capul, dar îi văzu zâmbetul curbându-i obrazul. Simţi brusc un impuls să-i smulgă frâiele din mână, să îndrepte calul spre marginea drumului şi să-şi prindă îngerul în braţele lui pământene. Poate ea deţinea vraja care putea transforma acest monstru diform în ceva uman. Ah, dar asta ar fi presupus să terfelească îngerul.

Aşa că Simon se mulţumi să-şi ridice faţa spre soarele de iarnă, oricât de slab ar fi fost. Îi făcea bine să se afle afară, chiar şi în vântul rece. Era plăcut să stea lângă ea. Durerea din umăr pălise până devenise o pulsaţie surdă. Avusese noroc şi nu îşi redeschisese rana, până la urmă. Îşi privi îngerul. Stătea cu spatele drept şi ţinea frâiele cu îndemânare, fără să facă paradă, spre deosebire de doamnele pe care le cunoştea el, şi care aveau tendinţa să se transforme în actriţe dramatice când conduceau o trăsură cu un gentleman alături. Pălăria ei era simplă, din paie, legată sub urechea stângă. Purta o pelerină gri peste rochia de un gri mai deschis şi îi trecu brusc prin cap

că nu o văzuse niciodată purtând nicio altă culoare.

— Există un motiv pentru care te îmbraci întotdeauna în gri? întrebă el.

— Poftim?

— Hainele tale. Arătă cu mâna spre ţinuta ei. Eşti întotdeauna îmbrăcată în gri. Semeni cu o mică turturică drăgălaşă. Dacă nu ţii doliu, de ce îl porţi?

Lucy se încruntă.

— Nu credeam că se cuvine ca un gentleman să comenteze despre hainele unei doamne.

Convenţiile sociale sunt diferite la Londra?

„Au!” Îngerul lui era într-o formă de zile mari în dimineaţa aceea.

Se sprijini de spătarul banchetei, proptindu-şi cotul sub spatele ei. Era atât de aproape, încât îi putea simţi căldura în dreptul pieptului.

— Da, chiar sunt. De exemplu, e considerat obligatoriu ca o doamnă care plimbă un gentleman într-o trăsură să flirteze cu el într-o manieră scandaloasă.

Lucy strânse din buze, refuzând să-l privească.

Ceea ce nu făcu decât să-l stârnească şi mai tare.

— Doamnele care nu respectă această convenţie sunt privite foarte dezaprobator. Foarte adesea vei vedea membrii mai în vârstă ai înaltei nobilimi clătinând din cap la vederea acestor biete suflete pierdute.

— Eşti formidabil.

— Mă tem că da, oftă el. Dar am să-ţi dau voie să ignori această regulă, fiindcă ne aflăm într-un sătuc întunecat.

— Întunecat?

Scutură viguros frâiele, iar Kate zăngăni căpăstrul.

— Insist că e întunecat. Lucy îi aruncă o privire.

Simon îşi trecu un deget peste spate ei drept ca vergeaua. Ea deveni şi mai rigidă, dar nu comentă. Îşi aminti gustul degetelor ei pe limba lui în seara precedentă, şi o altă parte din anatomia lui, mai puţin politicoasă, deveni şi ea rigidă. Felul în care Lucy îi accepta atingerea era la fel de erotic ca o manifestare făţişă la o altă femeie.

— Nu poţi nicidecum să mă învinovăţeşti fiindcă, dacă ne-am afla în capitală, ai fi obligată să-mi şopteşti nimicuri sugestive la ureche, făcându-mă să roşesc.

Lucy suspină.

— Nu-mi amintesc ce m-ai întrebat înainte de toate bazaconiile astea.

El rânji, deşi era o stângăcie. Nu-şi amintea când se distrase atât de bine ultima dată.

— De ce porţi doar gri? Nu că aş avea ceva împotriva griului, deşi e adevărat că îţi dă un aer ecleziastic ce stârneşte curiozitatea.

— Arăt ca o călugăriţă?

Sprâncenele ei înspăimântătoare se împreunară.

Trăsura trecu peste un alt şănţuleţ din drum, aruncându-l cu umărul într-al ei.

— Nu, fată dragă. Ceea ce spun, recunosc că pe ocolite şi într-o manieră cam obscură, e că tu eşti un înger trimis din ceruri să mă judece pentru păcatele mele.

— Port gri fiindcă e o culoare pe care nu se vede mizeria. Îi aruncă o privire scurtă. Ce fel de păcate ai comis?

Simon se aplecă spre ea, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-i împărtăşi un secret, şi surprinse o adiere de trandafiri.

— Contest cuvântul „culoare” folosit pentru a face referire la gri şi declar că griul nici măcar nu e o culoare, ci o lipsă a acesteia.

Ochii ei se îngustară amenințător.

Simon se retrase şi oftă.

— Cât despre păcatele mele, draga mea doamnă, nu sunt dintre cele care pot fi rostite în faţa unui înger.

— Atunci cum pot să le judec? Iar griul e cu siguranţă o culoare.

El râse. Îi venea să deschidă larg braţele şi eventual să înceapă să cânte. Probabil că de vină era aerul de la ţară.

— Doamnă, mă plec în faţa puterii argumentului tău atât de bine gândit care, după părerea mea, l-ar fi îngenuncheat chiar şi pe Sofocle. Griul, prin urmare, este o culoare.

Lucy îşi drese vocea.

— Şi păcatele dumitale?

— Păcatele mele sunt numeroase şi de nerăscumpărat. Prin minte îi trecu fulgerător imaginea lui Peller fluturându-şi disperat mâna şi propria lui sabie retezând-o, sânge şi degete zburând prin aer. Simon zâmbi şi îşi întipări zâmbetul pe buze. Toţi cei care au cunoştinţă de păcatele mele, spuse el relaxat, se cutremură oripilaţi când mă văd, ca şi cum aş fi un lepros dat la iveală, cu nasul gata să-mi cadă şi cu urechile putrezite.

Ea îl privi, atât de gravă şi de inocentă. Un mic înger curajos, neatins de duhoarea oamenilor. Nu se putu abţine să nu o mângâie din nou pe spate, atent, în secret. Ea făcu ochii mari.

— Şi aşa şi trebuie, continuă el. De exemplu, au fost cazuri când am ieşit din casă fără pălărie.

Lucy se încruntă. Nu purta pălărie nici în acel moment.

— În *Londra,* adăugă el.

Dar pe ea nu o interesau pălăriile.

— De ce crezi că ai păcate de neiertat? Toţi

oamenii se pot bucura de îndurare dacă se căiesc de păcatele lor.

— Astfel grăit-a îngerul Domnului. Se aplecă spre ea, pe sub pălăria de paie, şi simţi din nou parfumul de trandafiri din părul ei. Bărbăţia îi tresări. Dar dacă eu sunt un diavol direct din iad şi nu fac deloc parte din lumea ta, îngerule?

— Nu sunt un înger, spuse ea, ridicând bărbia.

— O, ba da, asta eşti, şopti el.

Buzele lui îi atinseră uşor părul şi, preţ de o clipă de nebunie, se gândi că poate avea s-o sărute, poate avea să o corupă pe această tânără fină cu gura lui spurcată. Dar trăsura se scutură când luară o curbă, iar ea întoarse capul pentru a struni calul, şi momentul se pierdu.

— Cât de independentă eşti, murmură el.

— Aşa şi trebuie, în cazul tinerelor de la ţară, dacă vor să ajungă undeva, spuse ea pe un ton uşor înţepător. Îţi închipui că stau toată ziua acasă şi cârpesc haine?

Ah, intrau pe un teren periculos. Păşise pe acest teritoriu şi atunci când ea se înfuriase pe el, cu două seri în urmă.

— Nu. Sunt conştient de numeroasele tale sarcini şi talente, printre altele şi faptul deloc neglijabil că îi ajuţi pe cei mai puţin norocoşi din sat. Nu mă îndoiesc că te-ai descurca admirabil în postura de soţie a primarului din Londra, dar asta ar presupune să părăseşti acest sătuc fermecător şi sunt sigur că locuitorii lui nu ar putea supravieţui fără tine.

— Chiar eşti?

— Da, spuse el sincer. Tu nu?

— Eu cred că toată lumea ar supravieţui foarte bine fără mine, spuse ea, pe un ton destul de neutru. O altă doamnă mi-ar lua locul în scurt timp, sunt sigură.

Sprâncenele lui Simon se împreunară.

— Atât de puţin preţ pui pe tine însăţi?

— Nu e vorba despre asta. Doar că faptele de caritate pe care le fac aici ar putea fi făcute de oricine.

— Hmm. Îi studie profilul frumos. Şi dacă ar fi să-i abandonezi pe toţi cei care depind de tine aici în Maiden Hill, ce anume ai face?

Buzele ei se întredeschiseră uşor în vreme ce reflectă asupra întrebării lui. Simon se aplecă spre ea. O, cât de tare şi-ar fi dorit să o ispitească pe această inocentă! Ai dansa pe scenele din Londra în balerini purpurii? Ai naviga până în îndepărtata Arabie pe un vas cu pânze de mătase? Ai deveni o doamnă de societate faimoasă pentru spiritul şi frumuseţea ei?

— Aş deveni eu însămi.

Simon clipi.

— Eşti deja tu însăţi, frumoasă şi severă.

— Aşa sunt? Nimeni altcineva nu observă în afară de tine.

Atunci Simon îşi aţinti privirea în ochii ei serioşi de topaz şi vru să spună ceva. Îi stătea pe limbă, dar – absolut de neînţeles – nu reuşi să vorbească.

Lucy îşi feri privirea.

— Aproape am ajuns în Maiden Hill. Vezi acolo turnul bisericii? spuse ea, arătându-i cu degetul.

Simon îşi îndreptă ascultător privirea în direcţia indicată, încercând să-şi recapete parţial calmul. Era cazul să plece. Dacă mai stătea, nu avea decât să se lase tentat în continuare să o seducă pe această fecioară şi, după cum o dovedise toată viaţa sa, nu era capabil să reziste tentaţiei. La naiba, uneori chiar alerga spre ea. Dar nu data aceasta. Nu cu această femeie. O privi acum, cu sprânceana încreţită în timp ce îşi manevra cabrioleta mică în oraş. O şuviţă de păr întunecat se desfăcuse şi îi mângâia obrazul ca mâna

unui amant. În această femeie, dacă ar fi cedat ispitei, ar fi distrus ceva onest şi bun. Ceva ce nu mai găsise la nimeni altcineva pe tot acest pământ mizerabil.

Şi nu credea că el însuşi ar fi supravieţuit devastării.

*

Lucy oftă şi se cufundă în apa caldă a băii. Desigur, nu se putea cufunda prea adânc – în fond, nu era decât o baie de şezut –, dar i se părea un lux, chiar şi aşa. Se afla în camera mică din spatele casei, camera mamei ei. Hedge se plânsese destul, chiar şi aşa, că fusese nevoit să îi care apă pentru baia ei „nefirească”, chiar fără să-l mai fi pus să urce şi scările. Camera era la doar câţiva paşi distanţă de bucătărie, ceea ce o făcea foarte convenabilă pentru băile ei. Cineva avea să fie nevoit să care apa şi înapoi, după ce termina, dar Lucy le spusese lui Hedge şi lui Betsy că această sarcină putea să aştepte până a doua zi dimineaţă. Puteau să meargă la culcare, iar ea putea să zăbovească în apa caldă fără ca servitorii să se învârtă nerăbdători prin preajmă.

Îşi sprijini gâtul pe peretele înalt al căzii şi ridică privirea spre tavan. Focul proiecta umbre pâlpâitoare pe pereţii vechi, făcând-o să se simtă foarte confortabil. Tatăl ei cinase la doctorul Fremont în seara aceea şi probabil încă mai dezbăteau subiecte de politică şi istorie. Lord Iddesleigh plecase să-l viziteze pe domnul Fletcher la hanul său. Avea casa doar pentru ea, cu excepţia servitorilor, care se retrăseseră la culcare.

Parfumul de trandafiri şi lavandă plutea în jurul ei. Ridică o mână şi privi apa picurându-i din vârfurile degetelor. Cât de ciudată fusese această ultimă

săptămână, de când îl găsise pe Lord Iddesleigh. Îşi petrecuse mai mult timp în ultimele câteva zile, reflectând la cum îşi trăia viaţa şi ce avea de gând să facă în cele din urmă, decât în toţi ceilalţi ani. Până atunci nu îi trecuse prin cap că poate în viaţa ei era loc de mai mult decât să aibă grijă de casa tatălui ei, să facă din când în când fapte de caritate şi să fie curtată de Eustace. De ce nu se gândise să devină mai mult decât soţie de vicar? Nici măcar nu-şi dăduse seama vreodată că tânjea după mai mult. Era aproape ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Brusc, apăruse acest bărbat plin de viaţă, care nu semăna cu niciun altul pe care îl întâlnise până atunci. Aproape efeminat, cu aerele şi hainele lui frumoase, şi totuşi atât de masculin în mişcări şi în felul în care o privea.

O iscodea şi o cerceta. Nu se mulţumea doar să o cunoască la nivel superficial. Voia s-o facă să reacţioneze. O făcea să reacţioneze într-un fel pe care nu-l crezuse niciodată posibil. Ca şi cum, până la apariţia lui, îşi trăise întreaga viaţă ca o somnambulă. Se trezea dimineaţă dorindu-şi să vorbească cu el, dorindu-şi să-i audă vocea profundă rostind prostii care o făceau să zâmbească sau să se înfurie. Voia să afle despre el, ce făcea ca ochii lui argintii să devină atât de trişti uneori, ce se ascundea în spatele flecărelii lui, şi cum să-l facă să râdă.

Şi mai era ceva. Îşi dorea atingerea lui. Noaptea, în patul ei îngust, când era aproape pe punctul de a adormi, dar nu dormea încă, visa că o atingea, că degetele lui lungi îi desenau conturul obrajilor. Că gura lui generoasă o acoperea pe a ei.

Inspiră cutremurându-se. Nu ar fi trebuit s-o facă, ştia acest lucru, dar nu se putea abţine. Închise ochii şi îşi imagină cum ar fi fost dacă el s-ar fi aflat acolo în acel moment. Lord Iddesleigh.

Simon.

Îşi scoase mâinile ude din apă, împrăştiind încet stropi prin cadă, şi şi le trecu peste claviculă, prefăcându-se că mâinile ei erau ale lui. Se înfioră. Pielea de pe gât i se făcu de găină. Sfârcurile ei, ieşind doar puţin din apă, se întăriră şi se măriră. Degetele ei coborâră mângâietor şi simţi cât de moale îi era pielea, răcoroasă şi umedă de la apă. Folosindu-şi doar buricele degetelor mijlocii, trasă cercuri pe sub sânii ei, care erau plini şi grei, apoi le lăsă să urce până la umflăturile mărunte ale areolelor.

Suspină şi îşi mişcă picioarele agitată. Dacă Simon ar fi privit-o în clipa aceea, ar fi văzut-o cât era de excitată, ar fi văzut pistruii umezi de pe pielea ei. I-ar fi văzut sânii goi şi sfârcurile întărite. Simplul gând de a fi expusă în faţa ochilor lui o făcu să-şi muşte buza. Încet, îşi trecu scurt unghiile peste sfârcuri, iar senzaţia o făcu să strângă din coapse. Dacă ar fi privit-o… Îşi prinse sfârcurile între degetul mare şi arătător şi strânse. Lucy gemu.

Şi, brusc, ştiu. Încremeni preţ de o secundă nesfârşită, apoi deschise încet ochii. Simon stătea în prag, cu privirea aţintită în ochii ei – fierbinte, flămândă şi foarte, foarte masculină. Apoi îşi lăsă privirea să coboare şi o studie îndelung. De la obrajii roşii la sânii goi, încă prinşi în mâinile ei ca o ofrandă, coborând până la ceea ce apa de-abia dacă ascundea. Aproape îi putea simţi privirea pe pielea ei goală. Nările i se lăţiră şi pometii îi deveniră stacojii. Ridică din nou privirea şi o întâlni pe a ei, iar ea văzu în ochii lui atât mântuire, cât şi blestem. În acel moment, nu îi păsa. Îl dorea.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

*

Simon urcă în fugă scările, câte trei trepte o dată, cu inima bubuindu-i, respiraţia aspră şi gâfâită şi bărbăţia chinuită de o erecţie dureroasă. Dumnezeule! Nu se mai simţise atât de încins de pe vremea când era doar un băietan urmărindu-l pe furiş pe lacheul care o pipăia pe camerista de la parter, făcând-o să chicotească. Avea paisprezece ani şi era atât de plin de dorinţă, încât doar la aşa ceva se gândea dimineaţa, la amiază şi noaptea: păsărica femeiască şi cum anume ar fi putut pune şi el mâna pe una.

Intră furtunos în cameră şi trânti uşa în urma lui. Se sprijini cu capul de lemn şi încercă să-şi tragă sufletul, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând greoi. Îşi frecţionă distrat umărul. De la acea zi atât de îndepărtată din trecutul lui, se culcase cu numeroase femei, şi de viţă nobilă şi de joasă speţă, unele însemnând doar o tăvăleală rapidă, altele – aventuri de lungă durată. Învăţase când ochii unei femei semnalau că era disponibilă. Devenise oarecum cunoscător în ceea ce privea corpul femeiesc. Sau cel puţin aşa crezuse. Dar în acel moment se simţea din nou ca băietanul de paisprezece ani, în egală măsură excitat şi speriat.

Închise ochii şi îşi aminti. Se întorsese de la cina aproape necomestibilă pe care o servise în compania lui Christian şi găsise casa cufundată în tăcere. Crezuse că toată lumea era în pat. Nici măcar Hedge nu stătuse treaz să îl întâmpine; deşi, cunoscându-l pe Hedge, nu fusese o surpriză. Apucase deja să păşească pe prima treaptă a scărilor când fusese cuprins de ezitare. Nu ştia ce anume îl determinase să se întoarcă în camera mică. Poate un fel de instinct care ştia ce avea să găsească acolo, ce avea să vadă. Dar chiar şi aşa, fusese năucit. Se transformase, precum soţia lui

Lot, într-un stâlp de sare.

Sau, în acest caz, un stâlp de dorinţă pură.

Lucy în cadă, cu aburii înrourându-i pielea palidă şi încreţindu-i şuviţele de păr de la tâmple. Cu capul dat pe spate, cu buzele umede şi întredeschise…

Simon gemu şi îşi descheie prohabul pantalonilor fără a deschide ochii.

Îşi ţinuse gâtul arcuit şi i se păruse că îi putea vedea pulsul bătându-i la baza gâtului, atât de alb şi moale. O picătură de apă se oprise, ca o perlă într-o cochilie de scoică, în scobitura dintre claviculele ei.

Îşi înfăşură mâna în jurul bucăţii rigide de carne dintre picioarele lui şi o închise în pumn, cu pielea ieşindu-i îngrămădită în faţa degetelor.

Sânii ei superbi, goi, albi şi ovali şi ţinuţi, *ţinuţi* în mâinile ei mici…

Coborî pumnul mai rapid, cu mâna udă de la sămânţa ce începuse să se scurgă.

Degetele ei încercuindu-i sfârcurile roşii şi ascuţite, ca şi cum s-ar fi jucat cu ele, stârnindu-se singură în baia ei solitară.

Îşi prinse boaşele în mâna stângă şi le rostogoli, în vreme ce pumnul drept îi alunecă rapid în jurul mădularului.

Şi chiar sub ochii lui îşi ciupise sfârcurile între degete, strângând şi trăgând de acei bieţi boboci dulci până când…

— Ahhh, *Doamne!*

Se smuci, cu şoldurile legănându-i-se nestăpânit. Gemuse de plăcere.

Simon oftă şi îşi răsuci capul pe lemn. Încercă din nou să-şi recapete suflul. Încet, scoase o batistă şi se şterse pe mână, încercând să nu-şi lase sufletul să se înece în ură faţă de propria persoană. Apoi se apropie de minuscula masă de toaletă şi aruncă apă în

ligheanul aflat acolo. Se stropi pe faţă şi pe gât şi rămase cu fruntea plecată deasupra ligheanului şi cu apa picurându-i de pe cap.

Începea să-şi piardă controlul.

Un hohot de râs izbucni de pe buzele lui, răsunând prea tare în camera cufundată în tăcere. Îşi pierduse deja controlul. Doar Dumnezeu ştia ce avea să-i spună mâine îngerul lui, pe care îl spionase în baie şi a cărui intimitate o răpise. Simon se îndreptă cu greu de spate, îşi şterse faţa şi se întinse pe pat, fără a se mai obosi să se dezbrace.

Ar fi trebuit să plece de mult.

Capitolul 6

Lucy îşi trase pelerina gri de lână mai strâns în jurul umerilor. Vântul era tăios în dimineaţa aceea. Înfigea degete îngheţate pe sub fusta ei, încolăcindu-i-se mai strâns în jurul oaselor. În mod normal nu ar fi ieşit, mai ales nu pe jos, dar avea nevoie de timp să reflecteze singură, iar casa era plină de bărbaţi. Într-adevăr, era vorba doar de tatăl ei, Hedge şi Simon, dar cu doi dintre ei nu voia să vorbească, iar Hedge era agasant chiar şi în cele mai bune condiţii. Prin urmare, o plimbare prin natură i se părea o idee bună.

Lucy lovi o pietricică de pe alee. Cum puteai să dai ochii cu un gentleman la masa de prânz după ce acesta te văzuse goală şi mângâindu-te pe sâni? Dacă nu i-ar fi fost atât de ruşine, ar fi întrebat-o pe Patricia. Cu siguranţă prietena ei ar fi găsit un răspuns, chiar dacă nu era cel potrivit. Şi poate că Patricia ar fi ajutat-o să treacă de această jenă îngrozitoare. Fusese atât de oribil, noaptea trecută, când o văzuse. Oribil, dar şi

minunat, într-un fel tainic, obraznic. Îi plăcuse să se ştie privită de el. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, putea să admită că şi-ar fi dorit să fi rămas. Să fi rămas şi…

Sunet de paşi, rapizi şi grei, răsună din spatele ei.

Lucy îşi dădu brusc seama că era singură pe drum şi nu se vedea nicio casă nicăieri. Maiden Hill era de obicei un sătuc somnoros, dar chiar şi aşa… Se răsuci pe călcâie pentru a vedea cine era pe punctul de a o ajunge din urmă.

Nu era un hoţ la drumul mare.

Nu, era ceva mult mai rău. Era Simon. Aproape îi întoarse spatele din nou.

— Aşteaptă.

Vocea îi era potolită. Deschise gura din nou, dar o închise brusc, ca şi cum nu ar fi ştiut ce altceva să spună.

Muţenia lui neobişnuită o făcu să se simtă puţin mai bine. Oare era posibil să se fi simţit şi el la fel de jenat ca ea? Se oprise la câţiva paşi distanţă. Avea capul descoperit, nepurtând nici pălărie, nici perucă, şi o privea mut, cu o expresie de dorinţă arzătoare în ochii gri. Aproape ca şi cum ar fi avut nevoie de ceva de la ea.

Ezitând, Lucy spuse:

— Mă duc la o plimbare până pe colinele de cretă. Vrei să mă însoţeşti?

— Da, te rog, înger preaiertător.

Şi, dintr-odată, totul era în regulă. Porni din nou la drum, de îndată, iar el îşi potrivi pasul cu al ei.

— Primăvara, pădurile astea sunt pline de clopoţei. Arătă spre copacii din jurul lor. Chiar e mare păcat că ai venit tocmai în această perioadă a anului, când totul e atât de mohorât.

— Data viitoare am să încerc să mă las târhărit în

timpul verii, murmură el.

— Primăvara, de fapt.

Simon îi aruncă o privire scurtă.

Ea îi zâmbi strâmb.

— Atunci înfloresc clopoţeii.

— Ah.

— Când eram mică, mama ne aducea pe mine şi pe David aici la picnicuri, primăvara, după ce stătuserăm închişi în casă toată iarna. Tata era plecat pe mare în cea mai mare parte a timpului, fireşte. Eu şi David culegeam cât de mulţi clopoţei puteam ţine în braţe şi i-i puneam apoi ei în poală.

— Pare să fi fost o mamă răbdătoare.

— Aşa a fost.

— Când a murit? o întrebă el pe un ton cald, intim.

Lucy îşi aminti din nou că acest om o văzuse în momentul ei de maximă vulnerabilitate. Îşi aţinti privirea direct înainte.

— Acum unsprezece ani. Aveam treisprezece ani pe atunci.

— E dificil să pierzi un părinte la vârsta asta.

Ea îl privi. Singura rudă pe care o pomenise fusese fratele lui. Părea mai interesat să afle povestea ei măruntă decât să o dezvăluie pe a lui.

— Mama ta mai trăieşte?

Evident, tatăl lui era mort din moment ce moştenise titlul.

— Nu. A murit acum câţiva ani, înainte…

Se opri.

— Înainte?

— Înainte să moară Ethan, fratele meu. Slavă Domnului. Îşi înclină capul pe spate, părând să privească crengile desfrunzite de deasupra capului său, deşi poate că vedea cu totul altceva. Ethan era

lumina radiantă a ochilor ei. Cea mai măreaţă realizare a ei, persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Ştia cum să farmece oamenii – tineri şi bătrâni deopotrivă – şi era un bun lider. Fermierii locali apelau la el când apăreau certuri. Nu a întâlnit niciodată pe nimeni care să nu-l placă.

Lucy îl privi. Îşi descria fratele pe un ton inexpresiv, dar mâinile i se frământau încet pe talie. Se întrebă dacă era câtuşi de puţin conştient de această mişcare.

— După cum spui tu, pare să fi fost un model de perfecţiune.

— Aşa e. Dar a fost şi mai mult de atât. Mult mai mult. Ethan ştia să deosebească binele de rău *îi i* fără nicio clipă de ezitare, fără urmă de îndoială. Foarte puţini oameni sunt capabili de aşa ceva.

Coborî privirea şi păru să observe că trăgea de arătătorul de la mâna dreaptă. Îşi strânse mâinile la spate.

Probabil îi scăpase o exclamaţie. Simon îi aruncă o privire.

— Fratele meu mai mare era cea mai morală persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Lucy se încruntă, gândindu-se la fratele lui perfect, mort acum.

— Semăna cu tine?

Simon păru surprins. Lucy ridică din sprâncene şi aşteptă.

— De fapt, semăna puţin. Zâmbi pe jumătate. Ethan era puţin mai scund decât mine – nu mai mult de doi, trei centimetri, aproximativ – dar era mai lat în umeri şi mai solid.

— Şi părul cum îi era? Îi privi firele de pe cap, aproape incolore. Era şi el blond?

— Mmm. Îşi trecu o palmă peste cap. Dar mai mult blond-auriu, cu părul buclat. Şi-l purta lung şi nu

folosea peruci sau pudră. Cred că era puţin cam vanitos în privinţa asta.

Îi zâmbi poznaş. Lucy îi zâmbi şi ea. Îi plăcea când era astfel, glumeţ şi fără griji, şi brusc îşi dădu seama că, în ciuda aerului său nepăsător, Simon era rareori relaxat.

— Avea ochii de un albastru limpede, continuă el. Mama spunea că erau culoarea ei favorită.

— Eu cred că prefer griul.

Simon făcu o plecăciune plină de curtoazie.

— Doamna mea mă onorează.

Lucy îi răspunse cu o reverenţă, dar apoi redeveni serioasă înainte de a întreba:

— Cum a murit Ethan?

Simon se opri, obligând-o şi pe ea să rămână în loc. Lucy ridică privirea spre faţa lui. Simon păru să-şi caute cuvintele; sprâncenele i se împreunaseră deasupra frumoşilor lui ochi de un gri ca de gheaţă.

— Eu…

O insectă trecu zbârnâind pe lângă capul ei, urmată de o bubuitură răsunătoare. Simon o prinse cu asprime şi o împinse în şanţ. Lucy ateriză pe un şold, lovită de durere şi uluială, apoi Simon ateriză peste ea, îngropând-o în noroi şi frunze moarte. Lucy întoarse capul, încercând să inspire. Avea impresia că era zdrobită sub un cal.

— Nu te mişca, la naiba. Îşi puse o mână peste capul ei şi i-l împinse înapoi jos. Cineva trage în noi.

Lucy scuipă o frunză.

— Ştiu asta.

Surprinzător, el îi chicoti la ureche.

— Înger minunat.

Respiraţia îi mirosea a ceai şi mentă.

O nouă bubuitură. Frunzele explodară la câţiva metri de umărul ei. Simon înjură destul de colorat.

— Reîncarcă.

— Îţi poţi da seama unde e? şopti ea.

— Undeva de cealaltă parte a drumului. Nu pot identifica locul exact. Linişte.

Lucy îşi dădu seama că, în afară de dificultăţile de respiraţie şi faptul că putea avea parte de o moarte violentă în orice clipă, era destul de plăcut să îl simtă pe Simon întins peste ea. Era minunat de cald. Şi mirosea foarte frumos, nu a tutun, ca majoritatea bărbaţilor, ci având un parfum exotic. Poate lemn de santal? Braţele lui, înfăşurate în jurul corpului ei, aveau darul de a o linişti.

— Ascultă. Simon îşi lipi gura de urechea ei, buzele lui mângâind-o cu fiecare cuvânt. După următorul foc, fugim. Nu are decât o singură puşcă şi trebuie să o reîncarce. Când va…

Un glonţ se înfipse în pământ la doar câţiva centimetri de faţa ei.

— Acum!

Simon o trase în picioare şi alergă chiar înainte ca ea să apuce să îşi dea seama ce îi cerea. Lucy se strădui să ţină pasul cu el, gâfâind şi aşteptându-se din clipă în clipă să simtă următorul foc de armă între omoplaţi. Cât dura să reîncarci o puşcă? Doar câteva minute, cu siguranţă. Răsuflarea o zgâria dureros în piept.

Apoi Simon o împinse în faţa lui.

— Du-te! În pădure. Fugi!

Voia să-l părăsească? „Dumnezeule bun, Simon avea să moară.”

— Dar.

— Pe mine mă urmăreşte. Se încruntă feroce în ochii ei. Nu mă pot apăra cu tine aici. Du-te acum!

Ultimele lui cuvinte se suprapuseră cu tunetul unui nou foc de armă. Lucy se întoarse şi fugi,

neîndrăznind să privească în urma ei, neîndrăznind să se oprească. Lăsă să-i scape un sughiţ de plâns, apoi pădurea o învălui în întunecimea ei rece. Alergă cât de repede putea, împiedicându-se în plantele de la sol, cu ramurile agăţându-i-se de pelerină, lacrimi de teamă şi nelinişte şiroindu-i pe faţă. Simon rămăsese în urmă, neînarmat, înfruntând un om care avea o puşcă. O, Doamne! Voia să se întoarcă, dar nu putea – dacă ea nu-i stătea în cale, cel puţin avea o şansă în faţa atacatorului.

Auzi paşi răsunând greoi în spatele ei. Inima lui Lucy începu să bubuie, urcându-i în gât. Se întoarse să-şi vadă atacatorul, cu pumnii ridicaţi într-o atitudine de sfidare plăpândă.

— Taci, eu sunt. Simon o strânse la pieptul ce i se ridica şi cobora greoi, răsuflarea lui revărsându-se gâfâită pe faţa ei. Sssst, e totul în regulă. Eşti atât de vitează, doamna mea.

Lucy îşi lipi capul de pieptul lui şi auzi cum îi bubuia inima. Se agăţă de materialul hainei lui cu ambele mâini.

— Eşti viu.

— Da, fireşte. Mă tem că oamenii ca mine niciodată nu.

Se opri, fiindcă ea nu reuşi să-şi reţină un hohot înăbuşit de plâns.

— Îmi pare rău, şopti el pe un ton mai grav. Îi ridică faţa de pe pieptul lui şi îi şterse lacrimile cu palma. Părea îngrijorat, şi istovit, şi nesigur. Nu plânge, scumpa mea. Nu merit, chiar nu merit.

Lucy se încruntă şi clipi, încercând să oprească şuvoiul de lacrimi.

— De ce tot spui asta?

— Fiindcă e adevărat.

Ea clătină din cap.

— Eşti foarte, foarte important pentru mine şi am să plâng pentru tine dacă aşa vreau eu.

Colţul gurii lui se curbă într-un zâmbet tandru, dar nu râse de declaraţia ei caraghioasă.

— Mă simt umil în faţa lacrimilor tale.

Lucy îşi feri privirea; nu putea îndura expresia din ochii lui.

— Şi cel care a tras, acum a.

— A plecat, cred, murmură Simon. Pe drum a apărut o căruţă cam şubredă, trasă de un cal cenuşiu deşelat. Căruţa era plină de lucrători şi probabil l-a determinat pe cel care trăgea să fugă.

Lucy râse.

— Băieţii familiei Jones. Au fost şi ei utili la ceva, pentru prima dată în viaţa lor. Apoi, brusc, o lovi un gând, şi se aplecă din nou să îl studieze. Eşti rănit?

— Nu. Îi zâmbi, dar ea îşi dădu seama din privirea lui că gândurile îi erau altundeva. Ar fi bine să te ducem acasă, apoi.

Ea aşteptă, dar el se pierduse din nou în gânduri.

— Apoi ce? întrebă ea.

Simon întoarse capul, trecându-şi uşor buzele peste obrazul ei, iar ea aproape că nu-i auzi cuvintele:

— Apoi trebuie să plec de aici. Pentru a te proteja.

*

— S-a tras în tine! tună căpitanul o oră mai târziu.

În clipa aceea, Simon văzu clar mâna de fier care comandase o corabie şi un echipaj timp de treizeci de ani. Aproape că se aşteptă ca romburile de sticlă ale ferestrelor să înceapă să zăngănească până căpeau din ramele de plumb. Se aflau în salonul oficial al casei

Craddock-Hayes. Era decorat agreabil – draperii în dungi, stacojiu şi crem, canapele mici în aceleaşi culori presărate ici-colo, şi un ceas de porţelan foarte frumos pe policioara căminului –, dar el prefera micuţa cameră de zi a lui Lucy, din spatele casei.

Nu că i s-ar fi dat de ales.

— Fiica mea, o floare a feminităţii, o fată cuminte şi ascultătoare. Căpitanul măsură încăperea în lung şi-n lat, cu braţele lovind aerul pentru emfază, tropăind din picioarele crăcănate. Fără să cunoască mersul lumii, crescută la adăpost toată viaţa ei, acostată la niciun kilometru de casa copilăriei ei. Ha! Nu s-a mai înregistrat nicio crimă în Maiden Hill într-un sfert de secol. De douăzeci şi cinci de ani! Apoi apari tu.

Căpitanul se opri la jumătatea distanţei între poliţia căminului şi o masă încărcată cu diverse obiecte navale. Inspiră adânc. Derbedeule! tună el, făcând ca lui Simon aproape să-i cadă sprâncenele. Ticălosule! Nemernicule! Infam distrugător de… ah… ăă.

Buzele i se mişcară ca şi cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— Fetişcane, sugeră Hedge.

Servitorul fusese cel care servise ceaiul mai devreme, în loc de Betsy sau doamna Brodie, aparent pentru a-l lipsi pe Simon de sprijinul simpatiei feminine. Hedge încă nu plecase, făcându-şi de lucru cu argintăria drept pretext ca să mai stea, ascultând lacom.

Căpitanul se întunecă la faţă.

— *Doamne!* Îşi mută privirea posomorâtă asupra lui Simon. Nu am mai auzit niciodată de o asemenea infamie, domnule! Ce ai de spus în apărarea ta? Ei? Ei?

— Spun că ai mare dreptate, căpitane. Istovit, Simon se lăsă pe spate pe canapea. Mai puţin în ceea ce priveşte partea legată de „cuminte şi ascultătoare”.

Cu tot respectul, domnule, nu am observat ca domnişoara Craddock-Hayes să aibă aceste trăsături.

— Cum îndrăzneşti, domnule, după ce aproape ai provocat moartea fiicei mele! Bărbatul mai în vârstă îşi scutură pumnul în direcţia lui, devenind roşu la faţă. Ha! Te fac pachet şi te scot din casa asta în mai puţin de o oră, pe cuvânt. Nu accept aşa ceva. Lucy e sufletul acestei comunităţi. Mulţi oameni, nu doar eu, ţin la ea. Am să pun să fii scos din oraş pe o grindă, mânjit cu smoală şi îmbrăcat cu pene, dacă va fi cazul!

— Doamne! interveni Hedge, emoţiile fiindu-i evident stârnite de discursul căpitanului, deşi nu era clar dacă din afecţiune faţă de Lucy sau la gândul de a vedea un membru al nobilimii astfel umilit.

Simon oftă. Începea să îl doară capul. În dimineaţa aceea trăise cea mai zguduitoare teamă pe care o simţise vreodată, întrebându-se dacă vreun glonţ avea să ucidă creatura rară din spatele lui, ştiind că ar fi înnebunit dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, îngrozit că nu avea s-o poată salva. Nu voia să mai simtă niciodată acea teamă neputincioasă pentru viaţa altuia. Desigur, el nu prea venise direct în contact cu pământul, căci membrele moi ale lui Lucy se strecuraseră între corpul lui şi pământ. Şi nu fusese oare un moment minunat, într-un fel teribil, ce aproape îi făcuse inima să stea în loc? Să simtă ceea ce îşi jurase că nu avea să simtă niciodată – faţa ei lângă a lui, fundul ei lipit de vintrele lui. Chiar şi în toiul ororii de a şti că totul era din vina lui, că simpla lui prezenţă îi punea ei viaţa în pericol, chiar şi cu atâtea straturi de postav englezesc între ei, chiar şi atunci reacţionase la apropierea ei. Dar Simon ştia acum că îngerul lui ar fi putut să-l trezească la viaţă şi dacă ar fi fost mort de zece zile, şi cu siguranţă nu ar fi fost o înviere dintre cele religioase.

— Îmi cer scuze din toată inima că am pus-o pe domnişoara Craddock-Hayes în pericol, căpitane, spuse el acum. Te asigur, deşi nu prea mai ajută atât de târziu, că dacă aş fi bănuit cât de vag că ar putea avea de suferit, aş fi preferat să-mi tai singur venele mai degrabă decât s-o văd pe ea rănită.

— Fffsst.

Hedge scoase un sunet batjocoritor, surprinzător de eficient având în vedere că nu spunea nimic.

Căpitanul se mulţumi să îl fixeze cu privirea, preţ de un minut îndelungat.

— Ha, spuse el într-un final. Cuvinte pompoase, dar cred că sunt sincere.

Hedge păru la fel de surprins pe cât se simţea Simon.

— Oricum, te vreau plecat din casa asta, bombăni căpitanul.

Simon înclină din cap.

— I-am spus deja lui Henry să îmi împacheteze lucrurile şi i-am trimis un mesaj domnului Fletcher la hanul la care stă. Vom pleca în mai puţin de o oră.

— Bun.

Căpitanul se aşează şi îl contemplă.

Hedge se grăbi să se apropie cu o ceaşcă de ceai.

Bărbatul mai în vârstă flutură din mână.

— Nu apă din aia împuţită. Adu brandy-ul, omule.

Hedge deschise cu respect un dulap şi scoase o carafă de cristal pe jumătate plină cu un lichid chihlimbariu. Turnă două pahare şi le aduse, apoi rămase cu privirea gânditoare aţintită asupra carafei.

— O, n-ai decât, spuse căpitanul.

Hedge îşi turnă şi lui un deget mărunt şi luă paharul în mână, aşteptând.

— Pentru sexul frumos, propuse Simon.

— Ha, bombăni bărbatul mai în vârstă, dar bău.

Hedge îşi dădu pe gât porţia de brandy dintr-o înghiţitură, apoi închise ochii şi se înfioră.

— Minunată licoare, asta.

— Chiar aşa. Ştiu un traficant pe coastă, murmură căpitanul. Va mai fi în pericol şi după ce pleci tu?

— Nu. Simon îşi sprijini din nou capul de spătarul canapelei. Brandy-ul era de calitate, dar nu făcu decât să-i înrăutăţească durerea de cap. Pe mine mă urmăresc, şi ca nişte laşi ce sunt, îmi vor lua urma şi vor veni după mine după ce plec.

— Recunoşti că îi ştii pe aceşti ucigaşi? Simon dădu din cap, cu ochii închişi.

— Aceiaşi care te-au aruncat în şanţ, crezându-te mort?

— Sau brutele plătite de ei.

— Despre ce-i vorba în toată povestea asta, ei? mârâi căpitanul. Spune-mi.

— Răzbunare, răspunse Simon, deschizând ochii. Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu clipi.

— A ta sau a lor?

— A mea.

— De ce?

Simon îşi coborî privirea spre pahar, agitând lichidul din el, urmărindu-l cum colora interiorul.

— L-au ucis pe fratele meu.

— Ha. Bărbatul mai în vârstă bău în cinstea acestui lucru. Atunci îţi urez noroc. Altundeva.

— Îţi mulţumesc.

Simon îşi goli paharul şi se ridică în picioare.

— Desigur, ştii ce se spune despre răzbunare.

Simon se întoarse şi puse întrebarea fiindcă aşa se cuvenea şi fiindcă bătrânul fusese mai indulgent decât avusese vreodată dreptul să spere.

— Ce anume?

— Ai grijă cu răzbunarea. Căpitanul rânji ca un bătrân spiriduş malefic. Uneori se întoarce şi te muşcă de fund.

*

Lucy stătea la fereastra îngustă a dormitorului ei ce dădea spre alee şi îi urmărea pe domnul Hedge şi pe valetul lui Simon încărcând impunătoarea trăsură neagră. Păreau să se certe despre cum să aranjeze bagajele. Domnul Hedge gesticula violent, valetul avea un rânjet întipărit pe buzele neobişnuit de frumoase, iar lacheul care ţinea cufărul în cauză începuse să se clatine. Nu păreau că aveau să termine prea curând, dar ceea ce rămânea valabil era că Simon se pregătea de plecare. Deşi ştiuse că această zi avea să vină, cumva nu se aşteptase la ea, iar acum că sosise, se simţea. Cum? Cineva bătu la uşa ei, întrerupându-i gândurile confuze.

— Intră.

Lăsă perdeaua de voal să cadă şi se întoarse. Simon deschise uşa, dar rămase în hol.

— Pot să schimb două cuvinte cu tine? Te rog. Ea aprobă din cap fără un cuvânt.

Simon ezită.

— Mă gândeam că am putea să facem o plimbare prin grădina ta?

— Desigur.

Nu s-ar fi cuvenit să vorbească acolo, doar ei doi. Luă un şal de lână şi îl urmă în jos pe scări.

El îi ţinu deschisă uşa de la bucătărie, iar Lucy ieşi în soarele rece. Grădina de zarzavaturi a doamnei Brodie era într-o stare jalnică în această perioadă a anului. Pământul tare era acoperit cu un strat subţire

de brumă ucigătoare. Tulpini scheletice de varză creaţă erau înşiruite ca nişte oameni beţi. Lângă ele, câteva frunze subţiri de ceapă îngheţaseră pe pământ, negre şi fragile. Câteva mere pipernicite, scăpate din vedere la momentul recoltei, stăteau atârnate de crengile golaşe ale copacilor tunşi. Iarna îmbrăcase grădina într-un somn ce aducea a moarte.

Lucy îşi încrucişă braţele în jurul propriului corp şi inspiră adânc pentru a se întări sufleteşte.

— Pleci.

El încuviinţă din cap.

— Nu pot să rămân şi să vă pun în continuare în pericol pe tine şi familia ta. Povestea de azi-dimineaţă a fost prea riscantă. Dacă asasinul nu ar fi ratat când a tras prima dată. Chipul lui se schimonosi. Doar propria vanitate egoistă m-a făcut să stau atât de mult, oricum. Nu ar fi trebuit niciodată să zăbovesc toată această ultimă săptămână, ştiind cât de departe sunt dispuşi să meargă oamenii ăştia.

— Deci te vei întoarce la Londra. Nu se simţea în stare să îl privească şi să rămână impasibilă, prin urmare îşi aţinti privirea asupra crengilor ce zdrăngăneau în vânt. Acolo nu te vor găsi?

El râse – un sunet aspru.

— Îngerul meu, problema se pune mai degrabă să îi găsesc eu pe ei, mă tem.

Ea îl privi, totuşi. Chipul lui exprima tristeţe. Şi singurătate.

— De ce spui asta? întrebă ea.

El ezită, păru să reflecteze, apoi, în cele din urmă, clătină din cap.

— Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii despre mine, pe care nu le vei ştii niciodată despre mine. Prea puţini le ştiu şi, în cazul tău, prefer să rămână aşa.

Nu avea de gând să-i spună, iar Lucy simţi o

izbucnire iraţională de furie. Încă mai credea că nu era decât o figurină de sticlă bună de ambalat în voal? Sau pur şi simplu nu o respecta suficient cât să îi împărtăşească secretul lui?

— Chiar preferi să nu te cunosc? Se întoarse cu faţa spre el. Sau spui asta fiecărei femei naive pe care o întâlneşti pentru ca ea să creadă că eşti sofisticat?

— Să creadă? Buzele îi tresăriră. Cuvintele tale taie în carne vie.

— Iar tu încerci să mă amăgeşti cu vorbe goale.

Simon clipi şi capul i se smuci în spate, ca şi cum l-ar fi plesnit.

— Vorbe goale.

— Da, vorbe goale. Vocea îi tremura de mânie, dar nu părea capabilă să şi-o calmeze. Faci pe neghiobul ca să nu fii nevoit să spui adevărul.

— Nu ţi l-am spus decât ţie.

Acum părea enervat.

Ei, cu atât mai bine. La fel era şi ea.

— Aşa vrei să trăieşti? Singur cuc? Fără să laşi pe nimeni niciodată să se apropie? Nu ar fi trebuit să insiste, ştia, căci era ultima dată când aveau să se mai vadă.

— Contează mai puţin ce vreau şi mai mult. Ridică din umeri. Unele lucruri nu pot fi schimbate. Iar mie îmi convine.

— Pare o existenţă foarte solitară, şi nu cu totul satisfăcătoare, spuse Lucy încet, alegându-şi cu grijă cuvintele, aliniindu-le ca pe nişte soldaţi gata de bătălie. Să treci prin viaţă fără un adevărat confident. Cineva în faţa căruia să te poţi arăta aşa cum eşti, fără teamă. Cineva care îţi cunoaşte defectele şi slăbiciunile, şi care ţine la tine chiar şi aşa. Cineva în faţa căruia să nu fii nevoit să joci un rol.

— Mă înspăimânţi mai presus de cuvinte, uneori.

Ochii lui argintii sclipiră când rosti cuvintele, iar Lucy îşi dori să-i poată citi. Nu ispiti un bărbat care e flămând de companie.

— Dacă ai rămâne. Fu nevoită să se oprească şi să-şi tragă sufletul; simţea o strânsoare în piept. Era atât de mare miza acestor câteva secunde şi trebuia să se exprime elocvent. Dacă ai rămâne, poate am putea să aflăm mai multe unul despre celălalt. Aş putea să devin acea confidentă pentru tine. Compania de care ai nevoie.

— Refuz să te supun în continuare pericolelor. Dar i se păru că vede ezitare în ochii lui.

— Eu…

— Iar ceea ce îmi ceri tu – îşi feri privirea – nu cred că stă în puterea mea să ofer.

— Înţeleg.

Lucy coborî privirea spre mâinile ei. Deci era învinsă.

— Dacă cineva…

Dar ea îl întrerupse, vorbind repede şi tare, nedorind să aibă parte de mila lui.

— Tu eşti din oraşul cel mare şi plin de viaţă, iar eu sunt o simplă fată care locuieşte la ţară. Înţeleg că…

— Nu. Simon se întoarse şi făcu un pas spre ea, până ajunseră atât de aproape, încât s-ar fi putut atinge cu mâna. Nu reduce ceea ce există între noi la un simplu conflict între stiluri de viaţă diferite.

O rafală o lovi din plin, iar Lucy se înfioră. Simon se mută astfel încât corpul lui să îl apere pe al ei de vânt.

— În ultima săptămână jumătate, am simţit mai mult decât am simţit vreodată în toată viaţa mea.

Stârneşti ceva în mine. Eu…

Privi peste capul ei cerul înnorat. Ea aşteptă.

— Nu ştiu cum să mă exprim. Ceea ce simt. Coborî privirea spre ea şi îi zâmbi vag. Iar asta e foarte neobişnuit pentru mine, după cum ştii deja. Nu pot spune decât că mă bucur că te-am întâlnit, Lucy Craddock-Hayes.

Lucy simţi lacrimi înţepând-o în colţurile ochilor.

— Şi eu pe tine.

El îi luă mâna şi, cu blândeţe, îi întinse degetele, astfel încât palma ei fu închisă între mâinile lui ca o floare cuibărită printre frunze.

— Am să-mi amintesc de tine tot restul zilelor mele, murmură el atât de încet, încât aproape nu îl auzi. Şi nu sunt sigur dacă asta e o binecuvântare sau un blestem.

Se aplecă peste mâinile lor, iar ea simţi atingerea caldă a buzelor lui pe palma ei rece.

Coborî privirea spre creştetul capului lui, iar una dintre lacrimile ei căzu în părul lui.

Simon se ridică. Fără a o privi, spuse:

— Adio.

Apoi se îndepărtă. Lucy lăsă să-i scape un sughiţ de plâns, apoi se stăpâni. Rămase în grădină până nu mai auzi roţile trăsurii ce se îndepărta.

*

Simon urcă în trăsura lui şi se instală pe bancheta capitonată cu piele roşie. Bătu în tavanul trăsurii, apoi se lăsă pe spate pentru a privi pe fereastră cum casa Craddock-Hayes devenea tot mai mică. Nu o vedea pe Lucy – ea rămăsese în grădină, încremenită ca o statuie de alabastru, când plecase –, dar casa putea să-i ţină locul. Porniră brusc.

— Nu-mi vine să cred că ai stat în satul ăsta prăfuit atâta timp. Christian oftă de pe bancheta din

faţa lui. M-aş fi aşteptat să-l găseşti teribil de plictisitor. Ce făceai toată ziua? Citeai?

Vizitiul John biciui caii, făcându-i să pornească la trap pe alee. Trăsura se clătină. Henry, aflat pe aceeaşi banchetă cu Christian, îşi drese vocea şi ridică privirea spre tavan.

Christian îi aruncă o privire neliniştită

— Desigur, familia gazdă a fost foarte ospitalieră şi aşa mai departe. Oameni buni. Domnişoara Craddock-Hayes a fost foarte atentă cu mine în timpul acelor cine îngrozitoare. Cred că îşi imagina că mă apăra de tatăl ei, acel lăudăros bătrân. Foarte amabilă. Va fi excelentă ca soţie de vicar după ce se va căsători cu individul ăla, Penweeble.

Simon aproape se crispă, dar se stăpâni la timp. Sau cel puţin aşa crezu. Henry îşi drese vocea atât de zgomotos, încât Simon se temu să nu-şi deplaseze vreun organ vital.

— Care e problema cu tine, omule? Christian se încruntă spre valet. Te-ai ales cu vreun guturai? Parcă eşti tatăl meu într-una dintre dispoziţiile lui morocănoase.

Casa nu mai era decât o jucărie acum, un peisaj mic, pastoral, înconjurat de stejarii de pe alee.

— Sănătatea mea este cât se poate de în regulă, domnule, spuse Henry pe un ton aspru. Mulţumesc pentru întrebare. V-aţi gândit ce veţi face după întoarcerea la Londra, Lord Iddesleigh?

— Mmm.

Intrară într-o curbă, iar casa dispăru din vedere. Rămase cu privirea aţintită în zare încă o clipă, dar acest capitol din viaţa lui nu mai exista. *Ea* nu mai exista. De fapt, era mai bine să uite totul.

Dacă putea.

— Probabil va dori să facă o serie de vizite, flecări

Christian vesel. Să se pună la curent cu bârfele la academia lui Angelo, şi în cuiburile de pariori, şi cu turturelele pângărite de la cele mai renumite case.

Simon îşi îndreptă spatele şi trase perdeaua peste geamul trăsurii.

— De fapt, am să merg la vânătoare. Voi fi cu botul lipit de pământ şi urechile ciulite în aer, ca un ogar nerăbdător, gonind să îi găsesc pe cei care m-au atacat.

— Dar nu au fost hoţi la drumul mare? Christian păru nedumerit. Adică, asta ar fi destul de greu de făcut, să găseşti o mână de ticăloşi în Londra. Oraşul e plin de ei.

— Ştiu destul de bine cine sunt. Simon îşi frecă arătătorul de la mâna dreaptă cu cealaltă mână. De fapt, sunt aproape sigur că i-am cunoscut deja. Sau cel puţin pe stăpânii lor.

— Chiar aşa?! Christian se zgâi la el, înţelegând poate pentru prima dată că îi scăpa ceva. Şi ce vei face după ce vei reuşi să îi încolţeşti?

— Fireşte, am să-i provoc la duel. Simon îşi dezgoli dinţii. Am să-i provoc şi am să-i ucid.

Capitolul 7

— … Şi chiar cred că reparaţiile la acoperişul de deasupra sacristiei vor rezista de data asta. Thomas Jones m-a asigurat că va face el însuşi toată treaba, în loc să-l lase pe vreunul dintre băieţii lui să o facă de mântuială. Eustace se întrerupse din disertaţia despre reparaţiile la biserică pentru a conduce cu grijă calul peste un şanţ din drum.

— Ce bine, interveni Lucy, cât mai avea răgaz.

Soarele ieşise la fel ca marţea trecută. Intrară în Maiden Hill pe drumul pe care Eustace îl alegea întotdeauna, trecând pe lângă brutărie şi aceleaşi două doamne vârstnice care se târguiau cu brutarul. Doamnele se întoarseră, la fel ca în săptămâna precedentă, şi le făcură cu mâna. Nimic nu se schimbase. Simon Iddesleigh aproape că nu îi influenţase cu nimic destinul, insinuându-se atât de brusc în viaţa ei, doar pentru a dispărea apoi din nou.

Lucy fu cuprinsă de o dorinţă nebună de a ţipa.

— Da, dar nu sunt la fel de sigur în privinţa naosului, răspunse Eustace.

Aceasta era o noutate în lista de probleme ale bisericii.

— Ce e în neregulă cu naosul?

Eustace se încruntă, încreţindu-şi sprâncenele de regulă netede.

— A început să plouă prin acoperiş şi acolo. Nu prea mult, deocamdată doar cât să păteze tavanul, dar va fi mai dificil de ajuns la punctul cu probleme din cauza construcţiei boltite. Nu sunt sigur dacă nu cumva chiar şi băiatul cel mare al lui Tom nu ar fi depăşit de problemă. S-ar putea să trebuiască să-l plătim suplimentar.

Lucy nu se putu abţine. Îşi dădu capul pe spate şi râse, hohote caraghioase ce răsunară prea tare, părând să stârnească un ecou în aerul tare de iarnă. Eustace zâmbi pe jumătate în felul acel jenat caracteristic celor care nu pricep prea bine o glumă. Cele două doamne vârstnice traversară cu paşi mărunţi peluza pentru a vedea ce provocase agitaţia, iar fierarul şi băiatul lui ieşiră din atelier.

Lucy încercă să se calmeze.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îţi cere scuze. Eustace îi aruncă o

privire scurtă, cu o expresie sfioasă în ochii cafenii. Mă bucur să te văd veselă. Nu râzi prea des.

Ceea ce nu reuşi decât să o facă să se simtă şi mai rău, desigur.

Lucy închise ochii. Brusc îşi dădu seama că ar fi trebuit să pună capăt acestei poveşti cu foarte mult timp în urmă.

— Eustace…

— Voiam… Începu să vorbească deodată cu ea şi cuvintele li se suprapuseră. Se opri şi zâmbi. Te rog.

Îi făcu semn să continue.

Dar Lucy se simţea îngrozitor acum şi nu ardea de nerăbdare să înceapă o discuţie care, fără îndoială, avea să se dovedească stânjenitoare.

— Nu, eu îmi cer scuze. Ce voiai să spui?

Eustace inspiră, pieptul lui lat lăţindu-se sub lâna aspră a hainei lui.

— Voiam de ceva vreme deja să discut cu tine despre o problemă importantă.

Întoarse cabrioleta în spatele bisericii şi, dintr-odată, se treziră izolaţi.

Lucy avu o presimţire groaznică.

— Cred că…

Dar de data aceasta Eustace nu îi permise să continue. Vorbi direct peste ea:

— Voiam să îţi spun cât de mult te admir. Cât de mult îmi place să petrec astfel timpul cu tine. Sunt confortabile, nu crezi, micile noastre plimbări în cabrioletă?

Lucy încercă din nou.

— Eustace…

— Nu, nu mă întrerupe. Lasă-mă să spun ce am pe suflet. M-aş fi aşteptat să nu fiu atât de emoţionat, având în vedere că te cunosc atât de bine. Inspiră şi expiră zgomotos. Lucy Craddock-Hayes, îmi faci

onoarea de a deveni mireasa mea? Gata. Am terminat cu asta.

— Eu…

Eustace o trase pe neaşteptate în braţele lui, iar vocea ei se pierdu într-un chiţăit. O apăsă blând la pieptul lui şi avu impresia că se cufunda într-o pernă uriaşă, sufocantă, nu neplăcută, dar nici cu totul confortabilă. Faţa lui pluti deasupra feţei ei înainte să se aplece să o sărute.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!” Un val de exasperare se sparse în capul ei. Ceea ce, era sigură, nu aducea nicidecum cu ceea ce ar fi trebuit să simtă când era sărutată de un bărbat tânăr şi chipeş. Şi, la drept vorbind, sărutul lui Eustace era destul de… agreabil. Buzele îi erau calde şi le mişca în mod plăcut peste ale ei. Mirosea a mentă – probabil se pregătise pentru sărut mestecând câteva frunze – şi, cu acest gând, iritarea lui Lucy se transformă într-o simpatie afectuoasă.

Eustace se desprinse de ea, părând foarte încântat de el însuşi.

— Îl anunţăm şi pe tatăl tău?

— Eustace…

— Vai de mine! Ar fi trebuit să-i cer lui permisiunea mai întâi.

Sprânceana i se încreţi într-o expresie gânditoare.

— Eustace…

— Ei bine, nu poate fi o surpriză prea mare, aşa-i? Îţi fac curte deja de mult timp. Presupun că cei din sat ne consideră deja căsătoriţi.

— Eustace!

Eustace tresări uşor la tonul ei ridicat.

— Da, draga mea?

Lucy închise ochii. Nu intenţionase să strige, dar

el nu se mai oprea din vorbit. Clătină din cap.

Era mai bine să se concentreze dacă voia să ducă acest lucru la bun sfârşit.

— Chiar dacă apreciez profund onoarea pe care mi-o faci, Eustace, eu…

Făcu greşeala de a se uita la el.

Stătea acolo cu o şuviţă de păr castaniu bătută de vânt lovindu-l pe obraz şi cu un aer perfect inocent.

— Da?

Lucy se crispă.

— Nu pot să mă mărit cu tine.

— Fireşte că poţi. Chiar nu cred că tatăl tău se va opune. M-ar fi alungat de mult deja dacă nu ar fi fost de acord. Iar tu eşti trecută bine de vârsta minimă pentru a-ţi da consimţământul.

— Mulţumesc.

Eustace se fâstâci.

— Voiam să spun…

— Ştiu ce voiai să spui. Lucy oftă. Dar eu… chiar nu pot să mă mărit cu tine, Eustace.

— De ce nu?

Nu voia să îl rănească.

— Nu putem s-o lăsăm aşa?

— Nu. Se îndreptă de spate într-o atitudine surprinzător de demnă. Îmi pare rău, dar dacă ai de gând să mă respingi, cred că merit cel puţin să cunosc motivul.

— Nu, *mie* îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi dau speranţe false. Atâta că – se încruntă cu privirea coborâtă asupra mâinilor ei, încercând să-şi aleagă cuvintele –, de-a lungul anilor, am intrat amândoi într-un fel de rutină pe care nu am mai pus-o sub semnul întrebării. Şi ar fi trebuit să o fac.

Calul scutură din cap, smucind hamul.

— Eu sunt *o rutină?*

Lucy se crispă.

— Nu voiam…

Eustace îşi puse ambele mâini mari pe genunchi şi le încleştă.

— În tot acest timp am fost convins că ne vom căsători. Şi tu te-ai aşteptat la căsătorie; să nu-mi spui că n-a fost aşa.

— Îmi pare rău…

— Iar acum te aşteptţi ca eu să renunţ dintr-o toană a ta?

— Nu e o toană. Inspiră adânc pentru a se calma. Plânsul ar fi fost un mijloc laş de a-i stârni simpatia. Eustace merita mai mult din partea ei. M-am tot gândit în ultimele câteva zile. Am reflectat îndelung la ceea ce însemnăm unul pentru celălalt. Pur şi simplu nu e suficient.

— De ce? Eustace puse întrebarea încet. De ce ar trebui să punem sub semnul întrebării ceea ce există între noi, ceea ce formăm împreună? Mie mi se pare ceva agreabil.

— Dar tocmai asta e problema. Lucy îl privi în ochi. Agreabil nu e suficient pentru mine. Eu vreau – *am nevoie* de – mai mult.

Eustace rămase tăcut preţ de o clipă, în vreme ce vântul răscoli câteva frunze rătăcite, lovindu-le de uşa bisericii.

— E din cauza individului acela, Iddesleigh?

Lucy îşi feri privirea, inspiră adânc şi suspină.

— Cred că da.

— Ştii că nu se mai întoarce.

— Da.

— Atunci de ce – se lovi brusc cu pumnul în coapsă –, *de ce* nu poţi să te căsătoreşti cu mine?

— Nu ar fi corect faţă de tine. Fără îndoială ştii asta.

— Cred că ar trebui să mă laşi pe mine să decid asta.

— Poate că aşa ar fi, admise Lucy. Dar atunci trebuie să mă laşi şi tu pe mine să decid ce anume ar fi corect pentru mine. Iar să-mi trăiesc viaţa într-un compromis, într-o căsnicie *agreabilă,* nu mai e acceptabil pentru mine.

— De ce?

Vocea lui Eustace era răguşită. Părea în pragul lacrimilor.

Lucy simţi umezeala înţepându-i propriii ochi. Cum reuşise să întristeze atât de tare un om atât de bun?

— Crezi că îl iubeşti pe individul ăla?

— Nu ştiu. Închise ochii, dar lacrimile se revărsară chiar şi aşa. Nu ştiu decât că a deschis o uşă *i ’ iii i* spre o lume cu totul nouă despre care nici măcar nu ştiam că există. Am trecut acel prag, şi nu mă mai pot întoarce.

— Dar…

— Ştiu. Tăie aerul cu mâna. Ştiu că nu se va mai întoarce, că nu îl voi mai vedea şi nu voi mai *îi ’ i* vorbi cu el niciodată. Dar nu contează, nu înţelegi?

Eustace clătină din cap şi, odată ce începu, păru să nu se mai poată opri. Capul i se răsucea dintr-o parte în alta într-o mişcare încăpăţânată, greoaie.

— E ca şi cum… Lucy ridică mâna într-un gest rugător, încercând să găsească o analogie. E ca şi cum aş fi fost oarbă din naştere şi, într-o bună zi, am început pe neaşteptate să văd. Şi nu doar să văd, ci şi să urmăresc soarele ridicându-se în toată splendoarea pe cerul de azur. Nuanţele de lavandă şi albastru ale nopţii deschizându-se până devin trandafirii şi roşii, întinzându-se pe linia orizontului până când întregul pământ e scăldat în lumină. Până sunt nevoită să

clipesc şi să cad în genunchi, adorând lumina.

Eustace încremeni şi o privi ca năuc.

— Nu înţelegi? şopti Lucy. Chiar dacă aş orbi în secunda următoare, mi-aş aminti pentru tot restul vieţii şi aş şti ce am pierdut. Ce aş fi putut avea.

— Deci nu te vei mărita cu mine, spuse el încet.

— Nu. Lucy îşi lăsă mâinile să cadă, decepţionată şi istovită. Nu mă voi mărita cu tine.

*

— La naiba!

Edward de Raaf, al cincilea conte de Swartingham, tună furios când încă un chelner trecu fulgerător pe lângă el. Băiatul reuşi cumva să nu vadă braţul masiv pe care de Raaf îl flutura prin aer. Simon îşi înăbuşi un oftat. Era aşezat în cafeneaua lui favorită din Londra, cu picioarele – încălţate în pantofi noi cu tocuri roşii – sprijinite pe un scaun din apropriere, şi totuşi nu-şi putea smulge gândurile de la orăşelul pe care îl părăsise cu mai bine de o săptămână în urmă.

— Nu ai impresia că servirea devine tot mai proastă? întrebă însoţitorul lui când se văzu din nou ignorat.

Băiatul era orb. Sau îl ignora intenţionat. De Raaf măsura peste un metru optzeci înălţime şi avea o faţă pământie, cu urme de vărsat de vânt, şi un păr remarcabil de negru pe care îl purta într-o coadă dezordonată. Expresia lui în acel moment era atât de acră, încât ar fi închegat şi laptele. Nu prea era genul care să se piardă în mulţime.

— Nu. Simon sorbi gânditor din cafeaua lui. Sosise mai devreme decât celălalt bărbat şi, astfel, apucase să fie servit. Dintotdeauna a fost atât de proastă.

— Atunci de ce mai venim aici?

— Ei bine, eu vin aici pentru cafeaua excelentă. Simon aruncă o privire prin cafeneaua ponosită, cu tavan jos. Aici se întâlnea Societatea Agricolă, un club eclectic şi neînchegat. Singura condiţie pentru a face parte din el era un oarecare interes faţă de agricultură. Şi, desigur, aerul sofisticat.

De Raaf îi aruncă o privire caraghios de scandalizată.

Într-un colţ, izbucni o bătaie între un filfizon cu o jalnică perucă în trei cozi, pudrată cu roz, şi un mic nobil de la ţară încălţat cu cizme noroioase. Chelnerul trecu din nou în fugă pe lângă ei – de Raaf nici măcar nu apucă să ridice mâna de data aceasta – şi Harry Pye se strecură în cafenea. Pye se mişca precum o pisică la vânătoare, graţios şi fără a scoate un sunet. Cum la aceste trăsături se adăuga un aspect foarte comun – avea o înălţime medie şi o faţă neremarcabilă şi prefera ţinute de un maro prăfuit – era de mirare că reuşea să se facă observat în general. Dat fiind controlul lui fizic, Pye ar fi putut fi un spadasin formidabil. Dar cum era un om de rând, nu încăpea îndoială că nu ţinuse niciodată o sabie în mână; doar nobilii aveau dreptul să poarte una. Ceea ce nu-l împiedica pe Pye să poarte un cuţitaş periculos în cizma stângă.

— Domnii mei, salută Pye, aşezându-se pe ultimul scaun de la masa lor.

De Raaf scoase un oftat de îndelungată suferinţă.

— De câte ori ţi-am spus să mi te adresezi cu Edward sau de Raaf?

Pye zâmbi pentru a arăta că auzise cuvintele familiare, dar Simon fu cel căruia i se adresă:

— Mă bucur să te văd bine, milord. Am aflat că ai fost aproape omorât.

Simon ridică din umeri nepăsător.

— Un fleac, te asigur.

De Raaf se încruntă.

— Eu nu aşa am auzit.

Chelnerul trânti o cană plină de cafea pe masă, lângă Pye.

De Raaf rămase cu gura căscată de uimire.

— Cum ai făcut asta?

— Ce anume? Privirea lui Pye coborî spre locul gol de pe masă din faţa contelui. Tu nu bei o cană azi?

— Eu…

— A hotărât să renunţe la cafea, interveni Simon fără să clipească. A auzit că dăunează libidoului. Huntington a scris un tratat despre asta recent, nu ai aflat? Îi afectează în special pe cei care se apropie de mijlocul vieţii.

— Chiar aşa.

Pye clipi.

Faţa palidă şi ciupită de vărsat a lui de Raaf deveni stacojie.

— Ce grămadă de raha…

— Pe mine nu pot spune că m-ar fi afectat, din câte am observat. Simon zâmbi afabil şi sorbi din cafea. Pe de altă parte, de Raaf e considerabil mai bătrân decât mine.

— Mincinos…

— Şi s-a căsătorit recent. O încetinire a ritmului este o consecinţă inevitabilă.

— Ei, ia ascultă…

Buzele lui Pye tresăriră. Dacă Simon nu l-ar fi observat îndeaproape, i-ar fi scăpat mişcarea.

— Dar şi eu sunt proaspăt căsătorit, întrerupse Pye încet. Şi nu pot spune că am observat vreo, ăă, problemă. Probabil e vârsta.

Simon simţi un junghi ciudat când îşi dădu seama

că el era oaia neagră. Se întoarseră deodată spre conte.

Care le aruncă, spumegând:

— Ticălos mizerabil, mincinos…

Chelnerul trecu din nou pe lângă ei ca o nălucă. De Raaf flutură frenetic din braţ.

— Ahhh, *la naiba!*

Băiatul dispăru în bucătărie, fără ca măcar să întoarcă privirea.

— Este foarte bine că ai renunţat la băutura asta nenorocită, rânji Simon.

Un bubuit răsună din colţul unde izbucnise bătaia. Mai multe capete se întoarseră. Nobilul de la ţară îl prinsese pe filfizon, fără perucă, şi îl ţinea cu spatele lipit de o masă. Două scaune zăceau rupte în apropiere.

Pye se încruntă.

— Ăla nu cumva e Arlington?

— Ba da, răspunse Simon. E greu de recunoscut fără peruca aia oribilă, nu-i aşa? Nu înţeleg de ce a ales roz. Fără îndoială ăsta e şi motivul pentru care băiatul de la ţară l-a luat la pumni. Probabil l-a copleşit ura faţă de perucă.

— Se certau în legătură cu înmulţirea porcilor. De Raaf clătină din cap. Întotdeauna a fost puţin cam nechibzuit în privinţa ţarcurilor de fătare. E trăsătură de familie.

— Crezi că ar trebui să-l ajutăm? întrebă Pye.

— Nu. De Raaf îl căută din priviri pe băiat, cu o strălucire răutăcioasă în ochi. Lui Arlington iar prinde bine o bătaie. Poate îi mai bagă minţile în cap.

— Mă îndoiesc.

Simon ridică din nou cana de cafea, dar apoi o lăsă jos când văzu un personaj mărunţel şi ponosit ezitând în pragul uşii.

Bărbatul cercetă încăperea şi îl observă. Porni spre ei.

— La naiba! exclamă de Raaf lângă el. Mă ignoră intenţionat.

— Vrei să merg eu să-ţi aduc o cafea? întrebă Pye.

— Nu. Am s-o fac personal sau am să mor încercând.

Bărbatul se opri în faţa lui Simon.

— Mi-a luat aproape toată ziua, domnule, dar l-am găsit.

Îi întinse o bucată de hârtie murdară.

— Mulţumesc.

Simon îi dădu bărbatului o monedă de aur.

— Mulţam mult.

Bărbatul îşi aranjă un zuluf la loc şi dispăru. Simon deschise hârtia şi citi: „Terenul de Joacă al Diavolului după unsprezece”. Mototoli biletul şi îl îndesă în buzunar. Şi de-abia atunci îşi dădu seama că ceilalţi doi bărbaţi îl priveau. Ridică din sprâncene.

— Ce-i aia? tună de Raaf. Ţi-ai găsit un altul cu care să te duelezi?

Simon clipi, luat prin surprindere. Crezuse că reuşise să îşi ascundă duelurile de ochii lui de Raaf şi ai lui Pye. Nu voia ca ei să intervină sau să îi ţină morală.

— Te surprinde că ştim? De Raaf se lăsă pe spate, punând în pericol scaunul de lemn pe care era aşezat. Nu ne-a fost prea greu să dibuim cu ce te-ai ocupat în ultimele câteva luni, mai ales după acel duel împotriva lui Hartwell.

Şi unde voia să ajungă uriaşul?

— Nu te priveşte.

— Ba da, atunci când îţi rişti viaţa cu fiecare duel, răspunse Pye pentru amândoi.

Simon îi fixă pe amândoi cu privirea. Niciunul din ei nu clipi.

„Naiba să-i ia.” Îşi feri privirea.

— L-au omorât pe Ethan.

— John Peller l-a omorât pe fratele tău. De Raaf bătu cu un deget mare în masă pentru a-şi sublinia cuvintele. Iar el e mort deja. L-ai despicat cu sabia cu mai bine de doi ani în urmă. De ce să începi din nou acum?

— Peller a făcut parte dintr-o conspiraţie. Simon îşi feri privirea. O conspiraţie sângeroasă din iad. Nu am aflat asta decât acum câteva luni, în timp ce mă uitam peste unele dintre hârtiile lui Ethan.

De Raaf se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Am descoperit acest lucru chiar înainte de a-l provoca pe Hartwell. Simon se jucă distrat cu degetul arătător. Au fost patru oameni implicaţi în conspiraţie. Au mai rămas doi dintre ei, şi sunt toţi vinovaţi. Tu ce ai face dacă ar fi vorba despre fratele tău?

— Probabil acelaşi lucru pe care îl faci tu.

— Deci înţelegi.

De Raaf se strâmbă.

— Riscul de a fi ucis creşte cu fiecare duel în care te baţi.

— Am câştigat ambele dueluri până acum. Simon îşi feri privirea. Ce te face să crezi că nu îl pot câştiga şi pe următorul?

— Chiar şi cel mai bun spadasin poate avea o scăpare sau o clipă de neatenţie. De Raaf păru iritat. Doar o clipă şi e de-ajuns. Chiar tu ai spus asta.

Simon ridică din umeri.

Pye se aplecă în faţă, coborând vocea:

— Măcar lasă-ne să venim cu tine, să-ţi fim secunzi.

— Nu. M-am gândit deja la altcineva.

— Băiatul acela cu care tot exersezi la academia lui Angelo? interveni de Raaf.

Simon confirmă din cap.

— Christian Fletcher.

Privirea lui Pye deveni mai atentă.

— Cât de bine îl cunoşti? Poţi să ai încredere în el?

— Christian? Simon râse. E tânăr, recunosc, dar destul de bun cu o sabie în mână. Aproape la fel de bun ca mine, de fapt. M-a învins la antrenamente, o dată sau de două ori.

— Dar ţi-ar păzi spatele într-o situaţie de criză? De Raaf clătină din cap. Ar şti măcar cum să verifice să nu se folosească şiretlicuri?

— Nu se va ajunge la asta.

— Pe toţi draci.

— În plus – Simon îşi mută privirea de la unul la celălalt –, voi vă bucuraţi în prezent de fericire conjugală. Credeţi că aş vrea s-o las pe oricare dintre soţiile voastre văduvă înainte de primul an de căsnicie?

— Simon… dădu să spună de Raaf.

— Nu. Haideţi s-o lăsăm aşa.

— *Naiba* să te ia. Bărbatul cel masiv se ridică în picioare, aproape reuşind să răstoarne scaunul. Ai face bine să nu fii mort data viitoare când te mai văd.

Ieşi din cafenea trântind uşile. Simon se încruntă. Pye îşi termină în tăcere cafeaua.

— Dacă tot mi-ai amintit de doamna mea, ar fi bine să plec şi eu. Se ridică. Dacă ai nevoie de mine, Lord Iddesleigh, nu trebuie decât să-mi dai de veste.

Simon confirmă din cap.

— Generozitatea prieteniei e tot ce cer.

Pye îl atinse pe umăr, apoi plecă şi el.

Simon se uită la cafeaua din ceaşca lui. Era rece şi avea un inel de spumă unsuroasă plutind la suprafaţă, dar nu ceru o ceaşcă nouă. La ora unsprezece în noaptea aceea avea să pornească pe urma altuia dintre ucigaşii fratelui său şi să-l provoace la duel. Până atunci, nu avea nimic anume de făcut. Nimeni nu îl aştepta să se întoarcă. Nimeni nu începea să se neliniştească pe măsură ce se scurgeau orele. Nimeni nu avea să-l plângă dacă nu se mai întorcea acasă.

Simon luă o înghiţitură din cafeaua unsuroasă şi se strâmbă. Nimic nu era mai jalnic decât un bărbat care se minţea singur. Problema nu era că nimeni nu i-ar fi deplâns moartea – Pye şi de Raaf tocmai îi arătaseră că exact aceasta ar fi fost reacţia lor –, ci că nicio *femeie* nu l-ar fi plâns. Nu, tot minţea. *Lucy.* Lucy l-ar fi plâns. Îi rosti muţeşte numele şi bătu cu degetele în ceaşcă. Când îşi pierduse dreptul la o viaţă normală, una care să includă o soţie şi copii? Să fi fost după ce Ethan murise, iar el se trezise pe neaşteptate împovărat cu titlul şi cu toate grijile asociate acestuia? Sau mai târziu, când omorâse primul om? John Peller. Simon se înfioră. Visele încă îi erau bântuite de degetele lui Peller, căzând retezate în iarba înrourată, ca nişte flori oribile proaspăt deschise.

Dumnezeule!

Şi putea trăi cu toate acestea, putea trăi cu acele coşmaruri macabre. În fond, omul îl omorâse pe singurul lui frate. Moartea lui fusese inevitabilă. La un moment dat visele chiar începuseră să pălească. Până când aflase că mai avea şi alţii de omorât.

Simon ridică ceaşca la buze înainte de a-şi aminti că era goală. Chiar şi după ce se duelase cu Hartwell, tot Peller şi degetele lui îi populaseră visele noaptea. Ciudat. Era probabil vreun capriciu al minţii. Nu un

capriciu normal, cu siguranţă, fiindcă mintea lui nu mai era normală. Poate că unii bărbaţi erau capabili să ucidă fără să se schimbe, dar el nu se număra printre ei. Iar acel gând îl aduse din nou înapoi de unde plecase. Avusese dreptate să o lase pe Lucy în urmă. Să hotărască să nu se lege de o soţie, oricât de puternică ar fi fost tentaţia de a renunţa şi de a trăi ca un om normal. Nu mai putea face acest lucru acum.

Îşi pierduse dreptul de a alege când îşi stabilise cursul răzbunării.

*

— Nu cred că acest gentleman Iddesleigh poate fi o companie bună pentru tine, Christian, fie el viconte sau nu.

Matilda îndreptă o privire tăioasă spre singurul lor fiu când îi întinse pâinea.

Sir Rupert se strâmbă. Părul roşu al soţiei sale îşi mai pierduse din vioiciune de-a lungul anilor de căsnicie, devenind mai deschis la culoare odată cu apariţia şuviţelor cărunte, dar temperamentul ei nu se înmuiase. Matilda fusese singura fiică a unui baronet, o familie veche, acum sărăcită. Înainte de a o cunoaşte, Sir Rupert considerase că toate femeile din aristocraţie nu erau decât nişte obiecte de decor plictisitoare. Dar nu şi ea. Descoperise o voinţă de fier dincolo de exteriorul delicat al Matildei.

Ridică paharul şi aşteptă să vadă cum avea să se desfăşoare această confruntare de la masa de seară. Matilda era, de obicei, o mamă foarte îngăduitoare, lăsându-şi copiii să-şi aleagă singuri prietenii şi interesele. Dar recent începuseră să îi zbârnâie prin cap nişte gânduri despre Iddesleigh şi Christian.

— Vai, mamă, dar ce ai împotriva lui?

Christian îi rânji fermecător mamei sale, părul lui având aceeaşi nuanţă de roşu Tiţian pe care o avusese şi părul ei cu douăzeci de ani în urmă.

— E un derbedeu, şi nu în sensul bun. Matilda îl privi peste ochelarii semilună pe care îi purta doar acasă, în prezenţa familiei. Se spune că a ucis doi bărbaţi în două dueluri separate.

Christian scăpă coşul de pâine.

Bietul băiat. Sir Rupert clătină din cap. Încă nu era obişnuit cu subterfugiile. Din fericire, fu salvat de sora lui mai mare.

— Mie Lord Iddesleigh mi se pare un bărbat de-a dreptul delicios, spuse Rebecca, sfidarea sclipind în ochii ei albastru-închis. Zvonurile nu fac decât să-i sporească farmecul.

Sir Rupert oftă. Becca, cel de-al doilea copil al lor şi frumoasa familiei, date fiind trăsăturile ei clasice, era în permanentă contradicţie cu soţia lui încă de când împlinise paisprezece ani, cu o decadă în urmă. Sperase că, până la această vârstă, avea să se maturizeze suficient pentru a trece peste atitudinea de sfidare.

— Da, draga mea, ştiu. Matilda, de mult obişnuită cu strategiile fiicei ei, nu se obosi să muşte momeala. Deşi mi-aş dori să nu te exprimi atât de vulgar. „Delicios” sună ca şi cum te-ai gândi la el ca la o bucată mare de jambon.

— O, mamă.

— Eu nu înţeleg ce găseşti plăcut la el, Becca, spuse Julia, cea mai mare, încruntându-se spre friptura ei de pui.

Sir Rupert se întreba de multă vreme dacă nu cumva moştenise miopia mamei sale. Dar în ciuda faptului că se considera o persoană practică, Julia avea şi o notă de vanitate în temperament şi ar fi fost

scandalizată dacă i s-ar fi sugerat să poarte ochelari. Continuă:

— Glumele lui sunt adesea răutăcioase şi te priveşte cu o expresie atât de bizară. Christian râse.

— Ei, haide, Julia.

— Eu nu l-am văzut niciodată pe vicontele Iddesleigh, spuse Sarah, cea mai mică şi cea care semăna cel mai tare cu tatăl ei. Îşi studie surorile cu o expresie analitică în ochii căprui. Presupun că nu e invitat la aceleaşi baluri ca şi mine. Cum e?

— E un tip grozav şi vesel. Foarte amuzant şi maestru în mânuirea spadei. M-a învăţat câteva mişcări.

Christian surprinse privirea mamei sale şi îşi descoperi brusc un interes faţă de mazărea din farfurie.

Julia îi luă locul.

— Lord Iddesleigh are o înălţime mai mare decât medie, dar nu e la fel de înalt ca fratele nostru.

Are o constituţie robustă şi o faţă frumoasă şi e considerat un dansator excelent.

— Dansează divin, interveni Becca.

— Aşa e. Julia îşi tăie carnea în cubuleţe foarte precise. Dar rareori dansează cu tinere necăsătorite, deşi el însuşi e necăsătorit şi, prin urmare, ar trebui să-şi caute o soţie potrivită.

— Nu cred că poate fi acuzat pentru lipsa de interes faţă de căsătorie, protestă Christian.

— Ochii lui sunt de un gri-deschis nefiresc şi îi foloseşte pentru a se holba la oameni într-o manieră oribilă.

— Julia.

— Nu-mi imaginez de ce l-ar plăcea cineva. Julia vârî un cubuleţ de găină în gură şi ridică sprâncenele spre fratele ei.

— Ei bine, eu îl plac, în ciuda ochilor nefireşti. Christian îşi holbă propriii ochi spre sora lui mai mare.

Becca chicoti, acoperindu-şi gura cu dosul mâinii. Julia îşi trase nasul şi luă o înghiţitură din cartofii piure.

— Hm. Matilda îşi studie fiul. Părea neclintită. Încă nu am auzit părerea tatălui tău despre Lord Iddesleigh.

Toate privirile se întoarseră spre el, capul acestei mici familii. Cât de puţin lipsise să piardă toate acestea. Să sfârşească într-o închisoare de datornici, cu familia împrăştiată şi depinzând de compasiunea mizerabilă a rudelor. Ethan Iddesleigh nu reuşise să înţeleagă nimic din toate acestea cu doi ani în urmă. Îi recitase platitudini morale ca şi cum cuvintele ar fi putut asigura hrană şi haine pentru o familie întreagă sau ar fi putut păstra un acoperiş decent deasupra capetelor copiilor săi şi le-ar fi putut asigura fiicelor sale şansa de a contracta căsătorii bune. Acesta era motivul pentru care Ethan fusese înlăturat.

Dar toate acestea erau în urma lui acum. Sau ar fi trebuit să fie.

— Cred că Christian e suficient de matur să judece singur caracterul unui om.

Matilda deschise gura, apoi o închise. Era o soţie bună şi ştia să accepte concluziile lui, chiar dacă nu se potriveau cu ale ei. Sir Rupert îi zâmbi fiului său.

— Cum se simte Lord Iddesleigh? Se servi cu încă o bucată de pui de pe tava ţinută de un lacheu. Spuneai că a fost rănit când ai pornit într-o grabă atât de mare spre Kent.

— A fost bătut, spuse Christian. Ba chiar aproape omorât, deşi lui nu-i place să recunoască, desigur.

— Vai de mine, exclamă Becca.

Christian se încruntă.

— Şi îşi cunoştea atacatorii, se pare. O treabă

ciudată.

— Poate a pierdut bani la mesele de joc, spuse Sarah.

— Dumnezeule bun. Matilda îndreptă o privire tăioasă spre fiica ei cea mică. Ce ştii tu despre astfel de lucruri, copilă?

Sarah ridică din umeri.

— Doar ceea ce aud, din păcate.

Matilda se încruntă, pielea moale din jurul colţurilor buzelor ei încreţindu-se. Deschise gura.

— Da, ei bine, s-a mai refăcut acum, se grăbi Christian să intervină. Ba chiar a spus că avea ceva de rezolvat în noaptea asta.

Sir Rupert se înecă şi luă o înghiţitură de vin pentru a ascunde momentul.

— Chiar aşa? Credeam că recuperarea avea să dureze mai mult, dată fiind descrierea ta iniţială.

Măcar o săptămână, sau cel puţin aşa sperase. Unde erau James şi Walker în noaptea aceea?

Putea să-i avertizeze? Naiba să-i ia, oricum – James fiindcă dăduse greş cu atacul iniţial asupra lui Iddesleigh şi Walker fiindcă nu fusese în stare să-i ia piuitul cu pistolul lui. Îi aruncă o privire scurtă soţiei sale şi văzu că aceasta îl studia îngrijorată. Draga de Matilda, niciodată nu îi scăpa nimic, dar s-ar fi putut lipsi de perspicacitatea ei în acel moment.

— Nu, Iddesleigh e destul de în formă, spuse Christian încet. Îşi privi tatăl cu o expresie de nedumerire. Nu îl invidiez pe cel care e ţinta răzbunării lui.

„Nici eu.” Sir Rupert pipăi inelul cu pecete din buzunarul vestei lui, dur şi greu. „Nici eu.”

Capitolul 8

— Eşti nebună, declară Patricia.

Lucy se întinse după încă o bucată de rahat roz. Desertul părea aproape necomestibil, atât de nefirească era culoarea sa, dar ei îi plăcea oricum foarte mult.

— Nebună, pe cuvânt.

Prietena ei ridică tonul, deranjând pisica gri tigrată din poala ei. Felina sări din braţele ei şi se grăbi să se facă nevăzută.

Serveau ceai în timp ce Patricia examina povestea de dragoste eşuată a lui Lucy. Şi n-avea decât să o facă. Toată lumea în afară de tatăl ei o privea cu tristeţe de câteva zile. Chiar şi Hedge începuse să suspine când trecea pe lângă el.

Salonul din faţă al căsuţei cu două etaje pe care Patricia o împărţea cu mama ei, rămasă văduvă, era scăldat în soare în după-amiaza aceea. Lucy ştia sigur că situaţia lor financiară era foarte dificilă de când murise domnul McCullough, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama privind salonul. Peretele era decorat cu schiţe reuşite în acuarelă, realizate de Patricia. Iar dacă existau pete mai viu colorate pe tapetul cu dungi galbene, prea puţini oameni şi-ar fi amintit că acestea marcau locul unde se aflaseră cândva tablouri în ulei. Cele două canapele mici erau încărcate cu perne negre şi galbene, aşezate într-o manieră care era neglijentă şi elegantă în acelaşi timp. Nu aveai cum să-ţi dai seama că mobila de sub perne era, poate, puţin cam uzată.

Patricia ignoră plecarea pisicii ei.

— Omul ţi-a făcut curte timp de trei ani. *Cinci,* dacă pui la socoteală şi cât i-a luat până şi-a făcut

curaj să îţi vorbească.

— Ştiu, spuse Lucy, alegând o altă bucată de rahat.

— În fiecare zi de marţi, fără excepţie. Ştii că există unii în sat care îşi reglau ceasurile după ora la care trecea cabrioleta vicarului în drum spre casa ta?

Patricia se posomorî, ţuguindu-şi buzele într-o expresie de bosumflare adorabilă.

Lucy clătină din cap. Gura îi era plină de zahăr lipicios.

— Ei bine, e adevărat. Acum cum va mai ştii doamna Hardy cât e ceasul?

Lucy ridică din umeri.

— Trei. Ani. Lungi. O buclă aurie se desprinsese din cocul Patriciei şi îi sălta cu fiecare cuvânt, ca pentru a-l sublinia. Şi Eustace îşi face curaj în sfârşit, *în sfârşit,* să-ţi ceară să te uneşti cu el prin sfânta căsătorie, iar tu ce faci?

Lucy înghiţi un nod.

— Îl refuz.

— Îl refuzi, repetă Patricia, ca şi cum Lucy nici nu ar fi vorbit. De ce? Oare ce a fost în capul tău?

— Gândul că nu aş mai fi rezistat cincizeci de ani să îl ascult vorbind despre reparaţiile la acoperişul bisericii.

Şi că nu ar fi putut suporta să trăiască într-o legătură intimă cu orice alt bărbat în afară de Simon.

Patricia se dădu în spate îngrozită, ca şi cum Lucy i-ar fi fluturat un păianjen viu prin faţa ochilor şi i-ar fi sugerat să-l mănânce.

— Reparaţiile la acoperişul bisericii? Tu n-ai fost atentă în ultimii trei ani? Întotdeauna sporovăieşte despre reparaţii la acoperişul bisericii, scandalurile din biserică…

— Şi clopotul bisericii, interveni Lucy.

Prietena ei se încruntă.

— Şi curtea bisericii…

— Pietrele funerare din curtea bisericii, remarcă ea.

— Groparul bisericii şi stranele bisericii şi ceaiurile organizate de biserică, adăugă Patricia, vorbind peste ea. Se aplecă în faţă, ochii ei de un albastru ca de porţelan mărindu-se. E vicarul satului. E normal să plictisească pe toată lumea de moarte vorbind despre afurisita aia de biserică.

— Sunt cât se poate de sigură că eu n-aş folosi acest calificativ în legătură cu biserica, şi nu am mai putut suporta.

— După tot acest timp? Patricia arăta ca un piţigoi scandalizat. De ce nu faci ce fac şi eu, şi să te gândeşti la pălării sau pantofi în timp ce vorbeşte? El e în general fericit câtă vreme intervii din când în când cu: „Da, aşa e”.

Lucy luă încă o bucată de rahat şi muşcă din el.

— Atunci de ce nu te măriţi tu cu Eustace?

— Nu vorbi prostii. Patricia îşi încrucişă braţele şi îşi feri privirea. Eu trebuie să mă mărit pentru bani, iar el e sărac precum un… ei bine, precum un şoarece de biserică.

Lucy se opri cu jumătatea de rahat rămasă încremenită în aer în faţa gurii ei. Până atunci nu se gândise niciodată că Patricia şi Eustace ar fi putut forma un cuplu. Nu cumva Patricia nutrea o oarecare afecţiune faţă de vicar?

— Dar…

— Acum nu discutăm despre mine, spuse prietena ei cu fermitate. Discutăm despre îngrozitoarele tale perspective de căsătorie.

— De ce?

Patricia nu o menaja.

— Ţi-ai irosit deja cei mai buni ani cu el. Cât ai împlinit la ultima aniversare? Douăzeci şi cinci de ani?

— Douăzeci şi patru.

— E acelaşi lucru. Cealaltă femeie flutură din mâna cu gropiţe în semn că un an întreg nu conta. Nu poţi s-o iei de la început acum.

— Nu vreau…

Patricia ridică tonul.

— Va trebui pur şi simplu să îi spui că ai făcut o greşeală teribilă. Singurul alt bărbat apt pentru căsătorie din Maiden Hill este Thomas Jones şi sunt aproape sigură că îşi lasă porcii să intre în casă peste noapte.

— Asta ai inventat-o acum, spuse Lucy destul de neclar, mestecând între timp. Înghiţi. Şi tu cu cine anume intenţionezi să te măriţi?

— Domnul Benning.

Era bine că înghiţise deja bucata de rahat, fiindcă altfel s-ar fi înecat cu ea. Lucy lăsă să-i scape un hohot de râs cât se poate de nedemn de o lady, înainte de a-şi privi prietena şi a-şi da seama că vorbea serios.

— Tu eşti cea care e nebună, gâfâi ea. Ar putea cu uşurinţă să-ţi fie tată. A îngropat trei soţii. Domnul Benning este *bunic,* are nepoţi.

— Da. Şi mai are şi… Patricia numără pe degete în timp ce vorbea. Un conac superb, două trăsuri, şase cai, două menajere la etaj şi trei la parter şi nouăzeci de acri arabili, din care cea mai mare parte sunt daţi în arendă.

Îşi coborî mâinile şi îşi turnă încă o ceaşcă de ceai în tăcere.

Lucy rămase cu gura căscată.

Patricia se lăsă pe spate pe canapea şi ridică din sprâncene ca şi cum ar fi discutat despre stiluri de bonete.

— Ei bine?

— Chiar mă înspăimânţi uneori.

— Serios? întrebă Patricia, părând încântată.

— Serios.

Lucy se întinse după încă o bucată de rahat. Cealaltă femeie o lovi uşor peste mână.

— Nu ai să mai încapi în rochia de mireasă dacă te tot îndopi cu astea.

— O, Patricia. Lucy se cufundă între pernele frumos decorate. Nu am să mă mărit, nici cu Eustace, nici cu altcineva. Am să ajung o fată bătrână excentrică şi am să mă ocup de toţi copiii pe care îi veţi avea tu şi domnul Benning în conacul lui minunat cu trei menajere la parter.

— Şi două la etaj.

— Şi două la etaj, consimţi ea.

Ar fi putut chiar de acum să înceapă să poarte o bonetă de fată bătrână.

— E din cauza acelui viconte, nu-i aşa? Patricia luă o bucată din rahatul interzis şi muşcă distrată din el. Am ştiut eu că va provoca probleme încă din clipa în care am văzut că te privea aşa cum priveşte pisica mea păsările de la fereastră. E un prădător.

— Un şarpe, spuse ea încet, amintindu-şi cum îi zâmbea Simon, doar din priviri, pe deasupra paharului.

— Poftim?

— Sau o năpârcă, dacă preferi.

— Ce tot bălmăjeşti acolo?

— Lord Iddesleigh. Lucy mai luă o bucată de rahat. Nu avea să se mai mărite oricum, aşa că nu mai conta dacă mai încăpea sau nu în vreuna dintre rochiile ei. Îmi amintea de un uriaş şarpe argintiu. Puţin strălucitor şi cam periculos. Cred că de vină sunt ochii lui. Chiar şi tatăl meu a observat acest lucru, deşi el s-a exprimat într-o manieră mai puţin măgulitoare.

Pentru Lord Iddesleigh, desigur.

Dădu din cap şi mâncă bucata de rahat lipicios.

Patricia o studie.

— Interesant. Bizar, nu încape îndoială, dar oricum interesant.

— Sunt de acord. Lucy îşi înclină capul într-o parte. Şi nu e nevoie să îmi spui că nu se mai întoarce, fiindcă am purtat deja această discuţie cu Eustace.

— Nu se poate.

Patricia închise ochii.

— Mă tem că da. Eustace a fost cel care l-a pomenit.

— De ce nu ai schimbat subiectul?

— Fiindcă Eustace merita să ştie. Lucy oftă. Merită pe cineva care să îl poată iubi, iar eu pur şi simplu nu pot.

Fu cuprinsă de o uşoară senzaţie de greaţă. Poate că acea ultimă bucăţică de rahat nu fusese o idee bună. Sau poate că începuse în sfârşit să înţeleagă că avea să-şi petreacă tot restul vieţii fără să-l mai vadă pe Simon vreodată.

— Ei bine. Patricia îşi puse jos ceaşca de ceai şi scutură o firimitură invizibilă de pe fustă. Poate că Eustace merită iubire, dar la fel şi tu, draga mea. La fel şi tu.

*

Simon se opri pe treptele de la intrarea în iad şi cercetă mulţimea de cheflii.

Terenul de Joacă al Diavolului era cea mai nouă sală de pariuri la modă în Londra, deschisă doar de două săptămâni. Candelabrele scânteiau, vopseaua de pe coloanele dorice de-abia se uscase, iar podeaua de marmură încă îşi mai păstra luciul. Peste doar un an,

candelabrele aveau să fie înnegrite de fum şi praf, coloanele aveau să fie mânjite cu urmele a mii de umeri slinoşi, iar podeaua avea să devină mată sub jegul acumulat. Dar în noaptea aceea, *în noaptea aceea,* fetele erau vesele şi frumoase, iar gentlemenii strânşi în jurul meselor de joc aveau expresii aproape identice de încântare. Din când în când, câte un chiuit de triumf sau un râs prea zgomotos, aproape maniacal, se ridica peste zarva generală provocată de zecile de voci care vorbeau deodată. Aerul era îmbâcsit de miros de sudoare, ceară de lumânare arsă, parfum greu şi duhoarea produsă de bărbaţi atunci când erau pe punctul fie de a câştiga o avere, fie de a-şi pune pistolul la tâmplă înainte ca noaptea să se încheie.

Tocmai se făcuse ora unsprezece şi, undeva în acea aglomerare de oameni, se ascundea şi prada lui. Simon coborî vioi treptele ce duceau în sala principală. Un lacheu în trecere îi oferi o tavă cu vin îndoit cu apă. Băutura era gratuită. Cu cât un bărbat bea mai mult, cu atât era mai dispus să parieze şi să continue să o facă odată ce începea. Simon clătină din cap, iar lacheul îi întoarse spatele.

În colţul îndepărtat din dreapta, un gentleman cu părul auriu era aplecat peste masă, cu spatele spre restul încăperii. Simon lungi gâtul să vadă mai bine, dar o bucată de mătase galbenă îi blocă vederea. O siluetă feminină şi moale se lovi de cotul lui.

— Pardonne-moi.

Accentul franţuzesc al demimondenei era foarte bun. Aproape părea real.

Simon coborî privirea.

Avea obraji rotunzi trandafirii, pielea proaspătă şi ochi albaştri care promiteau lucruri despre care nu ar fi trebuit să ştie nimic. În păr purta o pană verde şi

zâmbea cochet.

— Îţi voi servi nişte şampanie ca să mă ierţi, bine?

Nu putea avea mai mult de şaisprezece ani şi arăta ca şi cum locul ei ar fi fost la o fermă în Yorkshire, mulgând vacile.

— Nu, mulţumesc, murmură el.

Expresia ei îi trădă dezamăgirea, însă fusese învăţată să arate ceea ce bărbaţii doreau să vadă. Simon se îndepărtă înainte ca ea să apuce să răspundă şi aruncă din nou o privire în colţ. Bărbatul cu părul auriu dispăruse.

Fu cuprins de oboseală.

Era o adevărată ironie: de-abia trecuse de ora unsprezece şi şi-ar fi dorit să fie în pat, singur, dormind. Când se transformase oare într-un bărbat bătrân, pe care îl durea umărul dacă stătea treaz până târziu? Cu zece ani în urmă, noaptea abia ar fi început pentru el. Ar fi acceptat oferta micii târfe şi nici măcar nu i-ar fi remarcat vârsta. Şi-ar fi jucat la mesele de pariuri jumătate din rentă, fără să clipească. Desigur, cu zece ani în urmă era un tânăr de douăzeci de ani, instalat în sfârşit pe propriile picioare şi al naibii de mult mai apropiat ca vârstă de acea fată decât era acum. Cu zece ani în urmă nu fusese destul de înţelept să îi fie frică. Cu zece ani în urmă nu simţise teama sau singurătatea. Cu zece ani în urmă, fusese nemuritor.

Un cap poleit în stânga. Se întoarse, şi Simon văzu o faţă bătrână şi sfrijită, având pe cap o perucă. Simon îşi croi încet drum prin mulţime, îndreptându-se spre camera din spate. Acolo se adunau pariorii cu adevărat nesocotiţi.

De Raaf şi Pye păreau să creadă că nu cunoştea teama, că încă mai gândea şi se purta ca acel băietan crud din urmă cu zece ani. Dar lucrurile stăteau exact

invers, de fapt. Teama era tot mai intensă cu fiecare duel, conştiinţa faptului că putea să moară – probabil chiar avea să moară –, tot mai acută. Şi, într-un fel, teama îl împingea înainte. Ce fel de bărbat ar fi fost dacă s-ar fi lăsat îngenuncheat de ea şi i-ar fi lăsat în viaţă pe ucigaşii fratelui său? Nu, de fiecare dată când simţea degetele ei de gheaţă alergându-i pe spate, de fiecare dată când îi auzea cântecul de sirenă, „Renunţă, pur şi simplu lasă lucrurile aşa cum sunt”, hotărârea lui devenea tot mai puternică.

„Uite-l.”

Bărbatul cu părul auriu trecu de uşile îmbrăcate în catifea neagră. Purta o ţinută din satin purpuriu. Simon îşi alese cursul, convins acum că îi dăduse de urmă.

— Mă gândeam eu că am să te găsesc aici, spuse Christian din spatele lui.

Se răsuci pe călcâie, cu inima bătându-i gata să-i sară din piept. Era *înfiorător* să fii prins atât de urât pe picior greşit. Bărbatul mai tânăr ar fi putut să-i înfigă un pumnal între coaste şi nici măcar nu şi-ar fi dat seama înainte să moară. O altă problemă legată de îmbătrânire – reflexele încetinite.

— Cum?

— Poftim?

Celălalt bărbat clipi, fluturându-şi genele roşcate în vârf.

Simon trase aer în piept pentru a-şi controla vocea. Nu avea niciun rost să îşi descarce nervii pe Christian.

— De unde ai ştiut că voi fi aici?

— Ah. Ei bine, am trecut pe la tine pe-acasă, l-am întrebat pe Henry, şi gata.

Christian îşi deschise larg braţele, ca un bufon făcând un truc.

— Înţeleg. Simon ştia că avea un ton iritat. Christian îşi făcuse un obicei din a apărea pe neaşteptate, oarecum ca o bubuitură din senin. Inspiră adânc. De fapt, acum că se gândea mai bine, îşi dădu seama că nu era tocmai rău să fie însoţit de bărbatul mai tânăr. Cel puţin îl făcea să se gândească mai puţin. Şi era destul de plăcut să se ştie idolul cuiva.

— Ai observat-o pe fata aia? întrebă Christian. Cea cu pana verde?

— E prea tânără.

— Poate pentru tine. Simon îl privi posomorât.

— Vii cu mine sau nu?

— Sigur, sigur, bătrâne.

Christian zâmbi vag, probabil întrebându-se dacă fusese o idee bună să vină în căutarea lui Simon.

— Nu-mi spune aşa, îi aruncă Simon, pornind spre uşile de catifea neagră.

— Scuze, murmură Christian din spatele lui. Unde mergem?

— La vânătoare.

Ajunseseră la uşi acum, iar Simon încetini pentru a-şi lăsa ochii să se obişnuiască în încăperea cu lumină scăzută. Aici nu se aflau decât trei mese. La fiecare masă erau aşezaţi câte patru jucători. Nimeni nu ridică privirea pentru a se uita la nou-sosiţi. Bărbatul cu părul auriu era aşezat la cea mai îndepărtată dintre mese, cu spatele spre uşă.

Simon se opri şi trase aer în piept. Avea impresia că plămânii lui nu se puteau dilata suficient în piept pentru a trage aerul. Pe spate şi sub braţe îi apărură broboane de sudoare lipicioasă. Brusc, se gândi la Lucy, la sânii ei albi şi ochii ei serioşi de chihlimbar. Ce neghiob fusese să o părăsească.

— Ar fi trebuit cel puţin s-o sărut, murmură el. Christian avea auzul fin.

— Pe fata cu pana verde? Credeam că era prea mică.

— Nu pe ea. Nu contează.

Simon îl studie pe bărbatul cu părul auriu. Nu îşi dădea seama exact din acel unghi…

— Pe cine cauţi? îl întrebă Christian, având cel puţin bunul-simţ să vorbească în şoaptă.

— Quincy James, murmură Simon, pornind înainte.

— De ce?

— Ca să-l provoc la duel.

Simţi privirea lui Christian aţintită asupra lui.

— De ce? Ce ţi-a făcut?

— Nu ştii?

Simon întoarse capul pentru a întâlni privirea limpede a însoţitorului său.

Ochii lui căprui păreau sincer nedumeriţi. Simon îşi punea oricum întrebări în privinţa lui, uneori. Christian îl întâlnise într-un moment crucial al vieţii lui Simon. Bărbatul mai tânăr devenise un prieten destul de apropiat, într-un interval scurt de timp, şi nu părea să aibă nimic mai bun de făcut decât să se ţină după Simon peste tot. Dar poate că Simon era exagerat de temător şi vedea duşmani în orice colţ întunecos.

Ajunseră la masa de la capăt şi Simon se opri în spatele bărbatului cu părul auriu. Teama îl cuprinsese pe deplin acum, sorbindu-i răsuflarea cu buze de gheaţă, lipindu-se cu sânii ei reci de pieptul lui. Dacă supravieţuia duelului din zorii zilei următoare, avea să se întoarcă după Lucy. Ce rost avea să faci pe cavalerul galant dacă apoi mureai la răsăritul soarelui, fără să fi gustat din buzele fecioarei? Ştia acum că nu mai era în stare să facă acest lucru singur. Simţea o nevoie existenţială de ea, să îi reafirme şi să îi menţină umanitatea chiar şi în clipele în care el făcea apel la

cea mai animalică parte din el. Avea nevoie de Lucy să îl împiedice să-şi piardă minţile.

Simon îşi întipări un zâmbet pe faţă şi îl bătu pe bărbat pe umăr. Lângă el, Christian inspiră şuierat.

Bărbatul întoarse capul. Simon se zgâi la el pentru o clipă, cu o expresie stupidă, până când mintea lui înţelese ceea ce ochii îi spuseseră deja. Apoi îi întoarse spatele. Bărbatul era un necunoscut.

*

Lucy îşi înclină capul într-o parte şi studie desenul la care începuse să lucreze în carneţelul ei de schiţe. Nasul era doar o idee greşit.

— Nu te mişca.

Nu avu nevoie să ridice privirea ca să îşi dea seama că Hedge, subiectul ei, iar încerca să se strecoare din cameră.

Hedge ura să pozeze pentru ea.

— Ooo. Am multe de făcut, domnişoară Lucy.

— Cum ar fi?

Aşa, acum era mai bine. Hedge chiar avea un nas absolut extraordinar.

Se aflau în salonul din spatele casei. Aici avea cea mai bună lumină după-amiaza, care se revărsa fără piedici în cameră prin ferestrele cu cercevele. Hedge era cocoţat pe un scaun fără spătar în faţa şemineului. Era îmbrăcat în haina lui mototolită obişnuită şi pantalonii de rigoare, la care se adăuga doar un fular purpuriu cu pete ciudate. Lucy nu-şi putea imagina de unde făcuse rost de el. Tatăl ei ar fi preferat să moară mai degrabă decât să poarte aşa ceva.

— Trebuie s-o hrănesc şi s-o ţesal pe bătrâna Kate, gemu servitorul.

— A făcut-o tata azi-dimineaţă.

— Ei bine, atunci ar trebui să-i curăţ grajdul de gunoi. Lucy clătină din cap.

— Doamna Brodie l-a plătit pe unul dintre băieţii familiei Jones să cureţe grajdul lui Katie chiar ieri. S-a săturat să tot aştepte după tine să o faci.

— Ce obrăznicie! Hedge afişă o expresie indignată, ca şi cum nu ar fi neglijat grajdul zile la rând. Ştia că aveam de gând să o fac astăzi.

— Hmm. Lucy îi schiţă cu grijă părul. Asta ai spus şi săptămâna trecută. Doamna Brodie spune că îi ajunge mirosul de la grajd până la uşa din spate.

— Asta e doar fiindcă are ditamai trompa.

— Oamenii care locuiesc în case de sticlă nu ar trebui să dea cu pietre, spuse Lucy, schimbându-şi creionul.

Hedge îşi încreţi sprânceana.

— Ce vrei să spui prin case de sticlă? Eu mă referam la nasul ei. Lucy oftă.

— Nu contează.

— Hm.

Se lăsă o tăcere bine-venită timp de o clipă, până când Hedge se replie. Începu să îi deseneze braţul drept. Casa era tăcută azi, cu tatăl ei plecat şi doamna Brodie ocupată la bucătărie, făcând pâine. Desigur, acum că Simon plecase, casa i se părea întotdeauna tăcută. Era aproape lipsită de viaţă. El adusese un suflu de entuziasm şi un gen de companie despre care nici măcar nu ştiuse că îi lipseau până nu plecase el. Acum camerele i se păreau goale când trecea prin ele. Se surprindea rătăcind fără linişte dintr-o cameră în alta, ca şi cum ar fi căutat inconştient ceva.

Sau pe cineva.

— Cum rămâne cu scrisoarea către domnişorul David, atunci? Hedge îi întrerupse gândurile. Căpitanul

mi-a cerut să o trimit.

Se ridică în picioare.

— Stai jos. A trimis-o tata în drum spre doctorul Fremont.

— Ooo.

Cineva bătu la uşa de la intrare. Hedge tresări.

Lucy ridică ochii de pe schiţă pentru a-l ţintui cu privirea înainte să apuce să se mişte. Servitorul se prăbuşi fără vlagă. Lucy îi termină braţul drept şi începu să lucreze la stângul. Auziră paşii grăbiţi ai doamnei Brodie. Un murmur de voci, apoi paşii se apropiară. „Ce pacoste.” Aproape terminase şi ea schiţa.

Chelăreasa deschise uşa cu un aer fâstâcit.

— O, domnişoară, n-ai să ghiceşti niciodată cine a venit… Simon intră pe lângă doamna Brodie. Lucy îşi scăpă creionul. Simon îl ridică şi i-l întinse, cu o expresie de ezitare în ochi.

— Putem să vorbim?

Nu avea pălărie, haina îi era şifonată şi cizmele pline de noroi, ca şi cum ar fi venit călare. Renunţase la perucă, iar părul îi era o idee mai lung. Sub ochi avea cercuri întunecate, iar liniile din jurul gurii i se adânciseră. Cu ce se ocupase la Londra de ajunsese să pară atât de obosit din nou? Luă creionul, sperând că nu avea să observe cât de tare îi tremura mâna.

— Desigur.

— Între patru ochi? Hedge sări de pe scaun.

— Bun, deci, eu plec. Ţâşni pe uşă.

Doamna Brodie o privi pe Lucy întrebător înainte de a-l urma pe servitor. Închise uşa în urma ei. Brusc, Lucy se trezi singură cu vicontele. Îşi împreună mâinile în poală şi îl privi. Simon se apropie de fereastră şi privi afară ca şi cum nu ar fi văzut deloc grădina.

— Am avut… afaceri de rezolvat săptămâna

trecută la Londra. Ceva important. Ceva ce îmi bântuie gândurile de multă vreme deja. Dar nu am fost în stare să mă concentrez, să mă ocup de ceea ce trebuia făcut. Mă gândeam în permanenţă la tine. Aşa că am venit aici, deşi mi-am jurat că nu am să te mai deranjez niciodată.

Îi aruncă peste umăr o privire în care văzu frustrare, nedumerire şi ceva ce nu îndrăzni să interpreteze. Dar îi făcu inima – care deja se chinuia să bată – să se oprească de tot pentru câteva clipe. Inspiră adânc pentru a-şi calma vocea.

— Vrei să iei loc?

El ezită, ca şi cum s-ar fi gândit.

— Mulţumesc.

Se aşeză în faţa ei, îşi trecu o mână prin păr şi, dintr-odată, se ridică din nou în picioare.

— Ar trebui să plec, să ies pur şi simplu pe uşă şi să nu mă opresc din mers până nu am pus o sută cincizeci de kilometri între noi, sau poate un întreg ocean de apă. Deşi nu ştiu nici dacă asta ar fi de-ajuns. Mi-am promis că am să te las în pace. Râse fără umor. Şi totuşi, iată-mă din nou la picioarele tale, făcându-mă de râs în faţa ta.

— Mă bucur să te văd, şopti ea.

Se simţea ca într-un vis. Nu crezuse că avea să-l mai vadă vreodată, iar acum el se plimba agitat în faţa ei, în propria cameră de zi. Nu îndrăznea să se întrebe de ce venise.

Simon se răsuci pe călcâie şi se opri brusc.

— Chiar te bucuri? Sincer?

Ce anume o întreba? Nu ştia, dar dădu oricum din cap.

— Nu sunt potrivit pentru tine. Tu eşti prea pură; vezi prea mult. Am să te rănesc, în cele din urmă, dacă nu… Clătină din cap. Tu trebuie să fii cu cineva simplu

şi bun, iar eu nu sunt niciuna, nici alta. De ce nu te-ai căsătorit cu vicarul?

O privea încruntat, iar întrebarea lui suna a acuzaţie.

Lucy clătină din cap neputincioasă.

— Refuzi să vorbeşti, refuzi să-mi spui, zise el răguşit. Mă tachinezi? Mă tachinezi uneori în visele mele, înger dulce, când nu visez că… Se prăbuşi în genunchi în faţa ei. Nu mă cunoşti, nu ştii ce sunt. Salvează-te. Alungă-mă din casa ta. Acum. Cât încă mai poţi, căci mi-am pierdut hotărârea, voinţa, chiar şi onoarea – aşa puţină cătă îmi mai rămăsese. Nu mă pot lipsi de prezenţa ta.

O avertiza, iar ea ştia acest lucru, dar nu îi putea cere să plece.

— Nu am să te alung. Nu-mi poţi cere asta.

Mâinile lui erau aşezate pe braţele canapelei ei mici. O înconjurau, fără a o atinge. Îşi plecă fruntea până când ea nu mai văzu decât creştetul acoperit de păr blond palid şi scurt.

— Sunt viconte, ştii asta. Familia Iddesleigh e una cu vechime, dar nu am reuşit să punem mâna pe un titlu decât cu vreo cinci generaţii în urmă. Mă tem că avem tendinţa să alegem tabăra greşită în războaiele între regi. Am trei case. Una în oraş, la Londra, una în Bath şi moşia din Northumberland, cea despre care ţi-am spus când m-am trezit în acea primă zi. Spuneam că e neîngrijită, şi aşa şi e, dar e în acelaşi timp frumoasă într-un mod sălbatic şi, desigur, pământul e profitabil, dar nu vom fi nevoiţi să mergem niciodată acolo dacă nu vei dori. Am un intendent şi numeroşi servitori.

Ochii lui Lucy erau înceţoşaţi de lacrimi. Îşi înăbuşi un hohot de plâns. Vorbea ca şi cum ar fi.

— Şi avem şi câteva mine, de cupru sau cositor,

continuă el, cu privirea aţintită în poala ei. Oare îi era teamă să o privească în ochi? Nu ştiu niciodată exact ce anume, şi nici nu contează cu adevărat, fiindcă am un om care se ocupă de asta, dar ştiu că aduc un profit destul de bun. Am trei trăsuri, dar una i-a aparţinut bunicului meu şi începe să devină cam mucegăită. Pot să pun să se facă una nouă, dacă vei dori una, doar.

Lucy îl prinse de bărbie cu mâinile tremurătoare şi îi ridică faţa ca să îi poată vedea ochii gri-deschis, plini de îngrijorare, de singurătate. Îşi puse un deget peste buzele lui pentru a opri şuvoiul de cuvinte şi încercă să zâmbească printre lacrimile ce îi şiroiau pe obraji.

— Taci. Da. Da, am să mă mărit cu tine.

Îi simţi pulsul bătând sub degetele ei, cald şi viu, şi părând să-şi găsească ecou în fâlfâitul nebunesc al propriei inimi. Nu simţise niciodată o asemenea bucurie şi, brusc, un gând pătimaş îi trecu prin minte: „Fă-l să dureze, te rog, Dumnezeule. Nu mă lăsa să uit niciodată acest moment”.

Dar el îi căută ochii, nici triumfător, nici fericit, doar aşteptând.

— Eşti sigură?

Buzele lui îi mângâiară degetele cu fiecare cuvânt.

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Simon închise ochii, ca şi cum ar fi fost teribil de uşurat.

— Slavă Domnului.

Lucy se aplecă şi îl sărută uşor pe obraz. Dar când dădu să se retragă, Simon îşi mişcă puţin capul. Gura lui se lipi de a ei. O sărută. Mângâind-o blând pe buze, tachinând-o, ispitind-o, până când, în cele din urmă, se deschise pentru el. Gemu şi îşi petrecu limba

pe interiorul buzei ei de jos. Ea îşi împinse limba spre el în acelaşi moment şi şi-o împleti cu a lui. Nu ştia dacă făcea ceea ce trebuia. Nu mai fusese niciodată sărutată astfel, dar inima îi bătea asurzitor în urechi şi nu-şi putea stăpâni tremurul braţelor şi al picioarelor. Simon îi prinse capul în mâini şi i-l ţinu, înclinându-şi faţa peste a ei pentru a face şi mai adâncă întâlnirea gurilor lor. Nu semăna deloc cu sărutul cavaleresc al lui Eustace. Era mai misterios – lacom şi aproape înspăimântător. Avea impresia că era pe punctul de a se prăbuşi. Sau de a se descompune în atât de multe bucăţele, încât nu avea să mai reuşească vreodată să le asambleze la loc. Simon îi prinse buza de jos între dinţi şi trase uşor. Ceea ce ar fi trebuit să fie durere, sau cel puţin disconfort, se dovedi a fi o plăcere ce o pătrunse până în miezul fiinţei ei. Gemu şi veni spre el.

Zdrang!

Lucy se dădu înapoi cu o smucitură. Simon privi peste umăr, cu chipul încordat şi o peliculă de sudoare pe sprânceană.

— Vai de mine! exclamă doamna Brodie. O tavă cu porţelanuri răsturnate, de pe care se revărsau fursecuri, şi o baltă de ceai se întindeau la picioarele ei. Dar ce va spune căpitanul?

„Asta e o întrebare bună”, reflectă Lucy.

Capitolul 9

— Nu vreau să fiu indiscretă, domnişoară Craddock-Hayes, spuse Rosalind Iddesleigh, aproape trei săptămâni mai târziu. Dar m-am tot întrebat cum ai ajuns să-l cunoşti pe cumnatul meu?

Lucy îşi încreţi nasul.

— Te rog, spune-mi Lucy.

Cealaltă femeie zâmbi aproape cu timiditate.

— Ce amabil din partea ta. Iar tu, desigur, trebuie să-mi spui Rosalind.

Lucy îi zâmbi şi încercă să-şi dea seama dacă pe Simon l-ar fi deranjat dacă i-ar fi spus acestei femei delicate că îl găsise gol-puşcă şi pe jumătate mort într-un şanţ. Se aflau în trăsura elegantă a lui Rosalind, iar Lucy aflase că Simon avea într-adevăr o nepoată. Theodora se afla şi ea în trăsura care străbătea uruind străzile Londrei.

Cumnata lui Simon, văduva fratelui lui mai mare, Ethan, arăta ca şi cum locul ei ar fi fost într-un turn de piatră, aşteptând un cavaler viteaz care s-o salveze. Părul blond şi drept, strălucitor, îi era prins în creştet într-un coc simplu. Faţa îi era îngustă, albă ca alabastrul, cu ochi mari, albastru-deschis. Dacă nu ar fi avut dovada chiar sub ochii ei, Lucy nu ar fi crezut niciodată că era suficient de în vârstă cât să aibă un copil de opt ani.

Lucy îşi petrecuse ultima săptămână în casa viitoarei ei cumnate, pregătindu-se pentru nunta cu Simon. Tatăl ei nu fusese încântat de alegerea ei, dar după ce bombănise şi tunase puţin, le dăduse binecuvântarea lui, cu jumătate de gură. De când se afla la Londra, Lucy vizitase o varietate năucitoare de magazine alături de Rosalind. Simon insistase ca Lucy să îşi facă un trusou complet nou. Deşi era, fireşte, încântată să aibă atâtea haine frumoase, Lucy era în acelaşi timp îngrijorată că nu avea să fie o vicontesă pe măsură pentru Simon. Era o fată de la ţară şi, chiar îmbrăcată în dantele şi mătăsuri brodate, rămânea totuşi o femeie simplă.

— Eu şi Simon ne-am întâlnit pe un drum din apropiere de casa mea din Kent, se eschivă Lucy.

Suferise un accident, iar eu l-am dus acasă să se refacă.

— Ce romantic, murmură Rosalind.

— Şi unchiul Suspin era beat? vru să ştie fetiţa de lângă ea.

Avea părul cu o nuanţă mai întunecat decât cel al mamei ei, mai auriu, şi cârlionţat. Lucy îşi aminti cum descrisese Simon şuviţele cârlionţate ale fratelui său. Era evident că Theodora semăna cu tatăl ei, deşi ochii albaştri şi mari îi moştenise de la mama ei.

— Theodora, te rog. Rosalind îşi împreună sprâncene, formând două cute perfecte pe fruntea ei în rest netedă. Am mai discutat despre folosirea unui limbaj cuviincios. Ce va crede domnişoara Craddock-Hayes despre tine?

Copila se lăsă moale pe banchetă.

— A spus că putem să-i spunem Lucy.

— Nu, draga mea. Mi-a dat mie permisiunea să îi spun pe numele de botez. Nu s-ar cuveni ca şi un copil să o facă. Rosalind îi aruncă o privire scurtă lui Lucy. Îmi pare foarte rău.

— Eventual, având în vedere că voi fi în curând mătuşa ei, Theodora ar putea să-mi spună mătuşa Lucy?

Îi zâmbi fetei, încercând să nu o supere pe viitoarea ei cumnată, dar simţind o oarecare simpatie şi faţă de fiica ei.

Rosalind îşi muşcă uşor colţul gurii.

— Eşti sigură?

— Da.

Theodora se foi veselă pe banchetă.

— Iar tu poţi să-mi spui Buzunărel, fiindcă aşa îmi spune unchiul Suspin. Eu îi spun unchiul Suspin fiindcă toate femeile suspină după el.

— Theodora!

— Aşa spune doica mea, se apără fetiţa.

— E greu să împiedici servitorii să bârfească, spuse Rosalind. Şi pe copii să repete ceea ce aud.

Lucy zâmbi.

— Şi ţie de ce îţi spune Buzunărel unchiul Suspin? Fiindcă încapi într-unul?

— Da. Rânji şi, brusc, semănă cu unchiul ei. Îi aruncă o scurtă privire mamei ei. Şi fiindcă mă uit în buzunarele lui când vine în vizită.

— O răsfaţă groaznic de mult, oftă Rosalind.

— Uneori are dulciuri în buzunare, şi mi le dă mie, îi mărturisi copila. Şi odată avea nişte soldaţi minunaţi de tinichea şi mama a spus că fetiţelor nu le plac soldaţii, iar atunci unchiul Suspin a spus ce bine că sunt un buzunărel şi nu o fetiţă. Inspiră şi îi aruncă din nou o privire mamei ei. Dar glumea, fiindcă ştie că de fapt sunt o fetiţă.

— Înţeleg. Lucy zâmbi. Probabil astfel de lucruri sunt cele care fac femeile să suspine după el.

— Da. Buzunărel se foi din nou. Mama ei îşi aşeză o mână peste picioruşul ei, potolind-o. Tu ai suspinat după unchiul Suspin?

— Theodora!

— Ce-i, mami?

— Am ajuns, interveni Lucy.

Trăsura se oprise în mijlocul unei alei aglomerate, nereuşind să ajungă pe marginea străzii din cauza aglomeraţiei de trăsuri, căruţe, negustori ambulanţi, bărbaţi călare şi pietoni. Prima dată când Lucy fusese martoră la o astfel de scenă, i se tăiase răsuflarea. Atât de mulţi oameni! Cu toţii strigând, alergând, *trăind.* Căruţaşii ocărându-i zgomotos pe pietonii care le stăteau în cale, vânzătorii ambulanţi anunţându-şi mărfurile, lacheii în livrea deschizând drumul pentru trăsurile scumpe, ştrengari fugind în stradă, mai-mai

să cadă sub copitele cailor. Nu ştia cum să examineze toate acestea deodată; simţurile îi erau copleşite. Acum, aproape o săptămână mai târziu, se mai obişnuise puţin cu oraşul, dar chiar şi aşa, agitaţia constantă i se părea, de fiecare dată, înviorătoare pentru ochii şi urechile ei. Poate că aşa avea să fie întotdeauna. Era oare posibil să găsească cineva Londra plictisitoare vreodată?

Unul dintre lachei deschise portiera şi desfăcu treptele înainte de a le ajuta pe doamne să coboare. Lucy îşi ridică mult fustele deasupra pământului cât îşi croiră drum până la magazin. Un lacheu tânăr şi puternic mergea în faţa lor, atât pentru a le apăra, cât şi pentru a le căra pachetele. Trăsura porni în urma lor. Vizitiul avea să fie nevoit să găsească un loc în care să oprească undeva mai departe, sau să facă o tură completă şi să se întoarcă.

— Acesta e un magazin de modă drăguţ, spuse Rosalind când intrară. Cred că îţi vor plăcea podoabele pe care le au aici.

Lucy clipi, studiind rafturile de la podea până la tavan pline cu dantele multicolore, panglici împletite, pălării şi podoabe. Încercă să nu arate cât de copleşită se simţea. Era o diferenţă uriaşă între acesta şi singurul magazin din Maiden Hill, care nu avea decât un singur raft cu podoabe. După ce trăise toată viaţa cu o mână de rochii cenuşii, varietatea de culori aproape o făcea să o doară ochii.

— Îmi iei asta, mami?

Buzunărel ridică un sul de panglică împletită aurită şi începu să o înfăşoare în jurul ei.

— Nu, dragă, deşi poate că i s-ar potrivi mătuşii Lucy?

Lucy îşi muşcă buza. Chiar nu se putea imagina în auriu.

— Poate dantela aceea, spuse ea, arătând cu degetul.

Rosalind îngustă ochii în faţa superbei dantele belgiene.

— Da, cred că da. Se va potrivi bine cu acea rochie franţuzească cu imprimeu de trandafiri pe care am comandat-o azi-dimineaţă.

Treizeci de minute mai târziu, Lucy ieşi din magazin, bucuroasă că o avea pe Rosalind drept ghid. Chiar dacă părea delicată, cealaltă femeie se pricepea la modă şi se târguia ca o gospodină cu experienţă. Găsiră trăsura aşteptându-le pe stradă, un căruţaş furios strigând la vizitiu fiindcă nu putea trece mai departe din cauza lui. Doamnele se grăbiră să urce în trăsură.

— Vai! Rosalind îşi tamponă faţa cu o batistă de dantelă. Îşi privi fetiţa, care zăcea pe banchetă, extenuată, aşa cum era normal pentru un copil. Poate ar trebui să ne întoarcem acasă să servim nişte ceai şi câteva gustări.

— Da, spuse Buzunărel, aprobând-o din tot sufletul.

Se ghemui pe banchetă şi adormi în scurt timp, în ciuda smuciturilor trăsurii şi a zgomotului de afară. Lucy zâmbi. Copila era probabil obişnuită cu oraşul şi cu viaţa sa.

— Nu eşti aşa cum mi-am imaginat atunci când Simon ne-a anunţat că se va căsători, spuse Rosalind încet.

Lucy ridică din sprâncene întrebătoare. Rosalind îşi muşcă buza de jos.

— Nu vreau să te insult.

— Nu mă simt insultată.

— Doar că Simon a căutat dintotdeauna compania unui anumit tip de femei. Rosalind îşi încreţi

nasul. Nu întotdeauna respectabile, dar de regulă foarte sofisticate.

— Iar eu sunt de la ţară, spuse Lucy cu tristeţe.

— Da. Rosalind zâmbi. Am fost surprinsă, dar în mod plăcut, de alegerea lui.

— Mulţumesc.

Trăsura se opri. Părea să se fi produs un blocaj pe drum. De afară răsunară strigăte furioase de bărbaţi.

— Uneori am impresia că ar fi mai uşor să mergem pe jos, murmură Rosalind.

— Cu siguranţă ar fi mai rapid, spuse Lucy, zâmbindu-i.

Rămaseră aşezate, ascultând agitaţia. Buzunărel sforăia uşor, netulburată.

— De fapt. Cealaltă femeie ezită. Nu ar trebui să-ţi spun asta, dar când i-am întâlnit pentru prima dată – pe Ethan şi Simon –, Simon a fost cel care m-a atras la început.

— Chiar aşa?

Lucy îşi păstră trăsăturile inexpresive. Ce încerca să-i spună Rosalind?

— Da. Avea o parte întunecată în el, chiar şi înainte de moartea lui Ethan, pe care cred că majoritatea femeilor o găsesc de-a dreptul fascinantă. Şi felul în care vorbeşte, cât e de spiritual. Poate fi foarte captivant uneori. Eram vrăjită, deşi Ethan era cel mai chipeş dintre cei doi fraţi.

— Ce s-a întâmplat?

Oare Simon fusese la fel de vrăjit de această femeie delicată? Lucy simţi un junghi de gelozie.

Rosalind îşi îndreptă privirea pe fereastră.

— M-a speriat.

Lucy îşi ţinu respiraţia.

— Cum?

— Într-o noapte, la un bal, am dat peste el într-o cameră din dos. Era o cameră de lucru sau o cameră de zi, micuţă şi decorată simplu, cu excepţia unei oglinzi sofisticate pe un perete. Era singur cuc şi stătea acolo, zgâindu-se pur şi simplu.

— La ce anume?

— La el însuşi. Rosalind se întoarse spre ea. În oglindă. Doar. Privindu-şi reflexia. Dar nu îşi studia peruca sau hainele aşa cum ar fi făcut, poate, un alt bărbat. Se privea în propriii ochi.

Lucy se încruntă.

— Asta e ciudat.

Cealaltă femeie dădu din cap.

— Şi mi-am dat seama atunci. Nu era fericit. Aerul lui întunecat nu e o mască; e real. Există o forţă care îl mână pe Simon din interior şi nu ştiu dacă îi va da drumul din ghearele ei vreodată. Eu cu siguranţă nu am putut să îl ajut.

Un val de nelinişte o cuprinse pe Lucy.

— Aşa că te-ai măritat cu Ethan.

— Da. Şi nu am regretat niciodată. A fost un soţ minunat, blând şi bun la suflet. Îşi privi fiica adormită. Şi mi-a oferit-o pe Theodora.

— De ce mi-ai spus asta? întrebă Lucy încet.

În ciuda cuvintelor calme, simţea mânia crescând în ea. Rosalind nu avea niciun drept să o facă să-şi pună sub semnul întrebării decizia.

— Nu ca să te sperii, o asigură Rosalind. Doar că aveam impresia că numai o femeie puternică ar putea să se mărite cu Simon, iar acesta este un lucru de admirat.

Fu rândul lui Lucy să îşi îndrepte privirea pe fereastră. Trăsura pornise, în sfârşit, din loc. În curând aveau să ajungă înapoi la casa din oraş, unde aveau să li se servească diverse mâncăruri exotice la prânz. Îi

era foarte foame, dar mintea lui Lucy se întoarse la ultimele cuvinte ale lui

Rosalind: „o femeie puternică”. Îşi petrecuse toată viaţa în acelaşi sat din provincie, unde nu fusese niciodată pusă la încercare. Rosalind văzuse ce se ascundea în Simon şi, prudentă, se îndepărtase. Oare dorinţa ei de a se mărita cu Simon era o sfidare împotriva cerurilor? Oare ea era mai puternică decât Rosalind?

*

— Să bat la uşă, doamnă? întrebă camerista.

Lucy stătea, însoţită de cameristă, pe treptele de la intrare ale casei din oraş a lui Simon. Era o clădire de cinci etaje, piatra albă a zidăriei strălucind în lumina soarelui de după-amiază. Casa se afla în cea mai elegantă parte a Londrei, iar ea era conştientă de faptul că probabil arăta caraghios stând acolo şi şovăind. Dar nu îl mai văzuse pe Simon între patru ochi de multă vreme şi simţea o nevoie disperată de a fi cu el. De a vorbi cu el şi a afla. Râse neliniştită în surdină. Ei bine, presupunea că avea nevoie să afle dacă nu cumva se schimbase faţă de cum îl cunoscuse ea în Maiden Hill. Prin urmare, împrumutase trăsura lui Rosalind şi venise aici după prânz.

Îşi netezi cu mâna rochia nouă şi dădu din cap spre cameristă.

— Da, te rog. Bate.

Camerista ridică ciocănelul greu de la uşă şi îl lăsă să cadă. Lucy privi plină de speranţă uşa. Problema nu era că nu îl vedea deloc pe Simon – acesta avea grijă să ia masa cel puţin o dată pe zi acasă la Rosalind –, dar nu apucau niciodată să rămână singuri. Ce bine ar fi fost dacă.

Uşa se deschise şi un majordom foarte înalt le privi în josul nasului ca un cioc.

— Da?

Lucy îşi drese vocea.

— Lord Iddesleigh e acasă?

Majordomul ridică o sprânceană ţepoasă cu un aer incredibil de trufaş; probabil exersa noaptea în faţa oglinzii.

— Vicontele nu primeşte vizitatori. Dacă doriţi să lăsaţi o carte de vizită.

Lucy zâmbi şi veni în faţă, astfel încât bărbatul fu nevoit să se dea în spate sau s-o lase să se lovească de burta lui.

— Sunt domnişoara Lucinda Craddock-Hayes şi am venit să-mi văd logodnicul.

Majordomul clipi. Era evident într-o dilemă. Iat-o pe cea care avea să-i devină în curând stăpână, cerând să intre în casă, dar el probabil avea ordine să nu îl deranjeze pe Simon. Alese să se încline în faţa răului din faţa lui.

— Desigur, domnişoară.

Lucy îi oferi un zâmbet scurt, aprobator.

— Mulţumesc.

Intrară într-un hol mare. Lucy zăbovi pentru o clipă, privind în jurul ei, curioasă. Nu mai intrase niciodată în casa de la oraş a lui Simon. Podeaua era din marmură neagră, şlefuită până devenise sticloasă. Pereţii erau tot de marmură, alternând alb şi negru în lambriuri cu chenare de rotocoale şi cârcei aurii, iar tavanul. Lucy expiră zgomotos. Tavanul era în întregime auriu şi alb, cu nori şi heruvimi zugrăviţi pe el astfel încât să pară că ţineau în mâini candelabrul de cristal ce atârna din centrul lui. Din loc în loc se găseau mese şi statui, toate realizate din marmură sau din esenţe lemnoase exotice, toate bogat decorate în aur.

Un Mercur din marmură neagră se afla în apropiere, în dreapta lui Lucy. Aripile de la călcâiele lui, coiful şi ochii îi erau toate din aur. De fapt, a spune că holul era „grandios” nu era tocmai corect. „Ostentativ” ar fi fost o descriere mai potrivită.

— Vicontele se află în seră, domnişoară, spuse majordomul.

— Atunci mă voi întâlni cu el acolo, spuse Lucy. Există vreun loc unde ar putea să aştepte camerista mea?

— Voi cere unui lacheu să o conducă la bucătărie. Pocni din degete spre unul dintre lacheii care stăteau în poziţie de drepţi în hol. Bărbatul se înclină şi o conduse pe cameristă. Majordomul se întoarse din nou spre Lucy. Sunteţi bună să veniţi pe aici?

Lucy dădu din cap. Majordomul o conduse pe coridor spre partea din spate a casei. Pasajul se îngustă şi coborâră un scurt şir de trepte; apoi ajunseră la o uşă masivă. Majordomul dădu să o deschidă, dar Lucy îl opri.

— Intru singură, dacă nu te deranjează.

Majordomul se înclină.

— Cum doriţi, domnişoară.

Lucy înclină capul.

— Nu ştiu cum te cheamă.

— Newton, domnişoară.

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, Newton.

El îi ţinu uşa deschisă.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, domnişoară, trebuie doar să mă chemaţi.

Apoi plecă.

Lucy aruncă o privire în sera enormă.

— Simon?

Dacă nu ar fi privit-o cu ochii ei chiar în acel

moment, nu ar fi crezut că putea exista o astfel de construcţie, ascunsă în mijlocul oraşului. Şiruri întregi de bănci se pierdeau în capătul mai întunecat al serei. Toate suprafeţele disponibile erau pline-ochi cu plante verzi sau ghivece de pământ. Sub picioare avea o cărare de cărămidă care, cumva, părea caldă. Picături de condens acopereau sticla din dreptul umerilor ei. Sticla începea de la nivelul taliei şi forma o boltă deasupra capului. Deasupra ei, cerul Londrei începuse deja să se întunece.

Lucy păşi timid în aerul umed. Nu vedea pe nimeni aici.

— Simon?

Ascultă, dar nu auzi nimic. Pe de altă parte, sera era imensă. Poate că nu o auzea. Cu siguranţă voia să ţină aerul fierbinte şi umed înăuntru. Trase după ea uşa grea de lemn, închizând-o, şi porni în explorare. Culoarul era îngust şi o parte din frunzişul plantelor atârna peste el, obligând-o să-şi croiască drum printr-o perdea verde. Auzi apa picurând, căci aburul se condensa şi se scurgea de pe sute de frunze. Atmosfera era apăsătoare şi încremenită, cu aerul greu de mirosul de muşchi şi pământ.

— Simon?

— Aici sunt.

În sfârşit. Vocea îi răsunase din faţă, dar nu îl vedea din cauza frunzişului des. Dădu la o parte o frunză mai mare decât capul ei şi brusc ajunse într-un spaţiu deschis, luminat de zeci de lumânări. Se opri.

Spaţiul era circular. Pereţii de sticlă se ridicau într-un dom în miniatură, precum cele pe care le văzuse în poze cu Rusia. În mijloc, o fântână de marmură susura încet, iar, în exterior, domul era înconjurat de bănci, cu trandafiri. Trandafiri înfloriţi iarna. Lucy râse. Roşii şi roz, crem sau în nuanţe de alb

pur, parfumul greu al trandafirilor umplea aerul, completând sentimentul de uluire şi încântare. Simon avea un tărâm vrăjit în propria casă.

— M-ai găsit.

Tresări şi se uită în direcţia vocii lui, iar inima i se zbătu emoţionată când îl văzu. Simon stătea lângă o bancă, fără haină. Purta un şorţ lung de culoare verde peste vestă, pentru a o proteja, şi îşi suflecase mânecile, expunându-şi antebraţele pudrate cu păr blond.

Lucy zâmbi la vederea lui Simon în ţinută de lucru. Era un aspect al lui pe care nu îl mai cunoscuse până atunci, şi care îi stârnea curiozitatea. De când veniseră la Londra, fusese întotdeauna atât de rafinat, abordase o atitudine atât de conformă cu cerinţele societăţii.

— Sper că nu te deranjează. Newton m-a condus înăuntru.

— Chiar deloc. Unde e Rosalind?

— Am venit singură.

Simon încremeni şi îi aruncă o privire scurtă pe care nu ştiu cum s-o interpreteze.

— Complet singură?

Deci asta îl îngrijora. Îi spusese foarte clar, când venise pentru prima dată la Londra, că nu avea voie să iasă niciodată din casă singură. Aproape că uitase această poruncă în săptămâna care se scursese, căci nu se întâmplase nimic, din câte îşi dădea ea seama. Evident, era încă îngrijorat în privinţa duşmanilor lui.

— Ei bine, cu excepţia vizitiului, şi a lacheilor, şi a cameristei – am împrumutat trăsura lui Rosalind.

Îi zâmbi cu un aer lejer.

— Ah. Umerii i se relaxară şi începu să-şi dea jos şorţul. În acest caz, îmi dai voie să-ţi ofer nişte ceai?

— Nu trebuie să te opreşti din cauza mea, spuse

ea. Asta dacă nu te tulbur.

— Tu întotdeauna mă tulburi, înger dulce.

Îşi legă înapoi şorţul şi se întoarse la bancul de lucru.

Lucy văzu că era ocupat, dar aveau să se căsătorească peste mai puţin de o săptămână. Un gând îi trecu şoptit prin minte, teama sâcâitoare că deja se plictisise de ea sau, mai rău, că începuse să se răzgândească. Veni lângă el.

— Ce faci?

Părea atât de tensionat, dar vocea îi era normală.

— Altoiesc trandafiri. Nu e o muncă prea palpitantă, mă tem, dar poţi să o urmăreşti liniştită.

— Eşti sigur că nu te supără?

— Nu, bineînţeles că nu.

Stătea aplecat asupra bancului de lucru, fără a o privi. În mână avea un lujer cu ţepi, probabil o parte dintr-un trandafir, şi îl tăia cu grijă la capăt pentru a-l face ascuţit.

— Nu am mai rămas singuri de câteva zile şi m-am gândit că ar fi plăcut să. Vorbim pur şi simplu.

Îi venea greu să discute cu el când era pe jumătate întors cu spatele spre ea.

Spinarea îi era rigidă, ca şi cum ar fi încercat în gând să o alunge, dar nu se mişca.

— Da?

Lucy îşi muşcă buza.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să vin atât de târziu, dar Rosalind m-a ţinut ocupată toată ziua făcând cumpărături, şi căutând haine, şi altele asemenea. Nu ţi-ar veni să crezi cât au fost de aglomerate străzile azi după-amiază. Ne-a luat o oră să ajungem acasă. Acum turuia în neştire. Lucy se aşeză pe un scăunel din apropiere şi inspiră adânc. Simon, te-ai răzgândit?

Întrebarea ei reuşi să-i atragă atenţia. Ridică

încet privirea, încruntându-se.

— Poftim?

Lucy făcu un gest brusc de frustrare.

— Pari în permanenţă atât de preocupat şi nu m-ai sărutat deloc de când mi-ai cerut mâna. Mă întrebam dacă nu cumva ai avut timp să te gândeşti mai bine şi te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei cu mine.

— Nu! Aruncă jos cuţitul şi se sprijini cu braţele drepte de masa de lucru, ţinându-şi capul plecat. Nu, îmi pare atât de rău. Vreau să mă căsătoresc cu tine, îmi doresc asta cu ardoare, acum mai mult ca niciodată, te asigur. Număr zilele rămase până ne vom căsători, în sfârşit. Visez să te ţin în braţe ca soţie legitimă, apoi trebuie să-mi abat gândurile, altfel îmi petrec toată ziua înnebunit de aşteptare. Eu am o problemă.

— Ce problemă? Lucy era uşurată, dar sincer derutată. Spune-mi şi putem s-o rezolvăm împreună.

Simon oftă zgomotos, clătină din cap şi se întoarse spre ea.

— Nu prea cred. Problema asta mi se datorează în întregime şi eu trebuie să-i port povara. Slavă Domnului că va dispărea peste o săptămână, când vom fi legaţi prin sfintele jurăminte ale căsătoriei.

— Vorbeşti intenţionat în cimilituri, astfel încât să nu te înţeleg.

— Ce combativă eşti, replică el. Mi te imaginez cu o sabie înflăcărată în mână, nimicind evrei recalcitranţi şi samariteni necredincioşi. Ar tremura în faţa încruntării tale severe şi a sprâncenelor tale înspăimântătoare. Râse în barbă. Să spunem doar că mi-e greu să fiu în preajma ta fără să te ating.

Lucy zâmbi.

— Suntem logodiţi. Poţi să mă atingi.

— Nu, de fapt nu pot. Se îndreptă de spate şi îşi luă din nou cuţitul de sculptat în lemn. Dacă te ating, nu sunt sigur că voi reuşi să mă opresc. Se aplecă şi studie trandafirul, tăind din nou cu atenţie în tulpina lui. De fapt, sunt destul de sigur că n-am să mă opresc. Aş fi beat de parfumul tău şi de atingerea pielii tale atât de albe.

Lucy îşi simţi obrajii încingându-se. Se îndoia foarte mult că pielea îi era chiar atât de albă în acel moment. Dar aproape că nu o atinsese deloc în Maiden Hill. Cu siguranţă dacă fusese capabil să se stăpânească atunci, putea şi acum.

— Eu.

— Nu. Inspiră adânc şi clătină din cap, ca pentru a-l limpezi. Te-aş răsturna pe spate, cu fustele ridicate în jurul umerilor, ca pe o femeiuşcă oarecare, înainte să apuc să gândesc, aş intra în tine înainte să apuc să reflectez şi, odată ce aş începe, sunt al naibii de sigur că nu m-aş opri până nu am ajunge amândoi de-a dreptul în rai. Poate nici măcar atunci.

Lucy deschise gura, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. „De-a dreptul în rai.” Simon închise ochii şi gemu.

— Dumnezeule, nu-mi vine să cred că ţi-am spus asta.

— Ei bine… Lucy îşi drese vocea. Cuvintele lui o făcuseră să tremure şi să se simtă încinsă. Asta e cu siguranţă flatant.

— Chiar aşa e? Îi aruncă o privire. Avea pete de culoare pe pomeţi. Mă bucur că accepţi atât de bine lipsa de control a logodnicului tău asupra naturii lui animalice.

„O, Doamne!”

— Poate ar trebui să plec, spuse ea, dând să se ridice.

— Nu, rămâi cu mine, te rog. Doar… doar nu te apropia de mine.

— Bine.

Se aşează din nou cu spatele drept şi cu mâinile împreunate în poală.

Un colţ al gurii lui se curbă în jos.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie.

Schimbară un zâmbet înainte ca el să îi întoarcă din nou spatele, în mare grabă, dar de data aceasta cunoştea motivul şi rămase netulburată. Îl privi punând deoparte tulpina şi luând un ghiveci în care se afla ceva ce părea a fi un mic ciot. Fântâna susura vesel pe fundal, iar stelele începuseră să apară pe cerul de deasupra domului său.

— Nu ai mai terminat de spus povestea, zise ea. Cea despre Prinţul-Şarpe. Nu voi putea termina ilustraţiile dacă nu-mi spui şi restul.

— Ai făcut ilustraţii?

— Desigur.

— Nu mai ţin minte unde am rămas. Se încruntă spre ciotul urât. A trecut atâta vreme de atunci.

— Îmi amintesc eu. Se aşează mai bine pe scăunel. Angelica furase pielea Prinţului-Şarpe şi amenințase că avea s-o distrugă, dar s-a îmbunat şi i-a cruţat viaţa în cele din urmă.

— Ah, da. Cu foarte mare grijă, făcu o tăietură în formă de V în partea de sus a ciotului. Prinţul-Şarpe îi spuse Angelicăi: „Frumoasă fecioară, cum ai pielea mea, ţii în mâini însăşi viaţa mea. Nu trebuie decât să îmi spui o dorinţă, şi eu ţi-o voi îndeplini”.

Lucy se încruntă.

— Nu mi se pare prea deştept. De ce nu-i cere pur şi simplu pielea înapoi, fără să-i spună ce putere

are asupra lui?

Simon îi aruncă o privire peste sprâncenele coborâte.

— Poate era vrăjit de frumuseţea ei?

Lucy pufni în râs.

— Doar dacă nu cumva avea vederea foarte proastă.

— Sufletul tău romantic mă copleşeşte. Acum, îmi dai voie să continui?

Lucy închise strâns gura şi dădu din cap.

— Bun. Angelica îşi dădu seama că era foarte norocoasă. Poate că avea să-l poată întâlni pe prinţul acelor ţinuturi, în sfârşit. Aşa că îi spuse Prinţului-Şarpe. „Va fi bal la curte în noaptea asta. Ai putea să mă duci pe meterezele castelului ca să văd trecerea prinţului şi a curtenilor lui?” Ei bine, Prinţul-Şarpe o privi cu ochii lui argintii strălucitori şi zise: „Pot să-ţi ofer mai mult de atât, te asigur”.

— Dar stai, îl întrerupse Lucy. Nu Prinţul-Şarpe este eroul poveştii?

— Un om-şarpe? Simon introduse vârful ascuţit al lujerului în găuricea pe care o făcuse în ciot şi începu să le învelească pe amândouă într-o fâşie îngustă de material. Oare ce te-a făcut să crezi că ar putea fi un bun erou?

— Ei bine, e în întregime din argint, nu?

— Da, dar e totodată cât se poate de gol şi, de regulă, eroul unei poveşti e înzestrat cu ceva mai multe lucruri.

— Dar.

Simon se încruntă dojenitor spre ea.

— Vrei să continui?

— Da, spuse ea sfioasă.

— Prea bine. Prinţul-Şarpe flutură o mână palidă şi, brusc, zdrenţele maro ponosite ale Angelicăi se

transformaseră într-o rochie scânteietoare de aramă. În păr avea pietre preţioase de culoarea aramei şi a rubinelor, iar în picioare pantofi brodaţi de aramă. Angelica făcu o piruetă, încântată de transformarea ei, şi exclamă: „Aşteaptă până mă va vedea prinţul Rutherford!”

— Rutherford?

Lucy arcui o sprânceană. Simon o fixă cu o privire severă.

— Scuze.

— Prinţul Rutherford, cel cu părul auriu şi cârlionţat. Dar Prinţul-Şarpe nu răspunse şi de-abia atunci Angelica observă că acesta căzuse în genunchi lângă vasul pentru jăratic şi că focul cu flăcări albastre din el ardea mai slab. Căci pentru a-i îndeplini fetei dorinţa, prinţul îşi consumase din propria putere.

— Ce bărbat neghiob.

Simon ridică privirea şi îi zâmbi, atunci părând să observe pentru prima dată cerul întunecat.

— Dumnezeule bun, chiar atât e de târziu? De ce nu mi-ai spus? Trebuie să te întorci de îndată acasă la Rosalind.

Lucy oftă. Pentru un londonez sofisticat, logodnicul ei devenise regretabil de plicticos în ultima vreme.

— Bine. Lucy se ridică şi îşi scutură praful de pe fuste. Când te voi vedea din nou?

— Voi veni la micul dejun.

Părea distras. Lucy fu cuprinsă de dezamăgire.

— Nu, Rosalind spune că trebuie să plecăm devreme pentru a merge la meşterul mănuşar, şi vom fi plecate şi la prânz. Şi-a programat să mă prezinte unor prieteni de-ai ei.

Simon se încruntă.

— Ştii să călăreşti?

— Da, recunoscu ea. Dar nu am cal.

— Eu am mai mulţi cai. Am să trec pe la casa lui Rosalind înainte de micul dejun, apoi vom merge să călărim în parc. Ne vom întoarce la timp ca să poţi merge cu Rosalind la mănuşar.

— Mi-ar plăcea.

Îl privi. Simon îi susţinu privirea.

— Dumnezeule, şi nici măcar nu pot să te sărut. Du-te, atunci.

— Noapte bună.

Lucy zâmbi, pornind înapoi pe culoar.

În spatele ei, îl auzi pe Simon blestemând.

— Îmi daţi voie să particip şi eu?

Simon arcui o sprânceană spre jucătorii de cărţi în noaptea aceea.

Quincy James, aşezat cu spatele la el, se răsuci brusc şi făcu ochii mari. Un muşchi începu să i se zbată sub ochiul drept. Purta o haină şi pantaloni de catifea roşu-închis, iar vesta sa era crem-deschis, brodată cu roşu pentru a se asorta cu haina. Cum la toate acestea se adăuga părul auriu prins în coadă de cal, era o adevărată privelişte. Simon îşi simţi buzele curbându-se într-un zâmbet satisfăcut.

— Desigur.

Un gentleman cu o perucă demodată, foarte amplă, dădu din cap.

Avea faţa descompusă a unui parior care îşi petrecuse toată viaţa la masa de joc. Simon nu îi fusese prezentat, dar îl mai văzuse. Lord Kyle. Ceilalţi trei bărbaţi de la masă erau necunoscuţi. Doi erau de vârstă mijlocie, aproape identici cu perucile lor pudrate cu alb şi feţele înroşite de băutură. Ultimul era doar un tinerel, cu obrajii încă pătaţi. Un porumbel într-un cuib de vulpi. Mama lui ar fi trebuit să-l ţină în siguranţă acasă. Dar asta nu era problema lui Simon. Trase

scaunul gol de lângă James şi se aşează. Bietul ticălos. James nu putea face absolut nimic ca să-l oprească. Să te opui intrării unui gentleman într-o partidă deschisă pur şi simplu nu se făcea. Simon îl încolţise. Îşi permise să se felicite pentru o clipă. După ce petrecuse aproape o săptămână întreagă la vânătoare pe Terenul de Joacă al Diavolului, respingând avansurile demimondenelor mult prea tinere, servind o şampanie înfiorătoare şi plictisit de moarte să tot colinde de la o masă de joc la alta, James îşi făcuse în sfârşit apariţia. Începuse să îşi facă griji că informaţia nu mai era valabilă; Simon lăsase deoparte vânătoarea câtă vreme se ocupase de detaliile privind căsătoria, dar acum îl prinsese pe James.

Simţi dorinţa să grăbească lucrurile, să se termine odată ca să se poată întoarce acasă în pat şi, eventual, să reuşească să o scoată pe Lucy la plimbarea promisă pentru dimineaţă părând cât de cât treaz. Dar nu se putea. Victima lui prudentă se aventurase în sfârşit afară din ascunzătoare şi trebuia să se mişte încet. Cu mare grijă. Era crucial ca toate piesele să fie la locul lor, să nu poată nicidecum să scape, înainte de a-şi pregăti capcana. În situaţia de faţă, nu avea voie să-şi lase prada să-i scape printr-o gaură neobservată din plasa pe care i-o întindea.

*

Lord Kyle împărţi cărţi fiecărui jucător, pentru a vedea cine avea să le servească. Bărbatul din dreapta lui Simon se alese cu primul valet şi strânse cărţile să le servească. James smulse fiecare carte care i se oferea, bătând nervos cu degetele în marginile mesei. Simon aşteptă până când toţi cei cinci jucători îşi primiră cărţile înainte de a şi le lua pe ale lui. Coborî

privirea. Nu primise o mână rea, dar nu prea conta. Plăti şi puse jos prima carte – un opt de cupă. James şovăi, apoi aruncă un zece. Jocul continuă în jurul mesei, iar porumbelul luă grămada. Tânărul dădu startul din nou cu un trei de pică.

Un lacheu îşi făcu intrarea, aducând o tavă cu băuturi. Jucau într-o cameră izolată din dosul Terenului de Joacă al Diavolului. Camera era slab luminată, pereţii şi uşa îmbrăcate în catifea neagră pentru a atenua zgomotul distracţiei din salonul principal. Bărbaţii care jucau aici erau serioşi, pariau sume mari şi rareori vorbeau dacă nu avea legătură cu jocul. Acesta nu era un eveniment social pentru aceşti gentlemeni. Era o înfruntare pe viaţă şi pe moarte prin jocul de cărţi. Chiar în noaptea precedentă, Simon urmărise un baron pierzând mai întâi toţi banii pe care îi avea asupra lui, apoi moşia lipsită de titlu, şi mai apoi zestrea fiicelor sale. A doua zi dimineaţă, bărbatul era mort, se împuşcase cu propriul pistol.

James luă un pahar de pe tava chelnerului, îl goli şi se întinse după altul. Surprinse privirea lui Simon. Acesta îi zâmbi. James făcu ochii mari. Bău cu înghiţituri lacome din cel de-al doilea pahar şi îl puse jos lângă cotul lui, încruntându-se spre el, sfidător. Jocul continuă. Simon mizã şi fu nevoit să plătească. James rânji. Jucă Jokerul – valetul de treflă, cartea cu cea mai mare valoare în acest joc – şi luă din nou grămada.

Lumânările începuseră să curgă, iar lacheul se întoarse să taie din ele.

Quincy James câştiga acum, grămada de monede de lângă paharul lui crescând. Se relaxă în scaun, şi ochii albaştri îi clipiră somnoroşi. Tânărul nu mai rămăsese decât cu o mână de mărunţiş şi părea disperat. Nu avea să mai reziste încă o rundă, dacă

avea noroc. Dacă nu avea, cineva avea să îl împrumute pentru următoarea mână, iar de acolo îl aştepta închisoarea datornicilor. Christian Fletcher se strecură în încăpere. Simon nu ridică privirea, dar cu colţul ochiului îl văzu pe Christian găsind un scaun la marginea încăperii, prea departe pentru a vedea cărţile. Simţi ceva din fiinţa lui relaxându-se la vederea bărbatului mai tânăr. Acum avea un aliat în spate.

James câştigă iar. Buzele i se răsuciră într-un rânjet victorios când strânse potul.

Simon întinse fulgerător braţul şi îl prinse pe celălalt bărbat de mână.

— Ce…?

James încercă să-şi răsucească mâna pentru a o elibera.

Simon îi trânti braţul pe masă. Un valet de treflă căzu din dantela de la încheietura mâinii lui James. Ceilalţi jucători încremeniră.

— Jokerul. Vocea lui Lord Kyle părea răguşită de la prea multă pauză. Ce dracu’ îţi închipui că faci, James?

— Nu-i al m-m-meu.

Simon se lăsă pe spate în scaun şi îşi masă leneş arătătorul.

— A căzut din manşeta ta.

— Tu! James sări în picioare, răsturnând scaunul sub el.

Părea gata să îl lovească pe Simon, dar apoi se răzgândi. Simon ridică o sprânceană.

— Mi-ai î-î-înscenat toată povestea, mi-ai strecurat nenorocitul de J-j-joker!

— Eu pierdeam. Simon oftă. Mă insulţi, James.

— Nu!

Simon continuă netulburat:

— Presupun că spade, în zori.

— Nu! Dumnezeule, nu!

— Sunt o opţiune agreată şi de tine?

— Oh, Doamne! James îşi puse mâinile în cap, şuviţele frumoase desfăcându-se din fundă. Nu este corect. Nu am a-a-avut nenorocitul de Joker.

Lord Kyle strânse cărţile.

— Mai jucăm o mână, domnilor?

— Dumnezeule, şopti băiatul.

Se făcuse palid şi părea pe punctul de a-şi vărsa maţele.

— Nu poţi f-f-face asta! ţipă James. Simon se ridică în picioare.

— Mâine, deci. Ar fi bine să dorm puţin, nu?

Lord Kyle aprobă din cap, cu atenţia îndreptată deja asupra următoarei partide.

— Noapte bună, Iddesleigh.

— Eu – am terminat şi eu. Vă rog să mă scuzaţi, domnii mei. Porumbelul ieşi aproape în fugă din încăpere.

— Nuuu! Sunt nevinovat.

James începu să plângă în hohote. Simon se crispă şi ieşi din cameră. Christian îl ajunse din urmă în salonul principal.

— Chiar i-ai…?

— Taci, şuieră Simon. Nu aici, idiotule.

Din fericire, bărbatul mai tânăr rămase tăcut până ieşiră în stradă. Simon îi făcu semn vizitiului lui.

Christian şopti:

— Chiar i-ai…?

— Da. Doamne, cât era de obosit. Vrei să vii cu trăsura? Christian clipi surprins.

— Mulţumesc.

Urcară, iar trăsura porni din loc.

— Ar fi bine să-i găseşti secunzii în noaptea asta şi să pui la punct detaliile duelului. Simon fu copleşit

de o letargie înfiorătoare. Ochii îi erau plini de nisip, iar mâinile îi tremurau. Dimineaţa nu era chiar atât de departe. Odată cu ivirea zorilor, fie avea să ucidă un om, fie avea să moară el însuşi.

— Poftim? întrebă Christian.

— Secunzii lui Quincy James. Trebuie să afli cine sunt, să stabiliţi locul şi ora întâlnirii. Toate astea. La fel ca în ocaziile precedente. Căscă. Ai de gând să-mi fii secund, nu?

— Eu…

Simon închise ochii. Dacă îl pierdea pe Christian, nu ştia ce avea să facă.

— Dacă nu, am la dispoziţie patru ore să găsesc un altul.

— Nu. Adică da, spuse tânărul pe negândite. Am să fiu eu secundul tău. Bineînţeles că am să fiu secundul tău, Simon.

— Bun.

Se lăsă tăcerea în trăsură, iar Simon aţipi. Vocea lui Christian îl trezi.

— Te-ai dus acolo ca să îl găseşti pe James, nu-i aşa? Simon nu se obosi să mai deschidă ochii.

— Da.

— E vorba de o femeie? Însoţitorul lui părea sincer nedumerit. Te-a insultat cumva?

Simon aproape râse. Uitase că mai existau bărbaţi care se duelau pentru astfel de lucruri stupide.

— Nimic atât de lipsit de importanţă.

— Dar de ce? Vocea lui Christian era stăruitoare. De ce s-o faci astfel?

Dumnezeule! Nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Lui i se întâmplase vreodată în viaţă să fie chiar atât de naiv? Făcu apel la toată inteligenţa lui pentru a încerca să-i explice întunericul ce se ascundea în sufletele oamenilor.

— Fiindcă jocurile de noroc sunt slăbiciunea lui. Fiindcă nu s-a putut abţine după ce am intrat şi eu în joc. Fiindcă pur şi simplu nu poate să mă refuze sau să scape basma curată. Fiindcă el este omul care este, iar eu sunt omul care sunt. În cele din urmă, Simon îl privi pe groaznic de tânărul lui prieten şi îşi îndulci tonul. Asta voiai să ştii?

Fruntea lui Christian era încruntată ca şi cum s-ar fi chinuit să rezolve o problemă complicată de matematică.

— Nu mi-am dat seama. E prima dată când am fost de faţă la momentul în care ţi-ai provocat adversarul. Mi se pare atât de nedrept. Absolut deloc onorabil.

Christian făcu ochii mari, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama de insultă.

Simon începu să râdă şi constată că nu se putea opri. De la râs, lacrimi îi apărură în colţul ochilor. „O, Doamne, ce lume!”

În cele din urmă, spuse printre sughiţuri:

— Oare ce te-a făcut să crezi că aş fi onorabil?

Capitolul 10

Ceaţa de dinaintea zorilor învelea străzile ca un linţoliu, zvârcolindu-se pe pământ. Se încolăci în jurul picioarelor lui Simon când se îndreptă spre locul stabilit pentru duel, infiltrându-i-se prin piele şi pânză şi îngheţându-l până în măduva oaselor. În faţa lui, Henry ţinea un felinar pentru a le lumina drumul, dar ceaţa voala lumina, astfel încât păreau să înainteze într-un vis tulburător. Christian venea lângă el, ciudat de tăcut. Îşi petrecuse toată noaptea contactându-i şi sfătuindu-se cu secunzii lui James, şi nu dormise decât

foarte puţin, sau poate chiar deloc. În faţa lor apăru o altă lumină, iar siluetele a patru bărbaţi se iviră în lumina zorilor. Fiecare avea un mic nor de abur în dreptul capului.

— Lord Iddesleigh?

Unul dintre bărbaţi îl salută. Nu era James, deci probabil că era unul dintre secunzii lui.

— Da.

Propria răsuflare ieşi într-un norişor şi se disipă în aerul îngheţat al dimineţii.

Bărbatul veni spre ei. Era de vârstă mijlocie şi purta ochelari şi o perucă ponosită. O haină şi o pereche de pantaloni, demodate de câţiva ani şi vizibil foarte uzate, îi completau aspectul dezlânat. În spatele lui, un bărbat mai scund ezita lângă un alt bărbat care probabil era doctorul, după cum o demonstrau peruca rotunjită specifică profesiei şi geanta neagră pe care o avea cu el.

Primul bărbat vorbi din nou:

— Domnul James oferă scuze sincere pentru orice insultă pe care ar fi putut să ţi-o aducă. Acceptaţi scuzele pentru a evita duelul?

Ce laş. Oare James îşi trimisese secunzii şi se ţinuse departe?

— Nu, nu le accept.

— N-n-n-naiba să te ia, Iddesleigh.

Deci venise.

— Bună dimineaţa, James.

Simon scoase un zâmbet slab. Răspunsul fu o altă ocară, cu nimic mai originală decât prima. Simon îi făcu un semn din cap lui Christian. Bărbatul mai tânăr şi secunzii lui James se îndepărtară pentru a marca spaţiul de duelare. Quincy James se învârtea agitat pe pământul îngheţat, fie pentru aşi încălzi membrele, fie de teamă. Purta aceeaşi haină roşu-închis pe care o

avusese în noaptea precedentă, şifonată şi pătată acum. Părul îi părea unsuros, ca şi cum ar fi transpirat. Sub privirile lui Simon, celălalt bărbat îşi înfipse degetele printre şuviţe, scărpinându-se. Mizerabil obicei. Oare avea păduchi? James era probabil obosit după noaptea precedentă. Pe de altă parte, era un parior inveterat, obişnuit să stea treaz până la orele mici ale dimineţii. Şi era mai tânăr. Simon îl studie. Nu îl văzuse niciodată pe James duelându-se, dar la academia lui Angelo se zvonea că adversarul lui era un spadasin expert. Nu era surprins. În pofida ticurilor şi a bâlbâitului, James avea graţia unui atlet. Era totodată la fel de înalt ca el. Săbiile lor aveau să ajungă la aceeaşi distanţă.

— Îmi daţi voie să văd spada?

Bărbatul cu Ochelari se întorsese. Întinse mâna.

Cel de-al doilea secund se apropie şi el. Acesta era un bărbat mai scund şi mai tânăr, într-o haină verde, care privea constant în jurul lui cu o oarecare teamă. Duelurile erau, desigur, împotriva legii. Dar legea, în astfel de cazuri, nu era decât rareori pusă în aplicare. Simon îşi scoase arma din teacă şi i-o întinse Bărbatului cu Ochelari. La câţiva paşi distanţă, Christian scoase spada lui James. Împreună cu secunzii lui James, măsurară ca la carte ambele lame şi le inspectară înainte de a le returna proprietarilor.

— Descheiaţi-vă cămaşa, spuse Bărbatul cu Ochelari.

Simon arcui o sprânceană. Era evident că individul ţinea cu orice preţ să respecte toate formalităţile.

— Chiar crezi că port o armură pe sub cămaşă?

— Vă rog, milord.

Simon oftă şi îşi scoase haina şi vesta albastru-argintiu, îşi dădu jos cravata şi descheie nasturii de la

jumătatea de sus a cămăşii lui tivite cu dantelă. Henry se apropie în grabă pentru a prinde articolele de îmbrăcăminte pe măsură ce cădeau.

James îşi descheie cămaşa pentru Christian.

— La naiba, e rece ca o curvă de pe Mayfair.

Simon depărtă marginile cămăşii. Pe pieptul dezgolit pielea i se făcu de găină.

Secundul dădu din cap.

— Mulţumesc.

Faţa îi rămase neclintită – un bărbat neînzestrat cu un umor vizibil.

— Cu plăcere. Simon zâmbi batjocoritor. Putem să-i dăm bătaie, atunci? Eu încă nu mi-am luat micul dejun.

— Şi nici n-ai s-o f-f-faci.

James avansă, cu spada pregătită.

Simon îşi simţi zâmbetul dispărând.

— Curajoase cuvinte pentru un ucigaş.

Intui privirea pe care i-o aruncă fulgerător Christian. Oare băiatul ştia? El nu-i spusese niciodată despre Ethan – despre adevăratul motiv al acestor dueluri. Simon ridică lama şi îşi înfruntă adversarul. Ceaţa se încolăcea în jurul picioarelor lor.

— *Allez!* strigă Christian.

Simon fandă, James ară lovitura, iar săbiile îşi înlănţuiră vocile în cântarea lor mortală. Simon îşi simţi faţa întinzându-se într-un rânjet lipsit de veselie. Împunse aerul într-un punct neacoperit, dar James devie lovitura în ultima clipă. Apoi se trezi în apărare, retrăgându-se în timp ce para lovitură după lovitură. Muşchii pulpei îl dureau de la efort. James era rapid şi puternic, un adversar de luat în serios, dar era în acelaşi timp şi disperat, atacând fără minte. Sângele curgea bubuind prin venele lui Simon, ca un foc lichid, aprinzându-i nervii. Nu se simţea niciodată atât de viu

şi, paradoxal, atât de aproape de moarte ca atunci când se duela.

— Ah!

James îndreptă o lovitură fulgerătoare pe sub garda lui, urmărind să ajungă la pieptul lui Simon.

Reuşi să devieze sabia în ultima clipă. Arma îi alunecă peste cea a adversarului său, scoţând un sunet strident, până ajunseră să se încrucişeze la mânere, iar ei să respire unul în faţa celuilalt. James îl împinse cu toată forţa lui. Simon îşi simţi braţul umflându-se. Rămase ferm înfipt pe picioare, refuzând să cedeze teren. Vedea vinişoarele roşii din ochii celuilalt bărbat şi îi simţea mirosul oribil *îi îi* al respiraţiei, duhnind a teroare.

— Sânge, strigă unul dintre secunzi şi abia atunci simţi că îl ustura braţul.

— Renunţi? întrebă Christian.

— Pe toţi dracii, nu. Simon îşi încordă spatele şi reuşi să îl împingă pe James în spate, fandând apoi pentru a-l ajunge.

Ceva întunecat şi primitiv din el urlă: „Acum! Ucide-l acum!” Trebuia să fie atent. Dacă nu reuşea decât să îşi rănească inamicul, James avea dreptul să oprească duelul, iar el avea să fie nevoit să treacă prin toate aceste prostii din nou.

— Nu e nevoie, strigă unul dintre secunzi. Domnilor, aruncaţi-vă săbiile. Onoarea a fost satisfăcută!

— La naiba cu onoarea! Simon atacă, tăind şi împungând, umărul lui drept trimiţând ace dureroase pe toată lungimea braţului lui.

Lamele zăngăniră, iar bărbaţii îşi continuară înfruntarea pe iarbă. Simţea ceva cald scurgându-i-se pe spate şi habar nu avea dacă era sudoare sau sânge. James făcu ochii mari. Se apăra cu disperare, cu faţa

roşie şi lucioasă. Vesta îi era pătată într-o culoare închisă la subsuoară. Simon simulă o lovitură înaltă.

Şi brusc James se întoarse, fandă, şi tăie aerul cu sabia *în spatele* picioarelor lui. Simon simţi o usturime în spatele genunchilor. Fu străbătut de un fior de groază. Dacă James reuşea să-i taie tendoanele din spatele picioarelor, avea să rămână infirm, incapabil să mai stea în picioare şi să se apere. Dar, fandând, James îşi expusese pieptul. Celălalt bărbat se retrase pentru a încerca din nou să-l taie pe picioare. Simon se răsuci. Îşi folosi toată forţa din braţ pentru lovitură. Şi îl străpunse pe James prin piept. Simon simţi zguduitura când lama lui lovi şi zgârie osul. Umărul îi ardea imediat deasupra subsuorii. Văzu ochii lui James holbându-se în clipa în care bărbatul înţelese că era aproape de moarte, auzi ţipătul unuia dintre martori şi simţi putoarea acidă de urină când mortul îşi pierdu controlul asupra vezicii.

Duşmanul lui se prăbuşi la pământ.

Simon se îndoi de la mijloc pentru o clipă, trăgând aer în piept în înghiţituri mari. Apoi îşi puse piciorul pe pieptul cadavrului şi îşi scoase sabia. Ochii lui James erau încă deschişi, dar nu mai vedeau nimic acum.

— Dumnezeule!

Christian îşi trecu o mână peste gura palidă. Simon îşi şterse lama sabiei. Mâinile îi tremurau uşor şi se încruntă, încercând să le controleze.

— Ai putea să-i închizi ochii?

— O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Bărbatul cel scund aproape că sărea în sus şi-n jos de agitaţie. Brusc, se aplecă şi vomită, stropindu-şi pantofii.

— Poţi să-i închizi ochii? întrebă Simon din nou. Nu ştia de ce îl deranja atât de tare. Lui James nu îi mai

păsa că privea în gol.

Bărbatul cel scund încă era cuprins de spasme, dar Bărbatul cu Ochelari îşi trecu o mână peste ochii lui James.

Doctorul se apropie de el şi îl studie cu o expresie impasibilă.

— E mort. L-aţi ucis.

— Da, ştiu.

Simon îşi îmbrăcă haina.

— Doamne, Dumnezeule, şopti Christian.

Simon îi făcu semn lui Henry şi se întoarse să plece. Nu mai aveau nevoie de felinar. Soarele se înălţase, evaporând ceaţa şi anunţând o nouă zi pe care Quincy James nu avea s-o mai vadă niciodată. Mâinile lui Simon încă tremurau.

*

— A ieşit? Cum se poate să fi ieşit la ora asta?

Lucy se zgâi la Newton.

Cerul tocmai îşi pierduse nuanţele trandafirii ale zorilor. Măturătorii de stradă îşi împingeau căruţurile spre casă pe caldarâm. La casa învecinată, o menajeră trânti uşa şi începu să frece viguros treptele casei. Lucy sosise la casa din oraş a lui Simon pentru plimbarea călare pe care plănuiseră să o facă de dimineaţă în parc. Ar fi trebuit să îl aştepte acasă la Rosalind, aşa cum stabiliseră iniţial. Dar cu o seară înainte, la cină, Rosalind o anunţase că avea să se trezească la o oră foarte nepotrivită pentru o doamnă, pentru a o însoţi pe noua bucătăreasă la piaţa de peşte, în dimineaţa aceasta. Bucătăreasa le servise peşte uşor stricat două seri la rând, iar Rosalind considera că avea nevoie de câteva indicaţii privind alegerea unui peşte proaspăt. Lucy profitase de ocazie

pentru a veni cu ea în trăsură, astfel încât să îl întâlnească pe Simon puţin mai devreme.

Dar acum stătea pe treptele de la intrare ca un sărman venit cu jalba în proţap la un rege. Regele, în acest caz, fiind majordomul Newton. Acesta avea o ţinută splendidă, cu o livrea argintiu cu negru şi o perucă rafinată, în pofida orei matinale. Şi o fixa cu privirea pe Lucy peste un nas demn de un roman din antichitate.

— N-aş putea spune, domnişoară.

Două pete roşii se aprinseră pe obrajii altfel cadaverici ai majordomului.

Lucy îl privi bănuitoare. Propria ei faţă începu să se îmbujoreze. Oare Simon era cu o altă femeie? Nu, bineînţeles că nu. Aveau să se căsătorească în mai puţin de o săptămână. Dar Lucy se simţi şocată, chiar şi aşa. Îl cunoştea prea puţin pe Simon; poate că înţelesese greşit. Poate când spusese „în zori” folosise o figură de stil în concordanţă cu aşteptările societăţii, care însemna de fapt „la ora zece”. Sau poate încurcase ea ziua.

O trăsură mare şi neagră se apropie zdrăngănind, întrerupându-i gândurile. Lucy se întoarse spre ea. Trăsura avea blazonul lui Simon. Un lacheu sări şi pregăti scările. Henry şi domnul Fletcher coborâră. Lucy se încruntă. De ce…? Simon puse şi el piciorul jos. În spatele ei, Newton exclamă. Simon nu purta haină, în ciuda frigului. O mânecă a cămăşii îi era pătată cu sânge şi îşi apăsa o cârpă îmbibată în sânge pe partea de sus a braţului. Stropi roşii se întindeau într-un arc graţios pe pieptul lui. Ceea ce contrasta bizar cu aspectul lui însângerat era peruca de un alb imaculat pe care o purta.

Lucy gemu; plămânii nu reuşeau să i se umple cu aer. Cât de grav era rănit? Coborî împiedicată treptele.

— Ce s-a întâmplat?

Simon se opri şi se zgâi la ea, alb la faţă ca varul. Părea să nu o recunoască.

— Merde!

Cel puţin putea vorbi.

— Newton, trimite după un doctor!

Lucy nu se obosi să verifice dacă majordomul îi îndeplinise porunca. Ochii de la Simon, acesta avea să se prăbuşească. Ajunse la el pe neîndrăznind să îl atingă efectiv de teamă să nu îi facă mai mult rău.

— Unde eşti rănit? Spune-mi. Vocea îi tremura. Simon o prinse de mână.

— Sunt bine.

— Sângerezi!

— Nu e nevoie de doctor.

— L-a omorât pe James, spuse domnul Fletcher pe neaşteptate.

— Poftim?

Lucy îşi îndreptă privirea spre bărbatul mai tânăr. Părea năucit, ca şi cum ar fi fost martor la o tragedie. „Ce se întâmplase?”

— Nu aici pe stradă, să le dăm subiect de bârfă vecinilor pioşi care ne ascultă, te rog, spuse Simon. Cuvintele îi ieşiră cu greu, ca şi cum ar fi fost ostenit până în măduva oaselor. O să discutăm, dacă trebuie să discutăm, în salon. Degetele încleştate în jurul încheieturii mâinii ei erau lipicioase de la sânge. Vino înăuntru.

— Braţul tău.

— Va fi bine imediat ce îi administrez nişte brandy – de preferat, pe gură. O trase după el în sus pe scări.

Din spatele lor, domnul Fletcher strigă:

— Eu mă duc acasă. Mi-a ajuns. Scuze.

Simon se opri pe treapta de sus şi aruncă o

privire în spate.

— Ah, minunata rezistenţă din anii tinereţii.

Domnul Fletcher se răsuci violent pe călcâie.

— L-ai omorât! De ce a trebuit să-l omori?

„O, Doamne.” Lucy se zgâi, mută, la tânărul prieten al lui Simon. Simţi o teamă înfiorătoare strecurându-i-se în piept, paralizând-o.

— A fost un duel, Christian. Simon zâmbi, dar vocea încă îi era aspră. Credeai că am de gând să dansez o gavotă elegantă?

— Dumnezeule! Nu te înţeleg. Nici măcar nu cred că te cunosc. Domnul Fletcher clătină din cap şi se îndepărtă.

Îi era teamă că dacă îşi lua stradă şi îi întinse mâna, Lucy se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i urmeze exemplul. Simon tocmai recunoscuse că omorâse un om. Îşi dădu seama – cu un sentiment oribil – că petele de sânge de pe pieptul lui nu erau din sângele lui. Fu cuprinsă de uşurare, apoi de vinovăţie pentru că se bucura de moartea altcuiva. Simon o conduse peste prag în holul mare unde erau primiţi vizitatorii. Tavanul, aflat la trei etaje deasupra capului ei, era zugrăvit cu zei clasici întinşi printre nori, netulburaţi de agitaţia de dedesubt. Simon o trase de-a lungul holului şi intrară prin uşile duble într-un salon.

În spatele lor, Newton gemu.

— Nu pe canapeaua albă, milord.

— Naiba s-o ia de canapea. Simon o trase pe Lucy în jos, aşezând-o lângă el pe obiectul de mobilier imaculat. Unde este brandy-ul pe care l-am cerut?

Newton turnă brandy într-un pahar de cristal şi i-l aduse, bombănind.

— Sânge. Şi nu va ieşi niciodată la spălat.

Simon înghiţi jumătate de pahar şi se strâmbă, sprijinindu-şi capul de spătarul canapelei.

— Am să pun să i se schimbe tapiţeria, dacă asta te va face să te simţi mai bine, Newton. Acum, şterge-o.

Henry intră în cameră, aducând un lighean cu apă şi bucăţi de pânză.

— Dar, milord, braţul dumneavoastră. Dădu majordomul să spună.

— Ieşi. Afară. Simon închise ochii. Şi tu, Henry. Poţi să mă bandajezi, să mă ungi şi să mă vindeci mai târziu.

Henry ridică din sprâncene spre Lucy. Fără un cuvânt, puse ligheanul şi bandajele lângă ea şi ieşi. Simon încă o ţinea de încheietură. Întinse spre el mâna liberă şi, cu mare grijă, îndepărtă mâneca sfâşiată. Sub ea, o rană îngustă sângera uşor.

— Las-o în pace, murmură el. Nu e decât o tăietură superficială. Arată mai grav decât e, crede-mă. Nu am să sângerez până mor, cel puţin nu imediat.

Lucy strânse din buze.

— Eu nu sunt majordomul tău. Nici valetul tău, dacă tot veni vorba.

— Nu, nu eşti. Oftă. Am uitat.

— Ei bine, încearcă să ţii minte pe viitor că eu am un rol cu totul diferit în viaţa.

— Nu asta.

— Poftim?

— Am uitat că urma să ieşim să călărim în dimineaţa asta. Ce prostie din partea mea. De-asta eşti aici?

— Da. Îmi pare rău. Am venit devreme, cu Rosalind.

— Rosalind? Ea unde e?

Cuvintele îi ieşiră împleticite, ca şi cum ar fi fost atât de extenuat încât aproape nu putea vorbi.

— La piaţa de peşte. Linişteşte-te. Nu contează.

El nu o ascultă.

— Eu nu voi putea să mă iert vreodată, dar crezi că tu vei putea?

Ce prostuţ. Simţi lacrimile înţepând-o în ochi. Cum putea să-i abată mânia cu astfel de cuvinte prosteşti?

— Pentru ce? Nu contează. Te iert, orice ar fi. Înmuie o bucată de pânză în apă cu o singură mână. Mi-ar fi mai uşor dacă mi-ai da drumul.

— Nu.

Îi şterse sângele cu mişcări stângace. Chiar ar fi trebuit să taie cu totul mâneca. Îşi drese vocea pentru a se calma înainte de a-l întreba:

— Ai omorât într-adevăr un om?

— Da. În duel, răspunse Simon, cu ochii în continuare închişi.

— Iar el te-a rănit la rândul lui. Stoarse cârpa. Pentru ce v-aţi duelat?

Se asigură că tonul îi era neutru, ca şi cum l-ar fi întrebat cât era ceasul. Tăcere. Lucy se uită la bandaje. Avea să-i fie imposibil să îl îngrijească atâta vreme cât o ţinea prizonieră.

— Voi avea nevoie de ambele braţe ca să te bandajez.

— Nu.

Lucy oftă.

— Simon, vei fi nevoit să-mi dai drumul în cele din urmă. Şi chiar cred că braţul tău ar trebui curăţat şi bandajat.

— Înger sever. Deschise în cele din urmă ochii, de un gri îngheţat şi intens. Promite-mi. Promite-mi pe amintirea mamei tale că nu mă vei părăsi dacă îţi voi reda aripile.

Lucy clipi şi se gândi, dar în final îşi dădu seama

că nu exista niciun alt răspuns.

— Îţi promit.

Simon se aplecă spre ea până ajunse atât de aproape încât îi vedea aşchiile de gheaţă din ochi.

— Spune-o.

— Îţi promit pe amintirea mamei mele, şopti ea, că nu am să te părăsesc.

— O, Doamne!

Lucy nu ştia dacă fusese un blestem sau o rugăciune, dar gura lui coborî peste a ei în forţă. Muşcând, lingând, sugând. Era ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze şi s-o absoarbă în el, pentru ca ea să nu-l poată abandona niciodată. Gemu sub acest atac violent, derutată şi vrăjită.

Simon îşi înclină capul într-o parte, penetrându-i gura cu limba. Lucy se agăţă de umerii lui şi se trezi că Simon o împingea pe spate pe canapea, urcându-se peste ea şi depărtându-i picioarele cu propriile lui coapse tari. Se instală deasupra ei şi, chiar şi prin nenumăratele straturi ale fustei, îi simţi mădularul întărit. Se arcui spre el. Respiraţia îi ieşea gâfâită; părea că nu reuşea să tragă suficient aer în piept. Simon îi prinse sânul în palmă. Mâna îi era atât de fierbinte, încât îi simţea fierbinţeala prin corset, însemnând-o acolo unde niciun alt bărbat nu o mai mângâiase până atunci.

— Înger. Se desprinse să-i şoptească pe obraz. Vreau să te văd, să te ating. Îşi trecu gura întredeschisă peste obrazul ei. Lasă-mă să-ţi dau jos rochia. Lasă-mă să te văd. Te rog.

Lucy se înfioră. Degetele lui îi modelau forma, mângâind şi masând. Îşi simţi sfârcul îmbobocind şi îşi dori, *tânji* ca el să i-l atingă. Gol-puşcă, fără nimic între carnea ei şi a lui.

— Da, te.

Cineva deschise uşa.

Simon se ridică pentru a se uita mânios peste spătarul canapelei la intrus, oricine ar fi fost el.

— Ieşi!

— Milord, rosti vocea lui Newton.

Lucy şi-ar fi dorit să se poată topi în acel moment şi să devină o baltă pe canapea.

— Ieşi, acum!

— A sosit cumnata dumneavoastră, milord. Lady Iddesleigh a văzut trăsura în faţă şi era îngrijorată de ce nu aţi ieşit cu domnişoara Craddock-Hayes la plimbarea călare.

Sau ar fi putut pur şi simplu să moară de ruşine. Simon încremeni, respirând gâfâit.

— La naiba.

— Da, milord, replică majordomul împietrit. Să o conduc în salonul albastru?

— La dracu', Newton! Condu-o unde vrei, numai nu aici.

Uşa se închise. Simon oftă şi îşi sprijini fruntea de a ei.

— Îmi pare rău pentru tot. Îşi trecu uşor buzele peste ale ei. Ar fi bine să plec înainte să mă vadă Rosalind. Rămâi aici; am să-l trimit pe Henry cu un şal.

Se ridică şi ieşi cu paşi mari.

Lucy se uită în jos. Avea o urmă de mână însângerată pe corsetul rochiei.

— O! Buzunărel se opri în pragul micului salon de la etajul trei al casei lui Rosalind. Se uită la Lucy şi îşi puse un picior peste celălalt. Eşti aici.

— Da.

Lucy ridică uşor capul de pe pumnul pe care îl sprijinise şi încercă să zâmbească. Venise în această cameră după prânz să reflecteze la evenimentele din acea dimineaţă. Rosalind se retrăsese în pat, invocând

o durere de cap, iar Lucy nu o învinovăţea. Rosalind bănuise că era ceva în neregulă când Simon n-o întâmpinase în propria casă. Se ascunsese în camerele lui pentru ca ea să nu-i vadă rana. Cum la toate acestea se adăuga şi tăcerea aproape deplină a lui Lucy pe drumul înapoi spre casa lui Rosalind, biata femeie credea că erau pe punctul de a anula nunta. Cu toate puse la un loc, fusese o dimineaţă solicitantă.

— E vreo problemă? o întrebă acum Lucy pe Buzunărel.

Copila se încruntă, părând să se gândească.

— Cred că nu.

Vocile ce răsunau dinspre capătul coridorului o făcură să privească peste umăr înainte de a intra în cameră. Puse jos cutia de lemn pe care o avea în mână şi închise uşa cu mare grijă.

Lucy deveni brusc bănuitoare.

— Nu ar trebui să fii la lecţii?

Copila era îmbrăcată într-o rochie albastră vaporoasă, cu părul în bucle perfecte, care îi dădeau un aer angelic dezminţit de ochii şireţi.

— Doica mea doarme.

Deprinsese, evident, trucul unchiului ei de a nu răspunde propriu-zis la întrebare.

Lucy oftă şi o privi pe Buzunărel ducând cutia până pe covorul artizanal, ridicându-şi fustele şi aşezându-se turceşte. Micuţul salon avea un aer de cameră abandonată, în ciuda faptului că fusese şters de praf recent. Era prea mic pentru a primi vizitatori, şi, în plus, se găsea la etajul trei al casei lui Rosalind. Deasupra dormitoarelor şi sub camera pentru copii. Însă unica sa fereastră dădea spre grădina din spate şi lăsa să intre soarele după-amiezii. Fotoliile, dintre care unul de culoare maro şi cu un braţ lipsă, celălalt tapiţat cu o catifea trandafirie ce începea să se subţieze, erau

mari şi confortabile. Iar covorul în nuanţe spălăcite de trandafiriu, maro şi verde avea un efect liniştitor. Lui Lucy i se păruse locul perfect pentru a veni să se gândească şi să fie singură. Evident, Buzunărel fusese de aceeaşi părere.

Fetiţa deschise cutia. Înăuntru se aflau şiruri de soldaţi de tinichea vopsiţi – darul interzis al lui Simon. Unii stăteau în picioare, alţii erau îngenuncheaţi, cu puştile pe umăr, gata să tragă. Erau şi soldaţi călare şi soldaţi cu tunuri, soldaţi cu raniţe şi soldaţi care ţineau baionete. Nu mai văzuse niciodată o asemenea diversitate de soldaţi de tinichea. Era evident o armată de jucărie superioară. Lucy ridică un omuleţ. Acesta stătea drept, cu puşca lângă corp, purtând o pălărie militară înaltă.

— Cât e de reuşit!

Buzunărel îi aruncă o privire usturătoare.

— Ăla e un franţuz. *Duşmanul.* E cu albastru.

— Ah.

Lucy îi dădu înapoi soldatul.

— Am douăzeci şi patru, continuă fetiţa, pregătind între timp tabăra inamicului. Înainte aveam douăzeci şi cinci, dar Pinkie a prins unul şi i-a mestecat capul.

— Pinkie?

— Căţeluşul mamei mele. Nu l-ai văzut fiindcă îşi petrece cea mai mare parte a timpului în camerele ei. Îşi încreţi nasul. Miroase. Şi pufăie când respiră. Are un nas turtit.

— Nu prea îţi place Pinkie, ghici Lucy. Buzunărel clătină din cap cu vehemenţă.

— Aşa că ăsta – ridică un soldat de tinichea fără cap, cu urme înspăimântătoare de dinţi pe corp – e o victimă de război, spune unchiul Suspin.

— Înţeleg.

Fetiţa puse soldatul mutilat pe covor şi îl priviră amândouă.

— Proiectil de tun, spuse Buzunărel.

— Poftim?

— Proiectil de tun. Asta l-a decapitat. Unchiul Suspin zice că probabil nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă.

Lucy ridică din sprâncene.

— Vrei să fii Anglia? întrebă Buzunărel.

— Ce anume?

Buzunărel o privi cu tristeţe, iar Lucy fu cuprinsă de sentimentul neplăcut că era posibil ca, în ochii ei, să fi căzut la nivelul lui Pinkie, câinele devorator de soldaţi.

— Ai vrea să fii Anglia? Eu am să joc de partea Franţei. Doar dacă nu cumva *vrei* să fii tu cu Broscoii?

Puse ultima întrebare ca şi cum Lucy chiar ar fi putut să fie atât de neghioabă.

— Nu, voi fi cu Anglia.

— Bun. Poţi să stai acolo.

Buzunărel arătă spre un loc pe covor în faţa ei, iar Lucy îşi dădu seama că, pentru acest joc, trebuia să se aşeze pe covor.

Se lăsă pe vine şi începu să-şi alinieze soldăţeii roşii de tinichea sub privirea critică a fetei. De fapt, joaca era destul de liniştitoare, şi avea nevoie de o pauză de la gândurile ei. Îşi petrecuse toată ziua încercând să se hotărască dacă să se mărite sau nu cu Simon. Partea violentă din el pe care i-o dezvăluise în acea dimineaţă fusese înspăimântătoare. Nu fiindcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut s-o rănească – ştia, cumva, că nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu, ceea ce o speria era faptul că atracţia ei faţă de el rămânea neştirbită, în ciuda a ceea ce văzuse.

Ba chiar se şi tăvălise cu el pe aceea canapea

când el era încă mânjit cu sângele unui bărbat pe care îl omorâse. Nu contase. Şi încă nu conta. Dacă Simon ar fi intrat în cameră în acel moment, i-ar fi cedat din nou. Şi poate că aceasta era adevărata problemă. Poate că îi era teamă de ceea ce era în stare să îi facă el: să o determine să lase deoparte toate învăţăturile despre bine şi rău cu care crescuse, să o facă să se piardă pe ea însăşi. Lucy se înfioră.

— Nu acolo.

Clipi surprinsă.

— Poftim?

— Căpitanul tău. Fetiţa arătă spre un soldat cu o pălărie sofisticată. El ar trebui să fie în faţa soldaţilor lui. Unchiul Suspin zice că un căpitan bun se află întotdeauna în fruntea oamenilor lui la război.

— Chiar aşa?

— Da. Buzunărel dădu din cap hotărâtă şi mută mai în faţă omuleţul lui Lucy. Uite aşa. Eşti gata?

— Ăăă. Oare pentru ce să fie gata. Da?

— Soldaţi, pregătiţi tunul, strigă fetiţa. Împinse un tun mic în faţă şi puse pumnul lângă el. Foc! Îl lovi uşor cu degetul mare şi o biluţă de marmură zbură peste covor, decimând soldaţii lui Lucy.

Buzunărel chiui.

Lucy rămase cu gura căscată.

— Ai voie să faci asta?

— E război, spuse Buzunărel. Vine cavaleria şi-ţi înconjoară armata!

Iar Lucy îşi dădu seama că englezii erau pe punctul de a pierde războiul.

— Căpitanul meu le împarte ordine soldaţilor!

Două minute mai târziu, câmpul de bătălie arăta ca scena unui masacru. Nici un singur soldat de tinichea nu mai era în picioare.

— Acum ce facem? întrebă Lucy gâfâind.

— Îi îngropăm. Toţi bărbaţii curajoşi merită înmormântări pe măsură.

Buzunărel îşi alinie soldaţii morţi.

Lucy se întrebă cât de mult din acest joc fusese învăţat de la unchiul Suspin.

— Spunem *Tatăl nostru* şi cântăm un imn. Fetiţa îşi mângâie duioasă soldaţii. Asta am făcut şi la înmormântarea tatălui meu.

Lucy ridică privirea.

— O?

Buzunărel dădu din cap.

— Am rostit *Tatăl nostru* şi am aruncat pământ peste sicriu. Dar tata nu era de fapt acolo, aşa că nu trebuie să ne facem griji că se va îneca în noroi. Unchiul Suspin zice că el e în rai şi mă priveşte.

Lucy încremeni, imaginându-şi-l pe Simon alinând-o pe fetiţă la mormântul fratelui său, lăsându-şi deoparte propria durere pentru a-i explica pe înţelesul ei că tatăl ei nu avea să se sufoce în pământ. Ce gest tandru. Şi ce să înţeleagă din această nouă faţă a lui Simon? I-ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost pur şi simplu un ucigaş, un bărbat nemilos şi nepăsător. Dar nu era aşa. Era un unchi iubitor, un bărbat care creştea singur trandafiri într-o catedrală de sticlă. Un bărbat care se purta ca şi cum ar fi avut nevoie de ea şi care îi ceruse să îi promită că nu avea să-l părăsească niciodată.

Nu avea să-l părăsească niciodată...

— Vrei să ne jucăm din nou?

Buzunărel o privea, aşteptând nerăbdătoare.

— Da.

Lucy îşi strânse soldaţii şi îi puse în picioare.

— Bun. Buzunărel începu să se ocupe de propriii soldaţi. Mă bucur că vei fi mătuşa mea. Unchiul Suspin e singurul adult căruia îi place să se joace cu soldaţii.

— Eu mi-am dorit dintotdeauna o nepoată care să se joace cu soldaţii. Ridică privirea spre Buzunărel şi îi zâmbi. Şi voi avea grijă să te invit să te joci cu mine după ce mă căsătoresc.

— Promiţi?

Lucy dădu din cap hotărâtă.

— Promit.

Capitolul 11

— Ai emoţii? întrebă de Raaf.

— Nu. Simon porni cu paşi mari spre balustradă, se răsuci pe călcâie şi se întoarse de unde pornise.

— Fiindcă pari să ai emoţii.

— Nu am emoţii.

Simon înclină capul pentru a scruta din priviri naosul. *Unde naiba era?*

— Şi totuşi pari să ai emoţii.

Acum Pye era cel care îl privea cu o expresie bizară.

Simon îşi impuse să se oprească şi inspiră adânc. Era puţin peste ora zece în dimineaţa nunţii lui. Se afla în biserica aleasă, purtând o perucă elegantă, o haină de brocart negru, o vestă brodată cu argintiu şi pantofi cu toc roşu. Era înconjurat de prieteni şi de familia lui iubitoare – sau cel puţin de cumnata şi nepoata lui. Buzunărel se agita în strana din faţă, în vreme ce Rosalind încerca s-o potolească. Christian arăta distras pe rândul din spate. Simon se încruntă. Nu mai vorbise cu Christian de la duel; nu avusese timp. Avea să fie nevoit să o facă mai târziu. De faţă era şi vicarul, un om al cărui nume îl uitase deja. Chiar şi de Raaf şi Harry Pye îşi făcuseră apariţia. De Raaf arăta ca un

baronet din provincie cu cizmele lui noroioase, iar Pye, îmbrăcat simplu în maro, ar fi putut fi confundat cu groparul.

Singurul lucru care lipsea era mireasa.

Simon îşi înăbuşi impulsul de a o lua la fugă pe culoar pentru a arunca o privire dincolo de uşile de la intrare, ca o bucătăreasă nerăbdătoare aşteptând să sosească negustorul de peşte să îi aducă ţipari. *O, Doamne, unde era?* Nu mai rămăsese singur cu ea de când îl surprinsese întorcându-se de la duelul cu James, cu aproape o săptămână în urmă, şi deşi păruse senină, deşi îi zâmbise când se aflau în compania altora, nu se putea scutura de acea teamă morbidă. Oare se răzgândise? Oare îi stârnise repulsia, încercând să facă dragoste cu ea în vreme ce din umăr îi curgea sânge şi purta pata sângelui unui om mort precum o medalie de dezonoare pe piept? Clătină din cap. Bineînţeles că îi stârnise repulsia; îngerul lui avea o conduită morală atât de strictă. Probabil fusese oripilată. Era oare suficient încât să o facă să-şi încalce promisiunea? Îi promisese, pe amintirea mamei ei, că nu avea să-l părăsească.

Era oare suficient?

Simon porni spre un stâlp de granit ce se înălţa până la tavanul cilindric aflat la cincisprezece metri deasupra. Un şir dublu din aceste coloane de granit roz susţineau tavanul, decorat cu pătrate zugrăvite cu caneluri. Fiecare pătrat era tivit cu aur, ca pentru a le aminti oamenilor despre viaţa de apoi aurită care se presupunea că îi aştepta. Privind într-o parte, văzu intrarea într-o capelă dedicată Sfintei Maria, cu o statuie a unei Fecioare foarte tinere privind cu seninătate în jos, spre picioarele ei. Era o biserică drăguţă, căreia nu-i lipsea decât o mireasă drăguţă.

— Iar se învârte ca leul în cuşcă, spuse de Raaf

pe un ton pe care probabil îl considera discret.

— Are emoţii, răspunse Pye.

— Nu am emoţii, spuse Simon scrâşnind din dinţi.

Dădu să-şi mângâie inelul înainte să-şi aducă aminte că acesta nu mai era. Se răsuci să se întoarcă în pas vioi şi îi surprinse pe Pye şi de Raaf schimbând o privire cu subînţeles. Minunat. Acum prietenii lui îl considerau nebun.

Un scârţâit răsună la intrarea în biserică în clipa în care cineva deschise uşile mari de stejar.

Simon se întoarse brusc. Lucy intră, însoţită de tatăl ei. Purta o rochie trandafirie, strânsă în partea din faţă pentru a dezvălui juponul verde-deschis. Culoarea îi făcea tenul să strălucească, formând un cadru perfect pentru ochii, sprâncenele şi părul ei întunecate, precum un trandafir înconjurat de frunze închise la culoare. Lucy îi zâmbi şi deveni, minunată.

Pur şi simplu minunată.

Îi veni să alerge spre ea şi să o prindă de braţ. În schimb se îndreptă de spate şi veni lângă de Raaf. O urmări apropiindu-se, aşteptând răbdător. În curând. În curând avea să fie a lui. Nu mai era nevoit să se teamă că o va pierde, că îl va părăsi. Lucy îşi aşeză mâna în îndoitura braţului lui. Simon se abţinu să nu îşi strângă cealaltă mână peste ea. Căpitanul îl privi mohorât şi dădu drumul, încet, braţului lui Lucy. Bătrânul nu era deloc încântat. Când îi ceruse mâna, Simon ştiuse că dacă Lucy ar fi fost mai tânără sau mai puţin iubită, tatăl ei l-ar fi scos afară în şuturi. Dar îngerul lui îşi impusese voinţa, chiar în ciuda dezaprobării făţişe a tatălui ei. Simon îi zâmbi bărbatului mai în vârstă şi cedă tentaţiei de a-i prinde mâna care se odihnea pe braţul lui. Era a lui acum. Căpitanului nu îi scăpă gestul. Faţa lui roşie se întunecă.

Simon îşi aplecă fruntea spre a ei.

— Ai venit.

Chipul ei era grav.

— Bineînţeles.

— Nu eram sigur că aveai să mai vii, după ceea ce s-a întâmplat acum câteva dimineţi.

— Nu erai?

Îl privi cu o expresie de nedesluşit în ochi.

— Nu.

— Am promis.

— Da. Îi cercetă chipul, dar nu reuşi să mai citească nimic altceva. Mulţumesc.

— Suntem gata?

Vicarul zâmbi vag. Simon se îndreptă de spate şi clătină afirmativ din cap.

— Dragii mei, începu vicarul.

Simon se concentră pe cuvintele care aveau s-o lege pe Lucy de el. Poate că acum teama lui de a nu o pierde avea să moară în sfârşit şi să se odihnească în pace. Indiferent ce ar mai fi aflat despre el, indiferent ce greşeli înfiorătoare, ce păcate grave avea să mai comită în viitor, îngerul lui avea să fie nevoit să rămână cu el.

Era a lui, acum şi pentru totdeauna.

*

— Am să trimit o cameristă să vă ajute, milady, rosti Newton din spatele lui Lucy în seara aceea.

Ea clipi şi îi aruncă o privire peste umăr.

— Da. Ah, mulţumesc.

Majordomul închise încet uşa în urma lui. Lucy se întoarse să caşte gura la cameră. Camera ei.

Iar ea care crezuse că dormitoarele din casa lui Rosalind erau luxoase. Pereţii erau îmbrăcaţi în damasc trandafiriu, o culoare caldă şi liniştitoare ce

dădea dormitorului un aer intim ca o îmbrăţişare. Sub picioare, covorul cu model era atât de gros, încât călcâiele i se cufundau în el. Deasupra, tavanul era pictat cu mici îngeri sau cupidoni – îi era greu să-şi dea seama în lumina difuză a serii – şi avea un chenar auriu. Desigur.

Iar în mijloc, la distanţă egală între două ferestre lungi, se afla un pat.

Dar a numi respectiva piesă de mobilier pat era ca şi cum ai fi spus despre catedrala Sfântul Pavel că era doar o biserică. Era cel mai arătos, mai mare şi mai somptuos pat pe care îl văzuse Lucy vreodată. Salteaua se afla la cel puţin un metru distanţă de podea şi avea într-o parte trepte, probabil pentru a permite accesul pe ea. Din fiecare colţ se înălţa câte un stâlp masiv, sculptat, aurit şi drapat cu fâşii late de catifea roşu-stacojiu. Draperiile stacojii erau legate cu frânghii aurite, dând la iveală perdele de voal roz. Cearşafurile de pe pat erau din satin de culoare bej-deschis. Lucy le atinse, ezitând, cu un deget.

Cineva bătu la uşă. Lucy se răsuci pe călcâie, zgâindu-se la ea. Oare Simon ar fi bătut?

— Intră.

Un cap cu bonetă se ivi de după uşă.

— Domnul Newton ne-a trimis, milady. Să vă ajutăm să vă dezbrăcaţi.

— Mulţumesc.

Lucy dădu din cap şi o privi pe femeia măruntă intrând în cameră, urmată de o fată mai tânără. Camerista mai în vârstă începu de îndată să scotocească prin dulapul de haine.

— Veţi dori cămăşuţa de dantelă, cred, nu-i aşa, milady? Pentru noaptea nunţii?

— O. Da.

Lucy simţi fluturi în stomac.

Camerista îi aduse cămăşuţa şi începu să descheie, la spate, rochia lui Lucy.

— Toată lumea vorbeşte despre petrecerea de la nunta de azi-dimineaţă, doamna mea, jos la bucătărie. Cât de elegantă a fost. Chiar şi Henry, valetul domnului viconte, a fost impresionat, se spune.

— Da, a fost foarte agreabil.

Lucy încercă să se relaxeze. Chiar şi după două săptămâni la Londra, încă nu era obişnuită să fie servită chiar atât de intim. Nu o mai ajutase nimeni să se dezbrace de când împlinise cinci ani. Rosalind i-o dăduse pe una dintre cameristele ei să se ocupe de ea, dar se părea că acum, de când devenise soţia lui Simon, avea nevoie de două.

— Lord Iddesleigh are un minunat simţ estetic. Camerista mai în vârstă gemu şi se aplecă să desfacă ultimele copci. Şi apoi se spune că v-a scos pe dumneavoastră, doamnele, la un tur al capitalei după petrecere. V-a făcut plăcere?

— Da.

Lucy ieşi din rochie. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei în compania lui Simon, dar nu rămăseseră niciodată singuri. Poate că acum că erau în sfârşit căsătoriţi şi ceremoniile se încheiaseră, puteau să petreacă mai mult timp împreună şi să se cunoască mai bine.

Camerista strânse repede materialul şi i-l întinse cameristei mai tinere.

— Acum ai grijă să verifici atentă rochia. Să nu cumva să rămână vreo pată şi să se învechească.

— Da, doamnă, chiţăi fata.

Nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani şi era evident că o privea cu multă admiraţie pe femeia mai în vârstă, deşi era considerabil mai înaltă decât ea.

Lucy inspiră adânc când camerista îi descheie

corsetul. Jupoanele şi lenjeria îi fură scoase, iar cămăşuţa de dantelă trasă peste cap. Camerista îi perie părul până când Lucy nu mai putu îndura. Toate aceste ceremonii complicate îi lăsau prea mult timp să se gândească şi să îşi facă griji în privinţa nopţii ce se apropia şi în legătură cu ce avea să aducă aceasta.

— Mulţumesc, spuse ea ferm. Nu mai am nevoie de nimic altceva în seara asta.

Cameristele făcură o reverenţă şi se retraseră şi, brusc, se trezi singură. Se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă şemineu. Pe masa de lângă ea se afla o carafă cu vin. O privi gânditoare preţ de o clipă. Poate că vinul avea să-i amorţească simţurile, dar era destul de sigură că nu avea să-i calmeze emoţiile. Şi ştia că nu voia să-i fie amorţite simţurile în noaptea aceea, oricât ar fi fost de speriată.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă – nu cea dinspre hol, ci cealaltă, probabil o uşă de legătură.

Lucy îşi drese glasul.

— Intră.

Simon deschise încet uşa. Încă mai purta pantalonii, ciorapii şi cămaşa, dar se dezbrăcase de haină şi de vestă şi avea capul gol. Se opri în prag. Îi luă doar o clipă să îi desluşească expresia. Era nesigur.

— Acolo este camera ta? întrebă ea.

Simon se încruntă şi privi în spate.

— Nu, e un salon de primire. Al tău, de fapt. Vrei să-l vezi?

— Da, te rog.

Lucy se ridică în picioare, foarte conştientă de faptul că era goală pe sub cămăşuţa diafană de dantelă.

Simon se dădu la o parte şi Lucy văzu o cameră decorată în trandafiriu şi alb, cu mai multe banchete şi fotolii împrăştiate ici-colo. Pe peretele îndepărtat se

afla o uşă.

— Şi dincolo de asta e camera ta?

Arătă din cap spre uşa îndepărtată.

— Nu, acolo e salonul meu. E cam întunecat, mă tem. Decorat de vreun strămoş devenit de mult oale şi ulcele, cu o dispoziţie sumbră şi detestând orice altă culoare în afară de maro. Al tău e mult mai frumos. Bătu cu degetele în cadrul uşii. După salonul meu se află garderoba mea, la fel de întunecată, şi dincolo de aceasta, dormitorul meu, pe care, din fericire, l-am redecorat după propriile gusturi.

— Doamne! Lucy ridică din sprâncene. Ce ditamai călătoria ai avut de făcut.

— Da, am.

Râse brusc, acoperindu-şi ochii cu o mână.

Lucy zâmbi pe jumătate, neînţelegând gluma, neştiind, de fapt, cum trebuia să se poarte cu el, acum că erau în sfârşit soţ şi soţie şi rămăseseră singuri în propriile camere. Totul era atât de ciudat.

— Ce e?

— Îmi pare rău. Îşi coborî mâna, lăsând-o să vadă că obrajii i se îmbujoraseră. Asta nu e conversaţia pe care mă aşteptam să o avem în noaptea nunţii noastre.

„Are emoţii.” Când înţelese acest lucru, o parte din propria nelinişte păru să dispară. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse în dormitorul ei.

— Despre ce ai prefera să vorbim?

Îl auzi închizând uşa.

— Aveam de gând să te impresionez cu elocvenţa mea romantică, desigur. Mă gândisem să declam un discurs filosofic despre frumuseţea frunţii tale.

Lucy clipi surprinsă.

— Fruntea mea?

— Mmm. Ţi-am spus vreodată că fruntea ta mă intimidează? Îi simţi căldura la spate când se apropie de ea, dar nu o atinse. E atât de netedă, şi albă, şi latră, şi se încheie cu sprâncenele tale drepte, înţelepte, ca ale unei statui reprezentând-o pe Atena pronunţând judecata. Dacă zeiţa războinică avea o frunte ca a ta, nu e de mirare că anticii o adorau şi se temeau de ea.

— Flecăreli, murmură ea.

— Flecăreli, într-adevăr. În fond, asta e tot ce sunt.

Lucy se încruntă şi se întoarse să îl contrazică, dar el se mişcă deodată cu ea şi nu reuşi să-i vadă faţa.

— Sunt ducele nimicurilor, îi şopti el în ureche. Regele farselor, împăratul cuvintelor goale.

Oare chiar aşa se considera?

— Dar.

— Flecărelile sunt lucrul la care mă pricep cel mai bine, spuse el, continuând să se ascundă. Mi-ar plăcea să flecăresc despre ochii tăi aurii şi buzele rubinii.

— Simon.

— Despre curba perfectă a obrazului tău, îi murmură el aproape.

Lucy gemu când răsuflarea lui adie peste părul de pe ceafa ei. Îi distrăgea atenţia cu gesturi tandre. Şi funcţiona.

— Ce mult vorbeşti.

— Într-adevăr, vorbesc prea mult. E o slăbiciune pe care va trebui să o tolerezi la soţul tău. Vocea îi răsuna chiar lângă urechea ei. Dar ar trebui să petrec destul de mult timp descriind forma gurii tale, moliciunea ei şi căldura ce răzbate din ea.

Lucy simţi ceva încordându-se pe la mijlocul fiinţei ei.

— Asta e tot?

Şi fu surprinsă de vibraţia gravă a vocii ei.

— O, nu. Apoi aş trece la gâtul tău. Mâna lui îi apăru în faţă şi mângâie aerul la doar câţiva centimetri de gâtul ei. Cât e de graţios, cât e de elegant, şi cât de mult îmi doresc să îl ling.

Plămânii ei se chinuiau să se umple cu aer. Simon o mângâia doar cu vocea, şi se întrebă dacă va putea îndura atunci când el avea să-şi folosească mâinile.

El continuă:

— Şi umerii tăi, atât de albi şi fragezi.

Mâna lui pluti în aer deasupra ei.

— Şi mai departe?

— Aş vrea să îţi descriu sânii. Vocea îi scăzuse şi devenise mai răguşită. Dar ar trebui să îi văd mai întâi.

Lucy inspiră tremurător. Simon expiră lângă urechea ei. Prezenţa lui îi învăluia tot corpul, dar nu făcu nicio încercare de a o atinge. Lucy ridică mâna şi prinse funda de la gâtul ei. Încet, trase de ea, iar şoapta mătăsii alunecând liberă în tăcerea dormitorului răsună insuportabil de intim. Răsuflarea lui deveni sacadată când marginile cămăşuţei ei se îndepărtară, dezgolind rotunjimea de sus a pieptului ei.

— Atât de frumoşi, atât de palizi, murmură el.

Lucy înghiţi un nod şi trase materialul în jos peste umeri. Degetele îi tremurau. Nu se mai dezgolise niciodată în faţa cuiva astfel, dar sunetul tot mai aspru al răsuflării lui o făcu să continue.

— Văd moviliţele moi şi valea umbrită dintre ele, dar nu şi vârfurile dulci. Lasă-mă să le văd, *îi ’ i ’*

îngerul meu.

Vocea îi tremura. Ceva feminin şi primitiv se trezi în ea la gândul că îl putea face pe acest bărbat să tremure. Voia să se dezgolească în faţa lui, soţul ei. Închise ochii şi trase cămăşuţa în jos. Sfârcurile i se

întăriră în aerul răcoros. Lui Simon i se tăie respiraţia.

— Ah, Doamne, mi-i amintesc. Ai habar cât de greu mi-a fost să îţi întorc spatele în noaptea aceea?

Lucy clătină din cap, cu un nod sufocant în gât. Îşi amintea şi ea privirea lui fierbinte pe sânii ei goi, propria dorinţă neruşinată.

— Aproape că m-a nenorocit pentru totdeauna. Mâinile lui plutiră în aer deasupra sânilor ei, desenându-le curbele fără a-i atinge. Îmi doream cu atâta ardoare să te ating.

Palmele lui erau atât de apropiate de pielea ei încât îi simţea căldura, dar nu o atinse. Nu încă. Se trezi întinzându-se spre mâinile lui, anticipând acel prim contact. Îşi scoase braţele din mânecile cămăşuţei, dar strânse materialul în dreptul taliei ei, ca să nu cadă.

— Îmi amintesc că te-ai atins singură aici. Mâinile lui prinseră în căuşul palmei aerul de deasupra sfârcurilor ei. Îmi dai voie?

— Eu. Se înfioră. Da. Te rog.

Îi privi mâinile coborând şi atingând-o uşor pe sâni. Degetele lui calde se curbară în jurul ei. Se arcui şi sânii i se împinseră în palmele lui.

— Doamne, şopti el.

O mângâie în cerc în jurul sânilor. Lucy coborî privirea şi îi văzu mâinile mari, cu degete lungi, pe pielea ei. Arătau insuportabil de masculine. Arătau insuportabil de posesive. Simon îşi aduse ambele mâini spre vârfurile sfârcurilor ei şi le strânse blând, dar cu fermitate, între arătător şi degetul mare. Lucy inspiră adânc în faţa senzaţiei şocante.

— E plăcut? întrebă el, cu buzele în părul ei.

— E.

Înghiţi în sec, incapabilă să răspundă. Era mai mult decât plăcut.

Dar el păru să se mulţumească şi cu acest răspuns.

— Lasă-mă să văd şi restul. Te rog. Buzele lui îi trecură uşor peste obraz, palmele lui încă ţinându-i sânii în căuşul lor. Te rog, arată-mi, soţia mea.

Lucy deschise pumnii strânşi, iar cămăşuţa îi căzu pe podea. Era goală. Simon îşi coborî blând o mână pe abdomenul ei şi o trase în spate spre el, astfel încât fesele ei goale se lipiră de materialul pantalonilor lui. Erau calzi, aproape fierbinţi, de la corpul lui. Se împinse spre ea şi Lucy îi simţi organul masculin, lung şi tare. Nu se putu abţine. Începu să tremure.

El îi chicoti în ureche.

— Voiam să îţi spun mai multe, dar nu pot. Se împinse din nou spre ea şi gemu. Te doresc prea tare şi mi-am pierdut cuvintele.

Brusc, o ridică în braţe, lăsând-o să-i vadă ochii, strălucind ca argintul. Un muşchi din obrazul lui se contractă. O întinse pe pat şi sprijini un genunchi lângă ea, făcând salteaua să se lase.

— Va durea prima dată, ştii asta, nu?

Întinse ambele braţe la spate şi îşi trase cămaşa peste cap.

Lucy fu atât de distrasă de vederea pieptului lui gol, încât aproape nu auzi întrebarea.

— Am să mă mişc cât mai încet posibil. Era zvelt, şi muşchii lungi ai braţelor şi ai umerilor lui se mişcară când urcă în pat. Sfârcurile se profilau într-un contrast surprinzător pe pielea lui deschisă la culoare, maronii şi plate şi atât de golaşe. Un romb din fire de păr scurte şi blonde creştea chiar în mijlocul pieptului lui. Nu vreau să mă urăşti după.

Lucy întinse mâna să îl atingă pe sfârc. El gemu şi închise ochii.

— Nu am să te urăsc, şopti ea.

Apoi el era deasupra ei, sărutând-o cu sălbăticie, cu mâinile de o parte şi de cealaltă a feţei ei. Lui Lucy îi veni să râdă, şi chiar ar fi făcut-o, dacă limba lui nu s-ar fi aflat în gura ei. Era atât de minunat să ştie că o dorea astfel. Îşi împreună mâinile în spatele capului lui, simţind ţepii părului lui tuns scurt în palmele ei. Simon îşi coborî şoldurile peste ale ei şi toate gândurile i se pierdură în neant. Îi era cald. Pieptul lui alunecă peste sânii ei, umed de sudoare. Coapsele lui tari, încă prinse în pantaloni, îi presau picioarele să se despartă. Desfăcu picioarele, primind cu plăcere greutatea corpului lui, primindu-l cu plăcere pe el. Simon se instală peste cea mai vulnerabilă parte a ei şi, pentru o clipă, se simţi jenată. Era udă, iar umezeala avea să-i păteze, fără îndoială, pantalonii. Avea să se supere? Apoi el se apăsă pe ea cu bărbăţia întărită şi simţi.

Uluire.

Totul era atât de extraordinar, chiar mai plăcut decât atunci când se atinsese singură. Oare întotdeauna era la fel de grozavă această senzaţie fizică? Ea credea că nu. Probabil meritul era al lui – al soţului ei – şi mulţumi cerurilor că se căsătorise cu un astfel de bărbat. Simon se apăsă din nou peste ea, alunecând de data aceasta, iar ea oftă.

— Îmi pare rău.

Îşi desprinse gura de pe a ei, cu chipul tensionat şi lipsit de amuzament.

Vârî mâna stângaci între ei şi Lucy îşi dădu seama că probabil îşi scotea bărbăţia. Răsuci capul într-o parte pentru a se uita. Dar el se urcă din nou peste ea înainte să apuce să vadă.

— Îmi pare rău, spuse din nou, pe un ton tăios şi sacadat. Am să te răsplătesc, îţi promit. Dacă doar. – ceva o împunse între picioare – mai târziu. „Ah.”

Închise ochii, ca şi cum l-ar fi durut. Şi o invadă. Împingând şi lărgind. *Arzând.* Lucy încremeni.

— Îmi pare rău.

Îşi muşcă interiorul obrazului, încercând să nu plângă. În acelaşi timp, se simţea ciudat de înduioşată de scuza lui.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

Ceva se sfâşie destul de explicit, iar Lucy inspiră adânc, dar nu scoase niciun sunet.

Simon deschise ochii, cu o expresie îndurerată, fierbinte şi sălbatică.

— O, Doamne, scumpa mea. Îţi promit că va fi mai bine data viitoare. O sărută încet în colţul gurii. Îţi promit.

Lucy se concentră să îşi calmeze respiraţia şi speră că avea să termine foarte curând. Nu voia să-i rănească sentimentele, dar nu mai era plăcut pentru ea.

Simon îşi întredeschise buzele peste ale ei şi îi linse buza de jos.

— Îmi pare rău.

Mâna lui se mişcă între ei şi o mângâie blând în locul unde erau împreunaţi. Lucy se tensionă, aşteptându-se din reflex la durere, dar în schimb avu parte de plăcere. Apoi de ceva mai mult. Un torent de căldură începu să se reverse din miezul fiinţei ei. Treptat, coapsele ei se relaxară din arcul rigid în care încremeniseră când o penetrase.

— Îmi pare rău, murmură el, cu vocea profundă şi leneşă.

Degetul lui mare îi mângâie mugurele de carne. Lucy închise ochii şi suspină. Simon i-l încercui cu degetul.

— Îmi pare rău.

Se mişcă foarte încet în ea, alunecând. Era

aproape. Bine.

— Îmi pare rău.

Îşi împinse limba în gura ei şi ea i-o supse. Îşi lăsă picioarele jos pentru a-i oferi acces mai larg. Simon gemu în gura ei, incoerent, şi brusc totul era frumos din nou. Îşi arcui şoldurile pentru a veni în întâmpinarea degetului lui mare, pentru a cere mai multă presiune, şi îşi înfipse degetele în muşchii tari ai umerilor lui. Drept răspuns, el începu să se mişte mai repede. Se desprinse din sărut şi îi văzu ochii argintii, rugători şi prădători în acelaşi timp. Zâmbi şi îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui. El făcu ochii mari la acest gest şi gemu. Ochii i se închiseră cu un fâlfâit din pleoape. Apoi începu să se arcuiască pe spate, gâtul şi tendoanele din braţele lui întinzându-se să atingă un ţel invizibil. Strigă şi alunecă peste ea. Iar ea îl privi – acest bărbat puternic şi raţional, dus pe culmile unei plăceri neputincioase, fără cuvinte, de corpul ei. De ea.

Simon căzu lângă ea, cu pieptul încă ridicându-i-se şi coborându-i greoi, cu ochii închişi, şi rămase acolo până când răsuflarea i se calmă. Lucy crezu că adormise, dar el întinse mâna şi o trase lângă el.

— Îmi pare rău.

Cuvintele ieşiră atât de confuze, încât nu şi-ar fi dat seama ce spusese dacă nu i-ar fi repetat acelaşi lucru în tot acest timp.

— Ssst. Îi mângâie trupul umed şi zâmbi tainic. Dormi, iubitul meu.

*

— De ce m-ai chemat aici?

Sir Rupert privi neliniştit prin parc. Era foarte devreme dimineaţa şi era frig de crăpau pietrele. Nu se

vedea nimeni altcineva prin preajmă, dar acest lucru nu însemna că Walker nu fusese urmărit sau că nu era posibil ca vreun pui de nobil elegant să fi ieşit la plimbare călare. Îşi trase mai tare borul pălăriei peste ochi, pentru orice eventualitate.

— Nu putem aştepta să facă următoarea mişcare.

Răsuflarea lui Lord Walker ieşi sub formă de abur când vorbi.

Era aşezat pe cal ca un om născut în şa, aşa cum şi era de fapt. Şase generaţii din familia lui se aflaseră în fruntea partidelor de vânătoare din provincia lui natală. Grajdul familiei Walker era renumit pentru caii de vânătoare crescuţi de ei. Probabil urcase în şa încă înainte să înveţe să umble, împleticindu-se în hamuri.

Sir Rupert se foi pe calul lui castrat. Nu învăţase să călărească decât în tinereţe, iar acest lucru se vedea. Mai mult, piciorul lui infirm îl făcea să se simtă al naibii de inconfortabil.

— Ce sugerezi?

— Să îl omorâm înainte să ne omoare el pe noi.

Sir Rupert se crispă şi privi din nou în jurul lui. „Neghiobul.” Oricine i-ar fi ascultat ar fi avut dovezi pentru un şantaj, în cel mai bun caz. Pe de altă parte, dacă Walker putea să rezolve această problemă pentru el.

— Am încercat asta de două ori şi nu am reuşit.

— Aşa că încercăm din nou. A treia oară e cu noroc. Walker clipi spre el din ochii bovini. N-am de gând să aştept ca un cocoş tânăr să vină să-mi sucească gâtul ca să mă gătească la cină.

Sir Rupert oftă. Era un echilibru delicat. Din câte ştia el, Simon Iddesleigh încă nu era conştient de implicarea lui în complot. Iddesleigh cel mai probabil credea că Walker era ultima persoană implicată. Şi

dacă se putea asigura că Iddesleigh nu afla, dacă răzbunarea lui îşi putea găsi inevitabilul sfârşit sângeros cu moartea lui Walker, ei bine, totul era în regulă. Walker nu era o parte chiar atât de importantă în viaţa lui Sir Rupert, în fond. Cu siguranţă nu avea să-i simtă lipsa. Şi, după dispariţia lui Walker, nu avea să mai rămână nimeni în viaţă care să îl acuze de implicare în intriga care dusese la moartea lui Ethan Iddesleigh. Era un gând atrăgător. Ar fi putut în sfârşit să se odihnească, şi Dumnezeu îi era martor că era pregătit pentru asta.

Dar dacă Walker vorbea înainte să ajungă Iddesleigh la el – sau, mai rău, *după* ce îl găsea Iddesleigh – totul avea să fie pierdut. Fiindcă, desigur, adevăratul făptaş pe care îl căuta Iddesleigh era Sir Rupert, chiar dacă el nu o ştia. De aici şi hotărârea lui Sir Rupert de a-i tolera lui Walker melodrama de a-l fi chemat în parc în zori. Celălalt bărbat trebuia să creadă că erau implicaţi în mod egal în această poveste.

Mâna îi alunecă spre buzunarul de la vestă, în care încă se mai afla inelul cu pecete al lui Iddesleigh. Ar fi trebuit să scape de el până acum. De fapt, aproape că îl aruncase în Tamisa de două ori. Dar, de fiecare dată, ceva îl oprise. Era ilogic, dar îşi imagina că inelul îi dădea putere asupra lui Iddesleigh.

— S-a căsătorit ieri.

— Poftim?

Sir Rupert se concentră pe conversaţie.

— Simon Iddesleigh, spuse Walker răbdător, ca şi cum nu el ar fi fost cel încet la minte. S-a căsătorit cu o fetişcană de la ţară. Fără bani şi fără titlu. Poate că omul e nebun.

— Nu cred. Iddesleigh are multe defecte, dar nu e nebun.

Îşi înăbuşi dorinţa de a-şi masa coapsa.

— Dacă zici tu. Walker ridică din umeri şi îşi scoase tabachera. În orice caz, s-ar putea să fie bună.

Sir Rupert se zgâi la el nedumerit în vreme ce celălalt bărbat trase pe nas câteva fire de tutun şi strănută violent.

Walker îşi flutură batista, apoi îşi suflă nasul zgomotos.

— Să o omorâm

Îşi trase nasul şi şi-l şterse înainte de a vârî batista înapoi în buzunar.

— Eşti nebun? Aproape că îi râse în faţă celuilalt bărbat. Adu-ţi aminte, moartea fratelui său a fost cea care l-a stârnit pe Simon Iddesleigh să ucidă, de la bun început. Dacă îi omorâm proaspăta soţie, e prea puţin probabil ca asta să-l oprească acum, nu?

— Da, dar dacă o ameninţăm, îi spunem că, dacă nu încetează, o vom ucide. Walker ridică din umeri. Eu cred că se va opri. Merită să încercăm, oricum.

— Chiar aşa. Sir Rupert îşi simţi buza curbându-se. Cred că ar fi ca şi cum ai aprinde un butoi cu praf de puşcă. Te va găsi şi mai repede.

— Dar nu şi pe tine, hm?

— Ce vrei să spui?

Lord Walker îndepărtă un fir de tutun de pe dantela de la încheietura mâinii.

— Nu şi pe tine. Tu ai avut grijă să nu te bagi, nu-i aşa, Fletcher?

— Anonimitatea mea s-a dovedit foarte utilă pentru noi.

Sir Rupert susţinu privirea bărbatului mai tânăr fără să clipească.

— Chiar aşa?

Walker îl fixă şi el cu privirea, pe sub pleoapele greoaie.

Sir Rupert găsise dintotdeauna că prostia lui Walker îl făcea să semene cu un animal, dar tocmai aici era problema, nu? Era atât de uşor să ignori inteligenţa unui animal masiv şi greoi. Sudoarea îi îngheţă pe spate.

Walker lăsă ochii jos.

— Eu asta intenţionez să fac, în orice caz – şi mă aştept să mă susţii, dacă va fi cazul.

— Desigur, spuse Sir Rupert nepăsător. Suntem parteneri.

— Bun. Walker rânji, umflându-şi obrajii roşii. O să-i venim de hac ticălosului cât de curând. Trebuie să plec acum. Am lăsat o porumbiţă instalată confortabil în cuibul ei. N-aş vrea să zboare înainte să mă întorc.

Îi făcu cu ochiul cu o expresie libidinoasă şi îi dădu pinteni calului, pornind la trap.

Sir Rupert îl urmări dispărând în ceaţă înainte de a-şi întoarce propriul cal spre casa şi familia lui. Piciorul îl durea ca naiba şi avea să plătească pentru această plimbare, fiind nevoit să îl ţină suspendat tot restul zilei. Walker sau Iddesleigh. Nu prea mai conta care dintre ei, în momentul de faţă.

Câtă vreme unul dintre ei murea.

Capitolul 12

Un sforăit uşor fu primul lucru pe care îl auzi Lucy când se trezi a doua zi după nunta ei. Cu ochii închişi şi mintea încă înceţoşată de vise, se întrebă cine respira atât de zgomotos. Apoi simţi greutatea unei mâini pe sânul ei şi se trezi complet. Dar nu deschise ochii.

„Cald.” Nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată în viaţă acea căldură delicioasă, cu siguranţă nu în timpul

iernii. Picioarele îi erau împletite cu o pereche de picioare masculine şi păroase, şi chiar şi degetele de la picioare, care nu păreau să se dezgheţe niciodată complet între octombrie şi martie, îi erau călduţe. Era ca şi cum ar fi avut propriul şemineu, cu avantajul că acesta de faţă avea şi piele netedă şi stătea cuibărit lângă ea pe partea dreaptă. Aerul cald ce se ridica din pături avea un miros subtil. Îşi recunoscu propriul parfum amestecat cu unul străin, care, îşi dădu seama, era probabil al lui. Cât de primitiv. Mirosurile corpurilor lor se împletiseră. Lucy oftă şi deschise ochii.

Soarele se strecura printr-o crăpătură în draperii. Să fi fost chiar atât de târziu? Acest gând fu imediat urmat de un altul. Oare Simon încuiase uşa? În oraş, Lucy se obişnuise ca dimineaţa să vină o cameristă care să tragă draperiile şi să scormonească în foc. Oare servitorii se aşteptaseră ca Simon să se întoarcă în propria cameră noaptea trecută? Întoarse capul şi se încruntă spre uşă.

— Ssst. Simon o strânse de sân ca pentru a o mustra că se mişcase. Dormi, bombăni el, şi răsuflarea îi redeveni regulată.

Lucy îl privi. Ţepi blonzi de barbă îi licăreau pe bărbie, avea cercuri întunecate sub ochi, iar părul scurt îi era turtit într-o parte. Arăta atât de chipeş încât aproape i se tăie respiraţia. Îşi înclină capul până reuşi să îi vadă mâna închisă peste sânul ei. Sfârcul îi ieşea printre primul şi cel de-al doilea deget.

Se îmbujoră.

— Simon.

— Ssst.

— Simon.

— Întoarce-te. La culcare.

Depuse un sărut pe umărul ei gol, fără a deschide ochii.

Lucy strânse hotărâtă din buze. Problema era serioasă.

— Uşa e încuiată?

— Mmm.

— Simon, uşa e încuiată?

El oftă.

— Da.

Lucy miji ochii spre el. Începuse să sforăie din nou.

— Nu te cred.

Dădu să se strecoare din pat.

Simon se răsuci şi, brusc, ajunse peste ea. Deschise în sfârşit ochii.

— Ar fi trebuit să mă aştept la asta când m-am căsătorit cu o fată de la ţară, spuse el, cu o voce răguşită de somn.

— Poftim?

Lucy clipi surprinsă spre el. Se simţea foarte goală sub el. Organul lui se apăsa în moliciunea abdomenului ei inferior.

— Trezitul devreme.

Se încruntă cu severitate şi se foi astfel încât greutatea lui să nu o mai apese pe piept. Ceea ce nu făcu decât să adauge presiune în dreptul şoldurilor. Lucy încercă să ignore bucata de anatomie masculină ce se apăsa pe abdomenul ei. Nu era uşor.

— Dar camerista.

— Orice cameristă care va intra pe uşa aia înainte să ieşim din cameră va fi concediată fără recomandare.

— Ai spus că e încuiată.

Încercă să se încrunte, dar îi era teamă că buzele ei se curbaseră în direcţia greşită. Ar fi trebuit să fie moartă de ruşine.

— Aşa am zis? Îi desenă conturul sfârcului. E

acelaşi lucru. Nu ne va întrerupe nimeni.

— Nu cred.

Simon îi acoperi gura cu a lui, iar Lucy îşi uită gândul. Buzele îi erau calde şi blânde, în contrast cu ţepii de barbă ce o zgâriau pe bărbie. Cumva, cele două atingeri diferite creau un efect erotic.

— Deci, cu ce îţi vei întreţine proaspătul soţ, murmură el în urechea ei, acum că l-ai trezit, hm?

Îşi apăsă şoldurile peste ale ei.

Lucy se foi neliniştită, apoi încremeni cu un geamăt – unul mărunt, dar pe care el îl auzi oricum.

— Îmi pare rău. Simon sări de pe ea. Probabil mă crezi o bestie lacomă. Te doare foarte tare? Poate ar trebui să cer să ţi se trimită o cameristă, să te îngrijească. Sau.

Lucy îşi puse ferm mâna pe buzele lui. Altfel nu ar mai fi apucat să vorbească deloc.

— Şşşt. Sunt bine.

— Dar cu siguranţă eşti.

— Sincer. Lucy închise ochii şi se gândi să-şi tragă pătura peste cap. Oare toţi bărbaţii căsătoriţi vorbeau atât de direct cu soţiile lor? Doar mă doare puţin, atâta tot.

Simon o privi neputincios.

— A fost destul de plăcut. Îşi drese vocea. Cum să-l facă să se întoarcă la ea? Când erai întins lângă mine.

— Vino încoace, atunci.

Lucy se apropie puţin, dar când dădu să se întoarcă spre el, Simon o întoarse blând cu spatele spre pieptul lui.

— Pune-ţi capul aici.

Întinse braţul pentru a-i servi drept pernă.

Acum îi era chiar mai cald decât înainte, aşa cum stătea cuibărită şi învăluită din toate părţile de corpul

lui, într-o îmbrăţişare confortabilă şi sigură. Simon îşi îndoi genunchii sub ai ei şi gemu uşor. Bărbăţia în erecţie îi era lipită de partea de jos a spatelui ei, insistentă şi fierbinte.

— Eşti bine? şopti ea.

— Nu. Chicoti răguşit. Dar am să supravieţuiesc.

— Simon.

El o prinse de sân.

— Ştiu că am făcut să te doară azi-noapte. Degetul lui se jucă uşor cu sfârcul ei. Dar nu va mai fi la fel şi data viitoare.

— E în regulă.

— Vreau să îţi arăt.

Lucy se crispă. Ce anume presupunea acest arătat?

— Nu o să te doară, îi şopti el la ureche. Va fi plăcut. Relaxează-te. Lasă-mă să-ţi arăt raiul; să nu uităm că tu eşti un înger.

Mâna lui îi coborî mângâietor pe trunchi, gâdilând-o pe burtă, şi ajunse la smocul de păr de dedesubt.

— Simon, nu cred.

— Ssst.

Îşi trecu degetele prin părul ei feciorelnic. Lucy începu să tremure, neştiind încotro să-şi îndrepte privirea. Slavă Domnului că nu era faţă în faţă cu ea. În cele din urmă, închise ochii.

— Deschide-te pentru mine, scumpo, murmură el în urechea ei. Eşti atât de moale aici. Vreau să te mângâi.

Doar nu avea de gând să.

Simon îşi înfipse un genunchi între picioarele ei, depărtându-le. Mâna lui desenă conturul proeminenţelor sexului ei. Lucy îşi ţinu respiraţia, aşteptând.

— Te-aş săruta aici. O mângâie în sus. Te-aş linge şi mi-aş plimba limba pe aici, ţi-aş memora gustul, dar cred că este prea devreme pentru asta.

Mintea ei încremeni când încercă să îşi imagineze. Şoldurile ei se retraseră.

— Ssst. Stai cuminte. N-o să te doară. De fapt – ajunse în partea de sus a despicăturii ei – o să te facă să te simţi foarte, foarte bine. Încercui cu degetul mugurele de carne din acel punct. Uită-te la mine.

Nu se simţea în stare. Nu ar fi trebuit nici măcar să-i dea voie să facă acest lucru. Cu siguranţă nu se număra printre lucrurile care se petreceau în mod normal între doi soţi.

— Îngerul meu, uită-te la mine, zise el răguşit. Vreau să-ţi văd ochii frumoşi.

Ezitând, Lucy întoarse capul. Ridică pleoapele. Simon o fixă cu privirea, cu ochii argintii scânteind, apăsând cu un deget. Buzele ei se întredeschiseră.

— Doamne, gemu el.

Apoi o sărută, mângâindu-i limba cu a lui, în timp ce degetele îi alunecau tot mai rapid. Lucy ar fi vrut să-şi mişte şoldurile, să implore acel deget. În schimb se arcui, frecându-se de el. Simon bombăni ceva şi îi muşcă buza de jos. Îşi simţea umezeala acum, prelingându-se, făcându-i degetele alunecoase.

Îşi împinse cu forţă penisul spre fesele ei.

Lucy nu reuşea să respire, nu reuşea să gândească. Nu ar fi trebuit să lase să se întâmple aşa ceva. Nu în faţa lui. El îşi vârî limba în gura ei şi nu încetă nicio clipă să o mângâie cu mişcări circulare acolo jos. Era un vrăjitor cu ochii de argint ce o prinsese sub vraja lui. Începea să-şi piardă controlul. Îi supse limba groasă şi, brusc, se întâmplă. Se arcui şi simţi un val de plăcere cutremurând-o. Simon încetini atunci, ridică fruntea pentru a o privi, dar ei nu-i mai

păsa. Un torent de căldură se revărsa în ea, pornind din centrul corpului ei. Era într-adevăr foarte plăcut.

— Simon.

— Îngerul meu?

— Mulţumesc.

Îşi simţea limba grea, ca şi cum ar fi fost drogată, şi cuvintele îi ieşiră murmurate. Închise ochii şi aţipi puţin, dar apoi se gândi la ceva. El era încă tare, lipit de spatele ei. Îşi foi fundul, iar el îşi ţinu respiraţia. Oare îl durea?

Fără îndoială că da.

— Pot să…? Îşi simţi faţa încingându-se. Cum să formuleze întrebarea? Pot să… te ajut?

— E în regulă. Dormi.

Dar vocea îi era tensionată, iar organul lui masculin era atât de fierbinte, încât părea gata să facă o gaură în spatele ei. Cu siguranţă acest lucru nu era bun pentru sănătatea lui.

Lucy se răsuci până ajunse să îi vadă faţa. Ştia că propriul chip era îmbujorat.

— Sunt soţia ta. Aş vrea să te ajut.

O vagă nuanţă de roşu îi coloră pomeţii. Interesant, nu era chiar atât de sofisticat când era vorba de propriile nevoi.

Priveliştea îi întări hotărârea.

— Te rog.

Simon o privi în ochi, păru să-i scruteze, apoi oftă.

— Am să ard în iad pentru asta.

Lucy îşi arcui sprâncenele şi îl atinse blând pe umăr.

Mâna lui o prinse pe a ei şi, pentru o clipă, crezu că avea să i-o împingă deoparte, dar el îi conduse palma sub pături şi i-o trase lângă corpul lui. Brusc, îl ţinea în mână. Făcu ochii mari. Era mai gros decât îşi

imaginase. Carnea îi era complet tare şi, în mod bizar, pielea îi era moale. Şi fierbinte. Îşi dorea foarte mult să îl privească, dar nu era sigură că el era în stare să îndure aşa ceva în acel moment. În schimb, foarte blând, îşi strânse mâna în jurul lui.

— Ah, Doamne!

Ochii lui se închiseră şi pe chip îi apăru o expresie năucită. Ceea ce o făcu să se simtă puternică.

— Ce trebuie să fac?

— Uite. Degetele lui pătrunseră în părţile ei feminine, şi Lucy tresări. Apoi îl văzu întinzându-i sucurile peste el însuşi. Doar.

Îşi înfăşură mâna peste a lui şi împreună alunecară în sus pe toată lungimea lui. Apoi din nou în jos.

Şi din nou. Era absolut fascinant.

— Îmi dai voie?

— O, da.

Clipi şi îi eliberă mâna.

Lucy zâmbi, încântată în sinea ei că nu se mai putea exprima decât monosilabic. Păstră ritmul pe care i-l arătase el şi îi urmări chipul drag. Simon închise ochii. O cută i se formase între sprâncene. Buza de jos era răsfrântă de pe dinţi, iar faţa îi lucea de sudoare. Privindu-l, Lucy simţi un nou val de căldură cuprinzându-i sexul. Dar, mai mult de-atât, simţea că deţinea controlul şi, dincolo de acest lucru, era înţelegerea intimităţii dintre ei care îl determinase să o lase să facă aşa ceva. Faptul că se lăsase să devină vulnerabil în faţa ei.

— Mai repede, gemu el.

Lucy se supuse, degetele ei alunecând pe toată lungimea lui, strângându-i pielea, fierbinte şi alunecoasă sub mâna ei. Şoldurile lui se ridicară acum, venind în întâmpinarea mâinii ei.

— Ahh!

Brusc, Simon deschise ochii, iar Lucy văzu că irisurile i se întunecaseră până la un gri oţelit. Arăta sumbru şi hotărât şi aproape ca şi cum ar fi avut dureri. Apoi zâmbi crud şi corpul lui masiv fu cuprins de convulsii. Un lichid cremos îi ţâşni în palmă. Simon fu zguduit de un nou spasm, cu dinţii încleştaţi, cu ochii încă aţintiţi în ochii ei. Lucy îi susţinu privirea, strângând din coapse.

Simon se prăbuşi înapoi pe pat, ca şi cum ar fi fost teribil de slăbit, dar ea ştia deja, doar după noaptea precedentă, că aşa se întâmpla de obicei. Lucy îşi retrase mâna de sub pătură. Văzu că îi era acoperită cu o substanţă albicioasă. O examină curioasă. Sămânţa lui Simon. El oftă lângă ea.

— O, Doamne! Asta a fost o grosolănie incredibilă din partea mea.

— Ba nu a fost. Se aplecă să îl sărute pe colţul gurii. Dacă tu poţi să mi-o faci mie, cu siguranţă pot şi eu să ţi-o fac ţie.

— Înţeleaptă soţie am. Întoarse capul pentru a prelua controlul asupra sărutului, cu gura violentă şi posesivă. Sunt cel mai norocos dintre bărbaţi.

Mişcându-se mai încet decât de obicei, o prinse de încheietura mâinii şi îi şterse palma cu un colţ al cearşafului. Apoi o răsuci astfel încât să fie din nou cu spatele spre pieptul lui.

— Acum – căscă el –, acum dormim.

Îşi încolăci braţele în jurul ei, iar Lucy îl ascultă.

*

— Vrei să ieşim la o plimbare cu trăsura prin oraş în după-amiaza asta? Simon se încruntă spre friptura lui de vită şi îşi tăie o îmbucătură. Sau să hoinărim în

sus şi-n jos pe aleile din Hyde Park? Pare plictisitor, dar doamnele şi gentlemenii merg acolo în fiecare zi, deci probabil li se pare plăcut. Din când în când se mai produce câte un accident de trăsură, care e întotdeauna interesant.

Erau sugestii banale, dar nu era sigur unde altundeva să o ducă pe Lucy. Tristul adevăr era că nu îşi petrecuse niciodată prea mult timp cu o doamnă. Se crispă. Cel puţin nu în afara patului. Unde mergeau bărbaţii căsătoriţi pentru a-şi afişa frumoasele soţii? Nu în cuiburile de pariori sau în casele cu reputaţie proastă, cu siguranţă. Iar cafeneaua agricultorilor era un loc prea sălbatic pentru o doamnă.

Deci nu le mai rămânea decât parcul. Sau poate un muzeu. Îi aruncă o privire. Cu siguranţă nu avea să îşi dorească un tur de biserică.

— Ar fi drăguţ. Împunse o păstaie de fasole. Sau am putea să stăm pur şi simplu aici.

— Aici?

Se zgâi la ea. Era prea devreme s-o ducă din nou în pat, deşi gândul era ispititor.

— Da. Tu ai putea să scrii sau să îţi faci de lucru cu trandafirii tăi, iar eu aş putea să citesc sau să desenez.

Împinse păstaia deoparte şi luă o înghiţitură din piureul de cartofi.

Simon se foi neliniştit pe scaun.

— N-ai să te plictiseşti?

— Nu, bineînţeles că nu. Îi zâmbi. Nu te gândi că trebuie să mă amuzi. În fond, mă îndoiesc că îţi petreceai timpul plimbându-te cu trăsura prin parcuri înainte să te căsătoreşti cu mine.

— Ei bine, nu, recunoscu Simon. Dar sunt dispus să fac unele schimbări, acum că am o soţie. M-am liniştit, să ştii.

— Schimbări? Lucy puse jos furculiţa şi se aplecă în faţă. Cum ar fi să renunţi la tocurile roşii?

Simon deschise gura, apoi o închise. Îl lua peste picior?

— Poate nu asta.

— Sau la podoabele de pe hainele tale? Uneori mă simt cam ştearsă în comparaţie cu tine.

Simon se încruntă.

— Eu.

Un zâmbet poznaş tresări în colţul gurii ei.

— Toţi ciorapii tăi sunt cu broderie? Sunt sigură că cheltuiala ta pentru ciorapi trebuie să fie enormă.

— Ai terminat, sau mai ai?

Simon încerca să afişeze un aer sever, dar avea impresia că eşua lamentabil. Se bucura să o vadă veselă după noaptea trecută. Când se gândea la durerea pe care fără îndoială i-o provocase, încă mai tresărea. Şi, în plus, să îi arate, în dimineaţa aceea, cum să i-o frece ca o târfă ieftină nu îl punea într-o lumină prea bună. Şi ceea ce era şi mai trist era faptul că, dacă i s-ar fi oferit ocazia să o facă din nou, ştia că i-ar fi pus din nou mâna pe bărbăţia lui. Fusese atât de tare, încât erecţia devenise dureroasă. Şi simpla amintire a mâinilor mici şi răcoroase ale lui Lucy ţinându-i penisul în erecţie îl făcu să tânjească din nou. Ce fel de bărbat se întărea la gândul de a corupe inocente?

— Nu cred că vreau să schimbi nimic.

Simon clipi şi încercă să-şi concentreze mintea murdară la ceea ce spunea soţia lui. Îşi dădu seama că Lucy devenise serioasă.

Sprâncenele îi erau serioase şi severe.

— Cu o singură excepţie. Nu vreau să te mai duelezi.

Simon trase aer în piept şi îşi duse paharul de vin

la buze pentru a câştiga timp. „La naiba. La naiba. La naiba.” Îngerul lui nu se lăsa amăgit. Îl privea calmă şi nu era urmă de îndurare în ochii ei.

— Grija ta este, desigur, demnă de toată lauda, dar.

Newton se strecură în încăpere, aducând o tăviţă argintie. „Slavă Domnului.”

— Corespondenţa, domnul meu.

Simon îi mulţumi din cap şi luă scrisorile.

— Ah, poate suntem invitaţi la vreun bal măreţ.

Nu erau decât trei scrisori şi ştia că Lucy îl privea în continuare. Aruncă o privire la prima. O factură. Buzele îi tresăriră într-un zâmbet.

— Sau poate că nu. S-ar putea să fi avut dreptate în privinţa pantofilor mei cu toc roşu.

— Simon.

— Da, draga mea?

Puse factura deoparte şi deschise următoarea misivă. O scrisoare de la un alt pasionat de trandafiri: „o nouă tehnică de altoire din Spania” şi aşa mai departe. O aruncă şi pe aceasta deoparte. Cea de-a treia scrisoare nu avea blazon imprimat în pecetea de ceară, şi nu recunoscu scrisul. O deschise cu un cuţit pentru unt. Rămase încremenit, clipind ca un netot în faţa cuvintelor.

Dacă îţi iubeşti cât de puţin proaspăta soţie, opreşte-te. Orice alt duel sau ameninţare de duel va atrage moartea ei imediată.

Nu se gândise niciodată că era posibil ca ei să îl ocolească pe el şi să o atace direct pe Lucy. Îşi concentrase atenţia, în cea mai mare parte, pe a o ţine în siguranţă cât timp se afla în compania lui. Dar dacă o atacau când el nu era prezent.

— Nu poţi să te ascunzi la nesfârşit în spatele acelui bilet, spuse Lucy.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost rănită – sau, Doamne fereşte, *ucisă* – din cauza lui? Ar fi putut să trăiască într-o lume fără ea şi fără sprâncenele ei teribile?

— Simon, te simţi bine? Ce e?

El ridică privirea prea târziu.

— Nimic. Scuze. Nu e absolut nimic.

Mototoli biletul în pumn şi se ridică să îl arunce în foc.

— Simon.

— Ştii să patinezi?

— Poftim?

O luase prin surprindere. Clipi spre el, nedumerită.

— I-am tot promis lui Buzunărel că am s-o învăţ să patineze pe Tamisa îngheţată. Îşi drese vocea, agitat acum. Ce idee idioată. Ai vrea să patinezi?

Lucy îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi se ridică pe neaşteptate din scaun. Se apropie de el şi îi prinse faţa între mâini.

— Da. Aş fi încântată să patinez cu tine şi cu Buzunărel.

Îl sărută tandru.

Primul sărut, îşi spuse el brusc şi fără nicio legătură, pe care i-l oferise din proprie iniţiativă. Ar fi vrut s-o prindă de umeri, s-o strângă în braţe şi s-o ducă la adăpost undeva într-o cameră ascunsă din casa lui. Undeva unde să o poată păstra în siguranţă pentru totdeauna. În schimb, o sărută şi el, trecându-şi buzele uşor, blând, peste ale ei.

Şi se întrebă cum avea s-o protejeze.

*

— De ce nu-mi spui mai multe despre Prinţul-Şarpe? întrebă Lucy mai târziu în aceeaşi seară.

Folosindu-şi degetul mare, întinse pastelul roşu într-o umbră de sub urechea lui Simon pe schiţa ei.

Ce după-amiază minunată petrecuseră cu Buzunărel. Simon se dovedise un patinator iscusit. Lucy nici nu ştia de ce o mai surprinsese acest lucru. Desenase cercuri în jurul ei şi al lui Buzunărel, râzând ca un nebun. Patinaseră până când lumina începuse să scadă, iar nasul lui Buzunărel devenise destul de roşu. Acum Lucy era încercată de o oboseală plăcută şi se bucura să stea pur şi simplu să se relaxeze cu Simon, desenându-l între timp. *Aşa* sperase că avea să fie viaţa lor împreună. Zâmbi ca pentru sine, privindu-l. Deşi ar fi putut fi mai bun ca model.

Sub ochii ei, Simon se foi în scaun şi îşi modifică poziţia. Din nou. Lucy se surprinse oftând. Nu putea nicidecum să-i poruncească noului ei soţ să stea nemişcat, aşa cum ar fi făcut cu domnul Hedge, dar îi era foarte dificil să îl schiţeze dacă se tot mişca. Se aflau în salon, în cel de lângă noul ei dormitor. Era o cameră încântătoare, decorată toată în nuanţe de crem şi roz trandafiriu, cu scaune împrăştiate ici-colo. Şi era orientată spre sud, ceea ce îi oferea multă lumină după-amiaza, perfectă pentru a desena. Desigur, era seară acum, dar Simon aprinsese cel puţin o jumătate de duzină de lumânări, în ciuda protestelor ei că era păcat şi o cheltuială prea mare.

— Poftim?

Nici măcar nu o auzise.

Ce gânduri îl frământau? Să fi fost misterioasa scrisoare primită la prânz sau ultimatumul ei privind duelurile? Nu fusese o mişcare strategică, ştia bine, pentru o proaspătă soţie. Dar sentimentele ei în

această privinţă erau mult prea puternice pentru a-şi permite să fie prudentă.

— Te-am rugat să-mi spui mai departe povestea. Trasă liniile de reper ale umărului lui. Cea despre Prinţul-Şarpe. Tocmai ajunseseşi la partea despre prinţul Rutherford. Chiar cred că ar trebui să-i dai un alt nume.

— Nu pot. Încetă să mai bată din degete pe genunchi. Numele vine odată cu povestea. N-ai vrea să stric tradiţia, nu-i aşa?

— Hmm. Se întreba de ceva vreme deja dacă nu cumva Simon chiar inventa povestea din mers.

— Ai desenat ilustraţii pentru poveste?

— Da.

Simon ridică din sprâncene.

— Pot să le văd?

— Nu. Adânci umbra de pe mâneca lui. Nu până nu termin. Povestea acum, te rog.

— Da, ei bine. Îşi drese vocea. Prinţul-Şarpe o îmbrăcase pe Angelica într-o ţinută de aramă strălucitoare.

— Nu era îngrozitor de grea?

— Era uşoară ca fulgul, te asigur. Prinţul-Şarpe flutură din nou din mână şi, dintr-odată, el şi Angelica se aflară în vârful castelului, privind trecerea invitaţilor la marele bal. „Poftim”, spuse Prinţul-Şarpe. Poartă asta şi ai grijă să te întorci înainte de primul cântat al cocoşului. Şi îi întinse o mască de aramă. Angelica îi mulţumi, îşi puse masca şi, tremurând de încântare, se întoarse să intre la bal. „Ţine minte”, strigă Prinţul-Şarpe din urma ei. „Primul cântat al cocoşului, nu mai târziu!”

— De ce? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu se întorcea la timp?

Lucy se încruntă, desenând conturul urechilor lui.

Urechile erau întotdeauna atât de dificil de schiţat.

— Va trebui să aştepţi şi ai să afli.

— Urăsc când oamenii spun asta.

— Vrei să auzi povestea asta?

O privi peste nasul lui lung. O tachina, prefăcându-se că era arogant, şi brusc îşi dădu seama că preţuia aceste momente cu el. Când o tachina astfel, avea impresia că împărtăşeau un cod secret, unul pe care doar ei doi îl înţelegeau. Era o prostie, şi ea ştia acest lucru, şi totuşi nu putea să nu ţină la el cu atât mai mult.

— Da, răspunse ea ascultătoare.

— Ei bine, balul regelui se dovedi a fi un eveniment absolut splendid, după cum îţi poţi imagina. O mie de candelabre de cristal luminau holul vast, iar aurul şi bijuteriile străluceau la gâturile tuturor doamnelor frumoase din ţinut. Dar prinţul Rutherford nu avea ochi decât pentru Angelica. Dansă fiecare dans cu ea şi o imploră să îi spună numele ei.

— Şi i-a spus?

— Nu. Căci exact în clipa în care voia să o facă, primele raze de soare loviră ferestrele palatului şi îşi dădu seama că în curând avea să cânte cocoşul. Fugi din sala de bal şi, când traversă coridorul, fu transportată pe loc înapoi în peştera Prinţului-Şarpe.

— Nu te mişca.

Lucy se concentră să îi deseneze cât mai corect colţul ochiului.

— Mă supun oricăreia dintre dorinţele tale, doamna mea.

— Hm.

Simon rânji.

— Angelica se ocupă de caprele ei toată ziua următoare, trăgând câte un pui de somn din când în când, căci era destul de obosită după ce îşi petrecuse

toată noaptea dansând. Iar în seara aceea se duse să îl viziteze pe Prinţul-Şarpe. „Ce pot să fac pentru tine acum?” o întrebă el, fiindcă se cam aşteptase să o vadă. „Mai este un bal în noaptea asta”, răspunse ea. „Nu poţi să-mi faci o rochie nouă?”

— Cred că a devenit lacomă, bombăni Lucy.

— Părul de aur al prinţului Rutherford era cât se poate de atrăgător, spuse el inocent. Iar Prinţul-Şarpe acceptă să îi confecţioneze o nouă rochie. Dar, pentru a face asta, trebuia să-şi taie mâna dreaptă.

— Să şi-o taie? Lucy căscă gura îngrozită. Dar nu a fost nevoit să facă aşa ceva pentru prima rochie.

Simon o privi aproape cu tristeţe.

— Ah, dar era un simplu muritor, în fond. Ca să poată face o altă rochie pentru Angelica, trebuia să sacrifice ceva.

Un fior de nelinişte îi străbătu şira spinării.

— Nu ştiu dacă îmi mai place povestea ta.

— Chiar aşa?

Se ridică de pe scaun şi veni mai aproape, arătând imposibil de periculos.

— Da.

Îl privi venind cu paşi mari spre ea.

— Îmi pare rău. Vreau să-ţi ofer doar bucurii. Luă pastelul dintre degetele ei şi îl aşeză în cutia de lângă ea. Dar nu pot nici să ignor realităţile urâte ale vieţii. Îşi plecă uşor capul şi îşi trecu încet buzele pe gâtul ei. Oricât de mult mi-ar plăcea să o fac.

— Nu vreau să ignori realitatea, spuse ea încet. Înghiţi un nod când îi simţi gura deschisă pe scobitura de la baza gâtului ei. Dar nu cred că trebuie să ne gândim prea mult la ororile vieţii. Există şi lucruri bune din abundenţă.

— Aşa e, şopti el.

O luă pe neaşteptate în braţele lui, înainte să

apuce să-şi dea seama ce se petrecea. Lucy se agăţă de umerii lui când porni cu ea în braţe spre dormitorul alăturat şi o întinse pe pat. Apoi se urcă peste ea, sărutând-o aproape cu disperare. Lucy închise ochii în faţa asaltului de senzaţii. Nu putea gândi când o săruta atât de apăsat, atât de lacom, ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze.

— Simon, eu.

— Ştiu că încă te doare, ştiu că nu ar trebui să fac asta, că sunt un animal în călduri chiar şi pentru că îmi doresc asta atât de devreme. Dar, Doamne, trebuie să o fac. Ridică uşor capul şi ochii îi erau sălbatici. Cum putuse vreodată să îi considere reci? Te rog?

Cum ar fi putut o femeie să reziste unei asemenea rugăminţi? Inima i se înmuie, iar gura i se curbă într-un zâmbet senzual.

— Da.

Nu apucă să spună mai mult. Odată obţinut consimţământul ei, începu să îi tragă de haine. Auzi materialul sfâşiindu-se. Sânii îi erau dezgoliţi, iar Simon îşi puse gura pe unul dintre ei, sugând cu forţă. Lucy gemu şi se agăţă de capul lui, simţind zgârietura dinţilor. Trecu la celălalt sân, dar continuă să se joace cu degetul mare pe primul sfârc, frecându-l şi răsucindu-l. Lucy nu reuşea să respire, nu reuşea să înţeleagă ce îi făcea.

Simon se dădu în spate şi îşi dezbrăcă vesta. Cămaşa îi alunecă pe podea o clipă mai târziu.

Lucy se zgâi la trunchiul lui dezgolit. Pielea îi era palidă şi întinsă. Funii lungi de muşchi jucau în braţul lui odată cu fiecare mişcare. Respira rapid, iar părul blond de pe pieptul lui strălucea de sudoare. Era un bărbat atât de chipeş, şi era al ei. Un şuvoi de excitare o străbătu pulsând. Simon se ridică şi se dezbrăcă de pantaloni şi ciorapi, apoi descheie nasturii lenjeriei de

corp.

Lucy îşi ţinu respiraţia, privindu-l lacomă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat gol-puşcă şi considera că ar fi fost de mult cazul. Dar el se urcă peste ea, ascunzând cea mai interesantă parte din el, înainte să apuce să vadă. Iar prin minte îi trecu un gând bizar. Era oare timid? Sau problema era că îi era teamă să nu o şocheze? Ridică ochii pentru a-i întâlni privirea şi deschise gura să îi explice că se înşela – în fond, îşi petrecuse toată viaţa la ţară, unde erau destule animale –, dar el vorbi primul.

— Mă faci să mă întăresc şi mai mult când te uiţi aşa la mine. Vocea îi era răguşită, aproape aspră. Şi e clar că nu am nevoie de ajutor ca să obţin o erecţie în preajma ta.

Lucy îşi simţi pleoapele grele la auzul acestor cuvinte. Voia să îl guste, să îi facă lucruri pe care nu le intuia decât vag. *Mai mult.* Voia mai mult.

— Vreau să intru în tine, spuse el gutural. Vreau să rămân în tine toată noaptea, să mă trezesc învăluit de tine, să fac dragoste cu tine chiar înainte să deschizi ochii. Îngenunche deasupra ei. Chipul nu îi era blând, iar Lucy îi savură sălbăticia. Dacă aş putea, te-aş aşeza în poala mea, înger drag, şi te-aş ţine pe tot parcursul cinei, cu mădularul meu în tine. Ţi-aş vârî în gură căpşune şi frişcă şi nu m-aş mişca. Lacheii ar veni să ne servească şi nu şi-ar da seama niciodată că mădularul meu e adăpostit în cuibul tău dulce în tot acest timp. Fustele tale ne-ar acoperi, dar tu ar trebui să stai foarte, foarte nemişcată, ca ei să nu ghicească.

Lucy simţi o pulsaţie sălbatică de dorinţă în faţa cuvintelor lui carnale. Îşi strânse picioarele laolaltă, ascultând neputincioasă lucrurile obraznice, interzise, pe care i le spunea.

— După ce am mânca, şopti el, le-aş porunci

servitorilor să plece. Ţi-aş da jos corsetul şi ţi-aş suge sfârcurile până ai termina, umezindu-mi mădularul. Şi nici atunci nu aş ieşi din tine.

Lucy se cutremură. Simon o sărută blând pe gât, mângâierile lui contrastând cu vorbele lui aspre.

— Te-aş pune pe masă. Cu mare grijă, o, cu foarte mare grijă, pentru a nu ne desprinde nicio clipă, apoi aş face dragoste cu tine până am ţipa amândoi. Cuvintele lui o mângâiară delicat pe piele. Nu reuşesc nicicum să mă abţin. Nu ştiu ce să fac cu aceste sentimente. Vreau să fac dragoste cu tine în trăsură, în biblioteca mea, Doamne, chiar şi afară în lumina soarelui, întinşi în iarba verde. Am petrecut o jumătate de oră ieri calculând în cât timp se va încălzi suficient afară pentru a face asta.

Cuvintele lui erau atât de erotice, atât de întunecate, încât aproape o înspăimântau. Nu se considerase niciodată o creatură senzuală, însă cu el avea impresia că îşi pierdea controlul asupra corpului ei, neputând să simtă nimic altceva în afară de plăcere. Simon se aplecă peste ea şi îi ridică fustele, astfel încât rămase goală de la talie în jos. Coborî privirea spre ceea ce dezgolise.

— Vreau asta. Îşi puse mâna peste locul unde se întâlneau coapsele ei. Tot timpul. Vreau să fac asta – îi îndepărtă picioarele şi îşi coborî şoldurile până când erecţia i se cuibări în pliurile ei – tot timpul.

Lucy gemu. Ce îi făcea?

— Vrei şi tu?

Se mişcă, nu încercând să o penetreze ci împingându-şi sexul tare în carnea ei umedă. Se freca de bobocul ei.

Ea se arcui neputincioasă, scâncind.

— Vrei? şopti el în părul de la tâmpla ei, împingându-şi din nou şoldurile în faţă.

Plăcere.

— Eu.

— Vrei?

O muşcă de lobul urechii.

— Ohhh!

Nu putea gândi, nu putea rosti cuvintele pe care şi le dorea el. Nu putea decât să simtă.

— Vrei?

Îi prinse ambii sâni în mâini şi îi ciupi sfârcurile, împingându-se peste ea din nou.

Iar ea ajunse la orgasm, ridicându-şi şoldurile spre el, văzând stele în întunericul din spatele pleoapelor ei, gemând incoerent.

— Doamne, cât eşti de frumoasă.

Se poziţionă corect şi împinse.

Lucy simţi o înţepătură, o uşoară durere, dar nu mai conta. Voia să îl simtă înăuntru şi cât mai aproape posibil de ea. Simon îşi înfăşură mâna în jurul genunchiului ei, ridică unul dintre picioarele ei în aer şi se împinse din nou. Se deschidea, îi făcea loc, îl accepta. Lucy gemu, ascultându-i răsuflarea chinuită. Simon se împinse din nou şi intră cu toată lungimea în ea.

Gemu.

— Te doare?

Lucy clătină din cap. De ce nu se mişca?

Expresia lui era chinuită. Îşi aplecă fruntea şi o sărută blând, trecând ca fulgul peste buzele ei, aproape fără a le atinge.

— N-am să fac să te doară de data asta.

Îi ridică şi celălalt genunchi până ajunse larg deschisă în faţa lui. Apoi se lăsă peste ea. Lucy gemu. Pelvisul lui era exact unde trebuia să fie, iar ea era în rai.

Simon îşi roti puţin şoldurile, mormăind:

— E plăcut?

— Mmm, da.

Rânji tensionat. Şi se lăsă din nou peste ea. Apoi o sărută cu mângâieri prelungi, delicioase, ale limbii lui, gura lui făcând dragoste cu a ei, şi menţinând presiunea la nivelul şoldurilor, apăsătoare şi lacomă. Alunecă într-o ceaţă senzuală şi nu mai ştiu de cât timp făcea dragoste cu ea. Timpul părea să se fi oprit, pentru ca ei să poată fi învăluiţi împreună într-o gogoaşă de mătase de plăcere fizică şi legătură emoţională. Se agăţă strâns de el. Acesta era soţul ei. Acesta era iubitul ei.

Apoi îl văzu contractându-se, iar mişcările îi deveniră mai smucite, mai rapide.

Gemu şi îi prinse faţa între palmele ei, dorindu-şi să-l vadă în momentul în care avea să se întâmple. Simon se împinse cu forţă în ea şi îi simţi sămânţa, fierbinte în interiorul ei, chiar înainte ca lumea ei să înceapă să dispară într-un hău ameţitor. Gura lui îşi pierdu vigoarea peste a ei. Ea continuă să îl sărute, lingându-l pe buza de jos, gustându-i gura.

Simon dădu să se ridice de pe ea, dar ea îşi strânse braţele pentru a-l ţine.

— Rămâi.

Simon o privi.

— Rămâi cu mine. Toată noaptea. Te rog.

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet, înainte de a-i răspunde:

— Întotdeauna.

Capitolul 13

— Nu e un joc pentru tine, aşa-i? întrebă

Christian, câteva nopţi mai târziu.

Vorbise încet, dar chiar şi aşa, Simon privi neliniştit în jurul lui.

Teatrul Drury Lane plesnea de oameni ca un cadavru umflat cu viermi. Obţinuse o lojă cu chenar aurit la etajul doi pentru el, Lucy, Rosalind şi Christian. Loja era suficient de aproape pentru a vedea albul ochilor actorilor, dar suficient de sus ca să nu fie atinsă de eventualele legume aruncate de jos dacă lucrurile luau o întorsătură proastă. Gloata din rândurile de jos era relativ civilizată. Prostituatele care îşi făceau rondul la parter îşi ţineau sfârcurile acoperite – în cea mai mare parte. Gălăgia era destul de redusă pentru a-i permite efectiv să îl audă pe David Garrick, care juca un Hamlet cam vârstnic, recitându-şi replicile. Desigur, ajuta şi faptul că actorul avea plămâni demni de o vânzătoare de peşte.

— LA NAIBA, răcni Garrick, cum îţi *închipui* că sunt mai uşor de mânuit decât un FLUIER?

Picături de scuipat licăriră în luminile de pe scenă.

Simon se crispă. Prefera de departe să citească Shakespeare în loc să îl vadă pe scenă. Asta când era nevoit să înghită opera bardului. Îi aruncă o privire lui Lucy. Ea era vrăjită, îngerul lui, urmărind piesa cu ochii pe jumătate închişi şi buzele întredeschise. În spatele ei, draperiile de catifea stacojie ce îmbrăcau loja îi încadrau capul, contrastând cu profilul ei palid şi părul întunecat. Era aproape insuportabil de frumoasă.

Îşi abătu privirea.

— Despre ce tot vorbeşti?

Christian se posomorî.

— Ştii bine. Duelurile. De ce îi omori pe oamenii ăia?

Simon îşi arcui o sprânceană.

— Tu de ce crezi?

Bărbatul mai tânăr clătină din cap.

— La început am crezut că e o chestiune de onoare, că au insultat vreo doamnă dragă ţie. Privirea îi alunecă pentru o clipă spre Rosalind, apoi se desprinse de pe ea. Auzisem zvonuri. Ei bine, erau pe toate buzele acum câţiva ani, înainte de moartea fratelui tău.

Simon aşteptă.

— Apoi m-am gândit că poate voiai să-ţi construieşti o reputaţie. Gloria de a te fi duelat şi de a fi ucis.

Simon îşi înăbuşi un hohot dispreţuitor. *„Glorie.* Doamne, ce gând."

— Dar după James.

— Christian îl privi nedumerit – ai luptat cu atâta ferocitate, cu atâta sălbăticie. Nu putea fi decât ceva foarte personal. Ce ţi-a făcut omul ăla?

— L-a ucis pe fratele meu.

Christian rămase cu gura căscată.

— Ethan?

— Taci. Simon îi aruncă o privire lui Rosalind. Deşi era evident mai puţin interesată de piesă decât Lucy, ochii ei erau în continuare aţintiţi pe scenă. Se întoarse spre Christian. Da.

— Cum…?

— Nu am de gând să discut asta aici.

Se încruntă iritat. De ce să se obosească să se explice, în general?

— Dar îl cauţi pe altul.

Simon îşi sprijini bărbia în palma deschisă, ascunzându-şi pe jumătate gura:

— De unde ştii?

Christian se foi iritat în scaunul de catifea şi aur. Simon aruncă o privire spre scenă. Hamlet tocmai se

strecura în spatele unchiului lui îngenuncheat. Prinţul danez ridică sabia, declamă versurile, apoi o vârî din nou în teacă, irosind încă o ocazie de a se răzbuna. Simon oftă. Această piesă anume i se păruse dintotdeauna plictisitoare. De ce nu îşi ucidea odată unchiul şi să termine treaba?

— Nu sunt prost, să ştii. Te-am urmărit.

— Poftim?

Simon îşi mută din nou atenţia asupra bărbatului aşezat lângă el.

— În ultimele câteva zile, spuse Christian. La Terenul de Joacă al Diavolului şi în alte localuri sordide. Intri, nu bei, rătăceşti prin încăpere, pui întrebări servitorilor.

Simon întrerupse această enumerare de activităţi dezagreabile.

— De ce mă urmăreşti?

Christian îl ignoră.

— Cauţi un bărbat important, un aristocrat cu titlu important. Cineva căruia îi plac jocurile de noroc, dar nu este atât de pasionat ca James, altfel l-ai fi găsit deja.

— De ce mă urmăreşti? repetă Simon, scrâşnind din dinţi.

— Cum ar fi putut toţi aceşti bărbaţi, oameni de viţă nobilă şi cu o reputaţie bună, să îl fi ucis pe fratele tău?

Simon se aplecă în faţă până când chipul lui ajunse la doar câţiva centimetri de cel al lui Christian. Cu colţul ochiului o văzu pe Lucy privind în jurul ei. Nu îi păsa.

— De ce mă urmăreşti?

Christian clipi rapid.

— Sunt prietenul tău. Eu.

— Chiar eşti?

Cuvintele lui părură să rămână suspendate în aer, aproape trezind un ecou. Pe scenă, Hamlet îl străpunse cu sabia pe Polonius. Actriţa care o interpreta pe Gertrude ţipă strident. „Ce crâncenă şi ce cumplită faptă!” În loja de lângă ei, cineva râse zgomotos.

— Eşti cu adevărat prietenul meu, Christian Fletcher? şopti Simon. Îmi păzeşti spatele cu un ochi loial de vultur?

Christian coborî privirea, apoi o ridică din nou, cu o expresie sumbră pe buze.

— Da. Sunt prietenul tău.

— Ai să-mi fii secund când am să-l găsesc?

— Da. Ştii bine că da.

— Îţi sunt recunoscător.

— Dar cum poţi să faci asta în continuare? Privirea bărbatului mai tânăr era concentrată. Se aplecă în faţă, atrăgând din nou privirea lui Lucy. Cum poţi să continui să omori oameni?

— Nu contează cum pot. Simon îşi feri privirea. *Ochii deschişi ai lui James, privind în gol.* Singurul lucru care contează e că trebuie să o fac. Pentru ca fratele meu să fie răzbunat. Înţelegi?

— Eu… da.

Simon dădu din cap şi se lăsă pe spate. Îi zâmbi lui Lucy.

— Îţi place piesa, doamna mea?

— Foarte mult, domnul meu.

Nu se lăsă păcălită. Privirea ei se plimbă între el şi Christian. Apoi oftă şi se întoarse din nou spre scenă.

Simon studie publicul. În faţa lor, o doamnă într-o rochie stacojie cu broderii îşi îndreptă lornionul spre el, pozând plină de sine. El îşi mută privirea. Dedesubt, un gentleman cu umeri laţi îşi croia drum prin mulţime şi lovi cu cotul o fată. Femeia ţipă şi îl împinse la rândul

ei. Bărbatul se întoarse, iar Simon se aplecă în faţă pentru a-l vedea din profil. Un alt bărbat se ridică pentru a se alătura bătăii, şi primul bărbat se întoarse dintr-o parte.

Simon se relaxă. Nu era Walker.

Îşi petrecuse ultimele câteva zile, de la primirea scrisorii de ameninţare, căutându-l peste tot pe ultimul bărbat din grupul celor care îl omorâseră pe Ethan. Chiar dacă Christian îl urmărise în sălile de pariuri în timpul nopţii, bărbatul mai tânăr nu îl văzuse pe Simon peste zi prin cafenele, la licitaţii de cai, sau rătăcind prin galanterii şi alte magazine destinate domnilor. Walker nu era de găsit nicăieri. Şi totuşi, nu plecase nici să se ascundă pe domeniul lui din Yorkshire. Simon avea iscoade plătite în zonă, şi nimeni nu îi raportase apariţia lui Lord Walker. Era posibil, desigur, să fi fugit într-o altă provincie sau chiar peste mare, dar Simon nu credea. Familia lui Walker încă se mai afla în casa lui din oraş.

Pe scenă, o Ofelie supraponderală îşi cânta disperarea provocată de trădarea iubitului ei. Doamne, cât detesta această piesă. Se foi în scaun. Ce bine ar fi fost să termine odată. Să se dueleze cu Walker, să îl ucidă, să îl bage în mormânt şi să-şi lase fratele să se odihnească în sfârşit. Poate atunci ar fi putut să o privească pe Lucy în ochi fără să vadă acuzare în ei – imaginară sau reală. Poate atunci ar fi putut să doarmă fără teama că avea să se trezească şi să îşi vadă toate speranţele distruse. Fiindcă acum nu putea dormi. Ştia că o trezea pe Lucy peste noapte cu mişcările lui, dar nu se putea abţine. Visele lui, atât de peste zi cât şi cele din timpul somnului, erau bântuite de imagini cu Lucy. Lucy în pericol, sau rănită, sau – Doamne! — moartă. Lucy descoperindu-i secretele şi întorcându-i spatele dezgustată. Lucy părăsindu-l. Şi când prindea

câte o clipă de răgaz de la aceste coşmaruri, se întorceau cele mai vechi să îl chinuie. Ethan implorând. Ethan având nevoie de ajutor. Ethan murind. Îşi trecu degetele peste locul unde ar fi trebuit să se afle inelul cu pecete al familiei Iddesleigh. Îl pierduse. Un alt eşec.

Din mulţime izbucni un val de strigăte. Simon ridică privirea exact la timp pentru a vedea masacrul final ce punea capăt piesei. Opera sabiei lui Laertes, în special, era remarcabilă. Apoi publicul aplaudă – şi huidui.

Simon se ridică să îi ţină lui Lucy pelerina.

— Eşti bine? îl întrebă ea la adăpostul gălăgiei.

— Da. Îi zâmbi. Sper că ţi-a făcut plăcere experienţa teatrală.

— Ştii bine că da. Îl strânse de mână, o atingere secretă şi intimă ce îl răsplăti pentru tot plictisul îndurat în seara aceea. Mulţumesc că m-ai adus.

— Mi-a făcut plăcere. Îi duse palma la buzele lui. Am să te duc la fiecare dintre piesele bardului.

— Eşti atât de extravagant.

— Pentru tine.

Ochii ei deveniră mărgelaţi şi lichizi, şi păru să-i scruteze chipul. Oare nu ştia cât de departe ar fi fost dispus să meargă pentru ea?

— Nu ştiu niciodată ce să înţeleg din *Hamlet,* spuse Christian din spatele lor.

Lucy îşi abătu privirea.

— Eu îl ador pe Shakespeare. Dar Hamlet. Se înfioră. E atât de sumbru la sfârşit. Şi nu cred că îşi dă seama vreodată cât de mult a rănit-o pe biata Ofelia.

— Scena aia în care sare în mormânt cu Laertes. Rosalind clătină din cap. Cred că, cel mai mult, îi era milă de el însuşi.

— Poate că bărbaţii nu înţeleg niciodată greşelile

pe care le-au făcut faţă de femeile din viaţa lor, murmură Simon.

Lucy îşi puse mâna pe braţul lui şi începură să înainteze spre uşi odată cu mulţimea. Aerul rece îl lovi în faţă când ajunseră la intrare. Treptele late ale teatrului erau pline de gentlemenii care strigau, poruncindu-le vizitiilor lor să le aducă trăsurile. Toată lumea pleca în acelaşi timp şi, desigur, nu existau destui trepăduşi pentru toată lumea. Lucy se înfioră în vântul de iarnă, cu fustele lovindu-i-se de picioare.

Simon se încruntă. Avea să răcească dacă mai stătea mult afară.

— Rămâi aici cu doamnele, îi spuse lui Christian. Mă duc după trăsură.

Christian dădu din cap.

Simon îşi croi drum prin mulţimea ce se înghesuia, înaintând cu greu. De-abia când ajunse în stradă îşi aduse aminte că nu ar fi trebuit să se îndepărteze de Lucy. Inima îi tresări dureros la acest gând. Aruncă o privire în urmă. Christian stătea între Rosalind şi Lucy, în vârful treptelor. Bărbatul mai tânăr spunea ceva ce o făcea pe Lucy să râdă. Păreau în regulă. Chiar şi aşa. Era mai bine să fie prudent. Simon îşi continuă drumul.

Moment în care Lucy dispăru brusc.

*

Lucy îl urmări cu privirea pe Simon croindu-şi drum prin mulţimea din faţa teatrului. Ceva îl deranja, îşi dădea seama.

Rosalind începu să tremure de cealaltă parte a domnului Fletcher.

— O, cât de tare urăsc aglomeraţia asta la ieşirea de la teatru.

Tânărul Fletcher îi zâmbi.

— Simon se va întoarce în curând. Se va mişca mai repede decât dacă am aştepta ca unul dintre lachei să aducă trăsura.

În jurul lor mulţimea creştea şi se revărsa precum marea. O doamnă se ciocni de Lucy din spate şi murmură o scuză. Lucy îi răspunse dând din cap, fără a-şi pierde din priviri soţul. Simon dispăruse în ultimele câteva nopţi şi se întorsese târziu. Când încercase să-i pună întrebări, o dăduse pe glumă, iar când insistase să îi pună întrebări, făcuse dragoste cu ea. Cu pasiune. Neobosit. Ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară, de fiecare dată.

Iar în seara aceea, în timpul piesei, tot discutase şoptit cu domnul Fletcher. Nu reuşise să îi audă cuvintele, dar îi văzuse chipul sumbru. De ce nu îi împărtăşea secretul lui? Cu siguranţă acest lucru făcea parte dintr-o căsnicie, o soţie trebuia să fie o tovarăşă de viaţă pentru soţul ei şi să preia o parte dintre grijile lui pe umerii ei. Să îl ajute să scape de ceea ce îl îngrijora. Se aşteptase ca, după căsătorie, ea şi Simon să devină mai apropiaţi. Să atingă acea stare de armonie pe care o observase ocazional la unele cupluri mai vechi. În schimb, păreau să se îndepărteze tot mai mult şi nu era sigură cum să procedeze. Cum să creeze o punte peste acea prăpastie, dacă era posibil aşa ceva? Poate că felul în care îşi imaginase ea o căsnicie ideală era doar visul naiv al unei fecioare. Poate că distanţa dintre ei era realitatea unei căsnicii.

Domnul Fletcher se aplecă spre ea.

— Ar fi trebuit să-i dăm lui Simon un bacşiş mai bun.

Lucy zâmbi la gluma lui prostească. Se întoarse să îi răspundă şi simţi un ghiont din dreapta. Căzu în genunchi pe treptele tari de marmură, cu palmele

usturând-o chiar şi prin pielea de capră a mănuşilor ei. Cineva o prinse de păr şi îi trase capul în spate în mod dureros. Auzi strigăte. Nu vedea nimic. În faţa ochilor avea doar fuste şi marmura murdară de sub palmele ei. Ceva o izbi în coaste. Gemu, apoi părul îi fu eliberat. Domnul Fletcher se lupta cu un alt bărbat chiar deasupra ei. Îşi feri capul cât putea de bine, temându-se să nu fie călcată în picioare sau mai rău. Rosalind ţipă. Ceva lovi fundul lui Lucy, apoi o greutate se izbi de spatele ei.

Apoi ajunse Simon. Îi auzi strigătele furioase chiar şi de sub grămadă. Greutatea dispăru de pe spatele ei, şi Simon o ridică în picioare.

— Te simţi bine?

Faţa îi era palidă ca moartea.

Lucy încercă să dea din cap, dar el o ridicase deja în braţe, cărând-o în jos pe trepte.

— Ai văzut încotro a luat-o? gâfâi domnul Fletcher de lângă ei.

— Simon, a vrut s-o ucidă! exclamă Rosalind, părând şocată.

Lucy dârdâia, dinţii clănţănindu-i incontrolabil. Cineva încercase să o omoare. Nu făcuse decât să aştepte pe treptele teatrului, şi cineva încercase să o omoare. Se agăţă de umerii lui Simon, încercând să oprească tremuratul violent al mâinilor ei.

— Ştiu, spuse Simon sumbru. Mâinile lui se contractau sub spatele şi picioarele ei. Christian, vrei te rog să o conduci pe Rosalind acasă? Eu trebuie să o duc pe Lucy la un doctor.

— Desigur. Tânărul dădu din cap, cu pistruii accentuaţi puternic pe faţă. Te ajut cu ce pot.

— Bun. Simon îl fixă cu o privire intensă pe bărbatul mai tânăr. Şi, Christian?

— Da?

— Mulţumesc, spuse Simon pe un ton jos. I-ai salvat viaţa.

Lucy văzu peste umărul lui Simon cum domnul Fletcher făcu ochii mari şi un zâmbet sfios îi lumină chipul înainte de a se întoarce să plece cu Rosalind. Se întrebă dacă Simon ştia cât de mult îl admira bărbatul mai tânăr.

— Nu am nevoie de un doctor, încercă ea să protesteze.

Dar vocea îi era şuierătoare, ceea ce nu îi susţinea afirmaţia.

Simon o ignoră. Coborî treptele croindu-şi drum cu umerii prin masa de oameni, cu o aroganţă iritată. Mulţimea se rări când ajunseră în stradă.

— Simon.

Acesta grăbi pasul.

— Simon, poţi să mă laşi jos acum. Pot umbla.

— Taci.

— Dar nu e nevoie să mă duci în braţe.

Simon îi aruncă o privire şi Lucy văzu, spre groaza ei, că ochii îi sticleau.

— Ba da, e nevoie.

Ea se supuse atunci. Simon păstră acelaşi ritm până străbătură mai multe străzi şi ajunseră la trăsură. O aşeză înăuntru ca pe un pachet şi bătu în tavan. Trăsura porni cu o smucitură.

O aşeză de-a curmezişul în poala lui şi îi desfăcu pălăria.

— Ar fi trebuit să-i spun lui Christian să trimită doctorul la casa din oraş. Îi dădu jos pelerina. Va trebui să trimit după el când ajungem acasă.

O răsuci doar atât cât să-i ajungă la spate şi începu să îi descheie nasturii corsetului de la rochie.

Doar nu avea de gând să o dezbrace într-o trăsură în mers? Dar faţa îi era atât de serioasă, atât

de gravă, încât puse întrebarea blând.

— Ce faci?

— Caut unde eşti rănită.

— Ţi-am spus, zise ea încet. Mă simt bine.

El nu îi răspunse, ci se mulţumi să îi descheie în continuare nasturii. Îi trase rochia de pe umeri, desfăcu corsetul de dedesubt, apoi încremeni, privindu-i trunchiul. Lucy îi urmări privirea. O dungă subţire de sânge îi pătase cămăşuţa chiar lângă sân. Materialul rochiei avea o tăietură exact în acelaşi loc. Cu multă blândeţe, Simon dezlegă şnurul cămăşuţei şi o dădu deoparte. Sub ea avea o tăietură. Acum că o vedea, Lucy simţi brusc usturimea. Cumva, în toată învălmăşeala, nu observase până atunci durerea. Fusese înjunghiată, dar nu adânc.

— Nu i-a lipsit mult. Simon îşi trecu degetul pe sub tăietură. Câţiva centimetri mai adânc şi ţi-ar fi ajuns la inimă.

Vocea îi era calmă, dar Lucy era speriată de felul în care i se dilataseră nările, creând urme albe de-o parte şi de cealaltă a nasului lui.

— Simon.

— Dacă ar fi nimerit mai bine.

— Simon.

— Dacă nu ar fi fost Christian acolo.

— Nu e vina ta.

Ridică în sfârşit ochii spre ea, şi Lucy văzu că nu mai reuşise să îşi reţină lacrimile. Două dintre ele i se scurgeau nestingherite pe obraz. Nu părea să le simtă.

— Ba da. E vina mea. Era cât pe ce să fii omorâtă în seara asta, din cauza mea.

Lucy se încruntă.

— Cum adică?

Ea crezuse că cel care o atacase fusese un hoţ de buzunare. Poate un nebun. Dar Simon sugera că

atacatorul o urmărise pe ea anume. Că încercase să o omoare. Simon o mângâie cu degetul mare peste buze şi o sărută tandru. Chiar în clipa în care îi primi limba în gura ei şi simţi gustul sărat al lacrimilor lui, îşi dădu seama că nu îi răspunsese la întrebare. Ceea ce o sperie mai mult decât orice altceva din tot ce se întâmplase în noaptea aceea.

*

Ştia că nu ar fi trebuit să o facă.

Chiar şi în clipa în care o luă pe Lucy în braţe şi o duse în casă, Simon ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Îl înghionti cu umărul pe Newton, care exclamă îngrijorat, şi o purtă în sus pe scări ca un roman ce răpise o fecioară sabină. Trăsese cămăşuţa şi rochia lui Lucy înapoi în sus, fără a o încheia complet la spate, şi o învelise într-un şal pentru a o aduce înăuntru. Îl convinsese în trăsură că într-adevăr nu avea nevoie de un doctor. Tăietura din dreptul coastelor era singura ei rană, în afară de câteva vânătăi, pe care i le descoperi puţin mai târziu. Chiar şi aşa, cineva încercase să o omoare. Era zdruncinată şi rănită. Doar un nemernic şi-ar fi cerut drepturile de soţ într-un asemenea moment.

Prin urmare, era un nemernic.

Simon deschise cu piciorul uşa dormitorului, traversă cu ea covorul negru cu argintiu şi o puse pe pat. Era întinsă pe cuvertura albastru cobalt ca o ofrandă. Părul i se desfăcuse şi îi era întins pe mătase.

— Simon.

— Taci.

Lucy îl privi calm cu ochii ei de topaz în vreme ce se dezbrăcă de haină.

— Trebuie să discutăm despre ceea ce s-a întâmplat.

Simon îşi scoase în grabă pantofii şi aproape îşi smulse nasturii vestei.

— Nu pot. Îmi pare rău. Am nevoie de tine prea tare în acest moment.

— Şi ceea ce simt eu nu contează?

— Chiar acum? Îşi smulse cămaşa. Sincer, nu.

Doamne, oare nu putea să tacă? Părea să fi uitat complet arta răspunsurilor ambigue. Toată fineţea lui, toate cuvintele lui elegante dispăruseră, iar ceea ce rămăsese era primitiv şi esenţial.

Se apropie de pat, dar, printr-un act de autocontrol suprem, nu o atinse.

— Dacă vrei să plec, am s-o fac.

Privirea ei o cercetă pe a lui preţ de un minut îndelungat în timpul căruia muri de mai multe ori, iar bărbăţia îi atinse dimensiuni monstruoase. Apoi, fără un cuvânt, Lucy trase de funda cămăşuţei ei. Simon nu avu nevoie de mai mult. Se aruncă asupra ei ca un bărbat lihnit de foame la vederea unei budinci Yorkshire. Dar, în ciuda nevoii lui urgente, îşi stăpâni gesturile. Deşi mâinile îi tremurau, îi trase rochia de pe umeri încet, cu tandreţe.

— Ridică-te, îi ceru el, şi cumva vocea îi era şoptită.

Lucy ridică şoldurile, iar el îi aruncă rochia pe podea.

— Ştii cât a costat asta?

Nu îi mai păsa nici măcar că părea amuzată.

— Nu, dar pot să ghicesc. Începu să o descalţe de balerini şi ciorapi. Am să-ţi cumpăr altele o sută, o mie, în toate nuanţele de trandafiriu. Ţi-am spus vreodată cât de mult te admir în trandafiriu?

Ea clătină din cap.

— Aşa e. Desigur, te admir şi mai mult când nu ai nimic pe tine. Poate am să te las să umbli fără nimic pe

tine. Asta ar rezolva problema rochiilor scumpe.

— Şi dacă mă opun unei legi atât de friguroase? întrebă ea, cu sprâncenele arcuindu-i-se periculos.

— Sunt soţul tău. În cele din urmă o dezbrăcă şi de cămăşuţă, dezgolindu-i sânii albi. Pentru o clipă privirea îi căzu pe tăietura superficială de lângă ei şi simţi din nou teama îngheţându-i sufletul. Apoi nările i se dilatară când o văzu goală. Nu reuşi cu totul să îşi ascundă posesivitatea din voce. Ai promis să mi te supui în toate. De exemplu, dacă îţi poruncesc să mă săruţi, trebuie să o faci.

Se aplecă şi îşi trecu uşor buzele peste gura ei. Lucy răspunse ascultătoare, mişcându-şi erotic buzele sub ale lui. În tot acest timp, Simon rămase conştient de sânii ei, albi şi goi şi fără apărare, întinşi sub el. Dorinţa i se intensifică, făcându-i muşchii să tremure, dar o stăpâni. Ultimul lucru de care avea nevoie era să o lase să vadă cât de mult îşi pierduse controlul. Cât de foarte josnic era cu adevărat.

— Îţi poruncesc să te deschizi, spuse el pe o voce aproape aspră.

Lucy întredeschise buzele şi se bucură cel puţin de atât – de scobitura caldă şi umedă a gurii ei, din care să se înfrupte.

Braţele începură brusc să îi tremure. Se dădu înapoi şi închise ochii.

— Ce e? şopti ea.

Simon deschise ochii şi încercă să zâmbească pentru a-şi ascunde demonii din suflet.

— Te doresc foarte tare.

Din fericire, ea nu zâmbi. Îl privi cu o expresie solemnă în ochii ei aurii.

— Atunci, ia-mă.

Simon inspiră adânc când ea i se oferi atât de simplu şi fără ocolişuri.

— Nu vreau să fac să te doară. Ai fost. — îşi feri ochii, incapabil să-i susţină privirea – deja rănită prea mult în seara asta.

Tăcere.

Apoi ea vorbi, încet şi clar.

— Nu ai să faci să mă doară.

Ah, câtă încredere. Era înspăimântător. De-ar fi putut fi şi el la fel de încrezător. Se întoarse pe spate.

— Vino încoace.

Sprâncenele ei inteligente se ridicară din nou.

— Nu eşti cam îmbrăcat?

Pantalonii.

— O să-i dau jos mai târziu.

Sau poate avea doar să-i descheie.

— Îmi dai voie?

Simon scrâşni din dinţi.

— Bine.

Lucy se ridică în cot lângă el, făcându-şi sânii să se legene când se mişcă. Bărbăţia lui tresări. Cu delicateţe, începu să-i descheie nasturii. Simon simţi fiecare smucitură uşoară a degetelor ei. Închise ochii şi încercă să se gândească la zăpadă. Ger. Lapoviţă. Gheaţă.

Un suspin uşor.

Deschise brusc ochii. Lucy era aplecată deasupra lui, cu sânii ei albi aproape incandescenţi în lumina lumânărilor. Privirea îi era aţintită asupra mădularului lui cu capul înroşit, ce îi ieşea obraznic de erect din pantaloni. Era cea mai erotică privelişte pe care o văzuse vreodată.

— M-am întrebat dacă ai să mă laşi vreodată să îl văd.

Nu îşi desprinse privirea de pe zona lui inghinală.

— Îmi dai voie?

Aproape chiţăi ultima silabă când ea îl atinse cu

arătătorul pe capul mădularului.

— L-am mai întâlnit, e adevărat, dar nu l-am văzut niciodată. A fost foarte timid până acum, domnul ăsta.

Îşi trecu degetul pe marginea capului.

Simon aproape sări din pat. Ar fi trebuit să fie şocată, fusese doar o fată naivă de la ţară. În schimb…

— Şi uite-i şi pe amicii lui.

Îi prinse boaşele în palma ei mică.

„Pe sângele lui Hristos!” Avea să-l ucidă.

— Ridică-te.

— Poftim?

Clipi spre ea năucit.

— Ridică-ţi şoldurile ca să te pot dezbrăca, spuse nimfa lui în devenire.

Ce altceva ar fi putut să facă în afară de a se supune? Lucy îi scoase pantalonii şi îl lăsă la fel de gol pe cât era şi ea.

— Acum e rândul tău.

Din fericire, vocea îi revenise. Nu ar mai fi putut îndura prea mult un astfel de tratament.

— Ce vrei să fac? întrebă ea.

— Îţi poruncesc să vii aici.

Întinse braţele spre ea şi încercă să nu geamă când interiorul moale al coapsei ei se frecă uşor de mădularul lui erect.

Lucy se urcă deasupra lui şi se aşeză cu atenţie. Sexul lui se legăna în faţa ei, atingând-o pe abdomen cu fiecare pulsaţie. Nu îşi dorea nimic mai mult decât să se îngroape în ea, dar trebuia să o ia încet.

— Îţi poruncesc să îmi oferi sânii tăi, şopti el.

Ea făcu ochii mari. Cel puţin nu era singurul afectat. Lucy îşi prinse sânii în palme, ezită, apoi se aplecă în faţă. Nici Afrodita însăşi nu ar fi putut fi mai seducătoare. Îi privi chipul, sorbindu-i un sfârc roz.

Lucy închise ochii, cu buzele întredeschise neputincios. Muntele lui Venus îi era apăsat pe bărbăţia lui, care pulsa între ei. Lucy începu să tremure şi toată întunecimea din el tună victorioasă.

Îşi desprinse gura de pe sfârc.

— Încalecă-mă.

Lucy se încruntă.

— Te rog.

Tonul fusese mai mult poruncitor decât rugător, dar în acel moment nu îi mai păsa. Avea nevoie de păsărica ei în jurul lui.

Lucy se ridică. Simon o sprijini cu o mână şi îşi prinse bărbăţia cu cealaltă, iar ea se lăsă încet peste el.

— Deschide-te pentru mine, murmură el.

Nemernicule. Acest lucru îi uşura accesul, dar în acelaşi timp îi oferea o vedere minunată spre coralul ei umed.

Lucy gemu şi îşi vârî stângace degetele între corpurile lor. Biet înger. Corupt de un diavol egoist, interesat doar de propriul mădular. Ahh. Intrase pe jumătate în canalul ei strâmt, şi cald, şi moale. O prinse de mâini, i le aşeză pe pieptul lui, şi îşi folosi propriile degete pentru a-i îndepărta pliurile de carne. Pentru a o ţine până îşi croia drum prin pasajul ei strâmt. *Paradis.* Aproape zâmbi. Nu avea să se apropie niciodată mai mult de rai. Ştia că gândul în sine era o blasfemie, dar nu îi păsa. Făcea dragoste cu îngerul lui. Mâine, lumea putea să se sfârşească, dar în acel moment era îngropat până în plăsele într-o femeie umedă. În femeia *lui* umedă.

Se împinse în sus şi ea ţipă.

Simţi un rânjet, unul malefic, întinzându-i-se pe faţă. Coborî privirea şi îşi văzu pielea înroşită strecurându-se în carnea ei. O ridică până ieşi aproape

complet din ea. Văzu umezeala ei lucioasă îmbrăcându-i bărbăţia. Apoi intră din nou cu forţă în ea. Penetrând-o. Umplând-o. Revendicând-o. „Femeia mea. Întotdeauna. Să nu pleci niciodată. Rămâi cu mine. Pentru totdeauna.”

Lucy clătină din cap sălbatic. Simon îşi apăsă degetele pe osul ei pubian pentru a-l mângâia şi pentru a găsi acea perlă specială. Lucy gemu, dar Simon nu se opri. O umplu cu mădularul lui şi îi tachină clitorisul cu degetul mare, dându-şi seama că nu se putea reţine. Pereţii canalului ei se contractară şi se abandonă orgasmului, revărsându-şi plăcerea ei dulce peste mădularul lui. Simon se îngropă în ea până când boaşele i se loviră de fundul ei. Corpul îi fu cuprins de spasme şi simţi pulsaţia seminţei lui vărsându-se în ea.

„A mea.”

Capitolul 14

„O, Doamne!”

Lucy se trezi tresărind, respirând gâfâit în întunericul dormitorului. Cearşaful era lipit de sudoarea rece de pe pielea ei ca un giulgiu. Încremeni şi încercă să-şi calmeze răsuflarea, zăcând nemişcată ca un iepure la vederea unui şarpe. Visul păruse foarte real. Sângeros. Dar începea deja să pălească acum că se trezise. Nu îşi mai amintea decât teama – şi sentimentul de deznădejde. Ţipase în vis când se trezise şi fusese surprinsă să constate că sunetul era la fel de ireal ca imaginile.

În cele din urmă se mişcă, cu muşchii înţepeniţi după ce stătuseră tensionaţi atâta timp. Se întinse să îl caute pe Simon, să se reasigure că exista viaţă chiar şi

în adâncurile nopţii şi ale unui coşmar.

Nu era acolo.

Poate se ridicase să meargă la baie?

— Simon?

Nu primi niciun răspuns. Ascultă tăcerea cu teama iraţională care nu apărea decât după miezul nopţii: că tot ce era viu murise. Că era singură într-o casă moartă.

Lucy se scutură şi se ridică în capul oaselor, crispându-se puţin când pielea din zona tăieturii se întinse. Degetele ei goale de la picioare atinseră covorul rece şi flutură mâna prin aer, căutând o lumânare pe noptieră, înainte de a-şi da seama că adormise în camera lui Simon. Noptiera se afla pe cealaltă parte a patului. Prinse perdelele baldachinului pentru a se ghida şi ocoli patul pipăind cu picioarele. Singurele lucruri pe care şi le amintea de noaptea trecută despre încăpere erau impresia de întunecime şi culorile sobre, un albastru aproape negru şi argintiu, şi faptul că patul lui era chiar mai mare decât al ei. Ceea ce o amuzase.

Întinse o mână orbeşte, simţi o carte, apoi lumânarea. În şemineu încă mai scânteiau câţiva tăciuni şi se apropie pentru a-şi aprinde lumânarea. Flacăra subţire nu lumina toată camera lui Simon, dar ştia deja că nu era acolo. Se îmbrăcă în rochia cu care fusese la teatru şi îşi înfăşură un şal deasupra, pentru a ascunde faptul că nu şi-o putea încheia singură la spate. Apoi îşi vârî picioarele goale în balerini.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă că dispăruse. Devenise un obicei în ultima săptămână; pleca seara şi revenea la orele mici ale dimineţii. Hoinărelile lui nocturne păreau să se fi înmulţit în ultimele câteva zile. Uneori venea în camera ei arătând excesiv de obosit şi mirosind a fum şi a băutură. Dar nu mai ieşise

niciodată din patul ei până atunci, nu după ce făcuse dragoste cu ea, nu după ce o ţinuse în braţe până se abandonaseră amândoi somnului. Şi felul în care făcuse dragoste cu ea cu doar câteva ore în urmă – cu atâta intensitate şi atâta disperare –, ca şi cum nu avea s-o mai poată face niciodată. În anumite momente chiar îi fusese teamă. Nu că avea să-i facă rău, ci că avea să piardă o parte din ea în el.

Lucy se înfioră.

Camerele lor se aflau la etajul trei. Se uită în dormitorul şi în salonul ei, apoi coborî scările. Biblioteca era goală. Ridică lumânarea şi nu văzu decât umbre prelungi, fantomatice, proiectate pe şirurile de cotoare de cărţi. O fereastră zdrăngăni din pricina vântului de afară. Se întoarse în hol şi se gândi. Salonul de dimineaţă? Puţin probabil, el nu…

— Pot să vă ajut, milady?

Vocea funebră a lui Newton răsunând în spatele ei o făcu pe Lucy să ţipe. Scăpă lumânarea pe podea şi ceara fierbinte o arse pe căpută.

— Îmi cer sincer scuze, milady.

Newton se aplecă şi îi luă lumânarea de pe jos, reaprinzând-o cu a lui.

— Mulţumesc.

Lucy luă lumânarea şi o ridică pentru a-l vedea mai bine pe majordom.

Era evident că Newton tocmai se dăduse jos din pat. Creştetul chel îi era acoperit de o scufie de noapte, şi îşi trăsese o haină veche peste cămaşa de noapte, ce stătea întinsă peste burta lui mică şi rotundă. Coborî privirea spre picioarele lui. Era încălţat cu o pereche de pantofi cam fistichii, cu vârfurile răsucite în stil turcesc. Lucy îşi trecu un picior gol peste celălalt şi îşi dori să-şi fi luat ciorapii.

— Îmi daţi voie să vă ajut, milady? întrebă

Newton din nou.

— Unde e Lord Iddesleigh?

Majordomul îşi feri privirea.

— Nu pot să spun, milady.

— Nu poţi sau nu vrei?

El clipi.

— Ambele.

Lucy ridică din sprâncene, surprinsă că îi spusese adevărul. Îl studie pe majordom. Dacă absenţa lui Simon s-ar fi datorat unei femei, era sigură că Newton ar fi inventat scuze pentru stăpânul lui. Dar nu o făcuse. Îşi simţi umerii eliberându-se de sub o tensiune pe care nici măcar nu o percepuse până atunci.

Newton îşi drese vocea.

— Sunt sigur că Lord Iddesleigh se va întoarce înainte de ivirea zorilor, milady.

— Da, aşa se întoarce întotdeauna, nu-i aşa? bombăni Lucy.

— Doriţi să vă încălzesc puţin lapte?

— Nu, mulţumesc. Lucy porni spre scări. Mă întorc la culcare.

— Noapte bună, milady.

Lucy puse piciorul pe prima treaptă şi îşi ţinu răsuflarea. În spatele ei, paşii lui Newton se îndepărtară şi auzi o uşă închizându-se. Mai aşteptă o clipă, apoi se întoarse. Foarte încet, se strecură în vârful picioarelor în camera de lucru a lui Simon.

Această încăpere era mai mică decât biblioteca, dar mult mai bogat mobilată. Era dominată de biroul lui masiv în stil baroc, un obiect de mobilier de o frumuseţe exagerată, decorat cu aur şi rotocoale sculptate. Ar fi râs de orice alt bărbat care ar fi avut aşa ceva, dar lui Simon i se potrivea perfect. În faţa şemineului erau aranjate mai multe fotolii cu spătar înalt, iar biroul era flancat de două rafturi pentru cărţi,

uşor accesibile pentru persoana aşezată la birou. Multe dintre cărţi erau despre trandafiri. Simon îi arătase această cameră doar cu o zi în urmă şi fusese fascinată de ilustraţiile color detaliate din volumele masive. Fiecare trandafir era o reprezentare ideală a florii, fiecare parte identificată şi etichetată.

O lume atât de ordonată.

Lucy se instală într-unul dintre fotoliile din faţa şemineului. Cu uşa de la camera de lucru deschisă, putea vedea holul de la intrare şi tot ce se petrecea acolo. Simon avea să fie nevoit să treacă pe lângă ea când se întorcea acasă. Şi când o făcea, avea de gând să-l ia la întrebări în legătură cu hoinărelile lui nocturne.

*

Grota Afroditei era un cuib de lupi turbaţi în noaptea aceea.

Simon intră în holul principal al bordelului şi privi în jurul lui. Nu mai pusese piciorul aici încă de dinainte de a o cunoaşte pe Lucy, dar locul nu se schimbase. Târfe doar pe jumătate îmbrăcate făceau paradă cu mărfurile lor, ispitind bărbaţii, unii de-abia ajunşi la vârsta la care puteau să se radă, alţii atât de bătrâni încât nu mai aveau nici dinţi. Nobili mărunţi se amestecau cu negustori înstăriţi şi cu demnitari străini. Afroditei nu îi păsa. Atâta timp cât culoarea banilor era aurie. De fapt, se zvonea că printre clienţii bordelului se numărau la fel de multe femei ca şi bărbaţii. Poate îi taxa şi pe unii, şi pe alţii, reflectă el cinic. O căută din priviri pe matroană, dar nu îi văzu masca de aur specifică. Cu atât mai bine. Afrodita nu tolera violenţa în casa ei, iar el exact asta venise să facă.

— Ce e aici? şopti Christian din spatele lui.

Se întâlnise cu bărbatul mai tânăr cu două – nu, cu trei – case mai înainte. Christian încă mai avea chipul odihnit, chiar şi după ce fusese la teatru mai devreme în aceeaşi seară, se bătuse în faţa lui şi mai trecuse şi prin cele trei case de pariuri tot mai sordide pe care le vizitaseră mai devreme. Simon se temea foarte tare că, în ceea ce-l privea, el arăta ca un cadavru proaspăt dezgropat.

Naiba s-o ia de tinereţe, oricum.

— Depinde.

Începu să urce scările, ocolind cursa care se desfăşura acolo. Femei-jocheu îmbrăcate doar în corsete sumare şi purtând măşti călăreau armăsari cu pieptul gol. Simon se crispă când una dintre ele făcu să ţâşnească sângele cu cravaşa. Deşi, judecând după umflătura din pantalonii celui pe care îl călărea, pe acesta nu îl deranja chiar deloc.

— De ce anume?

Christian privi cu ochii mari perechea câştigătoare galopând în sus şi-n jos pe holul de la etaj. Jocheul era în sânii goi şi ţopăia veselă.

— De definiţia ta pentru rai şi iad, cred, spuse Simon.

Îşi simţea ochii ca şi cum ar fi avut o mână de nisip sub fiecare pleoapă şi era obosit. Atât de obosit…

Deschise cu piciorul prima uşă.

Christian exclamă ceva în urma lui, dar el îl ignoră. Ocupanţii camerei, două fete şi un gentleman cu capul roşu, nici măcar nu observară deranjul. Nu se obosi să îşi ceară scuze, ci doar închise uşa şi trecu la următoarea. Nu avea prea mari speranţe de a-l găsi pe Walker. Conform surselor lui, Walker nu mai fusese niciodată client al Grotei Afroditei. Dar Simon începea să devină disperat. Trebuia să îl găsească pe Walker şi să pună odată punct întregii poveşti. Trebuia s-o ştie

pe Lucy în siguranţă din nou.

O altă uşă. Ţipete dinăuntru – două femei de data aceasta – şi o închise. Walker era căsătorit şi avea o amantă, dar îi plăceau casele de toleranţă. Dacă Simon vizita absolut fiecare bordel din Londra, în cele din urmă avea să-l găsească, sau cel puţin aşa spera.

— N-o să fim daţi afară pentru că facem asta? întrebă Christian.

— Ba da. Deschise o nouă uşă. Genunchiul începea să-l doară. Dar să sperăm că nu înainte de al găsi pe cel pe care îl caut.

Ajunsese la capătul coridorului acum, la ultima uşă, de fapt, iar Christian avea dreptate. Era doar o problemă de timp până apăreau gorilele. Lovi uşa.

Aproape că le întoarse spatele, dar apoi mai aruncă o privire.

Bărbatul de pe pat avea scula îngropată într-o fetişcană cu părul de culoarea şofranului, aşezată în genunchi. Era goală, cu excepţia unei jumătăţi de mască, şi ţinea ochii închişi. Partenerul ei nici măcar nu observă întreruperea. Nu că ar fi contat. Era scund, oacheş şi cu părul negru. Nu, cel care scoase un ţipăt strident fu cel de-al *doilea* bărbat, cel ascuns aproape în umbră, care urmărea spectacolul. Ceea ce era bine, fiindcă Simon aproape că nu-l observase.

— Ce dracu’.

— Ah. Bună seara, Lord Walker. Simon înaintă şi se înclină. *Lady* Walker.

Bărbatul de pe pat tresări şi îşi roti capul, deşi continuă să-şi legene şoldurile instinctiv. Femeia continuă să îi ignore.

— Iddesleigh, ticălosule, ce…? Walker se ridică greoi în picioare, cu mădularul acum dezumflat încă atârnându-i din pantaloni. Aia nu e soţia mea!

— Nu? Simon îşi aplecă într-o parte capul,

studiind femeia. Dar arată ca Lady Walker. Mai ales semnul ăla.

Arătă cu bastonul spre un semn din naştere de pe şoldul femeii.

Bărbatul care o călărea făcu ochii mari.

— Asta-i nevastă-ta, domnule?

— Nu! Bineînţeles că nu.

— O, dar eu o cunosc *intim* pe frumoasa ta doamnă, de ceva timp, Walker, spuse Simon tărăgănat. Şi sunt cât se poate de sigur că ea e.

Bărbatul cel masiv îşi dădu brusc capul pe spate şi râse, deşi era un râs cam forţat.

— Ştiu ce încerci să faci. N-ai să mă păcăleşti să…

— Nu am mai călărit niciodată una din lumea bună, spuse armăsarul de deasupra femeii. Crescu ritmul, ca pentru a-şi arăta aprecierea.

— Nu e.

— Eu o cunosc pe Lady Walker de mulţi ani. Simon se sprijini în baston şi zâmbi. De dinainte de naşterea primului tău copil – moştenitorul tău, cred?

— O, ticălos…

Bărbatul brunet scoase un strigăt şi se înfipse cu şoldurile în femeie, cutremurându-se în timp ce, în mod evident, îşi descărca sperma în ea. Oftă şi căzu de pe ea, dând la iveală o sculă care, chiar şi pe jumătate înmuiată, ar fi fost demnă de un cal.

— Dumnezeule! spuse Christian.

— De acord, consimţi Simon.

— Cum naiba a reuşit să bage chestia aia în ea? murmură bărbatul mai tânăr.

— Mă bucur că ai întrebat, spuse Simon, ca şi cum ar fi instruit un elev. Lady Walker e foarte talentată în această privinţă.

Walker scoase un răget şi ţâşni furios spre el.

Simon se încordă, sângele alergându-i în vene. Poate reuşea să rezolve treaba în noaptea aceea.

— Ei, ce se întâmplă, exclamă o voce din pragul uşii în aceeaşi clipă.

Sosiseră gorilele casei. Simon se dădu la o parte, iar Walker se izbi direct de braţele lor ce îl aşteptau. Bărbatul cel masiv se agită în van să se elibereze.

— Am să te omor, Iddesleigh! gâfâi Walker.

— Poate, spuse Simon încet. Doamne, era istovit până în măduva oaselor. În zori, deci?

Bărbatul se mulţumi să mârâie.

Femeia de pe pat alese acel moment pentru a se rostogoli pe spate.

— Vrei şi tu o tură? întrebă ea, fără a se adresa cuiva anume.

Simon zâmbi şi îl conduse pe Christian pe uşă. Trecură pe lângă o altă cursă pe scări. De data aceasta bărbaţii folosiţi drept cai aveau zăbale adevărate în gură. Unuia dintre ei îi curgea sânge pe bărbie, dar avea ditamai erecţia în pantaloni.

Avea să fie nevoit să facă o baie înainte de a se întoarce la Lucy. Se simţea de parcă s-ar fi tăvălit în bălegar.

Christian aşteptă să ajungă pe treptele de la intrare înainte de a întreba:

— Chiar era Lady Walker?

Simon se opri în mijlocul unui căscat.

— Habar n-am.

*

Când Lucy se trezi din nou, ceea ce îi atrase atenţia fu zgomotul făcut de Simon când intră în camera de lucru. Încăperea era scăldată în acea lumină cenuşie care anunţa zorii unei noi zile. Simon

intră ţinând o lumânare. O puse pe colţul biroului, fără a se aşeza, scoase o foaie de hârtie şi începu să scrie.

Nu ridică nicio clipă privirea.

Aflată în colţul îndepărtat al camerei, ascunsă parţial de braţele fotoliului cu spătar înalt şi de umbre, probabil că era aproape invizibilă pentru el. Intenţionase să îl abordeze când se întorcea, să îi ceară răspunsuri. Dar acum se mulţumi să îl studieze, cu mâinile curbate sub bărbie. Soţul ei părea obosit, ca şi cum n-ar mai fi dormit de câţiva ani. Purta hainele din seara precedentă: o haină şi pantaloni albastru-închis cu o vestă argintie, şifonată şi pătată acum. Peruca lui îşi pierduse o parte din pudră şi arăta ponosită. Ceea ce era şocant, fiindcă nu-l mai văzuse niciodată – cel puţin nu în Londra – altfel decât îmbrăcat la patru ace. În jurul gurii avea riduri adânci, ochii îi erau înroşiţi, iar buzele i se subţiaseră, ca şi cum le-ar fi strâns pentru a le împiedica să tremure. Termină de scris orice ar fi avut de scris, presără nisip pe hârtie şi o întinse pe birou. Când făcu acest lucru, răsturnă peniţa de pe birou, şi aceasta căzu pe podea. Blestemă şi se aplecă încet, ca un bătrân, o luă, o puse cu grijă pe birou şi oftă.

Apoi ieşi din cameră.

Lucy aşteptă câteva minute înainte de a se ridica, ascultându-i paşii pe scări. Se apropie de birou pentru a vedea ce scrisese. Era încă prea întuneric pentru a citi. Se duse cu hârtia la fereastră, întredeschise draperiile şi înclină hârtia pentru a vedea scrisul încă incomplet uscat. De-abia se iveau zorile, dar reuşi să desluşească primele rânduri.

În cazul morţii mele, toate posesiunile mele pământeşti...

Era testamentul lui Simon. Îi lăsa ei moşia.

Lucy se zgâi la hârtie încă o clipă, apoi o puse înapoi pe birou. Pe hol îl auzi pe soţul ei coborând treptele. Se duse lângă uşă.

— Îmi iau calul, spuse Simon, aparent adresându-i-se lui Newton. Spune-i vizitiului că nu voi mai avea nevoie de el în noaptea asta.

— Da, milord.

Uşa de la intrare se închise.

Şi brusc, Lucy fu cuprinsă de un val de furie. Nici măcar nu încercase să o trezească, altfel ar fi observat că nu era în pat. Ieşi cu paşi mari în hol, cu fustele foşnindu-i în jurul gleznelor goale.

— Newton, aşteaptă!

Majordomul, care era cu spatele la ea, tresări şi se răsuci pe călcâie.

— M-milady, nu mi-am dat seama.

Ea îi ignoră scuzele şi trecu direct la subiect:

— Ştii unde a plecat?

— Eu… eu…

— Lasă, spuse ea nerăbdătoare. Am să-l urmăresc pur şi simplu.

Lucy deschise cu prudenţă uşa de la intrare. Trăsura lui Simon încă se afla în faţa casei, cu vizitiul aproape adormit pe capră. Un băiat de casă se întorcea căscând la grajduri.

Iar Simon se îndepărta călare.

Lucy închise uşa, ignorând exclamaţiile şuierate ale lui Newton din spatele ei, şi coborî în fugă treptele, tremurând în frigul dimineţii.

— Domnule vizitiu.

Vizitiul clipi ca şi cum nu şi-ar mai fi văzut niciodată stăpâna cu părul desfăcut, ceea ce era adevărat.

— Milady?

— Te rog să-l urmăreşti pe Lord Iddesleigh fără ca el să afle.

— Dar, milady.

— *Acum.* Lucy nu mai aşteptă să vină un lacheu cu scara, ci se urcă singură în trăsură. Scoase din nou capul pe fereastră. Şi să nu-i pierzi urma.

Trăsura se urni cu greu. Lucy se lăsă pe spate şi îşi trase un pled peste ea. Era un frig cumplit. Era o mare îndrăzneală din partea ei să umble cu trăsura prin Londra fără a fi complet îmbrăcată şi cu părul desfăcut, dar nu putea lăsa pudoarea s-o împiedice să îl înfrunte pe Simon. Nu mai dormise suficient de câteva zile, şi nu trecuse prea mult timp de când îşi revenise după acea înfruntare. Cum îndrăznea să-şi rişte în continuare viaţa şi să nu se gândească, totodată, că ar fi trebuit să ştie şi ea ce se întâmplă? Să îi ascundă complet, de fapt, acea parte din el. Oare credea că era doar o păpuşă pe care o scotea din cutie ca să se joace cu ea, şi pe care apoi o punea la loc când avea alte probleme de rezolvat? Ei bine, ar fi fost de mult cazul să discute cu el exact ce anume considera ea că includeau sarcinile ei de soţie. Grija faţă de sănătatea soţului ei, în primul rând. Să nu aibă secrete faţă de ea, în al doilea. Lucy îşi drese vocea şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Soarele de decembrie răsărise în sfârşit, dar lumina era slabă şi nu părea să aibă niciun efect asupra frigului. Cotiră în parc, pavajul fiind înlocuit cu pietriş sub roţile trăsurii. Un val de ceaţă plutea sinistru aproape de sol, învăluind ca într-un giulgiu trunchiurile copacilor. De la micuţa fereastră a trăsurii, Lucy nu vedea nicio altă mişcare şi fu nevoită să aibă încredere în vizitiu că îl urmărea în continuare pe Simon.

Apoi trăsura se opri.

Un lacheu deschise uşa şi o privi.

— Vizitiul John spune că, dacă se apropie mai mult, Lord Iddesleigh ne va vedea.

— Mulţumesc.

Cu ajutorul lacheului, Lucy coborî din trăsură şi se întoarse în direcţia arătată de el. La circa nouăzeci de metri depărtare, Simon şi un alt bărbat se înfruntau ca două siluete într-o pantomimă. De la acea distanţă nu-şi dădea seama că era Simon decât după felul în care se mişca. Inima păru să îi încremenească. Dumnezeule bun, erau gata să înceapă! Nu ajunsese la timp să îl convingă pe Simon să înceteze cu acest ritual groaznic

— Aşteptaţi-mă aici, le porunci servitorilor, şi porni spre locul unde se desfăşura confruntarea.

Erau şase bărbaţi cu totul – alţi patru stăteau separat de cei care se duelau, dar niciunul nu privi spre ea, nici măcar nu păru să o observe. Erau toţi prea prinşi în acest joc masculin al morţii. Simon se dezbrăcase de haină şi vestă, la fel ca şi adversarul lui, un bărbat pe care Lucy nu îl mai văzuse niciodată. Cămăşile lor albe arătau aproape fantomatic în ceaţa cenuşie a dimineţii. Probabil le era frig, dar niciunul dintre bărbaţi nu tremura. În schimb, Simon stătea nemişcat, în vreme ce bărbatul celălalt îşi flutura sabia prin aer, probabil exersând.

Lucy se opri la vreo douăzeci de metri depărtare, ascunsă de nişte tufişuri. Picioarele goale îi erau deja îngheţate.

Adversarul lui Simon era un bărbat foarte masiv, mai înalt decât el şi mai lat în umeri. Faţa îi era roşie pe fondul perucii albe. Prin contrast, faţa lui Simon era palidă ca moartea, iar epuizarea pe care i-o observase în casă era şi mai pronunţată la lumina zilei, chiar şi de la distanţa aceea. Ambii bărbaţi stăteau nemişcaţi

acum. Îndoiră genunchii, ridicară săbiile şi se opriră ca într-un tablou.

Lucy deschise gura.

Cineva strigă. Ea tresări. Simon şi bărbatul cel masiv fandară amândoi. Violenţa răsuna din viteza loviturilor lor, din rânjetele oribile de pe chipurile lor. Zăngănitul săbiilor umplu aerul îngheţat. Bărbatul cel masiv avansă, sabia lui împungând aerul, dar Simon sări într-o parte, parând loviturile. Cum putea să se mişte atât de rapid când era atât de obosit? Putea menţine ritmul? Lucy ar fi vrut să fugă în faţă, să le strige combatanţilor: „Încetaţi! Încetaţi! Încetaţi!” Dar ştia că simpla ei apariţie ar fi putut fi de-ajuns pentru a-l surprinde pe Simon suficient cât să lase garda jos şi să fie ucis.

Bărbatul cel masiv gemu şi îndreptă o lovitură în jos. Simon se dădu împiedicat în spate şi respinse lama celuilalt bărbat cu propria sabie.

— Sânge! strigă cineva.

De-abia atunci observă Lucy pata din dreptul taliei soţului ei. „O, Doamne!” Nu îşi dădu seama că îşi muşcase buza până nu simţi gustul de sânge. Încă se mai mişca. Cu siguranţă, dacă ar fi fost străpuns, ar fi căzut. În schimb, el se dădu în spate, cu braţul mânuind spada în continuare, împins din faţă de celălalt bărbat. Lucy simţi fierea urcându-i în gât. „Dumnezeule bun, te rog, nu-l lăsa să moară.”

— Aruncaţi-vă săbiile! strigă un alt bărbat.

Lucy îşi îndreptă privirea spre el şi îşi dădu seama că unul dintre bărbaţi era tânărul domn Fletcher. Ceilalţi trei bărbaţi strigau şi gesticulau la combatanţi, încercând să pună capăt duelului, dar domnul Fletcher stătea impasibil, cu un zâmbet bizar pe chip. La câte astfel de lupte fără rost fusese martor? Câţi oameni fuseseră ucişi sub ochii lui, de

mâna soţului ei?

Brusc, Lucy îi detestă faţa proaspătă şi deschisă.

Pata de sânge de pe abdomenul lui Simon se întinsese. Acum părea să poarte o eşarfă stacojie în jurul taliei. Cât de mult sânge pierdea? Bărbatul cel masiv gemu şi mânui sabia cu şi mai multă forţă şi viteză. Simon începuse să rămână în urmă. Respinse lama celuilalt bărbat din nou, şi din nou. Apoi se împiedică şi aproape căzu. O altă pată apăru pe cămaşa lui, de data aceasta deasupra încheieturii mâinii care ţinea sabia.

— Pe toţi dracii.

Îi auzi vocea vag. Părea atât de slăbită, atât de ostenită în urechile ei.

Lucy închise ochii şi simţi lacrimi scurgându-i-se pe sub pleoape. Îşi legănă corpul pentru a-şi stăpâni hohotele de plâns. „Nu am voie să fac zgomot. Nu am voie să-l distrag pe Simon.” Un alt strigăt. Auzi vocea răguşită a lui Simon înjurând. Aproape că nu îndrăznea să deschidă ochii. Dar o făcu. Simon era îngenuncheat, ca un sacrificiu adus unui zeu răzbunător.

„O, Dumnezeule!”

Celălalt bărbat afişă o expresie de triumf grotesc. Fandă, cu sabia fulgerând, pregătit să-l înjunghie pe Simon. Să îi ucidă soţul. „Nu, te rog, nu.” Lucy alergă în faţă, ca într-un vis, fără a scoate un sunet. Ştia că nu avea cum să ajungă la ei la timp.

Simon ridică sabia exact în ultima clipă şi îl străpunse pe celălalt bărbat prin ochiul drept.

Lucy se aplecă şi vomită, un şuvoi fierbinte de fiere revărsându-i-se pe picioarele goale. Bărbatul cel masiv urlă. Ţipete îngrozitoare, stridente, ce nu semănau cu nimic din ceea ce mai auzise ea vreodată. Vărsă din nou. Ceilalţi bărbaţi strigară cuvinte pe care nu reuşi să le desluşească. Ridică privirea. Cineva

scosese sabia din locul în care se aflase ochiul drept al bărbatului cel masiv. O zeamă neagră i se scurgea pe obraz. Zăcea pe pământ gemând, fără perucă pe capul ras. Un bărbat cu o geantă neagră de doctor era aplecat deasupra bărbatului rănit, dar nu făcu decât să clatine din cap.

Adversarul lui Simon era pe moarte.

Lucy se înecă şi vărsă din nou, simţind gust de acid pe limbă. Doar un firicel galben îi mai ieşi din gâtul ce o ustura.

— Iddesleigh, gemu muribundul.

Simon se ridicase, deşi părea să tremure. Pantalonii îi erau pătaţi cu sânge. Domnul Fletcher îi desfăcea cămaşa, încercând să îl bandajeze, ferindu-şi faţa de bărbatul întins la pământ.

— Ce e, Walker? întrebă Simon.

— Altul.

Soţul ei se îndreptă brusc de spate şi îl împinse pe domnul Fletcher deoparte. Chipul lui Simon deveni mai atent, ridurile săpând şanţuri în obrajii lui. Dintr-un singur pas mare ajunse lângă bărbatul căzut la pământ.

— Poftim?

— Altul.

Corpul bărbatului masiv începu să tremure. Simon se lăsă pe genunchi lângă el.

— Cine?

Gura bărbatului se mişcă înainte să producă şi sunet.

— Fletcher.

Domnul Fletcher se răsuci pe călcâie, cu o expresie derutată. Simon nu îşi desprinse privirea de pe muribund.

— Fletcher e prea tânăr. Nu mă poţi păcăli atât de uşor.

Walker zâmbi, cu buzele mânjite de zeama care se scurgea din ochiul lui distrus.

— Fletcher.

Un spasm de tuse îi întrerupse cuvintele. Simon se încruntă.

— Aduceţi nişte apă.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi îi întinse o sticlă de metal.

— Whisky.

Simon dădu din cap şi o luă. Duse sticla la buzele duşmanului lui, iar acesta bău. Walker oftă. Ochii i se închiseră. Simon îl scutură.

— Cine?

Bărbatul întins la pământ era nemişcat. Murise deja? Lucy începu să şoptească o rugăciune pentru sufletul lui.

Simon înjură şi îl plesni peste faţă.

— *Cine?* Lucy gemu.

Walker deschise ochii pe jumătate.

— Taa-tăăl, bolborosi el.

Simon se ridică în picioare şi îl privi pe Christian. Bărbatul întins pe pământ oftă din nou, respiraţia ieşindu-i ca un horcăit din gât.

Simon nici măcar nu îi aruncă o privire.

— Tatăl tău? El e Sir Rupert Fletcher, nu-i aşa?

— Nu. Christian clătină din cap. Doar nu crezi pe cuvânt un om pe care l-ai ucis?

— Ar trebui?

— A minţit!

Simon se mulţumi să îl privească pe bărbatul mai tânăr.

— Tatăl tău a contribuit la uciderea fratelui meu?

— Nu! Christian îşi aruncă mâinile în aer. Nu! Nu gândeşti raţional. Eu plec.

Se îndepărtă cu paşi mari. Simon îl urmări cu

privirea. Ceilalţi bărbaţi se retrăseseră. Lucy se şterse la gură cu dosul palmei şi se apropie.

— Simon.

Soţul ei se întoarse şi îi întâlni privirea peste cadavrul bărbatului pe care tocmai îl omorâse.

Capitolul 15

„Doamne, Dumnezeule! Lucy!”

— Ce cauţi aici?

Simon nu se putu abţine; cuvintele îi ieşiră pe un ton şuierat.

Lucy *aici,* cu părul desfăcut, cu faţa înspăimântător de albă. Îşi strângea pelerina în jurul ei, cu umerii aduşi în faţă, chircită, cu degetele albăstrite de frig.

Arăta de parcă văzuse o scenă de groază.

Simon îşi coborî privirea. Cadavrul lui Walker zăcea la picioarele lui ca un premiu însângerat. În locul în care se aflase ochiul lui se căsca acum o gaură largă, iar gura i se deschisese, căci mort fiind, nu mai avea ce să i-o ţină închisă. Doctorul şi secunzii se retrăseseră ca şi cum le-ar fi fost teamă să se ocupe de cadavru cât timp ucigaşul încă mai stătea deasupra lui. *Dumnezeule!*

Chiar văzuse o scenă de groază.

Îl văzuse luptând pentru viaţa lui, îl văzuse cum omorâse un om străpungându-i ochiul, văzuse sângele ţâşnind. Era acoperit de sânge închegat, al lui şi al celuilalt bărbat. *Dumnezeule!* Nici nu era de mirare că îl privea ca şi cum ar fi fost un monstru. Chiar asta era. Nu mai putea ascunde acest lucru. Nu mai existau subterfugii. Nu ar fi vrut ca ea să vadă vreodată aşa

ceva. Nu ar fi vrut să afle că era.

— Ce cauţi aici? strigă el pentru a o face să dea înapoi, pentru a acoperi gândurile obsedante din propria minte.

Ea rămase neclintită, îngerul lui, chiar şi în faţa acestui nebun însângerat care ţipa.

— Ce-ai făcut?

Simon clipi. Ridică mâna, în care încă mai ţinea sabia. Lama era murdară cu pete ude, roşiatice.

— Ce-am…?

Râse.

Lucy se crispă. Simon îşi simţea gâtul ca o rană vie, arzând de lacrimi, dar râse.

— Mi-am răzbunat fratele.

Lucy îşi coborî privirea spre faţa distrusă a lui Walker. Se înfioră.

— Câţi bărbaţi ai ucis în numele fratelui tău?

— Patru. Închise ochii, dar continuă să le vadă chipurile în spatele pleoapelor. Am crezut că patru erau cu toţii. Am crezut că am terminat, dar acum am aflat că există un al cincilea.

Lucy clătină din cap.

— Nu.

— Ba da. Nu ştia de ce continua să vorbească. Va mai fi unul.

Lucy strânse din buze, dar Simon nu-şi putu da seama dacă pentru a-şi înăbuşi un hohot de plâns sau a-şi stăpâni repulsia.

— Nu poţi face asta, Simon.

El afişă masca neghiobiei, deşi îi venea să plângă.

— Nu pot? Am făcut-o deja, Lucy. Şi-am s-o mai fac. Deschise larg braţele. Cine mă poate opri?

— Tu singur te poţi opri.

Vocea îi era joasă. Simon îşi lăsă braţele să-i cadă

pe lângă corp.

— Dar n-am s-o fac.

— Ai să te distrugi.

— Sunt deja distrus.

Şi ştia, undeva foarte în adâncul sufletului lui negru, că spunea adevărul.

— Răzbunarea e în mâinile Domnului.

Atât de calmă. Atât de sigură. Simon îşi vârî în teacă sabia, încă mânjită de sânge.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Simon…

— Dacă răzbunarea e în mâinile Domnului, atunci de ce mai există în Anglia tribunale? De ce spânzurăm ucigaşi în fiecare zi?

— Tu nu eşti un tribunal.

— Nu. Râse. Un tribunal nu s-ar atinge de ei. Lucy închise ochii, ca şi cum ar fi fost istovită.

— Simon, nu poţi să te apuci pur şi simplu să omori oameni.

— L-au ucis pe Ethan.

— E greşit.

— *Fratele* meu Ethan.

— Păcătuieşti.

— Îmi ceri să stau deoparte şi să-i las să se bucure de crima lor? şopti el.

— Cine eşti? Deschise larg ochii şi vocea îi căpătă un ton uşor isteric. Ştiu măcar cine eşti? Simon păşi peste corpul desfigurat al lui Walker, o prinse de umeri, se aplecă astfel încât răsuflarea lui, fără îndoială împuţită, i se revărsă pe faţă.

— Sunt soţul tău, doamna mea.

Ea îşi întoarse faţa de la el.

Simon o scutură.

— Cel pe care ai promis să-l asculţi întotdeauna.

— Simon…

— Cel lângă care ai spus că ai să rămâi, uitând de toţi ceilalţi.

— Eu…

— Cel cu care faci dragoste noaptea.

— Nu ştiu dacă mai pot trăi cu tine.

Cuvintele fură rostite în şoaptă, dar răsunară în mintea lui ca un dangăt funebru. O teamă copleşitoare îi îngheţă măruntaiele. O trase smucit spre el, strângând-o lângă el, şi gura lui o zdrobi pe a ei. Simţi gust de sânge – fie al ei, fie al lui, nu conta şi nu îl interesa. Nu voia – nu *putea* – să-i dea drumul. Simon ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Atunci e mare păcat că nu mai ai încotro.

Mâna lui Lucy tremură când îşi şterse o pată de sânge de pe gură. Ar fi vrut să o facă el pentru ea, ar fi vrut să-i spună că îi părea rău. Dar probabil i-ar fi muşcat degetele în acel moment, iar cuvintele refuzau să-i iasă oricum. Se mulţumi s-o privească. Lucy îşi trase pelerina în jurul ei, se întoarse şi se îndepărtă. Simon o privi străbătând pajiştea. Urcă în trăsură şi dispăru.

De-abia atunci îşi luă haina şi încălecă. Străzile Londrei se umpluseră de oameni, mergând fiecare la treburile sale. Zarzavagii în căruţe, ştrengari pe jos, domni şi doamne în trăsuri şi călare, negustori şi târfe. O mulţime de fiinţe vii începeau o nouă zi.

Dar Simon nu se număra printre ele.

Moartea îl aruncase în compania celor osândiţi la chinurile iadului, iar legătura lui cu restul omenirii era frântă.

*

Uşa camerei de lucru se deschise brusc, trântindu-se de perete.

Sir Rupert ridică privirea şi îşi văzu fiul stând în prag, palid, ciufulit, şi cu faţa lucind de sudoare. Dădu să se ridice de la birou.

— Ai făcut-o?

În contrast cu aspectul lui, vocea lui Christian era joasă, aproape calmă.

— Ce anume să fac?

— L-ai omorât pe Ethan Iddesleigh?

Sir Rupert se aşează înapoi. Dacă ar fi putut, ar fi minţit; nu avea scrupule în această privinţă. Descoperise că minciuna era adesea cea mai bună soluţie. De cele mai multe ori, oamenii voiau să audă minciuni; nu le plăcea adevărul. Cum altfel se putea explica faptul că acceptau atât de uşor minciunile? Dar văzu pe chipul fiului său că acesta ştia deja adevărul. Întrebarea lui era retorică.

— Închide uşa, spuse Sir Rupert.

Christian clipi, apoi făcu ce i se ceruse.

— Dumnezeule! Chiar ai făcut-o, tată?

— Ia loc.

Fiul lui se lăsă să cadă pe un scaun sculptat împodobit cu aur. Părul lui roşcat era murdar de transpiraţie, iar faţa îi lucea. Dar ceea ce îl deranjă pe Sir Rupert era expresia lui obosită. Când devenise faţa fiului său ridată?

Sir Rupert îşi desfăcu braţele.

— Ethan Iddesleigh era o problemă. Trebuia eliminat.

— Dumnezeule bun, gemu Christian. De ce? Spune-mi de ce ai omorî un om.

— Nu l-am omorât eu, spuse el iritat. Îţi crezi tatăl atât de neghiob? Pur şi simplu am luat măsuri ca să moară. Am fost implicat într-un parteneriat de afaceri cu Ethan Iddesleigh. Era alcătuit din mine, Lord Walker.

— Peller, James şi Hartwell, îl întrerupse Christian. Da, ştiu.

Sir Rupert se încruntă.

— Atunci de ce mai întrebi, dacă ştii deja?

— Nu ştiu decât ceea ce mi-a spus Simon, adică foarte puţin.

— Simon Iddesleigh ţi-a prezentat fără îndoială o descriere subiectivă a lucrurilor, oricât de sumară ar fi fost ea, spuse Sir Rupert. Situaţia a fost după cum urmează: Investisem în ceai şi eram în pericol de a pierde totul. Am căzut cu toţii de acord asupra unei soluţii pentru a ne salva. Toţi, în afară de Ethan. El.

— E vorba despre bani?

Sir Rupert îşi privi fiul. Christian purta o haină de mătase brodată care ar fi asigurat mâncare şi acoperiş pentru familia unui om simplu pentru o bună parte dintr-un anotimp. Era aşezat într-un scaun aurit cu care niciun rege nu s-ar fi ruşinat, într-o casă aflată pe una dintre cele mai bune străzi din Londra.

Oare avea cea mai mică idee?

— Bineînţeles că e vorba despre bani, la naiba. Despre ce credeai că e vorba?

— Am…

Sir Rupert bătu cu palma în birou.

— Când eram de vârsta ta, lucram de dinainte să răsară soarele până după ce se lăsa noaptea. În unele zile adormeam în timpul cinei, cu capul pe o masă de scânduri. Crezi că aş fi dispus vreodată să mă întorc la aşa ceva?

— Dar să omori un om pentru aur, tată.

— Să nu iei în batjocură aurul! Sir Rupert ridică tonul la ultimul cuvânt. Îşi recăpătă controlul. Aurul e motivul pentru care tu nu ai fost nevoit să munceşti aşa cum a făcut bunicul tău. Aşa cum am făcut eu.

Christian îşi trecu o mână prin păr. Părea năucit.

— Ethan Iddesleigh era căsătorit şi avea o fetiţă.

— Şi crezi că aş fi ales-o pe fiica lui în defavoarea fiicelor mele?

— Eu…

— Am fi pierdut casa. Christian ridică privirea.

— Da. Sir Rupert dădu din cap. Atât de gravă era situaţia. Am fi fost nevoiţi să ne retragem la ţară. Surorile tale ar fi fost nevoite să renunţe la sezoanele la Londra. Tu ai fi fost nevoit să renunţi la acea trăsură nouă pe care ţi-o cumpărasem. Mama ta ar fi fost nevoită să îşi vândă bijuteriile.

— Chiar atât de dificilă era situaţia noastră financiară?

— Habar nu ai. Tu îţi primeşti trimestrial renta şi nu te întrebi niciodată de unde provine, nu-i aşa?

— Cu siguranţă avem investiţii.

— Da, investiţii! Sir Rupert izbi din nou biroul. Despre ce crezi că tot vorbesc? Asta era o investiţie – una de care depindea întregul nostru viitor. Iar Ethan Iddesleigh, care nu a fost nevoit să muncească nici o singură zi din viaţa lui, căruia i s-a oferit întreaga avere pe o tavă de argint încă de când era în leagăn, voia să îşi respecte principiile.

— Ce principii? întrebă Christian.

Sir Rupert răsuflă greoi. Piciorul îl durea ca naiba şi avea nevoie de o băutură.

— Contează? Eram în pragul distrugerii. *Familia* noastră, Christian. Fiul lui se mulţumi să îl fixeze cu privirea.

— Le-am spus celorlalţi că, dacă scăpam de Iddesleigh, puteam să ne punem în aplicare planul.

De acolo nu a mai durat mult până l-am făcut pe Iddesleigh să îl provoace la duel pe Peller. S-au duelat, iar Peller a câştigat. Se aplecă în faţă şi îşi ţintui fiul cu privirea. Noi am câştigat. Familia noastră a fost

salvată. Mama ta nici măcar nu a ştiut cât de aproape am fost de a pierde totul.

— Nu ştiu. Christian clătină din cap. Nu ştiu dacă pot să accept că ne-ai salvat pe această cale şi ai lăsat-o pe fiica lui Ethan Iddesleigh orfană.

— Să accepţi? Un muşchi din piciorul lui fu cuprins de spasme. Nu fi prost. Vrei să-ţi vezi mama în zdrenţe? Pe mine într-un azil pentru săraci? Pe surorile tale devenind spălătorese? Principiile sunt un lucru excelent, băiete, dar nu îţi pun mâncare în farfurie, aşa-i?

— Nu.

Dar fiul lui nu păru convins.

— Eşti la fel de implicat în povestea asta ca şi mine.

Sir Rupert scotoci în buzunarul vestei înainte de a rostogoli inelul pe masă, aruncându-l spre fiul lui.

Christian îl luă.

— Ce-i ăsta?

— Inelul lui Simon Iddesleigh. James i l-a luat când bătăuşii lui aproape l-au omorât. Fiul lui ridică spre el o privire în care se citea neîncrederea.

Sir Rupert dădu din cap.

— Păstrează-l. O să-ţi amintească de partea cui eşti şi ce trebuie să facă un bărbat pentru familia lui.

Îi oferise lui Christian o educaţie de gentleman. Îşi dorise ca fiul lui să se simtă în largul său în aristocraţie, să nu îi fie teamă niciodată, să nu greşească şi să-şi trădeze originile comune – teamă pe care o trăise el în tinereţe. Dar nu cumva, prin faptul că îi oferise acea încredere, siguranţa că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor, făcuse din propriul fiu un om slab? Christian se zgâi la inel.

— L-a omorât pe Walker azi-dimineaţă. Sir Rupert ridică din umeri.

— Era doar o problemă de timp.

— Iar acum va veni după tine.

— Poftim?

— Ştie despre tine. Walker i-a spus că tu ai fost cea de-a cincea persoană. Sir Rupert înjură.

— Ce ai de gând să faci? Fiul lui vârî inelul în buzunar.

— Nimic.

— Nimic? Ce vrei să spui? A reuşit să dea de ceilalţi şi i-a forţat să îl provoace la duel. Va face la fel cu tine.

— Mă îndoiesc. Sir Rupert ocoli biroul şchiopătând, sprijinindu-se greoi în baston. Nu, sincer mă îndoiesc.

*

Când Simon intră în dormitor în noaptea aceea, casa era cufundată în întuneric şi linişte. Lucy începuse să se întrebe dacă avea să se mai întoarcă vreodată acasă. Îşi petrecuse după-amiaza aşteptând, încercând în van să citească o carte despre care nu-şi amintea nici măcar titlul. Când Simon nu ajunsese acasă la ora la care luau cina de obicei, mâncase singură. Apoi, hotărâtă să discute cu el când sosea, se dusese la culcare în camera lui. Acum se ridică în patul mare de mahon şi îşi încolăci braţele în jurul genunchilor.

— Unde ai fost?

Întrebarea îi zbură de pe buze înainte să apuce să o împiedice. Se crispă. Poate nu voia să audă unde fusese.

— Te interesează?

Aşeză un sfeşnic pe masă şi se dezbrăcă de haină. Mătasea albastră devenise cenuşie în unele locuri, şi văzu cel puţin o ruptură. Lucy îşi înăbuşi furia.

Nu avea s-o ajute în acel moment.

— Da, mă interesează.

Şi era adevărat. Orice s-ar fi întâmplat, îl iubea şi o interesa ce făcea.

Simon nu răspunse, în schimb se aşeză pe un scaun în faţa focului şi îşi scoase cizmele. Se ridică din nou şi îşi scoase peruca, aşezând-o pe un suport. Frecându-şi viguros ambele mâini peste cap, îşi făcu părul scurt să stea ciufulit.

— Am umblat. Se dezbrăcă încet de vestă, aruncând-o pe un scaun. M-am dus pe la cafeneaua agricultorilor. Am intrat într-o librărie.

— Nu te-ai dus în căutarea tatălui domnului Fletcher?

Aceasta fusese teama ei în tot acest timp. Că plecase să facă aranjamente pentru un alt duel.

Simon îi aruncă o privire, apoi îşi scoase cămaşa.

— Nu. Îmi place să iau o zi de pauză între masacre.

— Nu e amuzant, şopti ea.

— Nu, nu e.

Rămas doar în pantaloni, îşi turnă apă într-un lighean şi se spălă.

Lucy îl urmări din pat. Inima o durea. Cum putea acest bărbat, cu mişcări atât de ostenite, dar graţioase, să fi ucis un alt om în dimineaţa aceea? Cum putea fi căsătorită cu el? Cum putea să mai ţină la el?

— Poţi să-mi explici? întrebă ea încet.

Simon ezită, cu un braţ ridicat. Apoi se spălă la subsuoară şi pe aceeaşi parte a trunchiului în timp ce vorbea.

— Erau investitori şi parteneri de afaceri: Peller, Hartwell, James, Walker şi Ethan, fratele meu. Vârî prosopul pe care îl folosea în lighean, îl stoarse, şi se frecă pe gât. Şi, se pare, şi tatăl lui Christian. Sir

Rupert Fletcher.

Îi întâlni privirea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o obiecţie.

Ea nu spuse nimic.

Simon continuă:

— Au cumpărat împreună o cantitate mare de ceai indian. Nu doar cât să încarce un vas, ci mai multe. O nenorocită de flotă, de parcă ar fi fost nişte prinţi ai negoţului. Preţul ceaiului era în creştere şi puteau să câştige o avere fiecare. Uşor. Rapid.

Îşi trecu prosopul peste piept în cercuri, ştergând sângele, sudoarea şi mizeria.

Lucy îl privi şi ascultă fără a scoate un sunet, temându-se să îi întrerupă povestea. Dar în suflet se cutremura. Se simţea atrasă de bărbatul care se spăla atât de firesc, în ciuda sângelui, şi în acelaşi timp era dezgustată de străinul care omorâse un om nu mai departe de dimineaţa aceea.

Simon se stropi cu apă pe faţă.

— Singurul risc era ca vasele să se scufunde pe mare sau să naufragieze într-o furtună, dar ăsta e un risc pe care şi-l asumă orice investitor. Probabil l-au analizat pentru o clipă, şi au decis că nu conta. În fond, erau atâţia bani de câştigat.

Se uită la ligheanul de apă înspumată, o goli într-un vas de reziduuri, şi îl reumplu.

— Dar Ethan, veşnic corectul Ethan, i-a convins să încheie o asigurare pe corăbii şi pe sosirea ceaiului. Era costisitoare, dar el susţinea că era o măsură inteligentă. O măsură responsabilă.

Îşi băgă capul în lighean şi se stropi cu apă pe păr.

Lucy aşteptă până îşi scutură apa din păr cu palmele şi se îndreptă de spate.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Ridică din umeri şi luă un prosop, ştergându-şi părul curat. Vremea a fost bună, vasele bine construite şi, presupun, echipajul competent. Primul vas a ajuns în port fără probleme.

— Şi?

Simon zăbovi puţin, împăturind cu grijă prosopul înainte de a-l aşeza lângă lighean.

— Preţul ceaiul căzuse între timp. Nu doar căzuse, ci se prăbuşise vertiginos. Era una dintre acele ciudăţenii ale pieţei pe care nu ar fi avut cum să le prevadă. Se crease brusc o supraabundenţă de ceai. Ceaiul lor nu mai valora suficient nici măcar cât să acopere costurile de descărcare a lăzilor de pe vas.

Intră în camera alăturată, garderoba lui.

— Aşa că investitorii şi-au pierdut banii? îi strigă ea.

— I-ar fi pierdut. Se întoarse cu o lamă. Dar apoi şi-au amintit de asigurare. Asigurarea pe care o contractaseră la insistenţele lui Ethan. Atât de ridicolă pe atunci şi singura lor speranţă acum. Dacă scufundau vasele, îşi puteau recupera pierderea.

Lucy se încruntă.

— Dar Ethan.

Simon îndreptă lama spre ea.

— Dar Ethan era cel mai onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Cel mai onest. Cel mai sigur de el însuşi şi de principiile lui morale. A refuzat. La naiba cu banii pierduţi, la naiba cu furia lor, la naiba cu riscul de a se ruina, el refuza să participe la o fraudă.

Îşi săpuni faţa.

Lucy se gândi la onestitatea lui Ethan – cât de naiv trebuie să fi fost şi cât de greu fusese probabil pentru un bărbat ca Simon să se ridice la înălţimea aceloraşi standarde. Vocea lui Simon era lipsită de inflexiuni. Poate că pentru altcineva ar fi părut rece,

dar ea era femeia care ţinea la el şi desluşi durerea din spatele cuvintelor. Şi furia.

Simon lipi tăişul lamei de gâtul lui şi rase prima fâşie.

— Au ajuns la concluzia că era nevoie să se descotorosească de Ethan. Fără el, puteau să provoace naufragiul vaselor şi să îşi recupereze banii, dar cu el, totul era pierdut. Dar nu e uşor să omori un viconte, nu? Aşa că au răspândit zvonuri foarte, foarte urâte, care nu puteau fi infirmate, nu puteau fi combătute.

Şterse spuma de pe lamă pe un prosop.

— Zvonuri despre el? şopti Lucy.

— Nu. Se zgâi la lama din mâna lui ca şi cum ar fi uitat ce era. Despre Rosalind.

— Poftim?

— Despre virtutea lui Rosalind. Despre naşterea lui Buzunărel.

— Dar Buzunărel seamănă foarte tare cu tine.

Lăsă propoziţia neterminată, înţelegând brusc implicaţiile. „O, Doamne!”

— Exact. Seamănă foarte tare cu mine. Buzele îi tresăriră. Au numit-o pe Rosalind târfă, au spus că am corupt-o, că Buzunărel era copil bastard, iar Ethan – un soţ încornorat.

Lucy probabil gemu.

Simon se întoarse spre ea, cu ochii îndureraţi, cu vocea trădându-i în sfârşit emoţia.

— De ce crezi că nu am participat la niciun bal în Londra, la nicio petrecere sau nenorocit de spectacol muzical, pentru numele lui Dumnezeu? Reputaţia lui Rosalind a fost distrusă. Absolut distrusă. Nu a mai fost invitată nicăieri de trei ani. Era o femeie cu o virtute impecabilă, şi se trezea că îi întorceau spatele pe stradă femei măritate care avuseră atât de multe aventuri încât nici nu mai contau.

Lucy rămase fără replică. Ce lucru îngrozitor suferise această familie şi cei doi fraţi. „Biata, biata Rosalind.”

Simon inspiră adânc.

— Nu i-au dat de ales. L-a provocat la duel pe Peller, cel pe care îl aleseseră să vorbească cel mai tare. Ethan nu se luptase niciodată în duel, de-abia dacă ştia să ţină o spadă în mână. Peller l-a omorât în mai puţin de un minut. A fost ca şi cum ai fi dus un miel la abator.

Lucy inspiră adânc.

— Tu unde erai?

— În Italia. Ridică lama din nou. Vizitând ruinele şi îmbătându-mă. Râse. Şi umblând după femei, recunosc, printre altele. Şterse. Nu am aflat decât când mi-a fost trimisă o scrisoare. Ethan, calmul şi plictisitorul Ethan – Ethan, fiu cel bun –, fratele meu, Ethan, fusese ucis într-un duel. Am crezut că e o glumă; am venit acasă oricum. Râse. Mă săturasem deja de Italia pe atunci. Vinul era bun, dar nu mai aveam ruine de vizitat. M-am întors călare la moşia familiei Iddesleigh şi.

Zăbovi mai mult să îşi şteargă lama de data aceasta. Privirea îi era ferită de a ei, dar îi văzu mărul lui Adam mişcându-se când înghiţi un nod.

— Era iarnă şi îi păstraseră cadavrul, aşteptând întoarcerea mea. Nu se putea face înmormântarea fără mine, se pare. Nu că ar fi fost prea multe persoane îndoliate care să mă aştepte: doar Rosalind, aproape năucită de şoc şi durere, Buzunărel şi preotul. Nu a venit nimeni altcineva. Întreaga familie fusese izolată. Compromisă. Ridică privirea spre ea, iar Lucy observă că se tăiase sub locul urechii stângi. Nu doar l-au ucis, Lucy, ci i-au distrus şi numele. Au distrus reputaţia lui Rosalind. Au distrus şansele lui Buzunărel de a mai

face vreodată o căsătorie bună, deşi ea e prea mică pentru a şti acest lucru deocamdată.

Se încruntă şi termină să se radă fără a mai spune nimic.

Lucy îl privi. Ce putea să facă ea? Înţelegea foarte bine motivele pentru care îşi dorea răzbunare. Dacă cineva i-ar fi făcut atâta rău lui David, fratele ei, sau tatălui ei, ar fi fiert şi ea de indignare. Dar tot nu însemna că era corect să ucizi. Şi cum rămânea cu amprenta pe care crima şi-o punea asupra lui Simon, atât asupra trupului său, cât şi a sufletului său? Era imposibil să se fi luptat în toate aceste dueluri fără a pierde o parte din el. Oare putea ea să stea pur şi simplu deoparte şi să-l privească distrugându-se singur în căutarea răzbunării pentru un frate mort?

Simon se spălă pe faţă şi se şterse, apoi se apropie de locul unde era aşezată ea.

— Pot să vin lângă tine?

Oare credea că avea să-l refuze?

— Da.

Se trase în spate pentru a-i face loc.

Simon se dezbrăcă de pantaloni şi stinse lumânarea. Simţi salteaua lăsându-se când urcă în pat. Aşteptă, dar Simon nu veni spre ea. În cele din urmă se rostogoli ea spre el. Simon ezită, apoi îşi petrecu braţul în jurul ei.

— N-ai mai apucat să-mi spui până la sfârşit povestea pe care ai început-o, şopti ea, lipită de pieptul lui.

Îl simţi oftând.

— Chiar vrei s-o auzi?

— Da, vreau.

— Prea bine, atunci. Vocea lui pluti până la ea în întuneric. După cum îţi aduci aminte, Angelica îşi dorea o altă rochie, chiar mai frumoasă decât prima. Aşa că

Prinţul-Şarpe i-a arătat un pumnal tăios de argint şi i-a poruncit să-i taie mâna dreaptă.

Lucy se înfioră; uitase acea parte.

— Fata care îngrijea caprele făcu ceea ce îi ceru şi, brusc, apăru o rochie de argint brodată cu sute de opale. Arăta ca lumina lunii. O mângâie pe păr. Iar ea se duse şi petrecu minunat la bal, cu frumosul prinţ Rutherford, şi se întoarse târziu…

— Dar cum rămâne cu Prinţul-Şarpe? îl întrerupse ea. Nu avea dureri mari?

Mâna lui se opri.

— Bineînţeles. Reîncepu să o mângâie. Dar asta îşi dorea Angelica.

— Ce fată egoistă.

— Nu. Doar săracă şi singură. Nu era vina ei că îşi dorea haine frumoase, aşa cum nu era nici vina şarpelui că avea solzi. Pur şi simplu, aşa îi făcuse Dumnezeu.

— Hmm.

Lucy nu era convinsă.

— În fine. O bătu mângâietor pe umăr. Angelica se întoarse şi îi povesti Prinţului-Şarpe în detaliu despre bal, şi despre chipeşul prinţ Rutherford, şi despre cum toată lumea îi admirase rochia, iar el o ascultă în tăcere, zâmbindu-i.

— Şi presupun că în seara următoare şi-a dorit o nouă rochie pentru caraghiosul de Rutherford.

— Da.

Simon tăcu, iar Lucy îi ascultă răsuflarea în întuneric preţ de câteva minute.

— Ei bine? îl întrebă ea.

— Dar, desigur, trebuia să fie chiar mai frumoasă decât cea de dinainte.

— Desigur.

O strânse de umăr.

— Prinţul-Şarpe îi spuse că nimic nu putea fi mai uşor. Putea să îi ofere cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată, cea mai frumoasă rochie din lume.

Lucy ezită. Dintr-un motiv sau altul, nu se aştepta la nimic bun după aceste cuvinte.

— Trebuia să-i taie şi cealaltă mână?

— Nu. Simon oftă trist în întuneric. Capul.

Lucy se smuci în spate.

— Asta e îngrozitor!

Îl simţi ridicând din umeri.

— Cea mai frumoasă rochie, sacrificiul suprem. Prinţul-Şarpe îngenunche în faţa fetei şi îşi oferi gâtul. Angelica fu îngrozită, desigur, şi ezită într-adevăr, dar era îndrăgostită de prinţul Rutherford. Cum altfel ar fi putut o îngrijitoare de capre să cucerească un prinţ? În cele din urmă, făcu ceea ce îi ceruse Prinţul-Şarpe şi îi tăie capul.

Lucy îşi muşcă buza. Îi venea să plângă din cauza acestei poveşti stupide.

— Dar revine la viaţă, nu-i aşa?

— Taci. Răsuflarea lui o mângâie pe faţă. Probabil îşi întorsese capul spre ea. Vrei sau nu să auzi povestea?

— Vreau.

Se cuibări lângă el şi rămase nemişcată.

— De data aceasta, rochia era cu adevărat superbă. Era făcută din argint şi cusută cu diamante şi safire, astfel încât Angelica arăta ca şi cum ar fi fost înveşmântată în lumină pură. Prinţul Rutherford fu copleşit de pasiune, sau poate de lăcomie, când o văzu, şi căzu imediat în genunchi, cerându-i mâna.

Lucy aşteptă, dar el tăcu. Îl înghionti în umăr.

— Şi mai departe ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot. S-au căsătorit şi au trăit fericiţi până

la adânci bătrâneţi.

— Nu se poate să fie ăsta sfârşitul. Cum rămâne cu Prinţul-Şarpe?

Îl simţi întorcându-se spre ea.

— El a murit, ai uitat? Presupun că Angelica a vărsat câteva lacrimi pentru el, dar era un şarpe, până la urmă.

— Nu. Ştia că era o prostie să se împotrivească – nu era decât o poveste –, dar se simţea iraţional de furioasă pe el. El e eroul poveştii. S-a transformat într-un om.

— Da, dar e oricum pe jumătate şarpe.

— Nu! E prinţ. Îşi dădu seama, cumva, că subiectul pe care se certau nu avea nimic de-a face cu povestea. De-asta şi titlul poveştii e *Prinţul-Şarpe.* Ar fi trebuit să se însoare cu Angelica; o iubea, totuşi.

— Lucy. O strânse în braţele lui, iar ea îl lăsă să o facă, deşi era supărată pe el. Îmi pare rău, îngerul meu, dar aşa e povestea.

— Nu merita să moară, spuse ea, simţind lacrimile înţepându-i ochii.

— Există cineva care să merite? Dacă merită sau nu este prea puţin relevant; pur şi simplu asta îi e soarta. Nu poţi schimba soarta, aşa cum nu poţi schimba cursul stelelor.

Lacrimile i se revărsaseră şi i se rostogoleau în păr şi, se temea ea, pe pieptul lui.

— Dar soarta unui om? Ea poate fi schimbată.

— Poate, oare? întrebă el atât de încet încât aproape nu îl auzi.

Lucy nu putea să-i răspundă, aşa că închise ochii şi încercă să-şi stăpânească hohotele de plâns. Şi se rugă: „Te rog, Doamne, fă ca oamenii să-şi poată schimba soarta”.

Capitolul 16

Visul o trezi din nou la primele ore ale dimineţii următoare.

Lucy deschise ochii în lumina cenuşie şi se zgâi la tăciunii din vatră fără a se clinti. De data aceasta îşi amintea fragmente din el. Visase că Christian se duela cu Lord Walker, sub privirile lui Simon, care îşi servea ceaiul. Lord Walker îşi pierduse deja ochiul şi era foarte furios, deşi acest lucru nu îi afecta abilităţile de spadasin. Ceea ce făcea totul cu atât mai înfiorător. Apoi Lucy se văzuse acolo, aşezată la masă cu Simon. Turnase ceaiul şi sorbise din el, apoi se uitase în ceaşcă. Ceaiul fusese făcut din petale de trandafiri. Era roşu, ca sângele. Şi se îngrozise. Poate chiar era sânge. Pusese jos ceaşca şi refuzase să mai bea, deşi Simon o îndemnase să o facă. Dar ştia că nu putea avea încredere în el fiindcă, în clipa în care îşi coborî privirea, văzu că acolo unde ar fi trebuit să fie picioarele lui era doar o coadă. O coadă de şarpe…

Lucy se cutremură. Se trezise scăldată în sudoare, iar acum pielea îi era rece. Mâna ei se strecură peste cuvertura de mătase şi atinse o mână caldă. Piele caldă de bărbat. În pofida faptului că fiecare din ei avea propriul dormitor, ambele suficient de mari cât să găzduiască o familie întreagă, Simon dormise cu ea în fiecare noapte de la nuntă încoace, fie în camera ei, fie, ca în noaptea aceea, în a lui. Lucy avea impresia că nu era o practică prea frecventă în lumea bună, ca un bărbat să doarmă cu soţia lui, dar îi părea bine. Îi plăcea să îi simtă căldura lângă ea. Îi plăcea să îi audă respiraţia adâncă în timpul nopţii. Şi îi plăcea să-i simtă mirosul pe pernele ei. Era plăcut.

— Hmm?

Simon se întoarse spre ea şi îşi aruncă un braţ greu peste talia ei. Respiraţia îi redeveni profundă.

Lucy nu se clinti. Nu ar fi trebuit să-l trezească doar pentru un vis urât. Se cuibări cu nasul în umărul lui, inhalându-i parfumul.

— Ce e?

Vocea îi era răguşită, joasă, dar mai trează decât s-ar fi aşteptat.

— Nimic. Îşi trecu palma peste pieptul lui, simţind firele de păr gâdilând-o în palmă. Doar un vis.

— Coşmar?

— Mmm.

N-o întrebă ce visase. Oftă doar şi o strânse în braţe. Picioarele ei alunecară peste ale lui şi îi simţi erecţia înghiontind-o pe şold.

— Şi Buzunărel avea coşmaruri. Îi simţi adierea răsuflării în creştetul capului. Când am locuit cu ele după moartea lui Ethan.

Îşi coborî mângâietor mâna pe spatele ei şi o lovi uşor peste fund, apoi se opri acolo, caldă şi posesivă.

— Avea o doică, dar probabil că femeia dormea dusă, fiindcă Buzunărel se strecura pe lângă ea şi găsea camera mamei ei. Chicoti, cu vocea răguşită. Şi, de câteva ori, a venit la mine. M-a speriat de moarte prima dată. Am simţit o mână mică şi rece atingându-mă pe umăr în toiul nopţii şi am auzit o voce subţire şoptindu-mi numele. Aproape mi-am promis să nu mai pun gura pe băutură înainte de culcare.

Lucy zâmbi cu faţa îngropată în umărul lui.

— Ce-ai făcut?

— Ei bine. Se întoarse pe spate, strângând-o în continuare lângă el, şi îşi întinse un braţ sub cap. În primul rând, a trebuit să găsesc o cale de a-mi trage pantalonii. Apoi am stat cu ea într-un fotoliu lângă foc.

Am înfăşurat o pătură peste amândoi.

— A adormit la loc?

— Nicidecum, diavoliţa. Se scărpină pe piept. La fel ca tine, voia să vorbească.

— Îmi pare rău. Pot să tac.

— Nu, şopti el. Îmi place să vorbesc cu tine aşa.

Îşi împleti degetele cu ale ei pe pieptul lui.

— Despre ce aţi vorbit?

Simon păru să reflecteze puţin. În cele din urmă, oftă.

— Mi-a spus că Ethan povestea cu ea când visa urât. Îi spunea despre… păpuşi, şi căţeluşi, şi dulciurile ei favorite. Lucruri de genul ăsta. Lucruri care să-i abată gândurile de la coşmar.

Lucy zâmbi.

— Aşa că i-ai povestit despre căţeluşi?

— De fapt, nu. Îi văzu rânjetul fulgerător în camera ce se lumina tot mai mult. Mai degrabă despre cum se conduce un faeton. Cum să aleagă un cal. Metoda corectă de a prepara cafeaua şi de unde provine ea, mai exact.

— Şi de unde provine cafeaua? întrebă Lucy, trăgându-şi cuvertura peste umăr.

— I-am spus că din Africa, unde lucrătorii pigmei învaţă crocodilii să se caţăre în copaci şi să dea jos boabele de cafea folosindu-şi cozile.

Lucy râse.

— Simon…

— Ce altceva aş fi putut să-i spun? Era trei dimineaţa.

— Aşa ai să mă linişteşti şi pe mine?

— Dacă doreşti. Degetele lui se strânseră peste ale ei. Am putea discuta despre ceai, dacă e mai bun cel chinezesc sau cel indian, şi unde creşte, şi dacă e adevărat că nu trebuie cules decât de copile perfecte

cu vârsta sub şase ani, purtând mănuşi de mătase stacojie şi lucrând la lumina unei luni albastre.

— Şi dacă nu mă interesează ceaiul şi cum se produce?

Lucy îşi trecu laba piciorului peste una dintre pulpele lui.

Simon îşi drese vocea din nou.

— Atunci poate te-ar amuza să discutăm despre diverse rase de cai. Cele mai bune pentru trăsuri şi cele mai bune pentru…

— Nu.

Îşi desprinse mâna dintr-a lui şi o coborî mângâietor pe abdomenul lui.

— Nu?

— Cu siguranţă nu.

Îi atinse bărbăţia, trecându-şi degetele pe toată lungimea lui şi mângâindu-i delicat capul. Îi plăcea teribil să îl atingă.

Pentru o clipă, Simon respiră greoi. Apoi vorbi:

— Cumva…

Ea îl strânse uşor.

— *Ah,* ai vreo altă sugestie?

— Da, cred că am.

Ţinându-i ferm penisul erect în mână, întoarse faţa şi îl muşcă de umăr. Avea gust de sare şi mosc.

Aparent, acela fu momentul în care îşi pierdu controlul. Se rostogoli brusc spre ea.

— Întoarce-te, îi porunci pe o voce răguşită.

Lucy se supuse, frecându-şi fundul de zona lui inghinală.

— Vulpoaico, murmură el.

O aranjă peste braţul lui întins astfel încât să rămână în îmbrăţişarea lui.

— Cred că ar trebui să-mi povesteşti despre cultivarea trandafirilor, murmură ea solemn.

— Chiar aşa?

Îşi trecu şi celălalt braţ peste ea şi îşi plimbă mâna peste sânii ei.

— Da. Nu avea să-i spună niciodată, dar îi găsea vocea insuportabil de senzuală uneori. Atingerea corpului lui pe toată lungimea spatelui ei şi faptul că îl auzea fără a-i vedea chipul o făcură să tremure, cuprinsă de un fior erotic neaşteptat.

— Ei bine, solul e extrem de important.

O ciupi de un sfârc. Lucy îi privi mâinile elegante pe carnea ei şi îşi muşcă buza.

— Pământul?

Simon strânse mai tare, făcând-o să geamă sub junghiul tăios de dorinţă.

— Noi, pasionaţii de trandafiri, preferăm termenul „sol”. Pare mult mai serios.

— Cu ce diferă solul de pământ?

Se împinse spre el. Bărbăţia lui întărită îi alunecă peste fund şi i se cuibări în şanţul dintre fese. Se simţea înconjurată de corpul lui fierbinte. O făcea să se simtă măruntă. Feminină.

— Ahh. Îşi drese vocea. Pur şi simplu e. Acum ascultă. Bălegar. Lucy îşi înăbuşi un chicot care ar fi fost deplasat.

— Asta nu e romantic.

Simon o trase blând de sfârc, iar ea se arcui drept răspuns.

— Tu ai ales subiectul.

Degetele lui se îndreptară spre celălalt sân şi ciupiră vârful acestuia. Lucy înghiţi în sec.

— Chiar şi aşa…

— Taci.

Îşi vârî piciorul între ale ei şi începu să îl frece în sus. Coapsa lui o mângâia exact unde trebuia, şi închise ochii.

— Mmm.

— Bălegarul e secretul unui sol fertil. Unii sugerează oase de vită măcinate, dar aceia sunt nişte eretici care nu se pricep decât să cultive gulii.

Mâna lui o mângâie pe abdomen şi coborî.

— Bălegarul trebuie presărat toamna şi lăsat să acţioneze peste iarnă. Dacă e aşezat prea târziu, va arde planta.

— Serios?

Toată atenţia ei era concentrată asupra mâinii lui.

Simon trecu un deget, cu delicateţe, prin pliul dintre coapsa ei şi osul pubian, aproape gâdilând-o. Îi mângâie părul feciorelnic şi ajunse la celălalt pliu, ezitând. Lucy se foi nerăbdătoare. Se simţea încingându-se şi umezindu-se doar gândindu-se la ceea ce avea să facă mai departe.

— Văd că înţelegi importanţa unui bălegar de calitate. Acum, gândeşte-te cât vei fi de încântată – mâna lui coborî fulgerător şi îi întredeschise pliurile – când voi discuta despre compost.

— O!

Simon o penetră cu un deget.

— Da. Îl simţi dând din cap în spatele ei, dar îi păsa prea puţin. Ai calităţile unui excelent cultivator de trandafiri.

Lucy încercă să-şi strângă coapsele în jurul mâinii lui, dar piciorul lui o împiedica.

— Simon…

El îşi retrase degetul, apoi o penetră din nou. Lucy se contractă neputincioasă în jurul lui.

— Compostul, după cum susţine Sir Lazarus Lillipin, ar trebui să fie alcătuit din o parte bălegar, trei părţi paie şi două părţi resturi de legume.

Un alt deget îi găsi perla de carne şi Lucy gemu. I

se părea aproape decadent faptul că un simplu bărbat îi putea provoca o asemenea plăcere.

— Acestea, flecări el în continuare în spatele ei, trebuie aşezate în straturi într-o grămadă, până când grămada respectivă ajunge la înălţimea unui om scund. Lillipin nu menţionează cât de latră trebuie să fie grămada, o omisiune gravă după propria mea părere, destul de informată.

— Simon.

— Da, îngerul meu?

O lovi uşor cu degetul, dar nu chiar atât de tare pe cât ar fi vrut ea.

Încercă să se arcuiască spre mâna lui, dar încă o ţinea prizonieră între picioarele lui. Îşi drese vocea, dar se auzi oricum răguşită.

— Nu mai vreau să discut despre trandafiri.

Simon plescăi dezaprobator în spatele ei, deşi propria respiraţie devenise sacadată.

— Poate fi un subiect plictisitor, recunosc, dar ai fost o elevă foarte bună. Cred că meriţi o recompensă.

— O recompensă?

Ar fi zâmbit dacă ar fi putut. Aşa vedea el lucrurile? Ce bărbat vanitos. Fu cuprinsă brusc de un val de afecţiune tandră ce o făcu să îşi dorească să se întoarcă şi să îl sărute.

Dar el îi ridică piciorul de deasupra peste ambele picioare ale lui.

— O recompensă oferită doar celor mai bune fete. Cele care îşi ascultă profesorii de horticultură şi îşi învaţă bine lecţiile despre trandafiri.

Era pregătit la intrarea în ea. Îi întredeschise buzele cu degetele şi se împinse puţin înăuntru. Lucy gemu şi s-ar fi agitat dacă nu ar fi împiedicat-o el. Uitase cât de mare… Simon se împinse din nou. Din acel unghi, îi simţea fiecare centimetru, forţând-o să se

deschidă, invadând-o.

— Doar celor mai bune?

Aproape că nu-şi recunoscu propria voce; era atât de joasă încât părea să toarcă.

— Uh, da, gâfâi soţul ei din spate.

— Şi eu sunt cea mai bună?

— Doamne, da.

— Atunci, Simon? întrebă ea.

Simţi crescând în ea un fel de putere primitivă.

— Hmm?

— Merit mai mult. Vreau mai mult. Te vreau cu totul.

Şi era adevărat. Voia şi bărbatul şi mintea lui, şi trupul şi sufletul lui, şi fu şocată să-şi descopere propria lăcomie.

— O, Doamne, gemu el, şi se împinse cu toată lungimea în ea.

Lucy gemu şi încercă să-şi apropie picioarele. Se simţea atât de plină de el. El îi ţinu picioarele îndepărtate cu ale lui, degetele lui abile îi găsiră din nou acel punct sensibil, şi începu să îşi legene şoldurile. „Atât de plăcut.” Îl voia astfel pentru totdeauna, să-i simtă carnea contopită cu a ei, cu atenţia concentrată în întregime asupra ei. Niciun conflict nu putea să-i tulbure aici, când erau împreună. Îşi arcui gâtul şi îşi dădu capul pe spate, sub al lui, găsindu-i gura. Simon o sărută cu patimă, continuând să intre şi să iasă din ea, carnea lui frecându-se de a ei şi invadând-o. Un scâncet i se ridică în gât, dar ea îl înăbuşi. Simon o ciupi blând de acel vârf vulnerabil. Iar ea se prăbuşi, gemând şi gâfâind, cu bărbăţia lui penetrând-o în tot acest timp.

Brusc, se retrase. O întoarse pe burtă, îi ridică uşor şoldurile şi o penetră din nou. „Dumnezeule!” Era aproape complet întinsă pe burtă şi simţea fiecare

centimetru din el. Acea poziţie i se părea primitivă şi, după climaxul ei recent, aproape îi copleşi simţurile.

— Lucy, gemu el deasupra ei. Se retrase încet din ea până nu îi mai rămase decât vârful cuibărit în deschiderea ei, mare şi ţeapăn. Şi o penetră din nou cu forţă. Scumpa mea Lucy. Îi auzi gâfâitul lângă ureche, apoi dinţii lui îi zgâriară uşor lobul urechii. Te iubesc, îi şopti el. Să nu mă părăseşti niciodată.

Inima ei se cutremură. Era învăluită în el din toate părţile. Îi simţea greutatea apăsând-o pe spate, parfumul lui invadându-i simţurile tot aşa cum carnea lui o invada pe a ei. Era dominare, pur şi simplu, şi o găsea insuportabil de erotică. Un val de plăcere crescu din nou în ea. „O, fă ca acest moment să continue. Fă să rămânem împreună pentru totdeauna.” Plângea, extazul ei fizic amestecându-se şi confundându-se cu un sentiment groaznic de pierdere inevitabilă pe care nu îl putea controla.

— Lucy, te… O penetră cu şi mai multă forţă. Mai repede. Se ridică puţin de pe ea şi se împinse sălbatic în corpul ei vulnerabil, iar ea îi simţi sudoarea stropind-o pe spate. Lucy!

Gemu şi fu cuprins de spasme, iar ea simţi căldura inundând-o şi cele două se împletiră inexorabil în ea – propriul climax şi sămânţa lui plantată în ea.

*

Primul lucru pe care îl observă Simon în camera de lucru a lui Sir Rupert fură gravurile de pe pereţi. Gravuri botanice.

În spatele lui, majordomul lui Fletcher spuse:

— Sir Rupert vă va primi imediat, milord.

Dădu din cap, pornind deja spre o gravură ce ilustra o ramură noduroasă cu flori delicate deasupra

şi, surprinzător, fructul dedesubt. La baza imaginii, cu litere arhaice, era trecută legenda, *Prunus cerasus.* Vişinul. Trecu la următoarea, înrămată în aur. *Brassica oleracea.* Varză sălbatică.

Frunzele erau atât de rafinat încreţite, încât aduceau a pene de păsări exotice.

— Auzisem că eşti interesat de horticultură, spuse Sir Rupert din pragul uşii. Simon nu se clinti.

— Nu ştiam că şi dumneata.

Se întoarse să îşi confrunte inamicul.

Sir Rupert se sprijinea într-o cârjă.

Simon nu se aşteptase la acest lucru. Iată că nu trecuseră decât cinci minute şi deja fusese surprins de două ori. Lucrurile nu decurgeau după cum le plănuise. Dar nu ştiuse prea bine cum să plănuiască acest eveniment, confruntarea finală. Credea că terminase cu totul când îl înfruntase pe Walker. Nici prin gând nu îi trecuse că mai avea un duşman de vânat, nu până când nu aflase acest lucru de pe buzele muribundului. Nu îndrăznea să discute subiectul cu Lucy. După episodul atât de dulce de amor din dimineaţa aceea, nu voia să tulbure armistiţiul lor fragil. Dar trebuia să se asigure totuşi că nu mai era în pericol, ceea ce presupunea să îl elimine pe ultimul vinovat. Te rog, Doamne, în curând. Dacă reuşea să facă acest lucru fără ca Lucy să afle, poate mai aveau o şansă.

— Vrei să îmi vezi sera?

Sir Rupert îşi înclină capul într-o parte, privindu-l ca un papagal amuzat. Era mai în vârstă decât ceilalţi conspiratori, trebuia să fie pentru a-l fi conceput pe Christian. Dar chiar şi aşa, Simon nu se pregătise sufleteşte pentru ridurile de pe chipul lui, pentru umerii uşor cocârjaţi şi bucăţica de carne ce tremura sub bărbia acestuia. Toate indicau un bărbat de peste cincizeci de ani. Altfel, ar fi fost un adversar formidabil.

Deşi era mai scund decât el, braţele şi umerii lui Sir Rupert erau umflate de muşchi. Dacă nu ar fi fost vârsta şi bastonul lui… Simon reflectă la oferta lui.

— De ce nu?

Bărbatul mai în vârstă ieşi înaintea lui din încăpere. Simon îl urmări pe Sir Rupert înaintând cu dificultate pe coridorul de marmură, cârja răsunând puternic de fiecare dată când lovea podeaua. Din păcate, şchiopătatul nu era fals. Cotiră pe un hol mai mic, unul care avea în capăt o uşă simplă de stejar.

— Cred că o să-ţi placă, spuse Sir Rupert. Scoase o cheie şi o vârî în broască. Te rog. Întinse braţul în faţă, făcându-i semn lui Simon să intre primul.

Simon ridică din sprâncene şi păşi peste prag. Fu învăluit de un aer umed încărcat cu mirosurile familiare de argilă şi descompunere. Deasupra acestor mirosuri plutea un parfum mai vag. Era o încăpere octogonală construită din sticlă de la podea până sus. În jurul marginilor, şi adunate în grupuri în centru, creşteau toate soiurile de citrice, fiecare în propriul ghiveci uriaş.

— Portocale, desigur, spuse Sir Rupert. Veni şchiopătând până lângă el. Dar şi lămâi verzi şi galbene şi diverse subgrupe de citrice înrudite cu portocalul. Fiecare are propriul gust şi miros. Ştii, cred că dacă m-ai lega la ochi şi mi-ai da un fruct, mi-aş da seama exact ce anume e doar zgâriindu-i coaja.

— Remarcabil, spuse Simon, atingând o frunză lucioasă.

— Mă tem că investesc prea mult timp şi bani în micul meu hobby. Bărbatul mai în vârstă mângâie un fruct, încă verde. Poate ajunge să te consume. Şi dacă tot veni vorba, la fel poate şi răzbunarea.

Sir Rupert zâmbi, un bărbat blând, cu un aer părintesc, înconjurat de grădina lui artificială.

Simon simţi un torent de ură şi îşi înăbuşi cu grijă emoţia.

— Ai luat taurul de coarne, domnule.

Sir Rupert oftă.

— Nu prea văd rostul în a mă preface că nu ştiu de ce ai venit. Suntem amândoi prea inteligenţi pentru aşa ceva.

— Deci recunoşti că ai conspirat la uciderea fratelui meu.

Simon smulse intenţionat frunza pe care o mângâiase.

— Nu. Bărbatul mai bătrân scoase un sunet de iritare. Reduci totul la simplitatea unui bebeluş care răstoarnă o construcţie de cuburi, când nu a fost nicidecum aşa.

— Nu?

— Nu, bineînţeles că nu. Riscam să pierdem o avere – toţi investitorii, nu doar eu.

— Bani.

Buzele lui Simon se schimonosiră.

— Da, bani! Bărbatul mai în vârstă lovi cu bastonul în podea. Semeni cu fiul meu, dispreţuind banii de parcă ar fi ceva ce îţi murdăreşte mâinile. Ce crezi că ne-a mânat pe toţi, inclusiv pe fratele tău, să ne aventurăm în acea afacere? Aveam nevoie de bani.

— L-ai omorât pe fratele meu din cauza propriei lăcomii, şuieră Simon, nereuşind să îşi stăpânească toată furia.

— L-am omorât pe fratele tău pentru familiile noastre. Sir Rupert clipi, respirând greoi, poate surprins de propria sinceritate. Pentru familia mea. Nu sunt un monstru, Lord Iddesleigh. Să nu faci greşeala să crezi asta. Ţin la familia mea. Aş face orice pentru familia mea, inclusiv, da, să elimin un aristocrat dispus să-mi arunce familia în azilul de săraci pentru a nu-şi

încălca principiile nobile.

— Pui problema ca şi cum investiţia ar fi urmat în mod cert să vă aducă bani, negreşit, deşi a fost una riscantă de la bun început. Nu a fost vina lui Ethan că preţul ceaiului s-a prăbuşit.

— Nu, consimţi Sir Rupert. Nu a fost vina lui. Dar ar fi fost vina lui dacă ne-ar fi împiedicat să primim banii din asigurare.

— L-ai omorât ca să comiţi o fraudă.

— L-am omorât ca să-mi salvez familia.

— Nu mă interesează. Buza lui Simon se ridică într-un rânjet batjocoritor. Nu mă interesează ce scuze ţi-ai găsit, ce motive ai în propria minte, cu ce suferinţe cauţi să-mi provoci mila. L-ai omorât pe Ethan. Ai recunoscut chiar tu crima.

— Nu te interesează? Vocea bărbatului mai bătrân era discretă în aerul neclintit, apăsător. Tu, care ţi-ai petrecut un an răzbunându-ţi propria familie?

Ochii lui Simon se îngustară. O broboană de sudoare i se scurse pe spate.

— Eu cred că totuşi înţelegi, spuse Sir Rupert. Că totuşi te interesează motivele mele.

— Nu contează. Simon prinse între degete o altă frunză. Ai încercat să o ucizi pe soţia mea. Şi pentru atât şi tot vreau să te văd mort.

Sir Rupert zâmbi.

— În privinţa asta te înşeli. Încercarea de a o omorî pe soţia ta nu a fost din vina mea. A fost opera lui Lord Walker, iar pe el l-ai omorât deja, nu?

Simon se zgâi la celălalt bărbat, care îl ispitea cu această speranţă de mântuire. Cât de uşor ar fi fost să renunţe pur şi simplu. Omorâse patru oameni deja. Cel de faţă susţinea că nu era o ameninţare pentru Lucy. Putea să îi întoarcă spatele, să se întoarcă acasă la

Lucy, să nu mai fie niciodată nevoit să se dueleze. Atât de uşor.

— Nu pot lăsa ca moartea fratelui meu să rămână nerăzbunată.

— Nerăzbunată? Ţi-ai răzbunat fratele trimiţând patru suflete pe lumea cealaltă. Nu-ţi ajunge?

— Nu câtă vreme mai eşti în viaţă.

Simon smulse o altă frunză. Sir Rupert se crispă.

— Şi ce-ai să faci? Ai să te baţi cu un infirm?

Ridică în aer cârja ca pe un scut.

— Dacă e cazul. Vreau viaţă pentru viaţă, Fletcher, infirm sau nu. Simon se întoarse şi porni spre uşă.

— Nu ai s-o faci, Iddesleigh, îi strigă bătrânul din urmă. Eşti prea onorabil. Simon zâmbi.

— Nu te baza pe asta. Tu eşti cel care mi-a atras atenţia cât de mult semănăm. Închise uşa şi ieşi din casă, urmat de parfumul citricelor din seră.

*

— Trebuie să stai nemişcată, Theodora dragă, dacă vrei ca mătuşa Lucy să îţi facă portretul, o mustră Rosalind în după-amiaza aceea.

Buzunărel, care tocmai începuse să-şi legene piciorul, înlemni şi aruncă o privire neliniştită spre Lucy. Aceasta zâmbi.

— Aproape am terminat.

Erau aşezate toate trei în salonul mare din faţă, în casa din oraş a lui Simon – care era şi casa ei din oraş, acum că erau căsătoriţi. Trebuia să înceapă să se gândească la ea astfel. Dar, la drept vorbind, Lucy încă mai considera casa şi servitorii ca aparţinându-i lui Simon. Poate că dacă rămânea…

Oftă. Ce prostii. Bineînţeles că avea să rămână.

Era căsătorită cu Simon; timpul ezitărilor trecuse de mult. Indiferent ce ar fi făcut el, ea era soţia lui. Şi dacă nu se mai duela, nu vedea niciun motiv pentru care nu ar fi putut să se apropie şi mai mult. Chiar în dimineaţa aceea, Simon făcuse dragoste cu ea cu pasiune, chiar îi spusese că o iubea. Ce putea să-şi dorească mai mult o femeie de la soţul ei? Ar fi trebuit să se simtă confortabil şi în siguranţă. Atunci de ce încă mai avea acel sentiment de pierdere inevitabilă? De ce nu îi spusese că şi ea îl iubea? Câteva cuvinte simple pe care el, fără îndoială, le aşteptase, dar pe care ea nu reuşise să le rostească.

Lucy clătină din cap şi se concentră asupra schiţei. Simon insistase ca acel salon să fie redecorat pentru ea, în ciuda protestelor lui Lucy. Deşi trebuia să recunoască acum că era într-adevăr frumos. Cu ajutorul lui Rosalind, alesese culorile unei piersici coapte: nuanţe delicate de galben, însorite de roz şi îmbogăţite de roşu. Rezultatul era o atmosferă vioaie şi liniştitoare în acelaşi timp. În plus, camera avea cea mai bună lumină din casă. Chiar şi numai acest aspect ar fi făcut-o preferata lui Lucy. Îşi privi subiectul. Buzunărel era îmbrăcată în mătase turcoaz ce contrasta superb cu buclele ei bălaie, dar era aşezată într-o poziţie rigidă, uşor adusă de spate, ca şi cum ar fi încremenit în mijlocul unui chicot.

Lucy trasă în grabă încă o serie de linii cu creionul.

— Gata.

— Ura! Buzunărel sări de pe scaunul pe care fusese aşezată. Lasă-mă să văd.

Lucy întoarse caietul de schiţe spre ea.

Fetiţa îşi înclină capul întâi într-o parte, apoi în cealaltă, şi îşi încreţi nasul.

— Aşa arată bărbia mea?

Lucy studie schiţa.

— Da.

— Theodora.

Scuturată de tonul de avertizare al mamei ei, Buzunărel se aplecă într-o reverenţă scurtă.

— Mulţumesc, mătuşă Lucy.

— Cu mare plăcere, răspunse Lucy. Vrei să vezi dacă bucătăreasa a terminat deja plăcintele cu carne? Sunt pentru masa de Crăciun, dar s-ar putea să aibă una din care să guşti.

— Da, te rog.

Buzunărel ezită doar până văzu gestul aprobator din cap al mamei ei, apoi ieşi în fugă din cameră.

Lucy începu să-şi strângă creioanele.

— E foarte frumos din partea ta că o răsfeţi astfel, spuse Rosalind.

— Ba chiar deloc. Îmi place. Vei veni cu Buzunărel în dimineaţa de Crăciun să luăm masa împreună, nu-i aşa? Îmi pare rău că vă invit atât de târziu. Am uitat că mai sunt doar câteva zile până la Crăciun şi nu mi-am dat seama decât când bucătăreasa a început să pregătească plăcintele.

Rosalind zâmbi.

— Nu e nicio problemă. Sunteţi proaspăt căsătoriţi, în fond. Vom fi încântate să luăm masa cu voi.

— Bun. Lucy îşi ţinu privirea aţintită asupra mâinilor ei, punând creioanele într-un borcan. Mă tot gândesc dacă aş putea să te întreb ceva personal. Foarte personal.

Urmă o pauză.

Apoi Rosalind oftă.

— Despre moartea lui Ethan?

Lucy ridică privirea.

— Da. De unde ştii?

— Îl macină pe Simon. Rosalind ridică din umeri. Mai devreme sau mai târziu, mă aşteptam să mă întrebi despre asta.

— Ştiai că s-a duelat de mai multe ori pentru a răzbuna moartea lui Ethan? Mâinile îi tremurau. A omorât doi oameni, din câte ştiu eu.

Rosalind privi pe fereastră.

— Auzisem zvonuri. Gentlemenii nu ne spun niciodată cu ce se ocupă, nu-i aşa? Nici măcar când acele lucruri se referă la noi. Nu sunt surprinsă.

— Te-ai gândit vreodată să îl împiedici? Lucy se strâmbă în faţa propriei lipse de tact. Îmi cer scuze.

— Nu, e o întrebare firească. Ştii că se duelează, parţial, şi pentru onoarea mea?

Lucy aprobă din cap.

— Am încercat, după moartea lui Ethan, când am auzit pentru prima dată bârfele despre dueluri, să discut cu el despre asta. Simon a râs şi a schimbat subiectul. Dar problema e – Rosalind se aplecă în faţă – că duelurile nu sunt pentru mine, de fapt. Nu sunt nici măcar pentru Ethan, odihnească-se în pace.

Lucy făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

— O, cum pot să explic. Rosalind se ridică şi începu să se învârtă prin cameră. Când Ethan a fost ucis, a dispărut orice speranţă ca ei să se mai înţeleagă bine vreodată. Ca Simon să îl înţeleagă şi să îl ierte pe Ethan.

— Să îl ierte? Pentru ce?

— Mă exprim greşit.

Rosalind se opri şi se încruntă.

Afară, o căruţă trecu huruind şi cineva se auzi strigând. Lucy aşteptă. Ştia cumva că Rosalind deţinea cheia hotărârii înverşunate a lui Simon de a se răzbuna.

— Trebuie să înţelegi, spuse cumnata ei încet. Ethan a fost întotdeauna fratele cel bun. Cel pe care îl plăcea toată lumea, gentlemanul englez perfect. Simon şi-a asumat celălalt rol aproape fără să vrea. Cel al risipitorului, al hoinarului.

— Mie nu mi s-a părut niciodată risipitor, spuse Lucy încet.

— Nu e, de fapt. Rosalind o privi. Cred că o parte din atitudinea lui ţinea strict de tinereţe, iar o parte era reacţia lui faţă de fratele său şi faţă de felul în care îi priveau părinţii lor pe amândoi.

— Şi cum îi priveau părinţii lor?

— Când cei doi fraţi erau foarte mici, se pare că părinţii lor au decis că unul era bun, iar celălalt rău. Vicontesa, în special, avea o gândire foarte rigidă.

Cât de îngrozitor să fii etichetat drept fratele cel rău de la o vârstă atât de fragedă.

— Dar – Lucy clătină din cap – tot nu înţeleg cum îl afectează asta pe Simon acum.

Rosalind închise ochii.

— Când Ethan s-a lăsat ucis, Simon a fost nevoit să îşi asume ambele roluri. Şi cel de frate bun, şi cel de frate rău.

Lucy ridică din sprâncene. Oare era posibil ceea ce spunea Rosalind?

— Ascultă. Rosalind întinse mâinile în faţă. Eu cred că Simon s-a simţit vinovat că Ethan murise apărând, într-un fel, onoarea lui Simon. Nu uita, bârfele susţineau că Simon era amantul meu.

— Da, spuse Lucy încet.

— Simon era obligat să îl răzbune. Dar, în acelaşi timp, probabil e teribil de furios pe Ethan fiindcă a murit astfel, fiindcă ne-a lăsat pe mine şi pe Theodora în grija lui, fiindcă a fost fratele cel bun şi s-a sacrificat ca un martir. Coborî privirea spre palmele ei deschise.

Eu una aşa simt.

Lucy îşi feri privirea. Era o revelaţie. Tot ceea ce auzise despre Ethan indicase cât de bun fusese. Nu se gândise niciodată că era posibil ca Rosalind să simtă mânie faţă de răposatul ei soţ. Iar dacă ea simţea aşa ceva…

— Mi-a luat multe luni să mă eliberez de fantoma lui Ethan, spuse Rosalind încet, aproape ca pentru sine. Să îl iert că s-a duelat cu un bărbat despre care ştia că era un spadasin mai bun. De-abia recent am început să…

Lucy îşi ridică privirea.

— Ce anume? Cumnata ei se îmbujoră.

— Eu… am început să ies la plimbare cu un gentleman.

— Iartă-mă, dar Simon spunea că reputaţia ta e…

— Distrusă. Faţa lui Rosalind devenise de-a dreptul trandafirie acum. Da, în lumea bună, a fost. Gentlemanul meu este funcţionar la cabinetul de avocatură care m-a ajutat să pun ordine în finanţele lui Ethan. Sper că asta nu mă face să scad în ochii tăi.

— Nu. Nu, bineînţeles că nu. Lucy o prinse pe Rosalind de mână. Mă bucur pentru tine. Femeia cea blondă zâmbi.

— Mulţumesc.

— Mi-aş dori doar, şopti Lucy, ca şi Simon să găsească o astfel de pace sufletească.

— Te-a găsit pe tine. La un moment dat nu eram sigură că avea să-şi dea voie să se căsătorească.

— Da, dar eu nu pot vorbi cu el. Nu mă ascultă, refuză să admită că tot ceea ce face el e o crimă. Eu… Lucy îşi feri privirea, aţintind-o în gol, cu ochii plini de lacrimi. Nu ştiu ce să fac.

Simţi mâna lui Rosalind pe umărul ei.

— Poate că nu poţi face nimic. Poate e ceva ce

doar el poate învinge.

— Şi dacă nu o face? începu Lucy, dar în acel moment Buzunărel dădu din nou buzna în încăpere şi fu nevoită să se întoarcă, pentru a-şi ascunde ochii plini de lacrimi.

Întrebarea rămase în aer, fără răspuns.

Dacă Simon nu îşi putea învinge demonii, dacă nu înceta să omoare alţi oameni, avea să se distrugă. Poate Rosalind avea dreptate; poate chiar nu putea face nimic pentru a-l întoarce de pe această cale a autodistrugerii. Dar trebuia să încerce măcar.

Cu siguranţă mai exista cineva care simţea la fel ca ea, cineva care nu îşi dorea ca acest duel cu Sir Rupert să aibă loc. Ar fi apelat la Christian dacă ar fi putut, dar judecând după reacţia lui la duelul cu Lord Walker, nu s-ar fi arătat înţelegător faţă de cauza ei. Prea puţini oameni ar fi avut aceleaşi sentimente ca o soţie. Lucy se îndreptă de spate. O *soţie.* Sir Rupert era căsătorit. Dacă o putea atrage pe soţia lui de partea ei, poate că împreună aveau să reuşească să împiedice…

— Mătuşă Lucy, strigă Buzunărel, nu vii să guşti plăcintele bucătăresei? Sunt foarte bune.

Lucy clipi şi se concentră asupra fetiţei care o trăgea de mână.

— Mă tem că nu pot chiar acum, draga mea. Trebuie să merg în vizită la o doamnă.

Capitolul 17

Simon smulse o frunză moartă dintr-o tufă de *Rosa mundi.* În jurul lui, mirosurile din seră pluteau în aerul umed – frunze putrezite, pământ, şi mirosul vag de mucegai. Dar parfumul trandafirului din faţa lui le

acoperea pe toate. Avea patru boboci deschişi, toţi diferiţi, cu fire de alb răsucindu-se pe roşul intens al petalelor. *Rosa mundi* era un trandafir vechi, dar rămânea un favorit, chiar şi aşa.

Frunza pe care o smulsese căzu pe masa vopsită în alb, iar el o luă şi o aruncă într-o găleată. Uneori, o frunză moartă era contaminată cu paraziţi şi, dacă era uitată de horticultor, ajungea să infecteze şi plantele sănătoase. Îşi făcuse un obicei din a curăţa din mers. Chiar şi cea mai mică rămăşiţă putea duce la distrugerea unei mese întregi de plante.

Trecu la următorul trandafir, un *Centifolia muscosa* – trandafirul de dulceaţă comun – cu frunzele verzi lucind de sănătate, cu parfumul aproape greţos de dulce. Petalele florii se încălecau, bogate şi unduitoare, dezvăluind fără ruşine sepalele verzi din centru. Dacă trandafirii ar fi fost femei, trandafirul de dulceaţă ar fi fost o târfă.

Sir Rupert era o rămăşiţă. Sau poate ultimul dintr-o serie de eforturi chinuitoare. Oricum ar fi privit problema, era ceva ce trebuia rezolvat. Tăiat şi înlăturat. Simon îi datora lui Ethan să termine treaba. Şi lui Lucy, pentru a se asigura că nu mai era pusă în pericol de trecutul şi de duşmanii lui. Dar Sir Rupert era totodată un om infirm; nu putea trece cu vederea acest lucru. Simon ezită, studiind următorul trandafir, un York încrucişat cu un Lancaster, care avea şi flori roz şi flori albe pe aceeaşi tulpină. Şovăia să se dueleze cu un bărbat care ar fi fost un adversar atât de clar dezavantajat. Ar fi fost o crimă, pur şi simplu. Bărbatul mai în vârstă nu ar fi avut nicio şansă, iar Lucy nu voia ca el să se mai dueleze. Probabil l-ar fi părăsit, îngerul lui sever, dacă ar fi aflat chiar şi că se gândea numai să provoace din nou pe cineva la duel. Nu voia să o piardă. Nu îşi putea imagina cum ar fi fost

să nu se mai trezească niciodată lângă ea. Degetele începură să-i tremure la simplul gând de a trăi aşa ceva.

Patru morţi nu erau oare suficienţi? „E suficient, Ethan?”

Întoarse pe dos o frunză cu aspect sănătos a trandafirului de York şi Lancaster şi descoperi o puzderie de afide sugând lacom viaţa din plantă.

Uşa serei se deschise violent.

— Domnule, nu aveţi voie.

Vocea lui Newton, scandalizată şi speriată, îl mustră pe intrus.

Simon se întoarse să-l înfrunte pe cel care îi tulbura pacea, oricine ar fi fost el. Christian se năpusti pe culoar, cu faţa palidă şi hotărâtă. Newton şovăi.

— Domnule Fletcher, vă rog.

— E în regulă… dădu Simon să spună.

Christian îi trânti un pumn în falcă. Se dădu înapoi clătinându-se, căzând pe masă, cu vederea înceţoşată. „Poftim?”

Mai multe ghivece căzură de pe masă, cioburile împrăştiindu-se pe alee. Se îndreptă şi ridică pumnii pentru a se apăra, în vreme ce privirea i se limpezi, dar celălalt bărbat nu făcu decât să rămână în faţa lui, respirând anevoie.

— Pe toţi *dracii,* începu Simon.

— Duelează-te cu mine, îi aruncă Christian.

— Poftim?

Simon clipi. Cu întârziere, obrazul începu să îi pulseze de durere. Observă că trandafirul de dulceaţă era făcut bucăţi pe podea, două dintre tulpinile principale fiind rupte. Cizma lui Christian zdrobi un boboc sub picior, parfumul ridicându-se ca o apologie din trandafirul mort. Newton ieşi în grabă din seră.

— Duelează-te cu mine. Christian ridică pumnul

drept amenințător. E nevoie să te lovesc din nou?

Expresia îi era lipsită de umor, ochii – mari şi uscaţi.

— Aş prefera să nu o faci. Simon îşi pipăi falca. Nu ar fi putut vorbi dacă i-ar fi fost ruptă, nu-i aşa? De ce aş vrea să mă duelez cu tine?

— Nu vrei. Vrei să te duelezi cu tatăl meu. Dar el e bătrân şi are piciorul bolnav. De-abia poate umbla. Chiar şi tu s-ar putea să simţi un ghimpe de remuşcare dacă ai omorî un infirm.

— Tatăl tău l-a omorât pe fratele meu, spuse Simon, lăsându-şi mâna jos.

— Aşa că trebuie să te duelezi cu el. Christian dădu din cap. Ştiu. Te-am văzut omorând doi oameni până acum, ai uitat? Am văzut în ultimele câteva săptămâni cum înţelegi tu să îţi aperi familia – sau onoarea, deşi tu refuzi acest cuvânt. Chiar te aştepţi la mai puţin din partea mea? Duelează-te cu mine în loc de tatăl meu.

Simon oftă.

— Nu vreau.

Christian îl lovi în faţă din nou.

Simon căzu în fund.

— Rahat! Termină.

Probabil arăta ca un mare idiot, aşezat în noroi în propria seră. Durerea îi înflori în obraz. Acum îşi simţea toată partea stângă a feţei în flăcări.

— Am s-o fac din nou, spuse bărbatul mai tânăr de deasupra lui, până ai să accepţi. Te-am văzut hărţuind doi bărbaţi ca să le forţezi mâna să se dueleze cu tine. Am învăţat bine.

— Pentru numele lui.

— Mama ta a fost o târfă mizerabilă, tatăl tău un bastard! strigă Christian, roşu la faţă. Oare băiatul înnebunise?

— Conflictul meu e cu tatăl tău, nu cu tine.

— Am să-ţi seduc soţia.

„Lucy!” ţipă o parte primitivă din creierul lui. O alungă. Băiatul îl provoca folosind chiar mijloacele lui Simon.

— Nu vreau să mă duelez cu tine.

— Şi dacă nu va accepta, am s-o răpesc şi am s-o siluiesc. Am s-o…

„Nu.” Simon se ridică în picioare, împingându-l pe Christian cu spatele într-o bancă.

— Stai departe de ea.

Bărbatul mai tânăr se crispă, dar continuă să vorbească:

— Am s-o târăsc goală pe străzile din Londra.

Cu coada ochiului, Simon îl văzu pe Newton înaintând pe culoar, cu Lucy, palidă ca o stafie, în urma lui.

— Taci.

— Am s-o înfierez drept târfă. Am s-o…

Simon îl lovi cu dosul palmei, aruncându-l într-o altă masă.

— Închide-ţi gura!

Masa se cutremură sub greutatea lui Christian. Alte ghivece se sparseră pe podea. Simon îşi flexă mâna. Încheieturile degetelor îl usturau.

Bărbatul mai tânăr clătină din cap.

— Am s-o vând cu doi bănuţi pe tură, oricui va dori să o aibă.

— Închide-ţi gura mizerabilă, la naiba!

— Simon.

Vocea lui Lucy, tremurând.

— Închide-mi-o tu, şopti Christian, cu dinţii roşii de sânge. Duelează-te cu mine.

Simon inspiră adânc, luptându-se să-şi stăpânească demonii.

— Nu.

— O iubeşti, nu-i aşa? Ai face orice pentru ea. Christian se aplecă atât de aproape de el, încât picături de salivă amestecată cu sânge îl stropiră pe faţă. Ei bine, eu îmi iubesc tatăl. Nu există nicio altă cale pentru noi.

Doamne.

— Christian.

— Duelează-te cu mine, altfel o să am grijă să îţi dau un motiv bun.

Băiatul îl privi direct în ochi.

Simon făcu ochii mari. Apoi privirea îi alunecă de la capul celuilalt bărbat spre faţa lui Lucy. Sprâncenele drepte şi severe, părul ca de mahon pieptănat la spate într-un coc simplu, buzele strânse într-o linie. Ochii ei frumoşi de topaz erau mari şi rugători. Observă distrat că încă mai purta pelerina, deci ieşise. Newton o surprinsese probabil exact când se întorcea acasă.

Nu putea să rişte să o pună în pericol.

— Prea bine. Poimâine-dimineaţă. Aşa vom avea amândoi suficient timp să ne găsim secunzi. Privirea îi alunecă din nou spre Fletcher. Acum dispari.

Christian se întoarse şi plecă.

Prea târziu. Lucy rămase în seră, simţind că lumea se prăbuşeşte în jurul ei, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse în după-amiaza aceea. Se întorsese prea târziu acasă din misiunea ei.

Chipul soţului ei părea sculptat în piatră. Ochii îşi pierduseră şi puţina culoare pe care o avuseseră vreodată. Erau la fel de reci precum gerul de la miezul nopţii care omoară vrăbiuţe în somn. Domnul Fletcher trecu pe lângă ea, dar Lucy nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe faţa lui Simon. Nu auzise conversaţia lor, dar îl văzuse lovindu-l pe bărbatul mai tânăr şi văzuse sângele de pe obrazul lui Simon.

— Ce s-a întâmplat? Ce i-ai făcut domnului Fletcher?

Fără să vrea, cuvintele îi ieşiră pe un ton acuzator.

În spatele ei, auzi uşa închizându-se. Erau singuri în seră. Newton plecase şi el.

— Nu am timp să vorbesc. Simon îşi frecă mâinile una de cealaltă ca şi cum s-ar fi spălat de o mizerie imaginară. Îi tremurau. Trebuie să îmi găsesc secunzi.

— Nu mă interesează. Trebuie să vorbeşti cu mine. Se simţea aproape ameţită de parfumul trandafirilor zdrobiţi pe podea. Am fost să o văd pe Lady Fletcher. Noi două.

Simon ridică privirea, cu expresia neschimbată, şi o întrerupse:

— Am să mă duelez cu Christian Fletcher peste două zile.

— Nu.

Nu din nou. Nu mai putea îndura încă o înfruntare, încă un om mort, încă o parte din sufletul lui Simon mistuit în flăcări. O, Dumnezeule, nu mai putea.

— Îmi pare rău.

Dădu să treacă pe lângă ea.

Lucy îl prinse de braţ şi îl simţi contractându-se sub mâna ei. Trebuia să îl oprească.

— Simon, nu face asta. Lady Fletcher a fost de acord să discute cu soţul ei. Crede că se va arăta rezonabil, că s-ar putea să existe o altă cale.

Simon o întrerupse, cu capul plecat, fără a-i întâlni privirea.

— Christian e cel cu care mă voi duela, Lucy, nu va mai fi tatăl lui.

— Dar speranţa rămâne aceeaşi, insistă ea. Făcuse un efort, concepuse un plan, câştigase

încrederea lui Lady Fletcher. Totul păruse atât de aproape de realizare, atât de posibil, cu doar o jumătate de oră în urmă. De ce nu înţelegea? Nu poţi face asta.

— Dar am s-o fac.

Îşi ferea în continuare privirea.

— Nu.

Ei – căsnicia lor – nu ar fi supravieţuit după aşa ceva. Oare nu înţelegea?

— Am să discut din nou cu Lady Fletcher. O să găsim o altă cale să rezolvăm.

— Nu există nicio altă cale. Ridică în cele din urmă capul, iar Lucy văzu furie şi disperare în ochii lui. Asta nu te priveşte. Discuţiile cu Lady Fletcher nu vor rezolva nimic.

— Trebuie cel puţin să încerci.

— Ajunge, Lucy!

— Nu poţi să ucizi pur şi simplu oameni! Îi împinse braţul deoparte, gura schimonosindu-i-se într-o expresie tristă. Nu este corect. Nu ştii asta? E imoral. Simon, e o ticăloşie. Nu lăsa răul să îţi distrugă inima şi sufletul. Te implor, nu face asta!

Simon îşi încleştă bărbia.

— Nu înţelegi.

— Bineînţeles că nu înţeleg! Simţea o apăsare uriaşă în piept. Nu putea respira. Aerul umed şi greu părea prea dens pentru a putea fi inspirat. Se aplecă în faţă şi spuse cu înverşunare. M-am dus la biserică în copilărie. Ştiu că ăsta pare un lucru provincial pentru cineva sofisticat ca tine, dar m-am dus. Iar biserica spune – Biblia spune – că e un păcat să iei viaţa altcuiva. Fu nevoită să se întrerupă pentru a trage aer în piept, sacadat, simţind parfumul trandafirilor pe limba ei. Iar eu cred asta. E un păcat mortal să ucizi un alt om ca tine, chiar dacă încerci s-o ascunzi sub

masca unui duel. E o crimă, Simon. În ultimă instanţă, este o crimă şi o să te macine.

— Atunci sunt un păcătos şi un ucigaş, spuse el încet.

Trecu pe lângă ea.

— E prietenul tău, strigă ea disperată.

— Da. Se opri, cu spatele spre ea. Christian e prietenul meu, dar e şi fiul lui Fletcher. Fiul ucigaşului lui Ethan. El m-a provocat pe mine, Lucy, nu invers.

— Ascultă ce spui. Se luptă să îşi stăpânească lacrimile. Plănuieşti să ucizi un prieten. Un bărbat în compania căruia ai mâncat, cu care ai discutat, cu care ai râs. El te admiră, Simon. Ştiai asta?

— Da, ştiu că mă admiră. Se răsuci în cele din urmă pe călcâie, iar Lucy văzu o peliculă lucioasă de sudoare pe buza lui de sus. Şi-a petrecut ultima lună urmărindu-mă peste tot; îmi copiază hainele şi manierismele. Cum aş fi putut să nu-mi dau seama că mă admiră?

— Atunci.

El clătină din cap.

— Nu contează.

— Simon.

— Ce vrei să fac? întrebă el, scrâşnind din dinţi. Să refuz să mă duelez?

— Da! Întinse palmele spre el, implorându-l. Da. Retrage-te. Ai omorât deja patru oameni. Nu vei scădea în ochii nimănui.

— Voi scădea într-ai mei.

— De ce? Disperarea îi făcu glasul să tremure. L-ai răzbunat deja pe Ethan. Te rog. Hai să mergem în Maiden Hill, sau pe moşia ta de la ţară, sau oriunde altundeva. Nu contează, câtă vreme plecăm.

— Nu pot.

Privirea ei se tulbură de lacrimi furioase, de

frustrare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Simon.

— Te-a amenințat. O privi în ochi, iar ea văzu lacrimi şi o hotărâre îngrozitoare în privirea lui. Christian te-a amenințat.

Lucy îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Nu mă interesează.

— Pe mine da. Se apropie şi o prinse de braţe. Dacă mă crezi genul de bărbat care să ignore o amenințare la adresa soţiei lui.

— A spus-o doar ca să te facă să te lupţi.

— *Chiar* şi aşa.

— Am să te urmăresc. Se înecă şi vocea îi tremură. Am să te urmăresc până în locul ales pentru duel şi am să alerg între voi dacă va trebui s-o fac. Am să găsesc o cale să te împiedic când te vei duela. Nu te pot lăsa să faci asta, Simon, eu…

— Taci. Nu, spuse el blând. Nu ne vom duela în acelaşi loc ca data trecută. Nu vei şti unde va fi locul de întâlnire. Nu poţi să mă opreşti, Lucy.

Lucy începu să plângă în hohote. Simon o strânse în braţe, iar ea îi simţi bătăile inimii, atât de puternice sub obrazul ei.

— *Te rog,* Simon.

— Trebuie să termin asta.

Buzele îi erau pe fruntea ei, murmurând pe pielea ei.

— Te rog, Simon, repetă ea ca o rugăciune. Închise ochii, simţi lacrimile arzându-i faţa. Te rog. Se agăţă de haina lui, simţi miros de lână amestecat cu parfumul lui – parfumul soţul ei. Ar fi vrut să spună ceva ca să-l convingă, dar nu-şi găsea cuvintele. Am să te pierd. O să ne pierdem unul pe celălalt.

— Nu pot să schimb cine sunt, Lucy, îl auzi şoptind. Nici măcar pentru tine.

Îi dădu drumul şi se îndepărtă.

*

— Am nevoie de tine, îi spuse Simon lui Edward de Raaf o oră mai târziu, în cafeneaua agricultorilor.

Fu surprins de cât de hodorogită îi era vocea, ca şi cum ar fi băut oţet. Sau s-ar fi înecat cu tristeţe. „Nu te gândi la Lucy.” Trebuia să se concentreze pe ceea ce avea de făcut.

De Raaf fu probabil surprins şi el. Sau poate cuvintele îi atraseră atenţia. Ezită, apoi flutură din mână spre scaunul gol de lângă el.

— Stai jos. Bea nişte cafea.

Simon simţi fierea urcându-i în gât.

— Nu vreau cafea.

Celălalt bărbat îl ignoră. Îi făcu semn unui chelner care, surprinzător, ridică privirea şi dădu din cap. De Raaf se întoarse din nou spre el şi se încruntă.

— Am spus să stai jos.

Simon se aşeză.

Cafeneaua era aproape goală. Era prea târziu pentru mulţimea de dimineaţă, prea devreme pentru băutorii de după-amiază. Singurul alt client era un bărbat vârstnic aşezat lângă uşă, cu o perucă amplă prăfuită. Bombănea în barbă, ţinând în mâini o ceaşcă. Băiatul trânti pe masă două căni, luă prima ceaşcă a lui de Raaf şi se răsuci pe călcâie, dispărând înainte ca ei doi să apuce să-i mulţumească.

Simon se zgâi la aburul ce se ridica din ceaşcă. Îi era ciudat de frig, deşi în încăpere era cald.

— Nu vreau cafea.

— Bea-o, mârâi de Raaf. O să-ţi facă bine. Arăţi ca şi cum te-ar fi lovit cineva în boaşe, apoi ţi-ar fi spus că trandafirul tău favorit a murit, cât încă erai la

pământ, zvârcolindu-te.

Simon se crispă, imaginându-şi.

— Christian Fletcher m-a provocat la duel.

— Hm. Probabil tremuri în pantofii tăi cu toc roşu. Ochii lui de Raaf se îngustară. Ce i-ai făcut băiatului?

— Nimic. Tatăl lui a făcut parte dintre conspiratorii care l-au ucis pe Ethan. De Raaf ridică din sprâncenele negre.

— Şi el l-a ajutat?

— Nu.

De Raaf îl privi.

Buzele lui Simon se schimonosiră în timp ce îşi făcu de lucru cu ceaşca de cafea.

— Se bate pentru tatăl lui.

— Ai omorî un om nevinovat? întrebă de Raaf blând.

Christian era nevinovat în ceea ce privea fărădelegea tatălui său. Simon sorbi din cafea şi înjură când aceasta îl arse pe limbă.

— A ameninţat-o pe Lucy.

— Ah.

— Ai să-mi fii secund?

— Hm. Celălalt bărbat puse jos propria cană şi se lăsă pe spate în scaun, făcându-l să scârţâie sub greutatea lui. Ştiam că va veni şi ziua aceasta.

Simon ridică din sprâncene.

— Când vei reuşi să faci un chelner să-ţi aducă şi ţie cafea?

De Raaf continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Când vei veni la mine implorându-mi ajutorul. Simon pufni.

— Nu te implor nicidecum.

— Disperat. Cu peruca neîngrijită şi plină de păduchi.

— Peruca mea nu e.

De Raaf ridică vocea pentru a o acoperi pe a lui.

— Nereuşind să găseşti pe nimeni altcineva care să te ajute.

— O, pentru numele lui Dumnezeu.

— Rugându-mă, implorând: „O, Edward, ajută-mă, te rog”.

— Dumnezeule, murmură Simon.

— E cu adevărat o zi minunată, spuse celălalt bărbat, ridicând din nou cana.

Buzele lui Simon se curbară într-un zâmbet şovăitor. Sorbi cu grijă din cafea. Acid fierbinte. De Raaf rânji, aşteptând. Simon oftă.

— Ai de gând să-mi fii secund?

— Bineînţeles. Cu mare plăcere.

— Văd. Duelul nu va avea loc decât poimâine-dimineaţă. Ai la dispoziţie o zi întreagă, dar ar trebui să începi pregătirile. Va trebui să treci pe la casa lui Fletcher. Să afli cine sunt secunzii lui şi…

— Ştiu.

— Găseşte un doctor respectabil, unul care nu se grăbeşte să ia sânge.

— Ştiu cum să fiu secund într-un duel, îl întrerupse de Raaf cu demnitate.

— Bun. Simon goli cana de cafea. Lichidul negru îl arse până în stomac. Să nu-ţi uiţi sabia, bine?

De Raaf păru insultat. Se ridică în picioare.

— Simon.

Simon se întoarse spre el şi ridică din sprâncene.

De Raaf îl privi, orice urmă de umor dispărând de pe chipul lui.

— Dacă mai ai nevoie de mine pentru altceva.

Simon se uită o clipă la bărbatul cel masiv şi plin de cicatrici şi simţi un nod urcându-i în gât. Înghiţi înainte de a răspunde:

— Mulţumesc.

Ieşi cu paşi mari din cafenea, înainte să înceapă să se smiorcăie. Bătrânul cu perucă amplă sforăia, cu faţa pe masă, când trecu pe lângă el. Soarele luminos al după-amiezii îl izbi pe Simon când ieşi. În pofida soarelui, aerul era atât de rece, încât îi ardea obrajii. Urcă în şaua calului şi îl ghidă pe strada aglomerată. „Trebuie să-i spun lui Lucy.”

Simon îşi întrerupse brusc gândul. Nu voia să se gândească la Lucy, nu voia să-şi amintească teama, şi suferinţa, şi furia de pe chipul ei când o lăsase în urma lui în seră, dar era imposibil. Să se gândească la Lucy era acum un obicei înrădăcinat în adâncul fiinţei sale. Coti pe o stradă mărginită de diverse magazine mici. Ea detesta faptul că el se duela. Poate dacă avea ceva să îi ofere în noaptea aceea. Nu apucase să îi ofere niciun cadou de nuntă.

O jumătate de oră mai târziu ieşi dintr-un magazin ţinând în mână un pachet dreptunghiular împachetat în hârtie şi un alt pachet, mai voluminos, sub braţ. Pachetul mai voluminos era pentru nepoata lui. Observase un magazin de jucării pe stradă şi îşi amintise că ar fi trebuit să-i ia ceva lui Buzunărel de Crăciun. Gura îi tresări când se gândi la cum avea să reacţioneze cumnata lui la vederea cadoului pe care îl alesese pentru fiica ei. Încălecă din nou, ţinând cu grijă pachetele. Fără îndoială, Lucy avea să fie încă furioasă, dar cel puţin avea să ştie că îi părea sincer rău că o mâhnise. Pentru prima dată în ziua aceea, îşi permise să se gândească la ceea ce îl aştepta în zilele următoare. Dacă supravieţuia duelului, avea să se termine totul, în sfârşit. Avea să poată dormi în pace.

Avea să o poată iubi pe Lucy în pace.

Poate avea să îi îndeplinească dorinţa de a călători. Puteau merge în Maiden Hill pentru primul lor Crăciun împreună şi să îl viziteze pe căpitan. El nu

simţea nevoia să îl revadă pe bătrânul găgăuţă atât de curând, dar poate că lui Lucy îi era deja dor de tatăl ei. După Anul Nou puteau călători prin Kent, apoi să pornească spre nord, spre moşia lui din Northumberland, presupunând că vremea nu era prea rea. Nu mai fusese la conacul de acolo de o veşnicie. Probabil trebuia renovat, iar Lucy îl putea ajuta cu asta.

Ridică privirea. Avea în faţă casa lui din oraş. Pentru o clipă fu dezorientat. Oare venise călare atât de departe şi nici măcar nu observase? Apoi văzu trăsura. Trăsura lui. Câţiva lachei cărau geamantane pe treptele de la intrare. Alţii le încărcau în spatele trăsurii, înjurând că erau prea grele. Vizitiul era deja aşezat pe capră. Lucy apăru în pragul uşii de la intrare, acoperită de pelerină şi cu un capişon pe cap, arătând ca o călugăriţă penitentă.

Descălecă fără pic de graţie, în grabă, răvăşit de panică. Pachetul dreptunghiular căzu pe pavaj şi îl lăsă acolo.

Lucy cobora scările.

— Lucy. O prinse de umeri. Lucy. Chipul îi era rece şi alb sub capişon.

— Dă-mi drumul, Simon.

— Ce faci? şuieră el, ştiind că arăta ca un neghiob.

Ştiind că servitorii, Newton, străinii aflaţi în trecere şi vecinii îl urmăreau. Nu îl interesa nici cât negru sub unghie.

— Mă duc la tata. Un strop ridicol de speranţă.

— Aşteaptă şi voi…

— Plec.

Buzele ei reci se mişcară aproape imperceptibil când rosti cuvântul. Groaza îi strânse măruntaiele ca într-un pumn.

— Nu.

Pentru prima dată, Lucy îi întâlni privirea. Ochii îi erau înroşiţi, dar uscaţi.

— Trebuie să plec, Simon.

— Nu.

Era ca un băieţel căruia i se refuzase o prăjitură. Îi venea să se arunce pe jos şi să ţipe.

— Lasă-mă să plec.

— Nu pot să te las să pleci. Râdea pe jumătate acolo, în soarele prea intens şi rece al Londrei, în faţa propriei case. Am să mor dacă o fac.

Lucy închise ochii.

— Ba n-ai să mori. Nu pot să stau şi să te privesc distrugându-te.

— Lucy.

— Lasă-mă să plec, Simon. Te rog.

Deschise ochii, iar Simon văzu o durere infinită în ei.

Oare el îi provocase această durere îngerului lui? O, Doamne. Îşi relaxă mâinile care o strângeau.

Lucy trecu pe lângă el şi coborî treptele, vântul jucându-se cu tivul pelerinei ei. O privi urcând în trăsură. Lacheul închise uşa. Apoi vizitiul plesni frâiele, caii porniră, şi trăsura se mişcă din loc. Lucy nu privi în urma ei. Simon o urmări până când trăsura se pierdu în aglomeraţia de pe stradă. Şi chiar şi atunci continuă să privească în gol.

— Milord? spuse Newton de lângă el, probabil nu pentru prima dată.

— Ce-i?

— E frig, milord. Era adevărat.

— Poate vreţi să intraţi, spuse majordomul lui.

Simon îşi flexă mâna, surprins că degetele îi erau amorţite. Privi în jurul lui. Cineva îi luase calul, dar pachetul dreptunghiular încă mai zăcea pe pavaj.

— Ar fi mai bine să intraţi, milord.

— Da.

Simon începu să coboare treptele.

— Pe aici, milord, îi strigă Newton, ca şi cum Simon ar fi fost un bătrân senil în pericol de a ajunge accidental în mijlocul traficului.

Simon îl ignoră şi luă de pe jos pachetul. Hârtia era ruptă într-un colţ. Eventual putea cere să îi fie reîmpachetat, de data asta într-o hârtie mai frumoasă. Lui Lucy i-ar fi plăcut o hârtie frumoasă. Doar că Lucy nu avea să-l vadă vreodată. Îl părăsise.

— Milord, îi strigă Newton din nou.

— Da, bine.

Simon intră, ţinând pachetul în mână. Ce altceva ar fi putut să facă?

Capitolul 18

— Cine-i acolo? strigă tatăl lui Lucy din pragul uşii, cu scufia de noapte trasă până aproape pe urechi. Îşi pusese o haină veche peste cămaşa de noapte şi pantofi cu cataramă din care îi ieşeau gleznele subţiri. E trecut de ora nouă. Oamenii cu bun-simţ s-au culcat deja, să ştii.

Ridică un felinar deasupra capului pentru a lumina aleea cu pietriş din faţa casei Craddock-Hayes. În spatele lui, doamna Brodie, cu bonetă de dimineaţă şi şal, aruncă o privire peste umărul lui.

Lucy deschise portiera trăsurii.

— Eu sunt, tată.

El îşi miji ochii, încercând să o zărească în întuneric.

— Lucy? Ce i-a venit lui Iddesleigh să pornească la drum atât de târziu în noapte? Ei? Probabil a înnebunit. E plin de tâlhari, sau el nu ştie asta?

Lucy coborî treptele trăsurii, ajutată de un lacheu.

— El nu mă însoţeşte.

— E nebun, repetă tatăl ei. Individul e nebun să te lase să călătoreşti singură, chiar şi cu lachei. Şi încă noaptea. Ticălosul!

Lucy simţi un impuls îndărătnic de a-i lua apărarea lui Simon.

— Nu a avut de ales. L-am părăsit.

Doamna Brodie făcu ochii mari.

— Pregătesc nişte ceai, bine?

Se întoarse şi intră grăbită în casă.

Tatăl ei se mulţumi să îşi dreagă glasul.

— Te-ai întors acasă după o ceartă, ei? Deşteaptă fată. Bărbatul nu-şi permite să se relaxeze dacă nu ştie la ce să se aştepte de la tine. Fără îndoială îi prinde bine. Poţi să stai câteva zile şi să mergi acasă după Crăciun.

Lucy oftă. Era obosită până în măduva oaselor, obosită până în miezul fiinţei ei.

— Nu mă mai întorc la el. L-am părăsit pe Simon definitiv.

— Poftim? Poftim? Tatăl ei păru alarmat pentru prima dată. Ei, ia ascultă.

— Dumnezeule, da’ nu doarme nimeni pe-aici? Hedge apăru de după colţ, cămaşa de noapte ieşindu-i din pantaloni şi părul sur iţindu-se de sub un tricorn unsuros. O văzu pe Lucy şi încremeni. S-a întors deja? Credeam că de-abia am trimis-o dincolo.

— Şi eu mă bucur să te văd, domnule Hedge,

spuse Lucy. Eventual putem continua conversaţia înăuntru, tată?

— Aşa-i, bombăni Hedge. Sunt aici de aproape treizeci de ani – şi încă cei mai buni ani din viaţa mea – şi îi pasă cuiva? Nu, nu le pasă. Tot nu mă consideră demn de încredere.

— Ocupă-te de cai, Hedge, îi porunci tatăl lui Lucy când intrară.

Lucy îl auzi pe Hedge gemând.

— Patru bestii mari. Eu sunt beteag de spate.

Apoi uşa se închise în urma lor.

Tatăl ei o conduse în camera lui de lucru, o încăpere în care nu era obişnuită să intre. Camera de lucru a tatălui ei era domeniul lui personal, nici măcar doamna Brodie nu avea voie să intre pentru a face curăţenie. Cel puţin nu fără ca tatăl ei să se agite considerabil mai întâi. Biroul lui mare de stejar era amplasat oblic lângă foc, prea aproape, de fapt, după cum atesta lemnul înnegrit al piciorului aflat la cea mai mică distanţă de vatră. Tăblia biroului era ascunsă de grămezi de hărţi colorate. Acestea erau fixate pe masă cu un sextant de alamă, o busolă stricată şi o bucată scurtă de funie. Într-o parte a biroului se afla un glob pământesc enorm, pe propriul suport.

— Bun, începu tatăl ei.

Doamna Brodie dădu buzna înăuntru cu o tavă de ceai şi chifle.

Tatăl lui Lucy îşi drese vocea.

— Ar fi bine să vezi dacă nu a mai rămas de la cină o bucată din delicioasa ta plăcintă cu carne tocată, doamnă Brodie, te rog.

— Nu mi-e foame, începu Lucy.

— Arăţi cam palidă, scumpo. Plăcinta cu carne tocată o să-ţi facă bine, nu?

Făcu un gest din cap spre chelăreasă.

— Da, domnule.

Doamna Brodie ieşi în grabă.

— Bun, începu tatăl ei din nou. Ce s-a întâmplat de-ai venit fuguţa acasă la tatăl tău?

Lucy îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Când punea problema aşa, faptele ei i se păreau copilăreşti.

— Eu şi Simon am avut o divergenţă de opinii. Coborî privirea, scoţându-şi cu grijă mănuşile, câte un deget odată. Mâinile îi tremurau. Face un lucru cu care eu nu pot fi de acord.

Tatăl ei bătu cu palma în masă, făcând-o să tresară laolaltă cu hârtiile aflate acolo.

— Derbedeul! Nu e căsătorit decât de câteva săptămâni şi deja îşi face de lucru cu femei de joasă speţă. Ha! Când pun eu mâna pe ticălosul, pe netrebnicul, pe. Pe *desfrânatul* ăla, o să pun să fie biciuit.

— Nu, o, nu! Lucy simţi un hohot de râs isteric crescând în ea. Nu e nicidecum vorba de asta.

Uşa se deschise şi doamna Brodie intră din nou. Îi privi aspru pe amândoi. Probabil le auzise vocile de pe hol, dar nu spuse nimic. Puse tava pe masă lângă cotul lui Lucy şi dădu din cap.

— Gustă din asta, domnişoară Lucy. O să te facă să te simţi mai bine. O să pun să se facă focul în vechiul tău dormitor, bine?

Fără a mai aştepta un răspuns, chelăreasa ieşi valvârtej.

Lucy coborî privirea spre tavă. Pe ea se afla o felie de plăcintă cu carne rece, un bol de compot, o bucăţică de brânză şi o bucată din pâinea proaspătă făcută de doamna Brodie. Stomacul îi chiorăi. Refuzase să cineze la un han în drum spre casă şi până acum nu îşi dăduse seama că îi era foame. Luă o furculiţă.

— Atunci ce e?

— Hmm? Cu gura plină de plăcintă fragedă, Lucy nu voia să se gândească la Simon, la pericolul în care era sau la căsnicia lor eşuată. Dacă ar fi putut doar să meargă la culcare.

Dar tatăl ei era încăpăţânat când voia.

— De ce ţi-ai părăsit bărbatul dacă nu se înhăita cu porumbiţe murdare?

— Dueluri. Lucy înghiţi. Simon a omorât patru oameni până acum. În dueluri. Îi provoacă la duel şi apoi îi ucide, iar eu nu mai pot suporta asta, tată. Se distruge încet, chiar dacă supravieţuieşte înfruntărilor. Refuză să mă asculte, refuză să înceteze, aşa că l-am părăsit.

Coborî privirea spre plăcinta ei, din care se scurgea un sos maroniu, şi brusc i se făcu greaţă.

— De ce?

— Poftim?

Tatăl ei se posomorî.

— De ce îi omoară pe indivizii ăştia? Nu-mi place soţul tău, nu mi-a plăcut niciodată, şi, recunosc sincer, probabil n-o să-mi placă vreodată. Dar nu mi se pare smintit. Papiţoi, da; smintit, nu.

Lucy aproape zâmbi.

— Îi omoară pe cei care sunt răspunzători de moartea fratelui său, Ethan, şi ştiu ce ai să spui, tată, dar oricât ar fi de nobil motivul, tot e o crimă şi un păcat, conform Bibliei. Conştiinţa mea nu poate îndura aşa ceva şi cred că nici cea a lui Simon nu poate, în ultimă instanţă.

— Ha, bombăni tatăl ei. Mă bucur să ştiu că fiica mea mă poate citi atât de uşor.

Lucy îşi muşcă buza. Nu aşa îşi imaginase că avea să fie întoarcerea ei acasă. Începea să o doară capul şi, aparent, tatăl ei avea chef să se certe.

— Nu voiam.

— Ştiu. Ştiu. Îi ignoră scuza. Nu voiai să îţi insulţi bătrânul tată. Dar adevărul e că ai făcut-o. Crezi că toţi bărbaţii gândesc la fel, nu-i aşa, fata mea?

— Nu, eu…

— Fiindcă nu e aşa. Tatăl ei se aplecă în faţă şi o împunse cu degetul pe nas pentru a-şi sublinia punctul de vedere. Nu cred deloc că se justifică să omori din răzbunare. Am văzut prea mulţi oameni murind din motive prea neînsemnate pentru a accepta aşa ceva.

Lucy îşi muşcă buza. Tatăl ei avea dreptate; se grăbise să judece.

— Îmi pare rău.

— Nu înseamnă că nu-l înţeleg pe individ, însă, spuse el, vorbind peste ea.

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi aţinti privirea în tavan.

Lucy întoarse pe cealaltă parte coaja plăcintei. Interiorul se răcea rapid, bălţi albe de grăsime întărindu-se la suprafaţa sosului. Strâmbă din nas şi puse farfuria deoparte. Capul o durea foarte tare acum.

— Îl înţeleg şi chiar empatizez cu el, spuse tatăl ei pe neaşteptate, făcând-o să tresară. Se ridică din scaun şi începu să se plimbe prin încăpere. Da, empatizez cu el, naiba să-l ia. Adică fac mai mult decât tine, draga mea.

Lucy înţepeni.

— Cred că înţeleg motivele pentru care Simon s-a duelat cu aceşti bărbaţi. Şi pot empatiza cu pierderea unei persoane dragi.

— Dar poţi empatiza cu el ca bărbat? Ei?

— Nu prea văd diferenţa?

— Ha.

Tatăl ei o fixă cu privirea pentru o clipă, cu sprâncenele posomorâte.

Lucy avu sentimentul neplăcut că reuşise cumva să îşi dezamăgească tatăl. Brusc, se simţi în pragul lacrimilor. Era obosită, atât de obosită după lungul drum, şi după cearta cu Simon, şi după toate lucrurile care se întâmplaseră înaintea acesteia. Undeva în adâncul minţii ei, se aşteptase ca tatăl său, mai presus de oricine altcineva, să îi ţină partea în această catastrofă.

Tatăl ei se apropie de fereastră şi privi afară, deşi nu putea vedea nimic în afară de propria reflexie.

— Mama ta a fost cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Lucy se încruntă.

— Poftim?

— Aveam douăzeci şi doi de ani când am cunoscut-o – un locotenent foarte tânăr. Era o fată arătoasă, cu bucle întunecate şi ochi căprui-deschis. Se întoarse şi o privi peste umăr. Aceeaşi culoare ca ochii tăi, scumpo.

— Aşa am auzit şi eu, şopti ea.

Încă îi mai ducea dorul mamei ei – vocea caldă, râsul şi lumina constantă pe care o reprezentase pentru familia ei. Lucy coborî privirea, ochii umplându-i-se de lacrimi. Probabil era din cauza epuizării.

— Hm, mormăi tatăl ei. L-ar fi putut alege pe oricare dintre gentlemenii din zonă. De fapt, a fost foarte pe-aproape la un moment dat să aleagă un căpitan de dragoni. Pufni dispreţuitor. Uniformă stacojie. Întotdeauna întorcea capetele femeilor – *şi* ticălosul era mai înalt.

— Dar mama te-a ales pe tine.

— Da, m-a ales pe mine. Tatăl ei clătină încet din cap. Am fost atât de năucit, că abia mai stăteam pe picioare. Dar ne-am căsătorit şi ne-am stabilit aici.

— Şi aţi trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Lucy oftă. Auzise de nenumărate ori povestea despre cum se cunoscuseră şi se căsătoriseră părinţii ei, încă de când fusese doar o copiliţă. Fusese una dintre poveştile favorite de ascultat înainte de culcare. De ce nu putea fi propria căsnicie.

— Nu, aici te înşeli.

— Poftim? Lucy se încruntă. Nu se putea să-l fi înţeles bine pe tatăl ei. Ce vrei să spui?

— Viaţa nu e ca un basm, fata mea. Tatăl ei se întoarse complet cu faţa spre ea. În cel de-al cincilea an al căsniciei noastre, m-am întors de pe mare şi am aflat că mama ta îşi luase un amant.

— Un amant? Lucy fu atât de uluită, încât se îndreptă în scaun. Mama ei fusese bună, şi blândă, şi minunată. Cu siguranţă. Cred că te înşeli, tată.

— Nu. Strânse din buze, încruntându-se spre pantofii lui. Aproape că mi-a aruncat acest lucru în faţă.

— Dar, dar... Încercă să digere informaţia şi eşuă lamentabil. Era pur şi simplu de necrezut. Mama era bună.

— Da. A fost cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Am spus deja asta. Tatăl ei coborî privirea spre glob ca şi cum ar fi văzut cu totul altceva. Dar eu eram plecat pe mare cu lunile, iar ea avea de crescut doi copii mici şi era complet singură în acest sătuc. Ridică din umeri. Mi-a spus că se simţea singură. Şi furioasă pe mine.

— Tu ce-ai făcut? şopti Lucy.

— M-am enervat. Am tunat şi-am fulgerat, blestemând şi ţipând. Ştii cum sunt. Tatăl ei învârti globul. Dar, în cele din urmă, am iertat-o. Ridică privirea. Şi nu am regretat asta niciodată.

— Dar... Lucy se încruntă, căutându-şi cuvintele. Cum ai putut ierta o asemenea ofensă?

— Ha. Fiindcă o iubeam, de asta. Tatăl ei lovi uşor globul, trecându-şi degetul peste Africa. Şi fiindcă mi-am dat seama că şi cea mai minunată dintre femei e totuşi om şi poate să facă o greşeală.

— Cum…?

— Era o femeie, nu un ideal. Tatăl ei oftă acum. Părea bătrân, aşa cum stătea acolo în cămaşă şi cu scufia de noapte, dar în acelaşi timp sever şi poruncitor. Oamenii fac greşeli. Idealurile nu. Cred că asta e prima lecţie care trebuie învăţată în orice căsnicie.

— Simon a ucis. Lucy inspiră adânc, cutremurată. Indiferent ce credea tatăl ei, situaţiile lor erau foarte diferite. Şi intenţionează să o facă din nou. Se va duela cu un prieten drag, un bărbat care îl admiră, iar Simon probabil îl va ucide. Ştiu că nu e un ideal, tată, dar cum te aştepţi să iert aşa ceva?

Cum se putea aştepta ca ea să trăiască alături de un bărbat atât de devotat distrugerii?

— Nu mă aştept la asta. Tatăl ei învârti globul pentru ultima dată şi porni şchiopătând spre uşă. A trecut de mult ora ta de culcare, fata mea. Şi a mea. Odihneşte-te.

Lucy îl urmări cu privirea, nesigură, obosită şi derutată.

— Dar ţine minte asta. Se întoarse din prag, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Chiar dacă eu nu mă aştept să îl ierţi, Dumnezeu da. Aşa scrie chiar în Biblia ta. Gândeşte-te la asta.

*

Fusese dintotdeauna inevitabil, de fapt, ca Lucy să-l părăsească, reflectă Simon. Singura surpriză era cât de mult îi luase să plece. Ar fi trebuit să fie

recunoscător pentru cele câteva săptămâni de căsătorie de care se bucuraseră împreună, de zilele în care fuseseră fericiţi să-şi ţină companie şi de nopţile dulci de amor. Îşi turnă cu grijă un păhărel de brandy. Cu grijă, fiindcă era deja la al doilea, sau poate chiar al treilea, şi fiindcă mâinile începuseră să-i tremure ca şi cum ar fi fost un bătrân neputincios.

Dar era o minciună.

Mâinile îi tremuraseră în permanenţă de când plecase Lucy ieri după-amiază. Tremura ca şi cum ar fi fost bolnav de malarie, ca şi cum toţi demonii din sufletul lui ar fi decis să se manifeste fizic.

Demoni de furie, demoni de durere, demoni de autocompătimire şi demoni de dragoste. Îi zguduiau şi îi zăngăneau trupul, cerând să fie ascultaţi. Îşi pierduse puterea de a-i mai stăpâni, iar acum îşi făceau de cap cu sufletul lui.

Se strâmbă doar pentru sine şi dădu pe gât o înghiţitură din lichidul de culoarea ambrei. Îi arse gâtul până în stomac. Probabil nu avea să poată ţine sabia în ziua duelului. N-ar fi fost oare o surpriză pentru Fletcher? Să îl găsească stând acolo, tremurând din toate încheieturile, cu sabia căzută la picioare, complet inutilă. Christian nu ar fi avut altceva de făcut decât să-l spintece şi să se întoarcă acasă pentru a lua micul dejun. Nici nu prea merita să-şi piardă timpul, dacă se gândea mai bine. Iar Simon nu avea nimic – absolut nimic – de făcut între momentul prezent şi duelul din zorii zilei următoare.

Îşi luă paharul şi ieşi din camera de lucru. Holul era întunecat şi rece, deşi era de-abia după-amiază. Nu reuşea nimeni să ţină suficiente focuri aprinse cât să-l încălzească? Avea atâţia servitori; era viconte, în fond, şi i-ar fi fost ruşine să aibă mai puţin de cincizeci de suflete străduindu-se să îi îndeplinească fiecare

capriciu, la orice oră din zi sau din noapte. Se gândi să strige după Newton, dar majordomul lui se ascunsese toată ziua. Un laş. Coti pe hol, paşii răsunându-i cu ecou în casa mare şi singuratică. Ce îl făcuse să creadă, chiar şi pentru o clipă, că se putea lega vreodată de un înger? Că avea să-i poată ascunde furia din inima lui sau pata de pe sufletul lui?

Fusese o nebunie, pură nebunie.

Simon ajunse la uşile serei şi se opri. Chiar şi de afară le simţea mirosul. Trandafiri. Atât de senini, atât de perfecţi. În copilărie, fusese vrăjit de vârtejul de petale catifelate ce ducea la un mijloc secret, ascuns şi sfios, din inima florii. Dar ceea ce era special la trandafiri era faptul că, şi când nu erau înfloriţi, aveau nevoie de îngrijiri constante. Frunzele trebuiau verificate de insecte, mucegai şi paraziţi. Solul trebuia pregătit cu grijă, plivit şi îmbunătăţit. Planta însăşi trebuia tunsă toamna, uneori destul de sălbatic, pentru a înflori din nou în primăvară. Era o floare dificilă şi egoistă, trandafirul, dar una care te răsplătea cu o frumuseţe spectaculoasă atunci când era bine îngrijită.

Îşi aminti brusc un moment din copilărie când se strecurase în grădina de trandafiri pentru a se ascunde de profesorul lui. Fără ca grădinarul, Burns, să observe băiatul ce i se furişase în spate. Simon rânji. Bătrânul doar se prefăcuse a nu şti că băiatul era în grădină, chiulind de la lecţii. Astfel puteau rămâne amândoi în locul care le plăcea cel mai mult, fără ca cineva să poată fi învinuit dacă erau prinşi.

Puse mâna pe uşă şi pipăi lemnul de cedru, pe care îl importase anume când îşi construise acest refugiu de adult. Chiar şi acum, când crescuse, tot în grădina de trandafiri se ascundea.

Simon deschise uşa şi aerul umed îl mângâie pe faţă. Simţi broboane de sudoare pe frunte când mai luă

o înghiţitură de brandy. Newton pusese ca sera să fie curăţată din nou la nicio oră de la plecarea lui Christian. Nimeni nu şi-ar fi putut da vreodată seama că locul fusese scena unei bătăi. Înaintă şi aşteptă ca mirosul de argilă şi parfumul dulce al trandafirilor să îi redea seninătatea. Să-i readucă sufletul în trup şi să îl reîntregească – să-l facă mai puţin demon şi mai mult om. Dar nu se întâmplă acest lucru.

Simon se zgâi la şirul lung de bănci, la ghivecele aşezate ordonat, la plante, unele simple beţe cu spini, altele înflorite spectaculos. Culorile îi asaltară ochii, toate nuanţele de alb, de roz şi roşu, şi toate tonurile imaginabile dintre ele: roz trandafiriu, alb de gheaţă, roşu întunecat şi un trandafiriu de exact aceeaşi nuanţă ca buzele lui Lucy. Era o colecţie ameţitoare la care muncise aproape toată viaţa lui de adult, o capodoperă a horticulturii.

Ridică privirea spre punctul în care tavanul de sticlă venea într-un unghi perfect deasupra capului lui, protejând plantele delicate de sub el şi ţinând la distanţă vântul îngheţat ce bătea în Londra. Coborî privirea şi văzu cărămizile întinse la picioarele lui, aranjate după un model în zigzag, ordonate şi cuminţi. Sera era exact aşa cum şi-o imaginase cu zece ani în urmă, când o construise. Era din toate punctele de vedere realizarea ideală a tuturor visurilor lui de refugiu, de pace. Era perfectă.

Doar că Lucy nu mai era acolo.

Nu avea să mai cunoască pacea niciodată. Simon dădu pe gât restul de brandy, ridică paharul şi îl trânti de cărămizi. Sticla se sparse şi se împrăştie pe alee.

*

Norii întunecaţi şi joşi de la orizont ameninţau să

aducă ploaia, sau poate chiar ninsoarea. Lucy se înfioră şi îşi frecă palmele. Ar fi trebuit să-şi ia mănuşi groase. Bruma învăluise delicat grădina în acea dimineaţă, brodând cu blană albă conturul fiecărei frunze moarte, a fiecărei tulpini îngheţate. Atinse un măr veştejit şi privi bruma topindu-se într-un cerc perfect sub căldura degetului ei. Mărul de sub brumă rămase însă mort.

Chiar era prea rece pentru a sta afară, dar se simţea agitată, iar casa i se părea înăbuşitoare. Încercase să stea înăuntru, schiţând o natură moartă cu elemente dintr-o bucătărie de la ţară: un bol mare de lut, ouă maronii şi pâinea proaspăt coaptă de doamna Brodie. Ouăle ieşiseră deformate de sub degetele ei, iar cărbunele i se rupsese pe hârtie, pătând-o groaznic.

Ciudat. Îl părăsise pe Simon fiindcă nu îi putea îndura alegerile. Se simţise tulburată, trăind cu el în vreme ce acesta ucidea sau căuta moartea pentru sine însuşi. Lucy îşi împreună sprâncenele. Poate că nu-şi dăduse seama până atunci, dar unul dintre motivele care o determinaseră să fugă fusese teama, îngrijorarea constantă, agonizantă, că Simon ar fi putut să moară într-unul dintre dueluri. Şi totuşi aici, în liniştea casei în care copilărise, tulburarea din sufletul ei era mult mai intensă. Tăcerea, lipsa oricărui eveniment interesant erau aproape sufocante. Cel puţin la Londra se putea certa cu Simon, se putea împotrivi răzbunării lui. Putea să facă dragoste cu el.

Aici era singură. Pur şi simplu singură.

Îi era dor de Simon. Se aşteptase să tânjească după el puţin, să simtă durerea de a-l fi pierdut, atunci când îl părăsise. În fond, ţinea la el foarte mult. Însă nu se aşteptase ca acea durere să fie ca o gaură uriaşă în ţesătura vieţii ei, o gaură în însăşi fiinţa ei. Nu era

deloc sigură că putea să trăiască fără el. Şi chiar dacă părea melodramatic, era, din păcate, adevărat. Se temea foarte tare să nu fie nevoită să se întoarcă la soţul ei mânată nu de argumentul solid din punct de vedere moral prezentat de tatăl ei – că păcătoşii trebuiau iertaţi –, ci de un adevăr banal. Nu putea trăi departe de el. Indiferent ce ar fi făcut, indiferent ce avea să facă în viitor, indiferent ce ar fi fost, îi era oricum dor de el. Voia oricum să fie cu el. Ce îngrozitor.

— Dumnezeule, e un ger cumplit aici. Oare ce-ţi veni să bântui prin grădină ca stafia unei femei nedreptăţite?

Lucy se răsuci pe călcâie la auzul vocii agasate.

Patricia ţopăia de pe un picior pe altul în spatele ei. Îşi trăsese gluga în jurul feţei şi ţinea la nas un manşon de blană ce o ascundea cu totul în afară de ochii ei albaştri ca de porţelan.

— Vino în casă acum, înainte să te transformi într-un sloi de gheaţă.

Lucy îi zâmbi prietenei ei.

— Prea bine.

Patricia oftă uşurată şi se grăbi să se întoarcă în casă fără a o mai aştepta. Lucy o urmă.

Când ajunse înăuntru, Patricia îşi dezbrăcase deja pelerina şi manşonul.

— Dă-ţi jos aia. Cealaltă femeie arătă spre gluga lui Lucy. Şi hai să mergem în salon. I-am cerut deja doamnei Brodie să pregătească ceai.

În scurt timp erau instalate în micul salon din spatele casei, cu un ceainic aburind în faţa lor.

— Ah. Patricia îşi ţinu ceaşca lângă faţă, aproape îmbăindu-se în lichidul cald. Bine că doamna Brodie ştie să încălzească apa aşa cum trebuie. Sorbi din ceai şi puse ceaşca jos cu gesturi de om practic. Acum

povesteşte-mi despre Londra şi noua ta viaţă.

— E foarte aglomerată, spuse Lucy încet. Londra, adică. Sunt atâtea de văzut şi de făcut. Am fost la teatru nu demult, şi mi-a plăcut nespus.

— Norocoaso. Patricia oftă. Mi-ar plăcea să văd toţi acei oameni în cele mai bune haine ale lor.

— Mmm. Lucy zâmbi. Cumnata mea, Rosalind, e foarte amabilă. M-a dus la cumpărături şi mi-a arătat locurile ei favorite. Am şi o nepoată. Se joacă uneori cu soldaţi de tinichea.

— Foarte original. Şi noul tău soţ? întrebă Patricia pe un ton exagerat de inocent. El cum e?

— Simon e bine.

— Fiindcă să ştii că am observat că ai venit în vizită fără el.

— E ocupat.

— În Ajunul Crăciunului? Patricia arcui o sprânceană. *Primul* vostru Ajun de Crăciun împreună? Şi chiar dacă ştiu că eşti o femeie deplorabil de nesentimentală, sunt totuşi cam bănuitoare.

Lucy zăbovi să îşi toarne cu mare grijă o a doua ceaşcă de ceai.

— Nu cred că te priveşte nicidecum, Patricia.

Prietena ei păru şocată.

— Ei bine, bineînţeles că nu mă priveşte. Dacă mi-aş limita curiozitatea strict la lucruri care mă privesc, nu aş învăţa niciodată nimic. În plus, adăugă Patricia pe un ton mai prozaic, ţin la tine.

— Ah. Lucy îşi feri privirea pentru a ascunde lacrimile ce îi înţepau ochii. Am avut o divergenţă de opinii.

— O divergenţă de opinii, repetă Patricia neutru.

Urmă o pauză.

Apoi Patricia izbi cu pumnul în perna de lângă ea.

— Să înţeleg că ticălosul şi-a luat deja o amantă?

— Nu! Lucy se încruntă spre ea, oripilată. De ce toată lumea se gândeşte imediat la asta?

— Chiar aşa e? Patricia păru interesată. Probabil fiindcă are el acel aer…

— Ce aer?

— Ştii tu – Patricia desenă un cerc vag în aer –, ca şi cum ar şti mult mai multe decât ar trebui despre femei.

Lucy roşi.

— Chiar ştie.

— Ceea ce îl face aproape irezistibil. Patricia îşi sorbi ceaiul. Deci e cu atât mai alarmant că ai fost în stare să te desparţi de el. Mai ales, după cum ziceam, de Crăciun.

Lucy fu lovită brusc de un gând. Puse jos ceaşca de ceai.

— Nu i-am terminat cadoul.

— Poftim?

Lucy îşi privi prietena.

— Voiam să ilustrez o carte pentru el, dar nu am terminat-o. Patricia păru satisfăcută.

— Înseamnă că te aştepţi să-l vezi mâine, deci.

Prietena ei continuă să vorbească, dar Lucy nu o mai asculta. Patricia avea dreptate. Cândva, în ultimele câteva minute, luase o decizie. Avea să se întoarcă la Simon şi aveau să găsească împreună o soluţie.

— Ceea ce îmi aminteşte de ceva, spuse Patricia.

Scoase o cutiuţă din buzunar şi i-o întinse.

— Dar eu nu ţi-am luat nimic. Lucy dădu la o parte capacul. Înăuntru se afla o batistă pentru femei brodată cu noile ei iniţiale. Literele erau strâmbe, era adevărat, dar foarte drăguţe oricum. Ce gest frumos. Mulţumesc, Patricia.

— Sper să-ţi placă. Mă tem că mi-am împuns

degetele la fel de des ca şi materialul. Prietena ei îşi prezentă mâna dreaptă drept dovadă. Şi să ştii că ai.

— Ce anume?

— Un cadou pentru mine.

Patricia îşi retrase mâna şi îşi inspectă unghiile. Lucy o privi nedumerită.

— Am primit recent o cerere în căsătorie şi, cum tu l-ai respins mai devreme pe gentlemanul respectiv şi chiar ai mers atât de departe încât te-ai şi căsătorit cu altcineva.

— Patricia! Lucy sări să îşi îmbrăţişeze prietena, aproape răsturnând tava de ceai. Vrei să spui că eşti logodită?

— Aşa e.

— Şi cu Eustace Penweeble?

— Ei bine…

— Cum a rămas cu bătrânul domn Benning şi cei nouăzeci de ari cultivabili ai lui?

— Da, asta e trist, nu-i aşa? Patricia îşi prinse la loc o buclă aurie. Şi conacul lui mare. Chiar e păcat. Dar mă tem că domnul Penweeble a cam reuşit să mă fac să uit de bunul meu simţ. Cred că e din cauza înălţimii lui. Sau poate a umerilor lui.

Sorbi gânditoare din ceai.

Lucy aproape chicoti, nereuşind decât în ultimul moment să îşi controleze impulsul.

— Dar cum l-ai făcut să-ţi ceară mâna atât de repede? I-au trebuit trei ani cu mine.

Patricia afişă un aer sfios.

— E posibil să fi fost din cauza fularului meu înnodat.

— Fularul tău înnodat?

Lucy aruncă o privire spre bucăţica nevinovată de dantelă din jurul gâtului Patriciei.

— Da. Domnul Penweeble mă invitase la

plimbare cu trăsura şi, cumva – Patricia făcu ochi mari –, fularul mi s-a dezlegat. Ei bine, nu reuşeam să-l prind la loc cum trebuia. Aşa că l-am rugat pe el.

— Ce anume l-ai rugat?

— O, păi să mi-l vâre înapoi în rochie, desigur.

— Patricia, şopti Lucy.

— Dintr-un motiv sau altul, după aceea s-a simţit obligat să-mi ceară mâna. Patricia zâmbi ca o pisică în faţa unei farfurii cu smântână. Vom organiza o petrecere de logodnă în prima zi de Crăciun. Rămâi pentru eveniment, nu?

Lucy îşi puse cu grijă ceaşca jos.

— Aş vrea să pot, draga mea. Dar trebuie să mă întorc la Simon. Ai dreptate. Ar trebui să-mi petrec Crăciunul cu el.

Acum că se hotărâse, îi venea să plece de îndată. Era important, cumva, să se întoarcă la Simon cât mai curând posibil. Lucy îşi înăbuşi acest impuls şi îşi împreună mâinile în poală. Patricia îi povestea despre apropiata ei nuntă, iar ea ar fi trebuit să asculte. Drumul până la Londra dura câteva ore.

Cu siguranţă, câteva minute în plus sau în minus nu aveau să conteze.

Capitolul 19

— Ce se petrece? îl întrebă soţia lui chiar înainte ca Sir Rupert să treacă pragul casei sale.

Se încruntă, surprins, întinzându-i lacheului somnoros pălăria şi pelerina sa.

— Ce vrei să spui?

Nu putea fi mult peste ora cinci dimineaţa.

Acum că Walker şi James dispăruseră, investiţiile îi deveniseră precare. Îşi petrecuse toată noaptea, la fel ca şi nopţile precedente, făcând eforturi pentru a se asigura că nu aveau să se prăbuşească. Dar de ce era Matilda trează la o asemenea oră?

Privirea soţiei lui alunecă o clipă spre lacheu, care se străduia să pară că nu trăgea cu urechea.

— Pot să discut cu tine în camera de lucru?

— Desigur.

O conduse în sanctuarul lui şi se cufundă imediat în fotoliul din spatele biroului. Piciorul îl durea groaznic.

Soţia lui închise încet uşa în urma ei.

— Unde ai fost? N-am mai vorbit aproape deloc în ultimele câteva zile. Te-ai izolat aici. Nu te vedem nici măcar la masă. La asta mă refer.

Înaintă spre el, cu spatele drept ca al unui soldat, batistul verde al rochiei ei fâşâind pe covor. Observă că pielea din partea de jos a feţei ei se înmuiase, atârnând puţin şi creând o pungă durdulie sub bărbie.

— Sunt ocupat, draga mea. Doar atât.

Îşi frecţionă distrat coapsa.

Ea nu se lăsă amăgită.

— Nu-mi vinde gogoşi. Eu nu sunt unul dintre partenerii tăi de afaceri. Sunt soţia ta. Lady Iddesleigh mi-a făcut o vizită acum două zile. Se încruntă când blestemele lui o întrerupseră, dar apoi continuă. Mi-a spus o poveste fantastică despre tine şi viconte. Mi-a zis că el e hotărât să te provoace la duel. Fii sincer cu mine şi spune-mi care e problema.

Sir Rupert se lăsă pe spate în fotoliu, făcând pielea să-i scârţâie sub fund. Era bine că Matilda era femeie; ar fi fost înspăimântătoare ca bărbat. Ezită, analizând situaţia. De la ameninţarea lui Iddesleigh

încoace, îşi petrecuse tot timpul reflectând. Întrebându-se cum ar fi putut elimina un viconte fără a fi implicat şi el. Problema era că cea mai bună strategie fusese deja folosită cu Ethan Iddesleigh. Acel plan fusese atât de simplu, atât de elegant. Răspândeai zvonuri, forţai omul să provoace la duel un spadasin mult mai bun... moartea fusese inevitabilă şi nu lăsase urme care să ducă la el personal. Alte mijloace – ca de exemplu, să angajeze ucigaşi – erau mult mai riscante în ceea ce privea posibilitatea de a fi identificat ca făptaş. Dar dacă Iddesleigh insista, poate avea să fie nevoit să îşi asume riscul.

Matilda se aşează într-unul dintre fotoliile din faţa biroului.

— N-ai decât să stai să reflectezi cât vrei, dar fă măcar efortul de a merge să îl cauţi pe Christian.

— Christian? Ridică privirea. De ce?

— Nu l-ai văzut în ultimele două zile, nu-i aşa? Oftă. A fost aproape la fel mohorât ca şi tine, hoinărind fără ţintă prin casă, răstindu-se la surorile lui. Iar ieri s-a întors acasă cu buza însângerată...

— Poftim? Sir Rupert se ridică, chinuindu-se să se sprijine în baston.

— Da. Soţia lui făcu ochii mari de exasperare. Tu nu ai observat? A zis că s-a împiedicat şi a căzut, dar era cât se poate de evident că se bătuse pe undeva. E cât se poate de surprinzător pentru fiul nostru.

— Mie de ce nu mi s-a spus nimic?

— Dacă ai binevoi să vorbeşti cu mine... Privirea Matildei deveni tăioasă. Ce e? Ce-mi ascunzi?

— Iddesleigh. Sir Rupert făcu doi paşi spre uşă şi se opri. Unde e Christian acum?

— Nu ştiu. Nu s-a mai întors acasă azi noapte. De-asta am stat trează şi te-am aşteptat. Matilda se ridicase, frângându-şi mâinile. Rupert, ce...?

Sir Rupert se întoarse spre ea.

— Iddesleigh intenţiona, într-adevăr, să mă provoace la duel.

— Să te provoace…

— Christian ştia. Doamne, Matilda. Îşi înfipse mâinile în păr. E posibil să îl fi provocat pe Iddesleigh pentru a-l împiedica să se dueleze cu mine.

Soţia lui făcu ochii mari. Sângele i se scurse încet de pe chip, lăsând-o palidă şi şifonată, dezvăluindu-i cu exactitate vârsta.

— Trebuie să-l găseşti. Buzele de-abia i se mişcau. Trebuie să-l găseşti şi să-l opreşti. Lord Iddesleigh îl va ucide.

Sir Rupert se uită la ea pentru o clipă, încremenit de adevărul oribil.

— Soţul meu drag. Matilda întinse mâinile spre el implorator. Ştiu că ai făcut unele lucruri. Există fapte întunecate în trecutul tău. Nu am crâcnit niciodată împotriva ta, nu am vrut niciodată să ştiu ce anume ai făcut. Dar, Rupert, nu lăsa ca băiatul nostru să moară pentru păcatele tale.

Cuvintele ei îl puseră în mişcare, stimulându-l să acţioneze. Porni şchiopătând spre uşă, cu bastonul bocănind răsunător pe marmura din hol. În spatele lui, soţia lui începuse să plângă în hohote, dar o auzi chiar şi aşa.

— Nu-l lăsa pe Christian să moară pentru tine.

*

O pisică – sau poate un şobolan – îi tăie calea lui Simon în timp ce străbătea călare strada. Nu se iviseră încă zorile şi era cea mai întunecată parte a nopţii, domeniul Hecatei, zeiţa răscrucilor şi a câinilor sălbatici. Era cel mai ciudat moment dintre noapte şi

zi, când viii nu se simţeau cu totul în siguranţă. Singurul zgomot pe strada pustie era tropăitul înăbuşit făcut de copitele calului său. Târfele de pe la colţuri se retrăseseră deja în paturile lor mizerabile, vânzătorii ambulanţi nu se treziseră încă. Era ca şi cum ar fi călărit printr-o necropolă. O necropolă îngheţată, peste care ninsoarea cădea ca un plânset mut din ceruri.

Îşi petrecuse mai mult de jumătate din noapte rătăcind călare, hoinărind de la casele albe şi elegante din Grosvenor Square până la bordelurile din Whitechapel. Spre surprinderea lui, nu fusese tâlhărit, oricât de evident ar fi fost că era o victimă uşoară – un aristocrat puţind a băutură şi care nu ştia unde se afla. Mare păcat. I-ar fi prins bine distracţia unui jaf şi poate că i-ar fi rezolvat toate problemele. Dar, în schimb, iată că era viu chiar înainte de ivirea zorilor şi trebuia să se bată în duel. Casa din oraş a lui de Raaf era mai în faţă. Undeva. Sau cel puţin aşa credea. Era atât de extenuat, istovit de moarte. Somnul nu îi mai aducea alinare, nu îi mai oferea cât de puţină pace. Nu mai dormise deloc de când îl părăsise Lucy, cu două zile în urmă. Poate că nu avea să mai doarmă vreodată. Sau poate avea să doarmă pentru veşnicie, după această dimineaţă. Simon rânji la propria glumă măruntă. Calul coti spre o serie de grajduri şi el se îndreptă puţin în şa, căutând spatele casei lui de Raaf. Când se apropie, o umbră se desprinse din umbrele întunecate de lângă o poartă.

— Iddesleigh, murmură de Raaf, vocea lui speriind animalul.

Simon îl linişti.

— De Raaf. Unde ţi-e calul?

— Pe aici.

Bărbatul cel înalt deschise poarta şi dispăru dincolo de ea.

Simon aşteptă, observând pentru prima dată cât de tăios era vântul de iarnă. Ridică privirea. Luna apusese, dar ar fi fost acoperită de nori dacă s-ar fi aflat încă pe cer. Ziua ce se apropia avea să fie mohorâtă. Cu atât mai bine.

De Raaf se întoarse, ţinându-şi de căpăstru murgul urât. O geantă moale era prinsă pe spatele animalului, dincolo de şa.

— Nu porţi perucă. Arăţi gol fără ea.

— Nu?

Simon îşi trecu mâna peste părul scurt înainte de a-şi aminti. Peruca îi căzuse pe o străduţă în noaptea aceea şi nu se mai obosise să o ridice. Fără îndoială, acum şedea pe capul vreunui ştrengar. Ridică din umeri.

— Nu contează.

De Raaf îl studie în întuneric înainte de a încăleca.

— Chiar nu cred că proaspăta ta soţie e de acord că încerci să te laşi străpuns în maţe tocmai în ziua de Crăciun. Ea ştie ce intenţionezi să faci?

Simon ridică din sprâncene.

— Şi ce părere are doamna ta despre faptul că eşti secund la un duel chiar de Crăciun? Bărbatul cel masiv se crispă.

— Fără îndoială, Anna ar fi furioasă. Sper să mă întorc acasă înainte să se trezească şi să descopere că am plecat.

— Ah.

Simon întoarse capul calului.

De Raaf dădu pinteni propriului cal, ducându-l la pas pe lângă el. Călăriră în paralel până la drum.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Bărbatul cel masiv sparse tăcerea, răsuflarea ieşindu-i într-un norişor la lumina unei ferestre pe

lângă care trecură.

— Ce crede Lucy nu mai e relevant. Ceva din interiorul fiinţei lui se prăbuşi când se gândi la îngerul lui. Bărbia i se contractă înainte de a recunoaşte. M-a părăsit.

— Ce-ai făcut?

Simon se posomorî.

— De unde ştii că a fost vina mea?

De Raaf se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană.

— Nu acceptă faptul că mă duelez, spuse Simon. Nu, nu e aşa. Nu acceptă faptul că ucid. Că omor.

Celălalt bărbat pufni dispreţuitor.

— Nu înţeleg de ce nu.

Fu rândul lui Simon să îi arunce o privire cu subînţeles.

— Atunci de ce te duelezi, omule? lătră de Raaf, iritat. Hristoase, chiar nu e ceva pentru care să merite să îţi pierzi soţia.

— A ameninţat-o.

Amintirea încă îl mai făcea să-şi încleştеze mâinile în pumni. Prieten sau nu, Christian ameninţase că avea s-o siluiască pe Lucy. Nu putea să lase o astfel de ofensă nepedepsită.

De Raaf mormăi:

— Atunci lasă-mă pe mine să mă ocup de Fletcher. Tu nici nu va trebui să te implici.

Simon îi aruncă o privire piezişă.

— Mulţumesc, dar Lucy e soţia mea.

Bărbatul cel masiv oftă.

— Eşti sigur?

— Da.

Simon dădu pinteni calului şi porni la trap, făcând imposibilă continuarea conversaţiei.

Îşi croiră drum pe străzi sordide. Vântul îşi şuiera remuşcarea pe la colţuri. O căruţă trecu pe lângă ei,

huruind pe pavaj. Simon văzu în sfârşit mişcare pe trotuar. Siluete tăcute, încă rare, ce se furişau, sau o zbugheau, sau alergau. Oamenii cu treburi în ziua aceea îşi începuseră drumurile, atenţi în întunericul ce încă mai ascundea pericolele nopţii. Simon studie din nou cerul. Se luminase foarte puţin, colorându-se într-un maro-cenuşiu neplăcut. Zăpada se aşternea într-un strat subţire şi alb pe stradă, acoperind gunoaiele şi duhorile, creând iluzia de puritate. În curând, caii aveau să frământe sub copite zăpada fleşcăită şi noroioasă, iar iluzia avea să dispară.

— La naiba, da' frig mai e, pufni de Raaf din spatele lui.

Simon nu se obosi să îi răspundă. Ajunseră pe o cărare care ducea spre o pajişte. Aici, fundalul era cufundat în tăcere. Niciun om nu călcase încă zăpada imaculată.

— Au ajuns secunzii lui? De Raaf rupse tăcerea.

— Trebuie să fi ajuns.

— Nu eşti obligat să faci asta. Orice…

— Încetează. Simon îi aruncă o privire celuilalt bărbat. Opreşte-te, Edward. A trecut de mult vremea pentru o astfel de discuţie.

De Raaf bombăni, încruntându-se.

Simon ezită.

— Dacă voi fi ucis, vei avea grijă de Lucy, nu-i aşa?

— Dumnezeule… De Raaf se opri şi îi aruncă o privire pătrunzătoare. Bineînţeles.

— Mulţumesc. E la tatăl ei, în Kent. Vei găsi adresa ei şi o scrisoare pe biroul meu. Aş aprecia dacă i-ai putea duce scrisoarea.

— Ce naiba caută în Kent?

— Încearcă să-şi refacă viaţa, sper eu.

Gura lui Simon se schimonosi trist. Lucy. Oare

avea să ţină doliu după el? Avea să poarte veşmintele ponosite ale unei văduve şi să plângă lacrimi amare? Sau avea să îl uite în scurt timp şi să se consoleze în braţele vicarului de la ţară? Constată surprins că încă mai era în stare să simtă gelozie.

„Lucy, Lucy a mea."

Două felinare iluminară câteva siluete vagi în faţa lui. Erau cu toţii actori într-o dramă inevitabilă. Băiatul, pe care până în urmă cu câteva zile îl considerase un prieten, bărbaţii care aveau să îl privească ucigând sau fiind ucis, doctorul care avea să declare un om mort.

Simon îşi verifică sabia, apoi dădu pinteni calului, pornind la trap.

— Am ajuns.

*

— Milady. Chipul lui Newton se relaxă până aproape într-un zâmbet, înainte de a se stăpâni şi a se înclina în faţa ei, cu ciucurele fesului de noapte căzându-i peste ochi. V-aţi întors.

— Fireşte. Lucy îşi descoperi capul şi trecu pragul casei din oraş. Dumnezeule bun, oare toţi servitorii ştiau ce i se întâmplase – ce *li* se întâmplase? O întrebare stupidă. Bineînţeles că ştiau. Şi, judecând după surprinderea pe care Newton se grăbise să şi-o ascundă, nu se aşteptaseră să se întoarcă la Simon. Lucy îşi îndreptă umerii. Ei bine, era mai bine să le scoată această idee din cap. Este aici?

— Nu, doamna mea. Lord Iddesleigh a ieşit cu mai puţin de jumătate de oră în urmă.

Lucy dădu din cap, încercând să nu-şi trădeze dezamăgirea. Dacă ar fi ajuns doar puţin mai devreme, ar fi apucat să îl vadă înainte să plece la duel. Ar fi vrut

cel puţin să-i ureze noroc.

— Am să-l aştept în camera lui de lucru.

Puse cartea legată în piele albastră pe care o avea în mână pe măsuţa din hol, lângă un pachet învelit în hârtie maro cu aspect destul de ponosit, şi o lovi uşor cu mâna.

— Milady. Newton se înclină. Îmi daţi voie să vă urez „Crăciun fericit”?

— O, mulţumesc. Pornise târziu din Kent, în ciuda protestelor tatălui ei, şi străbătuse ultima porţiune de drum prin întuneric, recunoscătoare pentru lacheii plătiţi care stăteau agăţaţi în spatele trăsurii. Cu toată agitaţia, aproape că uitase ce zi era. Crăciun fericit şi ţie, domnule Newton.

Newton se înclină din nou şi se îndepărtă în papucii lui turceşti. Lucy luă un sfeşnic de pe masa din hol şi intră în camera de lucru a lui Simon. Când porni spre un scaun din faţa şemineului, flăcările lumânării îşi proiectară lumina pe două gravuri mici din colţ pe care nu le mai văzuse până atunci. Curioasă, se apropie să le studieze.

Prima era o ilustrare botanică a unui trandafir, complet deschis şi roz, cu petalele deschise neruşinat de larg. Sub trandafir se afla o secţiune a plantei, indicând diversele părţi, toate etichetate temeinic, ca pentru a da un aer de decenţă florii lăbărţate de deasupra.

Cea de-a doua gravură părea medievală, probabil una dintr-o serie menită să ilustreze Biblia. Cain, luptându-se cu fratele lui, avea ochii bulbucaţi şi muşchii umflaţi sălbatic. Abel, ucis de fratele lui, avea chipul calm şi netemător.

Se înfioră şi se întoarse cu spatele. Era oribil că trebuia să îl aştepte astfel. Nu ştiuse până atunci ce făcea Simon. Dar acum… Îşi jurase că nu avea să se

certe cu el, chiar dacă detesta ceea ce era pe punctul de a face, chiar dacă ucidea un prieten, chiar dacă tremura de groază pentru viaţa lui. Când se întorcea, avea să îl primească aşa cum i se cădea unei soţii iubitoare. Avea să-i aducă un pahar de vin, să îi maseze umerii şi să îi spună foarte clar că avea să rămână cu el pentru totdeauna. Indiferent dacă se duela sau nu.

Lucy se scutură de acele gânduri. Era mai bine să nu se gândească deloc la duel. Puse sfeşnicul pe birou şi se apropie de unul dintre rafturile de cărţi din palisandru, pentru a se uita la titluri. Poate reuşea să îşi ţină ocupată mintea citind. Cercetă cotoarele: horticultură, agricultură, trandafiri, alte cărţi despre trandafiri şi un singur tratat, probabil valoros, despre scrimă. Alese un volum gros despre trandafiri şi îl puse pe marginea biroului. Tocmai era pe punctul de a-l deschide, eventual pentru a învăţa destule cât să poată susţine o conversaţie despre floare cu soţul ei, când aruncă o privire spre hârtia de sugativă din faţa scaunului de la birou. Deasupra ei se afla o scrisoare. Lucy îşi înclină capul.

În partea de sus era scris numele ei.

Se zgâi la ea pentru o clipă, cu gâtul încă sucit; apoi Lucy se îndreptă de spate şi ocoli biroul. Ezită preţ de încă o clipă înainte de a lua scrisoarea în mână, deschizând-o şi citind:

Dragul meu înger,

Dacă as fi ştiut câtă disperare aveam să aduc în viaţa ta, îţi jur că m-aş fi străduit din răsputeri să nu ajung pe jumătate mort aproape în pragul casei tale în după-amiaza aceea, ce-mi pare atât de îndepărtată acum. Dar atunci nu te-aş mai fi întâlnit – şi iată că deja am jurat strâmb. Căci chiar ştiind suferinţa pe

care ţi-am provocat-o, nu regret că te-am iubit, îngerul meu. Sunt un ticălos egoist şi fără suflet, dar aşa e. Nu pot să schimb cine sunt. Faptul că te-am întâlnit a fost cel mai miraculos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu am să ajung niciodată mai aproape de rai decât am fost alături de tine, nici aici pe pământ, nici în viaţa de apoi, şi nu am să regret acest lucru, nici măcar cu preţul lacrimilor tale.

Deci stau în faţa morţii ca un păcătos care refuză căinţa, mă tem. Nu are rost să plângi după cineva ca mine, draga mea. Sper că îţi vei putea relua viaţa în Maiden Hill, poate să te căsătoreşti cu acel chipeş vicar. De Raaf se ocupă de finanţele mele şi va avea grijă de tine câtă vreme vei avea nevoie de el.

Soţul tău, Simon.

Mâinile lui Lucy tremurau atât de tare, încât hârtia proiecta umbre sălbatice pe perete şi îi luă o clipă să vadă post-scriptumul din partea de jos.

P.S.: De fapt, există totuşi un lucru pe care îl regret. Mi-ar fi plăcut foarte mult să mai fi făcut dragoste cu tine încă o dată. Sau de trei ori. S.

Lucy izbucni într-un hohot de râs groaznic, printre lacrimile ce îi înceţoşau privirea. Cât de tipic pentru Simon să facă glume murdare chiar şi atunci când compunea o scrisoare de dragoste de adio. Căci acesta era scopul scrisorii: să îşi ia adio de la ea în caz că murea. Oare scrisese astfel de epistole înainte de fiecare dintre duelurile lui? Nu avea de unde să ştie; fără îndoială ar fi rupt-o după ce se întorcea.

O, Doamne, îşi dori să nu fi intrat deloc în încăpere. Lucy lăsă scrisoarea să cadă înapoi pe birou şi ieşi în grabă din cameră, luând şi sfeşnicul cu ea.

Cumva, faptul că citise cuvintele lui Simon ca şi cum ar fi fost mort deja îi făcea aşteptarea şi mai grea. Era doar un alt duel, încercă ea să se liniştească singură. În câte luptase până în acel moment? Trei? Cinci? Ea le pierduse şirul, şi probabil şi el. Le câştigase pe toate până atunci. Se întorsese la ea însângerat, dar viu. Viu. Orice conflict, orice problemă ar fi avut, se putea rezolva dacă se întorcea la ea viu. Lucy ridică privirea şi constată că paşii o duseseră spre sera lui Simon. Îşi lipi palma de uşa de lemn, atât de solidă şi liniştitoare, şi împinse. Poate dacă se plimba prin seră, printre şirurile de ghivece…

Uşa se deschise şi Lucy încremeni. Cioburi de sticlă străluceau peste tot.

Sera lui Simon fusese distrusă.

*

— Îmi daţi voie, milord? întrebă unul dintre secunzii lui Christian.

Era un bărbat cu pieptul îngust şi mâini mari şi osoase ce porneau ciudat din două încheieturi delicate ca de fată. Clipi agitat în lumina felinarului şi aproape se dădu în spate când Simon se întoarse spre el.

O, minunat. Viaţa lui avea să se sfârşească sub ochii unui băiat care de-abia dacă avea vârsta necesară pentru a se rade.

— Da, da, bombăni Simon iritat.

Îşi descheie cămaşa la gât, smulgând un nasture. Acesta ateriză în stratul moale de zăpadă şi se scufundă, creând un tunel scurt. Nu se obosi să îl mai ridice.

Secundul aruncă o privire sub cămaşa lui, probabil pentru a se asigura că nu purta zale pe sub cămaşă.

— Să-i dăm bătaie.

Simon îşi legănă braţele, încercând să se încălzească. Nu avea niciun rost să îşi mai îmbrace vesta şi haina. În scurt timp avea să fie acoperit de sudoare, chiar dacă rămânea doar în cămaşă.

La circa şase metri distanţă îl văzu pe de Raaf. Bărbatul cel masiv mormăi şi îi înapoie sabia lui Christian. Bărbatul mai tânăr dădu din cap şi porni spre Simon. Acesta îl studie. Faţa lui Christian era palidă şi hotărâtă, părul – roşcat ca o flacără întunecată. Băiatul era înalt şi chipeş. Niciun rid nu îi sluţea chipul. Cu doar câteva luni în urmă, la academia lui Angelo, băiatul venise spre el tot aşa cum o făcea şi acum. Partenerul obişnuit de scrimă al lui Simon îşi călcase cuvântul, iar Angelo i-l trimisese pe Christian pentru a exersa cu el în schimb. Cu acea ocazie, chipul tânărului trădase nelinişte, curiozitate şi puţină admiraţie. Acum, chipul lui era lipsit de expresie. Învăţase bine în doar câteva luni.

— Eşti gata?

Vocea lui Christian era lipsită de inflexiuni.

Secundul cu încheieturi subţiri se apropie şi îi înapoie sabia lui Simon.

— Nu ar trebui să aşteptăm până se mai luminează? Nici măcar nu a răsărit soarele.

— Nu. Simon îşi luă sabia şi arătă cu vârful ei. Puneţi felinarele de-o parte şi de alta a noastră.

Sub privirile lui, de Raaf şi ceilalţi secunzi îi îndeplinră instrucţiunile. Simon îşi flexă genunchii şi ridică mâna stângă în spatele capului. Surprinse privirea lui de Raaf.

— Să nu uiţi de Lucy.

De Raaf dădu din cap, sumbru. Simon se întoarse să îşi înfrunte adversarul.

— Gata.

— Alez!

Christian se aruncă în faţă ca o vulpe – sănătoasă, tânără şi sălbatică. Simon ridică sabia exact la timp, înjurând în barbă. Pară lovitura şi se dădu înapoi, piciorul din spate alunecându-i pe stratul de zăpadă. Împunse aerul sub garda celuilalt bărbat, aproape nimerindu-l într-o parte, dar Christian era prea rapid. Oţelul zăngăni când sabia lui fu deviată. Simon îşi auzi răsuflarea răsunându-i aspru în propriile urechi. Aerul înfigea colţi de gheaţă în plămânii lui de fiecare dată când inspira. Gemu şi pară un nou atac. Puternic şi rapid, Christian se mişca precum un atlet de altădată. Simon rânji.

— Ţi se pare amuzant? gâfâi bărbatul mai tânăr.

— Nu. Simon tuşi, simţind aerul rece înfigându-i-se prea adânc în plămâni, şi se dădu din nou înapoi sub un potop de atacuri. Îţi admir doar postura.

Încheietura mâinii îl durea, iar muşchii braţului începeau să îi ardă, dar era important să păstreze aparenţele. Christian îl privi neîncrezător.

— Sincer. Ai făcut progrese enorme.

Simon zâmbi şi se aruncă în faţă spre un punct vulnerabil.

Christian se lăsă pe spate. Vârful sabiei lui Simon îl zgârie pe obrazul stâng, lăsând o dungă stacojie în urmă. Zâmbetul lui Simon se lăţi. Nu se aşteptase să reuşească să îl atingă.

— Sânge! strigă secundul lui Christian.

De Raaf nici măcar nu se obosi. Ambii adversari ignorară strigătul.

— Ticălosule, spuse bărbatul mai tânăr.

Simon ridică din umeri.

— O mică amintire de la mine.

Christian îndreptă o lovitură spre coastele lui.

Simon se roti pe călcâie, picioarele alunecându-i

din nou pe zăpada îngheţată.

— Ai fi rănit-o într-adevăr pe Lucy?

Christian păşi într-o parte, braţul mişcându-i-se în continuare cu uşurinţă, în ciuda sângelui ce îi mânjise jumătate din faţă.

— L-ai fi ucis pe tatăl meu?

— Poate.

Bărbatul mai tânăr îi ignoră răspunsul şi fentă, atrăgând sabia lui Simon în jos. Simon simţi o arsură spintecându-i sprânceana.

— La naiba!

Simon îşi smuci capul în spate. Sângele îi curgea deja în ochiul drept, orbindu-l. Clipi, cu ochiul usturându-l. Îl auzi pe de Raaf înjurând pe un ton sec, jos.

— O amintire de la *mine,* repetă Christian cuvintele lui Simon, fără a zâmbi.

— Nu voi mai avea mult de trăit.

Christian se uită fix la el, apoi fandă, aruncându-se în faţă violent. Simon blocă lovitura. Pentru o clipă rămaseră cu săbiile încrucişate, Christian apăsându-se peste el, iar Simon opunându-i rezistenţă doar cu forţa umărului său. Apoi, încet – *incredibil* – braţul lui Simon cedă. Vârful sabiei alunecă spre el cu un scârţâit strident. De Raaf scoase un strigăt aspru. Vârful se înfipse în Simon, în partea din dreapta sus a pieptului său. Simţi oţelul zgâriindu-i clavicula, simţi zdruncinătura când vârful îi ajunse la omoplat şi se opri. Îşi împinse propria sabie între corpurile lor asudate, tensionate, şi îl văzu pe Christian făcând ochii mari când înţelese pericolul. Bărbatul mai tânăr sări în spate, sabia alunecându-i din mâna în care o ţinea. Simon blestemă, simţind cum vârful îngropat al sabiei îi muşca din carne ca o afurisită de viperă, dar rămase înfiptă ferm în el.

Nu sosise încă momentul.

Simon ignoră durerea agonizantă din umărul lui şi se aruncă spre Christian, împiedicându-l să pună mâna pe mânerul sabiei ce se legăna în aer. Doamne sfinte, probabil arăta ca o marionetă cu un băţ ieşindu-i din umăr. Ce modalitate ruşinoasă de a muri. Adversarul lui îl fixă cu privirea, prea departe pentru a-l ajunge, dar neînarmat. Sabia din pieptul lui se lăsă în jos, trăgând de muşchiul lui. Simon încercă să ajungă la mâner. Putea să-l prindă, la limită, dar nu avea forţă suficientă pentru a scoate lama din propriul corp. Sângele începu să i se îmbibe în cămaşă, devenind tot mai rece cu fiecare minut ce trecea. Secundul lui Simon stătea şocat în zăpada frământată şi pătată de sânge. Christian însuşi părea perplex. Simon înţelegea dilema celuilalt bărbat. Pentru a câştiga duelul, Christian ar fi trebuit să-şi scoată sabia din umărul lui Simon. Dar pentru a ajunge la sabie, ar fi trebuit mai întâi să-l înfrunte pe Simon cu mâinile goale. Şi totuşi, ce ar fi putut să facă Simon cu afurisita de sabie împungând aerul în faţa lui? Nu putea s-o scoată şi nu prea putea să se lupte câtă vreme sabia se legăna şi flutura în faţa lui.

Impas.

De Raaf tăcuse, dar acum vorbi:

— S-a terminat.

— Nu, şuieră Simon. Îşi aţinti privirea asupra bărbatului mai tânăr. Ia-o.

Christian îl privi speriat – după cum era şi cazul. Între timp, de Raaf continuă să se roage:

— A fost prietenul tău. Poţi să-i pui capăt, Fletcher.

Christian clătină din cap. Sângele scurs din tăietura de pe obraz îi pătase deja gulerul. Simon îşi şterse sângele uscat din ochi şi zâmbi. Avea să moară

azi; era sigur. Ce rost avea să trăiască fără Lucy? Dar avea să se bucure de o moarte onorabilă. Avea să-l oblige pe băiat să muncească pentru al ucide. În ciuda sângelui ce i se îmbibase în cămaşă, în ciuda focului ce îi mistuia umărul, în ciuda oboselii ce îl apăsa pe suflet, avea să-şi ofere o luptă adevărată. O moarte adevărată.

— Ia-o, repetă el încet.

Capitolul 20

Lumina lumânărilor din mâna lui Lucy se reflectă pe podeaua serei. Cioburi de sticlă sclipeau pe ea ca un covor de diamante. Lucy se zgâi năucită la ele preţ de o clipă, înainte de a simţi frigul. Ridică privirea. Vântul şuiera printre rămăşiţele acoperişului de sticlă, făcându-i flăcările lumânărilor să tremure şi ameninţând să le stingă. Ridică sfeşnicul mai sus. Toate panourile de sticlă ale serei erau sparte şi ascuţite. Cerul, cenuşiu sub ameninţarea zilei ce se apropia ameninţător, era prea jos.

„Cine…”

Avansă în seră aproape fără să vrea. Sticla îi scrâşni sub botine, zgâriind aleea de cărămidă. Ghivece de teracotă zăceau în dezordine pe mese, sparte şi zdrobite, ca şi cum un val mare şi furios le-ar fi aruncat acolo. Lucy înaintă împleticindu-se pe culoar, bucăţile de sticlă alunecându-i sub picioare. Trandafiri răsturnaţi, cu flori mai mult sau mai puţin deschise, erau împrăştiaţi peste tot. Un ghem de rădăcini atârna de la o fereastră deasupra capului ei. Flori roz şi roşii îşi risipeau petalele pe podea, parfumul lor familiar lipsind în mod ciudat. Lucy atinse o floare şi o simţi

topindu-se şi zbârcindu-se sub căldura mâinii ei. Era îngheţată. Vântul aspru de iarnă intrase în seră şi distrusese florile crescute la adăpost. Muriseră. Toţi trandafirii erau morţi.

„Dumnezeule bun.”

Lucy ajunse în locul în care se aflase domul din mijlocul serei şi se opri. Nu mai rămăsese din el decât un schelet, cu bucăţi de sticlă încă atârnând ici-colo pe el. Fântâna de marmură era ciobită şi crăpată, ca şi cum cineva ar fi atacat-o cu un ciocan uriaş. O pană de apă îngheţată încremenise în fântână, surprinsă în timp ce stropea. Gheaţa se revărsa şi dintr-o crăpătură în fântână şi se întindea într-un lac încremenit în jurul ei. Sub gheaţă licăreau cioburi de sticlă, de o frumuseţe oribilă.

Lucy se clătină şocată. O pală de vânt gemu în seră şi îi stinse aproape toate lumânările, lăsând doar una aprinsă. Simon făcuse probabil toate acestea. Îşi distrusese sera de vis. „De ce?” Căzu în genunchi şi se ghemui pe podeaua rece, adăpostind în palmele amorţite singura lumânare ce încă mai ardea. Văzuse cu câtă tandreţe îşi îngrijea Simon plantele. Îşi amintea expresia de mândrie de pe chipul lui când ea descoperise pentru prima dată domul şi fântâna. Faptul că distrusese toate acestea însemna…

Că îşi pierduse speranţa. Orice speranţă.

Ea îl părăsise, deşi îi promisese pe amintirea mamei ei că nu avea să o facă. El o iubea, iar ea îl părăsise. Un hohot de plâns îi sfâşie gâtlejul. Fără speranţă, cum putea supravieţui duelului? Avea măcar să încerce să câştige? Dacă ar fi ştiut unde se duela, poate că ar fi reuşit să îl împiedice. Dar habar nu avea care era locul ce fusese ales pentru acest duel. Simon o avertizase că avea să-i ascundă locul de întâlnire pentru duel şi chiar aşa făcuse. Nu îl putea opri,

înţelese Lucy, sfâşiată de durere. Avea să se dueleze; poate chiar ajunsese deja la locul stabilit, pregătindu-se să lupte în frig şi întuneric, iar ea nu îl putea opri. Nu îl putea salva.

Ea nu putea să facă nimic.

Lucy privi în jurul ei în sera făcută ţăndări, dar nu găsi niciun răspuns acolo. Dumnezeule bun, avea să moară. Avea să îl piardă fără să fi avut vreodată şansa de a-i spune cât de mult însemna pentru ea. Cât de mult îl iubea. „Simon.” Singură în sera întunecată şi distrusă, Lucy plânse, cu trupul scuturat de hohote şi frig, şi recunoscu în sfârşit ceea ce ascunsese atât de adânc în inima ei. Îşi iubea soţul.

Îl iubea pe Simon.

Ultima ei lumânare pâlpâi şi se stinse. Lucy inspiră adânc şi îşi strânse braţele în jurul ei, îndoită de la mijloc ca şi cum ar fi fost frântă. Ridică faţa spre cerul cenuşiu, sub fulgii de zăpadă tăcuţi şi fantomatici ce i se opreau şi se topeau pe buze şi pe pleoape.

Deasupra ei, se iviră zorile în Londra.

*

Începeau să se ivească zorile în Londra. Expresiile de pe feţele bărbaţilor din jurul lui Simon nu mai erau ascunse de umbre. Lumina zilei se strecură pe pajiştea pe care avea loc duelul. Văzu disperarea din ochii lui Christian când acesta se aruncă fulgerător înainte, cu dinţii încleştaţi şi dezgoliţi, cu părul murdar de sudoare la tâmple. Christian prinse sabia din umărul lui Simon şi trase de ea. Simon icni când lama îi tăie în carne. Picături stacojii căzură pe zăpada de la picioarele lui. Ridică propria sabie şi o flutură în aer orbeşte. Violent. Christian se feri într-o parte, aproape scăpând mânerul sabiei lui. Simon tăie aerul din nou,

simţi lama atingând ceva. Un şuvoi subţire de sânge decoră zăpada, apoi fu călcat sub picioare, amestecându-se cu picăturile stacojii ale lui Simon până când totul deveni o pastă noroioasă.

— Pe toţi dracii, gemu Christian.

Răsuflarea lui îl izbi pe Simon în faţă, duhnind a frică. Faţa îi era albă şi stacojie, pata de sânge de pe obrazul stâng – doar cu un ton mai întunecată decât pistruii de dedesubt. „Atât de tânăr.” Simon simţi un impuls absurd de a-şi cere scuze. Se înfioră; cămaşa îmbibată de sânge îi îngheţase. Începuse să ningă din nou. Ridică privirea spre cerul de deasupra capului lui Christian şi reflectă, fără noimă: „Nu ar trebui să fiu nevoit să mor într-o zi mohorâtă”.

Christian scoase un hohot aspru de plâns.

— Opriţi-vă!

Strigătul răsună din spatele lui. Simon îl ignoră, ridicând sabia pentru ultima dată.

Dar apoi se trezi cu de Raaf în faţă, cu propria sabie scoasă din teacă.

— Opreşte-te, Simon.

Bărbatul cel masiv îşi vârî spada între ei.

— Ce faci? gâfâi Simon.

Era ameţit şi nu reuşea decât cu mare greutate să nu se împleticească.

— Pe Dumnezeu cel sfânt, opriţi-vă!

— Ascultă-l pe om, mârâi de Raaf.

Christian încremeni.

— *Tată.*

Sir Rupert şchiopătă încet prin zăpadă, cu faţa aproape la fel de palidă ca aceea a fiului său.

— Nu îl ucide, Iddesleigh. Recunosc. Nu îmi ucide băiatul.

— Ce anume recunoşti?

Era vreun vicleşug la mijloc? Aruncă o privire

spre chipul îngrozit al lui Christian. Nu din partea fiului său, cel puţin.

Sir Rupert tăcu, păstrându-şi suflarea pentru a se apropia cu mare greutate de ei.

— Pentru Dumnezeu! Hai să scoatem frigăruia asta din tine.

De Raaf îşi sprijini un pumn de umărul lui Simon şi trase de sabia lui Christian, scoţând-o dintr-o singură mişcare rapidă.

Simon nu îşi putu stăpâni geamătul care îi scăpă de pe buze. Vederea i se întunecă pentru o secundă. Clipi cu înverşunare. Nu era momentul potrivit să leşine. Simţi vag că din rana de la umăr îi ţâşnea sânge.

— Doamne, Dumnezeule, bombăni de Raaf. Arăţi ca un porc măcelărit. Deschise geanta pe care o adusese cu el şi scoase o mână de pânzeturi, îndesându-le peste rana lui.

„Pe toţi dracii din iad!” Durerea era aproape insuportabilă.

— Nu ai adus un doctor? îl întrebă Simon, scrâşnind din dinţi.

De Raaf ridică din umeri.

— N-am găsit niciunul în care să am încredere.

Apăsă mai tare.

— Au! Simon inspiră şuierat. „Pe toţi dracii.” Deci te am pe tine de felcer?

— Da. Nu ai de gând să-mi mulţumeşti?

— Mulţumesc, mormăi Simon. Îşi îndreptă privirea spre Sir Rupert, refuzând să tresară de durere în vreme ce de Raaf îi bandajă umărul. Ce anume recunoşti?

— Tată, dădu să spună Christian.

Sir Rupert tăie aerul cu mâna, întrerupându-l.

— Recunosc că sunt răspunzător de moartea

fratelui tău.

— De *uciderea* lui, mârâi Simon.

Strânse mai tare mâna pe sabie, deşi de Raaf stătea între el şi ceilalţi, blocând mişcările spadei lui. Bărbatul cel masiv alese acel moment pentru a-şi sprijini cealaltă palmă pe spatele lui şi a-şi apăsa palmele laolaltă, strângându-i umărul între ele. Simon îşi înăbuşi o înjurătură.

De Raaf păru mulţumit.

— Cu plăcere.

Sir Rupert dădu din cap.

— De uciderea fratelui tău. Eu sunt vinovat. Pedepseşte-mă pe mine, nu pe fiul meu.

— Nu! strigă Christian.

Se aruncă greoi în faţă, şchiopătând precum tatăl său.

Simon văzu că piciorul drept al celuilalt bărbat era scăldat în sânge sub coapsă. Sabia lui îşi atinsese ţinta.

— Uciderea fiului tău ar fi o pedeapsă cât se poate de satisfăcătoare pentru tine, spuse Simon tărăgănat.

Edward, întors cu faţa spre el, ridică o sprânceană astfel încât doar el să-l poată vedea.

— Uciderea lui Christian ar însemna totodată să îi iei viaţa unui om nevinovat, spuse Sir Rupert.

Se aplecă în faţă, cu ambele mâini pe măciulia bastonului şi cu privirea aţintită pe chipul lui Simon. Nu ai mai ucis niciodată un om nevinovat până acum.

— Spre deosebire de tine.

— Spre deosebire de mine.

Preţ de o clipă, nimeni nu spuse nimic. Ninsoarea cădea tăcută. Simon se uită la ucigaşul fratelui său. Omul recunoscuse – aproape că făcuse paradă de faptul că plănuise moartea lui Ethan. Simţi ura

crescând în el ca un şuvoi de fiere în fundul gâtului, aproape întunecându-i raţiunea. Dar oricât de mult l-ar fi detestat pe Sir Rupert, acesta avea dreptate. Simon nu mai ucisese niciodată un om nevinovat.

— Ce sugerezi? întrebă Simon în cele din urmă.

Sir Rupert inspiră adânc. Credea că obţinuse o concesie, naiba să-l ia. Şi chiar aşa era.

— Am să-ţi plătesc preţul pentru viaţa fratelui tău. Pot să-mi vând casa din Londra.

— Poftim? izbucni Christian.

Fulgii se topiseră pe genele lui ca nişte lacrimi.

Dar Simon clătina deja din cap.

— Nu ajunge.

Tatăl lui îl ignoră pe Christian, concentrat să îl convingă pe Simon.

— Moşiile noastre de la ţară…

— Cum rămâne cu mama şi surorile mele?

Prietenul cu încheieturi subţiri a lui Christian se apropie de el şi încercă să îi îngrijească rana, dar Christian îl alungă iritat.

Sir Rupert ridică din umeri.

— Ce-i cu ele?

— Ele nu au greşit cu nimic, spuse fiul lui. Mama adoră Londra. Şi ce se va alege de Julia, Sarah şi Becca? Eşti dispus să le laşi în ruină? Să le distrugi orice şansă de a face vreodată o căsătorie bună?

— Da! ţipă Sir Rupert. Ele sunt femei. Ce altă cale ai vrea să aleg?

— Eşti dispus să le sacrifici viitorul – însăşi fericirea lor – ca să mă împiedici să mă duelez cu Simon? întrebă Christian, nevenindu-i să creadă.

— Tu eşti moştenitorul meu. Sir Rupert întinse o mână tremurătoare spre fiul lui. Tu eşti cel mai important. Nu pot risca să te văd mort.

— Nu te înţeleg.

Christian se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele tatălui său, apoi gemu şi se clătină. Secundul lui fugi spre el şi îl susţinu.

— Nu contează, îi întrerupse Simon. Nu poţi plăti pentru moartea fratelui meu. Nu pot pune preţ pe viaţa lui.

— Naiba să te ia! Sir Rupert scoase o sabie din bastonul lui. Ai să te duelezi cu un infirm, atunci?

— Nu!

Christian se smulse din mâinile secundului său.

Simon ridică mâna, împiedicându-l pe bărbatul mai tânăr să înainteze.

— Nu, nu am să mă duelez cu tine. Constat că mi-am pierdut gustul pentru sânge.

Şi-l pierduse de mult, dacă era să recunoască adevărul. Nu îi plăcuse niciodată ceea ce avea de făcut, dar acum ştia. Nu putea să-l ucidă pe Christian. Se gândi la ochii superbi de topaz ai lui Lucy, atât de serioşi, atât de corecţi, şi aproape zâmbi. Nu îl putea ucide pe Christian, fiindcă ar fi dezamăgit-o pe Lucy. Era un motiv atât de mărunt, dar crucial, chiar şi aşa.

Sir Rupert lăsă jos sabia, un rânjet apărându-i pe buze. Credea că ieşise triumfător.

— În schimb, continuă Simon, ai să părăseşti Anglia.

— Poftim?

Zâmbetul dispăru de pe faţa bărbatului mai în vârstă. Simon ridică o sprânceană.

— Ai prefera un duel?

Sir Rupert deschise gura, dar fiul lui fu cel care răspunse.

— Nu, n-ar prefera un duel.

Simon îşi privi fostul prieten. Faţa lui Christian era la fel de albă ca zăpada ce cădea în jurul lor, dar stătea drept de spate şi demn. Simon dădu din cap.

— Vei accepta exilul din Anglia pentru familia ta?

— Da.

— Poftim? urlă Sir Rupert.

Christian îşi atacă feroce tatăl.

— Ţi-a oferit – *ne-a* oferit – o ieşire onorabilă din situaţia asta, fără vărsare de sânge şi fără să ne pierdem averea.

— Dar unde să mergem?

— America. Tânărul se întoarse spre Simon. Eşti de acord?

— Da.

— Christian!

Christian continuă să îl fixeze cu privirea pe Simon, ignorându-şi tatăl.

— Am să mă ocup eu de asta. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Prea bine, spuse Simon.

Pentru o clipă, cei doi bărbaţi se priviră. Simon văzu o sclipire de emoţie – regret? — apărând în ochii lui. Observă pentru prima dată că ochii lui Christian aveau aproape aceeaşi nuanţă cu ochii lui Lucy. *Lucy.* Încă lipsea din viaţa lui. Ceea ce însemna că reuşise să piardă două suflete în tot atâtea zile.

Apoi Christian îşi îndreptă umerii.

— Poftim.

Întinse mâna cu palma deschisă. În ea se afla inelul cu pecete al familiei Iddesleigh. Simon îl luă de la el şi îşi puse inelul pe arătătorul de la mâna dreaptă.

— Mulţumesc.

Christian dădu din cap. Ezită pentru o clipă, privindu-l pe Simon ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi se îndepărtă şchiopătând.

Sir Rupert se încruntă, dungi albe întipărindu-i-se între sprâncene.

— Vei accepta exilul meu pentru a cruţa viaţa lui

Christian?

— Da. Simon dădu din cap scurt, strângând din buze, şi se clătină pe picioare. Câteva secunde, doar de atât mai avea nevoie. Ai la dispoziţie treizeci de zile.

— Treizeci de zile! Dar…

— Termenul nu e negociabil. Dacă tu sau oricare membru al familiei tale se mai află în Anglia după treizeci de zile, am să-l provoc din nou pe fiul tău la duel.

Simon nu mai aşteptă un răspuns; înfrângerea era deja întipărită pe chipul celuilalt bărbat. Se întoarse şi porni încet spre calul lui.

— Trebuie să te ducem la un doctor, tună de Raaf în barbă.

— Ca să-mi poată lua sânge? Simon aproape râse. Nu. E suficient să mă bandajez. Valetul meu poate să facă asta.

Celălalt bărbat mormăi:

— Poţi sta în şa?

— Bineînţeles.

O spuse pe un ton lejer, dar Simon fu uşurat când reuşi într-adevăr să încalece. De Raaf îi aruncă o privire exasperată, dar Simon o ignoră, îndreptându-se spre casă. Sau spre locul care îi fusese cândva casă. Fără Lucy în ea, casa din oraş nu mai era decât o simplă clădire. Un loc în care îşi ţinea cravatele şi pantofii, nimic mai mult.

— Vrei să te însoţesc? întrebă de Raaf.

Simon se schimonosi. Îşi ţinea calul la pas, avansând încet, dar mişcarea îi zguduia oricum umărul.

— Ar fi bine să am pe cineva prin preajmă, în caz că totuşi cad ruşinos de pe cal.

— Şi aterizezi în fund, pufni de Raaf. Fireşte că

am să te conduc până acasă. Eu întrebam dacă vrei să te însoţesc când te vei duce după doamna ta.

Simon se întoarse cu greu în şa pentru a-l privi.

De Raaf ridică o sprânceană.

— Ai de gând s-o aduci înapoi, nu? E soţia ta, în fond.

Simon îşi drese vocea, reflectând. Lucy era foarte, foarte furioasă pe el. Era posibil să nu îl ierte.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă de Raaf. Să nu-mi spui că ai să renunţi pur şi simplu la ea!

— N-am spus asta, protestă Simon.

— Şi o să rătăceşti deprimat prin casa aia mare a ta…

— Eu nu rătăcesc deprimat.

— Ai să te joci cu florile tale, lăsându-ţi soţia să îţi scape printre degete.

— Nu…

— E prea bună pentru tine, recunosc, meditä de Raaf. Dar chiar şi aşa. Chestie de principiu. Ar trebui cel puţin să încerci să o aduci înapoi.

— Bine, bine! aproape că strigă Simon, făcând o vânzătoare de peşte ce tocmai trecea pe lângă ei să îi arunce o privire tăioasă, traversând strada.

— Bun, spuse de Raaf. Şi pune-te la punct, te rog. Nu ştiu când te-am văzut arătând mai rău de-atât. Probabil ai nevoie de o baie.

Simon ar fi protestat şi de data aceasta, dar adevărul era că avea nevoie de o baie. Încă se mai gândea la un răspuns pe măsură când ajunseră la casa lui din oraş. De Raaf descălecă şi îl ajută să coboare de pe calul lui. Simon îşi înăbuşi un geamăt. Îşi simţea mâna dreaptă ca de plumb.

— Milord! Newton coborî în fugă treptele de la intrare, cu peruca strâmbă şi burta zgâlţâindu-se.

— Sunt bine, bombăni Simon. Doar o zgârietură.

N-a sângerat aproape…

Pentru prima dată de când lucra pentru el, Newton îşi întrerupse stăpânul:

— S-a întors vicontesa.

*

Degetele îi erau întinse peste ochii închişi. „Dumnezeule bun.” Un fior îi scutură tot trupul. „Ai grijă de el.” Genunchii îi erau amorţiţi de frig. „Am nevoie de el.” Vântul o biciui pe obrajii umezi. „Îl iubesc.”

Un zgomot târşâit răsună de la capătul culoarului. „Te rog, Doamne.” Paşi, înceţi şi siguri, zdrobind cioburile de sticlă. Veneau să o anunţe? „Nu. Te rog, nu.” Se ghemui în sufletul ei, chircită pe gheaţă, cu mâinile încă acoperindu-i ochii, ferind-o de lumina crescândă a zilei, ferind-o de ceea ce însemna sfârşitul lumii ei.

— Lucy.

Fu doar o şoaptă, atât de slabă încât nu ar fi trebuit să o poată auzi.

Dar o auzi. Îşi lăsă mâinile să cadă, ridică faţa, sperând, dar neîndrăznind să creadă. Nu încă. Avea capul descoperit, era înspăimântător de palid, iar cămaşa îi era acoperită de sânge întărit. Partea dreaptă a feţei îi era mânjită cu sânge de la o tăietură la sprânceană, şi îşi sprijinea un braţ cu celălalt. Dar era viu.

Viu.

— Simon. Îşi şterse stângace ochii cu dosul palmelor, încercând să scape de lacrimi pentru a putea să vadă, dar acestea nu se opriră. Simon.

Simon se împletici şi căzu în genunchi în faţa ei.

— Îmi pare rău… dădu ea să spună, dar apoi îşi

dădu seama că vorbea peste el. Poftim?

— Rămâi. O prinsese de umeri cu ambele mâini, strângând-o ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că era aievea. Rămâi cu mine. Te iubesc. Doamne, te iubesc, Lucy. Nu pot…

Inima ei păru să crească odată cu vorbele lui.

— Îmi pare rău. Eu…

— Nu pot trăi fără tine, spuse el, cu buzele mângâind-o pe faţă. Am încercat. Nu există lumină fără tine.

— Nu am să mai plec.

— Am devenit o creatură cu un suflet întunecat…

— Te iubesc, Simon…

— Fără speranţa de a fi salvat vreodată…

— Te iubesc.

— Tu eşti salvarea mea.

— Te iubesc.

În sfârşit păru să o audă peste propria mărturisire. Încremeni şi făcu ochii mari. Apoi îi prinse faţa în mâini şi o sărută, buzele lui mişcându-se tandru peste ale ei, cerând, mângâind. Lucy simţi gust de lacrimi şi de sânge şi nu îi păsă. Era viu. Hohotul de plâns i se pierdu sub gura lui, când o deschise peste a ei. Sughiţă din nou şi îşi trecu mâinile peste ceafa lui, simţind firele de păr scurte gâdilând-o în palme. Aproape că-l pierduse.

Lucy încercă să se desprindă din îmbrăţişare, amintindu-şi.

— Umărul tău, fruntea ta…

— E doar un fleac, murmură el peste buzele ei. Christian m-a înţepat puţin, atâta tot. E bandajat deja.

— Dar…

Simon ridică brusc capul, ochii lui de gheaţă fixându-i pe ai ei, topindu-se.

— Nu l-am ucis, Lucy. Ne-am duelat, e adevărat,

dar ne-am oprit înainte ca unul din noi să moară. Fletcher şi familia lui vor pleca în America şi nu se vor mai întoarce niciodată în Anglia.

Lucy se uită la el. Nu ucisese, până la urmă.

— Mai sunt dueluri?

— Nu. S-a terminat. Clipi şi păru să îşi dea seama de ceea ce spusese. S-a terminat. Lucy îşi puse o mână pe obrazul lui atât de rece.

— Dragul meu.

— S-a terminat. Vocea i se frânse. Îşi plecă uşor capul până când fruntea ajunse să i se sprijine pe umărul ei. S-a terminat, şi Ethan e mort. O, Doamne, fratele meu e mort.

— Ştiu.

Îl mângâie blând pe păr, simţind cum trupul îi era zguduit de hohotele pe care le ascundea de ochii ei.

— Era un ticălos atât de trufaş, iar eu îl iubeam atât de mult.

— Bineînţeles că îl iubeai. Era fratele tău.

Simon fu sufocat de un hohot de râs şi îşi ridică faţa de pe umărul ei.

— Îngerul meu.

Ochii lui gri înotau în lacrimi. Lucy se înfioră.

— E frig aici. Hai să mergem înăuntru şi să te băgăm în pat.

— O femeie atât de practică. Se chinui să se ridice.

Lucy se ridică rigidă şi îşi petrecu un braţ în jurul lui, ajutându-l.

— Şi insist să te vadă un doctor de data asta. Chiar dacă va trebui să-l târăsc de la masa de >

Crăciun.

— Crăciun. Simon înlemni, aproape răsturnând-o. E Crăciunul?

— Da. Lucy îi zâmbi. Simon părea atât de

derutat. Nu ştiai? Nu e nicio problemă. Nu mă aştept la un cadou.

— Dar ţi-am luat unul, şi încă unul pentru Buzunărel, spuse Simon. Un vas de război de jucărie, cu tot cu marinari, şi ofiţeri, şi şiruri de tunuri minuscule. E foarte reuşit.

— Sunt sigură că aşa e. Buzunărel va fi încântată, iar Rosalind nu va fi de acord, şi presupun că asta ai şi urmărit.

Lucy făcu ochii mari.

— Vai de mine, Simon!

El se încruntă.

— Ce e?

— Le-am invitat pe Buzunărel şi pe Rosalind să ia masa de Crăciun cu noi. Am uitat. Lucy ridică spre el o privire îngrozită. Ce ne facem?

— Îi vom informa pe Newton şi pe bucătăreasă şi îi vom lăsa pe ei să se descurce. O sărută pe frunte. Rosalind face parte din familie, în fond. Va înţelege.

— Poate că da, spuse Lucy. Dar nu le putem lăsa să te vadă aşa. Va trebui cel puţin să te speli.

— Mă înclin în faţa dorinţelor tale, oricare ar fi ele, îngerul meu. Dar fă-mi pe plac şi deschideţi cadoul acum, te rog. Închise uşa serei în urma lor şi se îndreptă încet spre măsuţa de pe hol pe care pusese ea mai devreme cartea albastră. Ah, e încă aici.

Se întoarse ţinând pachetul dreptunghiular ponosit şi i-l întinse, părând brusc nesigur.

Lucy încreţi o sprânceană.

— Nu ar trebui măcar să te întinzi?

Simon îi oferi pachetul fără un cuvânt.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet pe care nu reuşi să îl înăbuşe. Îi era imposibil să fie severă cu el când stătea în faţa ei ca un copil entuziasmat.

— Ce e?

Luă pachetul. Era destul de greu, prin urmare îl puse înapoi pe masa din hol şi începu să îl desfacă.

Simon ridică din umeri.

— Deschide-l.

Lucy începu să desfacă sfoara.

— Ar fi trebuit să-ţi dau un cadou de nuntă mai demult, spuse el lângă ea.

Lucy îi simţi răsuflarea fierbinte pe gâtul ei.

Gura îi tresări. Unde era acum sofisticatul ei aristocrat londonez? Era ciudat să-l vadă atât de emoţionat în legătură cu darul ei de Crăciun. Dezlegă sfoara.

— Eşti vicontesă acum, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni Simon. Ar fi trebuit să-ţi cumpăr bijuterii. Smaralde sau rubine. Safire. Cu siguranţă safire şi, poate, diamante.

Hârtia se desfăcu. Avea în faţa ochilor o cutie plată, din lemn de cireş. Îl privi întrebătoare. El îi răspunse ridicând din sprâncene. Lucy deschise cutia şi încremeni. Înăuntru se aflau două şiruri de creioane, simple şi colorate, precum şi cărbune, pasteluri, o călimară minusculă şi peniţe. O cutie mai mică avea în ea acuarele, pensule şi o sticluţă pentru apă.

— Dacă nu îţi place sau dacă lipseşte ceva, pot să-i cer vânzătorului să facă alta, spuse Simon foarte rapid. Poate una mai mare. Şi am dat comandă pentru mai multe albume de schiţe legate, dar nu sunt gata încă. Desigur, am să-ţi ofer şi bijuterii. O mulţime de bijuterii. O întreagă comoară de bijuterii, dar asta e doar o mică…

Lucy clipi pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— E cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui şi îl îmbrăţişă strâns, savurându-i parfumul familiar.

Simţi braţele lui Simon ridicându-se pentru a o cuprinde la rândul lor, dar în clipa aceea îşi aminti.

— Am şi eu ceva pentru tine.

Îi întinse cărticica albastră.

Simon o deschise la pagina de titlu şi zâmbi larg.

— Prinţul-Şarpe. Oare cum ai reuşit să o termini atât de repede? Începu să o răsfoiască, studiind desenele în acuarelă. Presupun că ar trebui să i-o dau lui Buzunărel. Pentru ea am comandat-o, în fond…

Se poticni când ajunse la ultima pagină.

Lucy îi aruncă o privire, admirându-l pe chipeşul prinţ cu părul de argint pe care îl pictase lângă drăgălaşa păstoriţă de capre. Era într-adevăr o operă foarte reuşită, o recunoştea şi ea.

— Ai schimbat sfârşitul! spuse Simon, părând scandalizat.

Ei bine, ei nu îi păsa.

— Da, e mult mai frumos acum, că Angelica se căsătoreşte cu Prinţul-Şarpe. Nu mi-a plăcut niciodată Rutherford ăla.

— Dar, îngerul meu, protestă el, Angelica îi tăiase capul. Nu prea văd cum îşi putea reveni după aşa ceva.

— Prostuţule. Îi trase faţa în jos spre a ei. Nu ştii că iubirea adevărată vindecă orice?

Simon se opri chiar înainte ca buzele să li se întâlnească, având ochii gri-argintii împăienjeniţi de lacrimi.

— Să ştii că într-adevăr m-a vindecat, dragostea ta pentru mine.

— Dragostea *noastră.*

— Mă simt întreg când sunt cu tine. Nu credeam că aşa ceva mai era posibil, după ceea ce s-a întâmplat cu Ethan, şi Christian, şi… tot. Dar tu ai apărut din senin în viaţa mea şi m-ai salvat, mi-ai

răscumpărat sufletul din ghearele diavolului.

— Iar rosteşti blasfemii, şopti ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a-i ajunge la gură.

— Nu, dar chiar…

— Taci. Sărută-mă.

Iar el o sărută.

Sfârşit